PENELOPE DOUGLAS

Autoarea bestsellerurilor *INTIMIDARE* și *RIVALI*

DESCĂTUȘARE

EPICLOVE

JAXON ESTE BĂIATUL PE CARE SE PRESUPUNE CĂ EA TREBUIA SĂ-L EVITE.

K.C. ESTE FATA PE CARE EL NU O VA LĂSA SĂ-I SCAPE...

K.C. Carter este o tânără liniștită care întotdeauna a respectat regulile, până anul acesta, când o greșeală o face să ajungă subiect de bârfă în campusul universității, iar viața ei aranjată cu grijă ia brusc o cu totul altă întorsătură. Acum trebuie să rămână în orașul ei natal pe durata vacanței de vară pentru a face muncă în folosul comunității, în urma unei sentințe judecătorești.

Jaxon Trent este cea mai periculoasă tentație de care K.C. trebuia să stea departe în liceu. [illegible] el nu a uitat-o niciodată pe K.C. Ea era singura fa[illegible] nu-i dădea atenție și care-l refuza întotdeau[illegible]. Destinul i-a scos-o din nou în cale, dar apropierea dintre ei reușește să-l tulbure și să-i dea lumea peste cap. Pe măsură ce legătura dintre ei avansează, descoperă multe despre trecutul lui K.C., dar și el ajunge să-i dezvăluie cele mai obscure laturi ale sufletului său.

Nu rata!

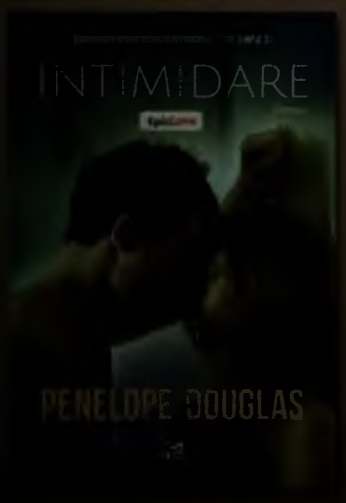

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri.
Teens Love BOOKS Teens Love
www. edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-40-6

Cover image
© Stefano Cavoretto/Shutterstock Images

PENELOPE DOUGLAS

DESCĂTUȘARE

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

EPICLOVE

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Falling Away, Penelope Douglas
Copyright © Penelope Douglas, 2015
All rights reserved including the right
of reproduction in whole or part in any form.
This edition published by arrangement with New American Library,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.
Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-40-6

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOUGLAS, PENELOPE

Descătușare / Penelope Douglas; trad. din lb. engleză și note de Andra Elena Agafiței. - București : Epica, 2018

ISBN 978-606-8754-40-6

I. Agafiței, Andra Elena (trad. ; note)

821.111

DEDICAȚIE:

Pentru toți oamenii buni care au avut parte de părinți răi.

Vom fi în regulă.

PROLOG
K.C.

Trei ani întregi.

De trei ani aveam un iubit și tot aveam mai multe orgasme de una singură.

— La naiba, iubito, ce bine este!

Când buzele-i lenețe mi-au atins pielea, mi s-a părut că-i simt umedă suflarea somnoroasă pe gât.

Să-mi fac bagajele. Asta uitasem să adaug pe lista mea cu lucruri de făcut pentru a doua zi. Era imposibil să uit să-mi fac bagajele pentru facultate, dar trebuia să trec totul pe listă, ca să pot să verific.

— Ești atât de fierbinte!

Cu buzele lui ca de pește, Liam mi-a gâdilat gâtul cu atingeri lente și scurte. Odată, gestul mă făcea să chicotesc, dar acum mă cam face să vreau să-l mușc.

Și să trec pe la farmacie, mi-am amintit eu. Voiam să-mi cumpăr mai multe pilule contraceptive, ca să nu-mi mai fac griji pentru o vreme în privința asta. *Să-ți faci bagajele și să treci pe la farmacie. Să-ți faci bagajele și să treci pe la farmacie.* Nu uita, K.C.

Liam și-a împins coapsele între picioarele mele, iar eu am dat ochii peste cap.

Eram încă îmbrăcați, dar nu sunt sigură că și-a dat seama.

Aș fi râs dacă nu aș fi fost atât de obosită. La urma urmei, se îmbăta rar — în seara asta a făcut-o doar pentru că s-a dus la o petrecere de sfârșit de vară. Și, cu toate că dorința de a face sex nu

m-a copleșit niciodată, mi-a plăcut că a încercat să mi-o tragă cu fiecare ocazie. M-a făcut să mă simt dorită.

Doar că în seara asta nu.

— Liam, am mormăit și-am strâmbat din buze când i-am împins mâna de pe sânul meu, cred c-am terminat pentru seara asta, bine? Hai să închidem mașina și să mergem pe jos până la tine.

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când eram în mașina lui, încercând să-i îndeplinesc fantezia de a face sex în locuri riscante, iar el încercând să... La naiba, nici măcar nu știam ce încerca să facă.

Mă simțeam vinovată pentru lipsa mea de chef din ultima vreme. Mă simțeam vinovată pentru că nu l-am ajutat în seara asta. Și mă simțeam vinovată pentru că, în mintea mea, tot adăugam lucruri pe listă, în timp ce el încerca — cuvânt-cheie, încerca — să mă atâțe.

Nu mai făcuserăm dragoste de multă vreme, iar eu nu știam care era problema mea.

Și-a lăsat capul pe umărul meu, iar eu m-am simțit copleșită sub cele optzeci și unu de kilograme ale lui.

El nu s-a mișcat și eu am oftat, relaxându-mă pe locul din dreapta al automobilului său Camaro, cu mușchii arzându-mi de durere din cauză că am încercat să-i susțin greutatea în tot acest timp.

Cedase. *Slavă Domnului.*

Însă apoi am gemut când am observat că prea înțepenise, cu excepția ritmului lent al respirației sale.

Minunat. Acum era leșinat.

— Liam, am șoptit fără să știu de ce, de vreme ce eram singuri în mașina lui, pe o stradă întunecată și liniștită de lângă casa prietenei mele, Tate Brandt.

Arcuindu-mi gâtul, i-am vorbit la urechea aproape acoperită de părul lui blond.

— Liam, trezește-te! am șuierat eu, pentru că greutatea lui mă împiedica să respir.

El a murmurat ceva, dar fără să se miște.

Mi-am trântit capul pe tetieră și-am scrâșnit din dinți. Ce naiba era să fac?

În seara aceea fuseserăm la Loop să vedem ultima cursă înainte de începerea facultății de săptămâna viitoare, iar apoi Tate și prietenul ei, Jared Trent, dăduseră o petrecere acasă la el, care, întâmplător, era chiar lângă locuința mea. Îi spusesem mamei că voi rămâne peste noapte la Tate, când, de fapt, ceea ce plănuiam era să-mi petrec noaptea cu prietenul meu.

Care acum era leșinat.

Casa lui Tate era încuiată, eu nu știam să conduc mașina lui Liam și ultimul lucru pe care l-aș fi făcut ar fi fost să o sun pe mama să mă ia cu mașina.

Întinzându-mă după mâner, am deschis portiera și mi-am tras piciorul drept de sub Liam. M-am împins în pieptul lui și l-am ridicat de pe mine doar cât să mă strecor de sub el și din mașină. El a gemut, dar nu a deschis ochii, iar eu m-am întrebat dacă ar fi trebuit să mă îngrijorez din cauză că băuse prea mult.

M-am aplecat ușor și i-am urmărit pieptul mișcându-se încet și regulat. Am luat cheile pe care le scăpase pe podea și poșeta plic în care aveam telefonul mobil și am trântit portiera, încuind mașina.

Liam nu locuia prea departe și, în ciuda faptului că știam că vreau prea multe, trebuia să o trezesc pe Tate. Asta dacă Jared o lăsa să doarmă.

Mi-am trecut mâinile peste rochia de vară fără bretele și am mers în tăcere pe trotuar cu sandalele mele cu strasuri. Eram cam elegant îmbrăcată pentru cursa de mai devreme, dar voiam să arăt bine la petrecere. Era ultima dată când îi mai vedeam pe unii dintre oamenii aceia. Pentru o vreme, în orice caz.

Strângându-mi poșeta — suficient de mică pentru telefon și niște bani — în mână, am urcat șovăind mica pantă spre curtea lui Jared și treptele de la intrarea casei lui. Înăuntru nu strălucea nicio lumină, dar știam că trebuie să mai fie câțiva oameni acolo, de vreme ce câteva mașini necunoscute ocupau strada și auzeam ritmul încet al muzicii. Unul dintre versuri era „s-a îmbolnăvit".

Am răsucit clanța, am intrat în casă și m-am uitat după colț, în sufragerie.

Și m-am oprit. Brusc. *Ce naiba...?*

În cameră era întuneric; în afară de strălucirea albastră a ecranului casetofonului nu se vedea nicio lumină.

Poate că în casă erau alte lumini aprinse. Poate că alți oameni mai erau aici. Nu-mi dădeam seama.

N-am putut decât să rămân naibii acolo, cu usturimi în ochi și cu un nod în gât atunci când l-am văzut pe Jaxon Trent aproape gol deasupra unei alte fete.

M-am uitat imediat în altă parte și am închis ochii.

Jax. Am scuturat din cap. *Nu.* Nu-mi păsa de asta. De ce îmi bătea inima atât de repede?

Jaxon Trent era fratele mai mic al prietenului lui Tate. Nimic mai mult. Doar un puști.

Un puști care mă urmărea. Un puști cu care nu prea vorbeam. Un puști care mi se părea o amenințare doar din cauză că stătea lângă mine.

Un puști care, cu trecerea timpului, nu mai semăna a puști.

Şi acum nu se ridica nici ca să respire. M-am îndreptat spre ușă, nedorindu-mi ca el — sau ea — să mă vadă, dar...

— Jax, a suspinat fata. Mai mult. Te rog.

Iar eu m-am oprit, incapabilă să mă mișc din nou. *Pleacă odată, K.C. Nu-ți pasă.*

Am strâns clanța și am inspirat rapid, dar nu m-am mișcat. Nu puteam să mă mișc.

Nu știam de ce îmi tremură mâinile.

Mușcându-mi buza de jos, m-am uitat din nou după colț și l-am văzut împreună cu fata.

Inima îmi bătea ca un ciocan pneumatic în piept. Și mă durea.

Fata — nu o recunoșteam de la școală — era complet dezbrăcată pe canapea, cu fața în jos. Jax era întins peste ea și, judecând după blugii coborâți sub fund și după mișcarea șoldurilor, o penetra.

Nici măcar nu își scosese toate hainele ca să facă dragoste cu o fată. Nu fusese în stare nici să o privească în față. Nu eram surprinsă. Cu aroganța pe care o afișa la școală, Jax putea să facă orice voia — ceea ce se și întâmpla.

Sprijinindu-se într-un braț, l-a folosit pe celălalt ca să-i cuprindă fața și să-i răsucească bărbia spre el înainte de a se apleca și a-i acoperi gura cu a lui.

Eu și Liam nu ne sărutaserăm niciodată așa.

Fata — cu părul lung și blond răsfirat în jurul feței și peste umeri — l-a sărutat cu toată forța, maxilarele lor mișcându-se în același timp, în vreme ce limba și dinții lui o epuizau.

Jax și-a împins lent coapsele netede și musculoase în ea, savurând mișcările când și-a luat mâna de pe chipul ei și a mângâiat-o pe spate, pentru ca mai apoi să și-o strecoare pe sub ea, ca să îi cuprindă sânii. Nu a făcut lucrurile pe rând. Era implicat total și ei părea să-i placă tot ce-i făcea.

Și de ce nu i-ar fi plăcut? La urma urmelor, fetele din oraș râvneau după Jax cu un motiv. Era elegant, încrezător și frumos. Nu era genul meu, dar nu puteam nega că era atrăgător. După spusele lui Tate, era parțial amerindian.

Pielea îi era precum carameaua — catifelată, fără pete și plăcută vederii. Părul castaniu-închis, aproape negru, îi atârna până la jumătatea spatelui. Îl împletea deseori înainte de a-l lega în coadă pe mijlocul cefei, lucru pe care-l făcea *tot timpul.* Nu îl văzusem niciodată cu părul desprins.

Presupun că era înalt de aproape doi metri și, probabil, în curând, avea să-l întreacă în înălțime pe fratele lui. Îl văzusem pe

Jax pe terenul de lacrosse al școlii și la sala unde ne antrenam amândoi. Bicepșii și tricepșii i se încordau când stătea deasupra fetei și se împingea în ea. Cu lumina lunii care intra pe fereastră, i-am zărit V-ul trunchiului care-i cobora spre abdomen și mai jos.

Nu și-a încetinit ritmul când i-a șoptit la ureche și, ca și când i-ar fi dat un ordin, ea și-a coborât un picior pe podea, și-a îndoit genunchiul și și-a arcuit spatele.

Jax și-a lăsat capul pe spate și și-a dezgolit dinții când s-a împins mai adânc în ea, iar eu m-am holbat, conturându-mi absentă cicatricea de pe interiorul încheieturii mâinii.

Voiam să fie așa și pentru mine. Voiam să rămân fără suflare ca ea. Să gâfâi și să fiu disperată. Pasională și lacomă.

Liam mă făcuse fericită cândva, iar când a stricat lucrurile, l-am primit înapoi, pentru că am crezut că relația merită.

Dar acum, că am văzut asta... Am știut că ne lipsește ceva.

Nu mi-am dat seama când am lăcrimat, dar am simțit lacrima pe rochie, am clipit rapid și mi-am șters fața.

După aceea am zărit ceva și am clipit din nou, observând pe altcineva în cameră. O altă fată, aproape dezbrăcată, în sutien și chiloți.

Mi-am reprimat un suspin, am inspirat și apoi am înghițit din nou.

Ce naiba?

Ea a traversat camera — probabil că fusese lângă ferestre, pentru că nu o văzusem până atunci —, s-a aplecat și l-a sărutat pasional pe Jax.

Mi-am simțit fierea în gât.

— Uf! am mormăit și m-am retras clătinându-mă, lovind peretele opus, de la intrare.

Mergând în patru labe, am deschis ușa de la intrare și am fugit afară, fără să mă uit înapoi.

În clipa în care am sărit treptele și am atins iarba în fugă, o voce profundă mi-a ordonat din spate:

— Oprește-te!

Nu am făcut-o.

Să-l ia naiba. Să-l ia naiba pe Jaxon Trent. Nu știam de ce eram nervoasă, dar cui naiba îi păsa?

Traversând în grabă peluza, m-am îndreptat spre trotuar, dorindu-mi să fi purtat tenișii în locul sandalelor care-mi săreau din picioare.

— Oprește-te sau o să te dobor, K.C.!

Strigătul puternic al lui Jax mă amenința din spate, iar eu m-am oprit.

Rahat. M-am uitat repede în stânga și-n dreapta, căutând o cale de scăpare. Chiar ar fi făcut-o?

M-am mișcat încet, urmărindu-l cum coboară treptele și se îndreaptă spre mine. Purta pantaloni, slavă Cerului. Dar presupun că nu era mare lucru, de vreme ce nu și-i dăduse jos. Blugii prespălați închiși la culoare îi atârnau pe șolduri, iar eu i-am văzut al naibii de bine mușchii care-i conturau abdomenul. Avea trupul unui înotător, dar nu eram sigură dacă chiar este. Cum blugii abia îi atârnau deasupra liniei părului pubian, am presupus că nu poartă boxeri... sau orice altceva pe sub blugi. M-am gândit la ce are pe sub pantaloni şi am simţit o căldură în stomac. Mi-am strâns coapsele.

Mi-am lăsat privirea în pământ, întrebându-mă cum aş putea suporta să mă uit la el. Era doar un puști. Făcea chestii din astea cu multe fete?

A venit în fața mea și, fiind mai înalt cu aproape cincisprezece centimetri, s-a aplecat.

— Ce cauți aici? m-a întrebat pe un ton acuzator.

Mi-am încleștat maxilarul şi m-am încruntat, evitându-i în continuare privirea.

— Ai plecat cu rahatul tău de iubit acum o oră, a subliniat.

Eu tot nu mă uitam la el.

— K.C.!

Şi-a întins mâna în faţa mea şi a pocnit din degete de câteva ori.

— Să ne gândim la ce ai văzut acolo. Ai intrat neinvitată în casa mea în miezul nopții și m-ai văzut făcând sex cu o fată în intimitatea casei mele. Acum să trecem mai departe. De ce te plimbi singură pe întuneric?

În cele din urmă, mi-am ridicat privirea și am rânjit. Mereu trebuia să fac asta ca să ascund căldura din obraji când îi vedeam ochii albaștri. Pentru cineva atât de bronzat și de dezlănțuit, ochii îi erau neobişnuiţi, dar niciodată ciudaţi. Erau de culoarea mării tropicale. A cerului înainte de apariţia norilor de furtună. Tate spunea că sunt azurii. Eu spuneam că sunt diavolești.

Încrucișându-mi brațele la piept, am inspirat adânc.

— Liam este prea beat ca să conducă, bine? m-am răstit eu. A leșinat în mașină.

S-a uitat pe stradă spre locul în care era mașina lui Liam și a mijit ochii înainte de a se încrunta din nou la mine.

— Și de ce nu poți să-l duci tu acasă cu mașina? m-a întrebat el.

— Nu pot să conduc o mașină care are cutie de viteze manuală.

A închis ochii și a scuturat din cap. Trecându-și mâna prin păr, și-a strâns pumnul la jumătatea mișcării.

— Prietenul tău este un idiot, a spus, iar apoi și-a coborât mâna, părând exasperat.

Am oftat, nedorindu-mi să deschid subiectul. El și Liam nu se înțelegeau niciodată și, chiar dacă nu știam de ce, știam că, în mare parte, era din vina lui Jax.

Îl cunoșteam de aproape un an și, chiar dacă știam câteva lucruri despre el — se pricepea la calculatoare, părinții lui biologici nu erau prin preajmă și o considera pe mama fratelui său ca fiind a lui —, încă era un mister pentru mine. Nu știam decât că se uită uneori la mine și, în ultima vreme, cu dispreț. Ca și când ar fi fost dezamăgit.

Mi-am ridicat bărbia și i-am vorbit pe un ton monoton.

— Știam că Tate rămâne cu Jared în noaptea asta și nu am vrut să-l trezesc pe tatăl ei ca să mă lase să intru și să dorm. Aveam nevoie de ea ca să-l duc pe Liam acasă și să-mi dea drumul înăuntru. Este trează? am întrebat.

El a scuturat din cap, iar eu nu mi-am dat seama dacă asta înseamnă „nu" sau „cred că glumești".

Căutând în buzunarul blugilor, a scos cheile.

— Te duc eu acasă cu mașina.

— Nu, m-am grăbit să spun. Mama crede că rămân la Tate peste noapte.

M-a privit cu ochi mijiți, iar eu m-am simțit judecată. Mda, o mințeam pe mama ca să-mi petrec noaptea cu prietenul. Și, da, aveam optsprezece ani, însă nu și libertatea unui adult. *Nu te mai uita așa la mine.*

— Stai aici, mi-a ordonat el, iar apoi a intrat în casă.

După mai puțin de un minut, a ieșit din nou și a traversat peluza spre casa lui Tate, făcându-mi semn din bărbie să-l urmez. Am presupus că are o cheie, așa că am alergat ca să ajung lângă el când a urcat treptele verandei.

— Și Liam?

Nu puteam să-mi las prietenul să doarmă în mașină toată noaptea. Dacă i se întâmpla ceva? Sau dacă i se făcea rău? Iar tatăl lui Tate ar fi făcut o criză dacă aș fi încercat să-l aduc în casă.

A descuiat ușa de la intrare — nu eram sigură dacă avea cheile lui Tate sau pe ale lui Jared — și a intrat în holul întunecat. Întorcându-se spre mine, a fluturat teatral din mână, invitându-mă să intru.

— Am să-l rog pe Jared să mă urmeze cu mașina lui cât îl duc pe tâmpit acasă, bine?

Părea plictisit.

— Să nu-l rănești, l-am avertizat eu, pășind pragul și trecând pe lângă el.

— N-am s-o faaac, dar o merită.

M-am întors cu fața la el și am ridicat o sprânceană.

— O, crezi că ești mai bun, Jax? Am zâmbit. Știi măcar cum le cheamă pe curvele alea?

A strâns imediat din buze.

— Nu sunt curve, K.C. Sunt prietene. Și m-aș asigura că orice prietenă de-ale mele știe să conducă o mașină care are cutie de viteze manuală și nu m-aș îmbăta atât de mult încât să nu pot să am grijă de ea.

Temperamentul lui irascibil m-a șocat, iar eu mi-am coborât imediat privirea, detestând valul de vinovăție care îmi înțepa pielea.

De ce încercam să îl tulbur? Era clar că Jax îmi intra pe sub piele, dar nu era un tip rău. La școală cu siguranță se purta mai bine decât o făcuse fratele lui. Iar Jax era respectuos cu profesorii și prietenos cu toată lumea.

Cu aproape toată lumea.

Am inspirat adânc și mi-am îndreptat umerii, gata să îmi înghit orgoliul.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru că îl conduci pe Liam acasă, am spus și i-am dat cheile. Dar cum rămâne cu... am gesticulat cu mâna, încercând să găsesc cuvântul potrivit... prietenele tale?

— Or să mă aștepte.

El a zâmbit superior.

Mi-am dat ochii peste cap. *Biiine.*

Ridicând mâna, mi-am desfăcut cocul dezordonat și mi-am aranjat părul castaniu-închis pe umeri. Dar apoi mi-am ridicat din nou privirea când l-am observat pe Jax apropiindu-se de mine.

Mi-a vorbit pe un ton scăzut și puternic, fără nicio urmă de umor.

— Asta dacă nu vrei să le trimit acasă, K.C., mi-a sugerat el și s-a apropiat, pieptul lui aproape atingându-l pe al meu.

Să le trimită acasă?

Am scuturat din cap, respingându-i flirtul. Așa am reacționat și toamna trecută, când l-am întâlnit prima dată, și de fiecare dată

când făcea remarci sugestive. Era răspunsul meu standard și sigur, pentru că nu îmi permiteam să reacționez altfel.

Dar, de data asta, el nu zâmbea și nu era încrezut. Era posibil să fi vorbit serios. Dacă i-aș fi spus să le alunge pe fete, ar fi făcut-o?

Și, când mi-a atins încet și delicat clavicula cu un deget, am lăsat timpul să se oprească bucurându-mă de senzație.

M-am gândit la respirația fierbinte a lui Jax pe gâtul meu, la părul meu încâlcit în jurul corpului, la hainele mele rupte, pe podea, în timp ce el îmi mușca buzele și mă făcea să transpir.

O, Isuse! Am inspirat și mi-am întors privirea, mijind ochii ca să-mi controlez gândurile. *Ce naiba?*

Dar apoi Jax a râs.

Nu era un râset compătimitor. Nu unul care să spună că glumește. Nu, era un râs care îmi spunea că eu sunt gluma.

— Nu-ți face griji, K.C.

Mi-a zâmbit și m-a privit de sus, ca și când aș fi fost patetică.

— Sunt conștient că păsărica ta este prea prețioasă pentru mine, bine?

Poftim?

I-am dat la o parte mâna de pe clavicula mea.

— Știi ce? am întrebat eu, strângându-mi pumnul. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar tu chiar îl faci pe Jared să pară un domn.

Iar ticălosul a zâmbit.

— Îl iubesc pe fratele meu, dar să înțelegi un lucru, a zis aplecându-se. Noi doi nu semănăm deloc.

Mda. Inima nu-mi bătea cu putere în preajma lui Jared. Nici părul de pe brațe nu mi se zbârlea în preajma lui. Nu știam unde este și ce face în fiecare clipă petrecută împreună în aceeași cameră. Jax și Jared erau foarte diferiți.

— Tatuaje, am șoptit eu.

— Ce?

Rahat! Chiar am spus asta cu voce tare?

— Mmm... m-am înecat eu și m-am holbat la pieptul lui gol, care se întâmpla să fie în fața mea. Tatuaje. Jared are. Tu nu ai. Cum așa? am întrebat în cele din urmă, ridicându-mi privirea.

S-a încruntat, dar nu părea supărat. Era mai mult... nedumerit.

Spatele, umerii, brațele și o parte din abdomenul lui Jared erau acoperite cu tatuaje. Chiar și prietenul cel mai bun al lui Jared și-al lui Jax, Madoc Caruthers, avea unul. Ai fi crezut că, din cauza influenței lor, Jax și-ar fi făcut unul până acum. Dar nu avea. Abdomenul și brațele lungi nu îi erau însemnate.

Am așteptat cât m-a fixat cu privirea, iar apoi și-a lins buzele.

— Am tatuaje, mi-a șoptit el, părând pierdut în gânduri. Prea multe.

Nu știam ce vedeam în ochii lui în acel moment, dar știam că nu mai văzusem așa ceva.

Retrăgându-se, nu mi-a întâlnit privirea când s-a întors și a ieșit din casă. A închis ușa, a încuiat-o și a coborât tăcut treptele verandei.

După câteva clipe, i-am auzit pe Jared și pe Liam pornindu-și mașinile, un Mustang Boss și un Camaro, și circulând cu viteză pe strada întunecată.

Și, o oră mai târziu, eram încă trează în patul lui Tate, trecându-mi degetul peste locul pe care el mi-l atinsese pe claviculă și punându-mi întrebări despre acel Jaxon Trent pe care nu apucasem să-l cunosc.

CAPITOLUL 1
K.C.

DOI ANI MAI TÂRZIU

Shelburne Falls era un oraș de mărime medie din nordul statului Illinois. Nu prea mic, dar abia suficient de mare încât să aibă propriul mall. Cu ochiul liber, era pitoresc. Drăguț și original pentru că „nu există două case la fel" și primitor pentru că oamenii te-ntreabă „pot să te ajut să-ți duci cumpărăturile la mașină?"

Secretele nu ieșeau din spatele ușilor închise și mereu vedeai prea multe persoane curioase, dar cerul era albastru, frunzele care foșneau în vânt păreau să cânte o melodie și copiii încă se jucau afară, în loc să se piardă în jocuri video *tot* timpul.

Îmi plăcea acolo. Dar și uram cine eram în locul acela.

Când am plecat la facultate acum doi ani, mi-am promis să-mi petrec fiecare zi încercând să fiu mai bună decât sunt. Aveam de gând să fiu o iubită grijulie, o prietenă de încredere și o fiică perfectă.

Rareori mă duceam acasă, alegând să-mi petrec ultima vară organizând ședințe de consiliere în tabăra de vară din Oregon și vizitându-mi colega de cameră, Nik, acasă la ea, în San Diego. Mama se lăuda cu stilul meu de viață ocupat, iar vechii mei prieteni nu prea păreau să-mi ducă dorul, deci totul era în regulă.

Shelburne Falls nu era un loc rău. De fapt, era perfect. Dar eu eram mai puțin perfectă acolo și nu voiam să mă întorc acasă înainte

să le pot arăta tuturor că sunt mai puternică, mai dură și mai inteligentă.

Dar rahatul ăla mi-a explodat în față. La scară mare.

Nu doar că m-am întors în oraș mult mai devreme decât îmi dorisem, dar sosisem în urma unei somații. *Minunată impresie, K.C.*

Telefonul mi-a sunat, iar eu am clipit când mi-am revenit din visare. Aranjând păturile, m-am ridicat în pat și am atins cu degetul ecranul telefonului meu Galaxy.

— Bună, Tate. Am zâmbit fără să mă deranjez să spun „bună dimineața". Te-ai trezit devreme.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te trezesc.

Vocea ei veselă era o ușurare.

— Nu m-ai trezit. Mi-am legănat picioarele peste marginea patului, m-am ridicat și m-am întins. Tocmai mă dădeam jos din pat.

Tate fusese cea mai bună prietenă a mea în liceu. Presupun că încă era. Totuși, în ultimul an, prietenia noastră s-a schimbat din cauza mea. Nu am fost lângă ea când a avut nevoie de mine, iar acum păstra o distanţă de șaizeci de centimetri când eram prin preajmă. Nu o condamnam. Greșisem și nu avusesem curajul să vorbesc despre asta. Sau să-mi cer scuze.

Și, în ciuda cuvintelor de „înțelepciune" des repetate ale mamei, ar fi trebuit să o fac. „Să-ți ceri scuze înseamnă să te umilești, K.C. Nimic nu este cu adevărat o greșeală până când nu recunoști că îți pare rău. Până atunci, este doar o neînțelegere. Să nu-ţi ceri scuze niciodată. Te face să pari slabă în fața celorlalți." Însă Tate a mers mai departe. Presupun că și-a dat seama că am nevoie de prietenia ei mai mult decât are ea nevoie să-mi cer scuze.

Dar, în general, eram sigură de două lucruri. Mă iubea, dar nu avea încredere în mine.

Mesteca ceva în timp ce vorbea, iar eu am auzit ușa frigiderului în fundal.

— Voiam doar să mă asigur că te-ai instalat bine și că ești în regulă.

Mi-am tras din nou cămașa albă pe mine când m-am îndreptat spre ușile cu geamuri.

— Tate, vă mulțumesc din suflet ție și tatălui tău că m-ați lăsat să dorm aici. Mă simt o povară.

— Glumești? a izbucnit ea surprinsă, cu o voce pițigăiată. Ești bine-venită mereu și vei rămâne cât timp ai nevoie.

După ce am ajuns în Shelburne Falls seara trecută — cu avionul și apoi cu un taxi —, mi-am despachetat repede toate hainele în vechea cameră a lui Tate și m-am uitat prin dulapuri după mâncare, în caz că mi-ar fi fost foame. S-a dovedit că nu-mi trebuie nimic. Dulapurile și frigiderul erau pline cu mâncare proaspătă, ceea ce era ciudat având în vedere faptul că tatăl lui Tate era în Japonia din luna mai și avea să rămână acolo până la toamnă.

— Mulțumesc, am spus și mi-am plecat capul. Generozitatea ei mă făcea să mă simt vinovată. Mama ar putea să se îmbuneze pe parcursul verii.

— Care este problema ei?

Sinceritatea lui Tate m-a șocat.

Am râs amar când am deschis ușile albe cu geamuri ca să las mireasma brizei de vară să intre.

— Cazierul meu nu se potrivește cu sufrageria ei albă. Asta e problema ei, Tate.

Mama mea locuia la doar câteva străzi distanță, așa că era amuzant că ea chiar credea că o să scape de bârfe dacă nu o să mă lase să stau acasă până nu-mi termin serviciul în folosul comunității. Cățelele alea de la Clubul Rotary aveau să o critice oricum.

Nu era amuzant. Nu ar fi trebuit să râd.

— Cazierul tău, a repetat Tate. Nu credeam să apuc ziua asta.

— Nu mă tachina, te rog.

— Nu o fac, m-a asigurat ea. Sunt mândră de tine.

Cum?

— Nu pentru că ai încălcat legea, a adăugat ea rapid. Ci pentru că ți-ai susținut cauza. Toată lumea știe că aș avea cazier dacă n-ar fi Jared și Madoc. Faci greșeli ca toată lumea, dar, dacă mă întrebi, nenorocitul de Liam a primit exact ce-a meritat. Deci, da. Sunt mândră de tine.

Am tăcut, știind că încerca să mă facă să mă simt mai bine pentru că îmi părăsisem iubitul — cam violent — după o relaţie de cinci ani.

Dar apoi am scuturat din cap când am inhalat aerul curat al dimineții. Toţi fac greșeli, dar nu toţi sunt arestaţi.

Puteam să mă descurc mai bine. Mult mai bine. Și aveam s-o fac.

Îndreptându-mi spatele, am ținut telefonul cu o mână și m-am uitat cu atenţie la unghiile de la cealaltă.

— Deci, când ajungi acasă? am întrebat.

— Peste două săptămâni. Madoc și Fallon au plecat ieri în vacanță în Mexic, iar Jared este în „Tabăra de Comando" până la sfârșitul lui iunie. Am să-l vizitez pe tata curând, dar, pentru moment, cât Jared e plecat, profit de ocazie ca să aranjez apartamentul.

— A, am spus gânditoare, uitându-mă absentă printre copaci la casa de alături. Iată vin lumânările parfumate și pernele, am tachinat-o eu.

— Nu uita de colacul de toaletă cu volănașe și de veioze.

Am râs amândouă, dar eu forțat. Nu îmi plăcea să aud de viața lor din care nu făcusem parte. Jared și Tate mergeau la facultate și locuiau împreună în Chicago. El era înscris la ROTC[1] sau ceva de genul și era plecat la o sesiune de instruire în Florida. Prietenul lui cel mai bun, Madoc — un coleg de-ai mei din liceu —, era deja căsătorit și mergea la facultate în Chicago împreună cu Jared, Tate și soția lui, Fallon, pe care nu prea o cunoșteam.

[1] Corp de Antrenament al Ofițerilor de Rezervă — este un program universitar pentru formarea subofițerilor Forțelor Armate din Statele Unite. (n. red.)

Ei toți erau un fel de mică gașcă din care nu mai făceam parte și, brusc, mi-am simțit inima grea. Îmi era dor de prietenii mei.

— În orice caz, a continuat ea, toată lumea o să se întoarcă acasă curând. Ne gândim să plecăm într-o excursie de patru iulie, deci fă-ți o favoare. Pregătește-te. Fă-ți de cap. Să nu faci duș azi. Nu-ți asorta sutienul și chiloții. Du-te și cumpără-ți un costum de baie sexy. Fă-ți de cap. Ai înțeles?

Costum de baie sexy. Tabără. Tate, Fallon, Jared și Madoc și felul lor fantastic de-a fi. Două cupluri și cu mine, a cincea roată la căruță.

Coreeect.

M-am uitat la casa întunecată de alături, unde locuise cândva prietenul lui Tate. Și fratele lui, Jax, locuise acolo și, brusc, am vrut să o întreb pe Tate despre el.

Să-mi fac de cap.

Am scuturat din cap și mi-au dat lacrimile.

Tate. Jared. Fallon. Madoc.

Cu toții dezlănțuiți.

Jaxon Trent și toate șansele pe care mi le-a dat și de care eu nu am profitat niciodată. Să-mi fac de cap.

Am lăcrimat în liniște și nu am spus nimic.

— K.C.? m-a îndemnat Tate când nu am spus nimic. Lumea are planuri pentru tine, dragă. Fie că ești pregătită sau nu. Ori ești la volan, ori pe scaunul din dreapta. Acum du-te și cumpără-ți un costum de baie sexy pentru excursie. Ai înțeles?

Mi-am înghițit nodul din gât și am dat aprobator din cap.

— Am înțeles.

— Du-te și deschide sertarul de sus de la dulapul meu. Am lăsat acolo două cadouri când am fost acasă săptămâna trecută.

M-am încruntat când m-am deplasat spre dulap.

— Ai fost recent pe acasă?

Mi-am dorit să nu o fi ratat. Nu ne mai văzuserăm cam de un an și jumătate.

— Ei bine, voiam să mă asigur că este curată, mi-a răspuns ea în timp ce mă îndreptam spre peretele opus către dulapul ei, și că ai mâncare. Totuși, îmi pare rău că nu am rămas ca să te întâmpin.

Deschizând sertarul, am înghețat imediat. Am rămas fără suflare și am căscat ochii în jur.

— Tate? am spus piţigăiat.

— Îți place? m-a tachinat ea, iar eu mai că am văzut-o rânjind prin telefon. Este rezistent la apă.

Tremurând, am întins mâna și am scos vibratorul mov „Jack Iepurașul", încă în carcasa de plastic transparent.

O, Dumnezeule!

— Este imens! am izbucnit, scăpând și telefonul, și vibratorul. La naiba!

M-am aplecat, am luat telefonul de pe covor şi m-am îmbrățișat singură, începând să râd.

— Ești nebună. Știi asta?

Sunetul încântat al râsului ei mi-a umplut urechile și, într-o clipă, lacrimile mi-au fost înlocuite de un zâmbet.

Într-o vreme, aveam mai multă experienţă decât Tate. Cine s-ar fi gândit că ea o să-mi cumpere primul vibrator?

— Am unul exact la fel, mi-a spus. Mă ajută să suport absența lui Jared. Iar pe iPod am muzică rock stridentă, a adăugat.

O, exact. M-am uitat din nou în sertar și am văzut iPod-ul deja deschis, cu căștile înfășurate în jurul lui. Probabil că deja încărcase niște cântece.

— *O să te ajute* să-l uiți pe nenorocitul ăla.

Se referea la Liam. Motivul pentru care aveam probleme de la bun început.

— Poate o să mă ajute să o uit pe K.C. Carter, am tachinat-o eu.

Aplecându-mă, am luat vibratorul și m-am surprins întrebându-mă cu ce fel de baterii funcţionează.

— Mulțumesc, Tate. Speram să simtă sinceritatea din vocea mea. Deja mă simt mai bine.

— Să le folosești pe amândouă. Azi. Și cuvântul *nenorocitule* la un moment dat. Ai să te simți mult mai bine. Crede-mă.

Iar apoi a închis fără să-și ia rămas-bun.

Am luat telefonul de la ureche și m-am holbat la el când confuzia mi-a alungat zâmbetul.

Spusesem „nenorocitule". Doar că niciodată cu voce tare.

— Sunt sigur că ești foarte emoționată, dar după prima zi va fi mult mai ușor.

Directorul Masters a pornit pe holul fostului meu liceu, în timp ce eu am încercat să țin pasul cu el.

— Și după zece zile, a continuat el, te vei simți la fel de bine ca într-o pereche veche de pantofi.

În sinea mea, am recunoscut că niciodată nu mi se permisese să păstrez pantofii destul de mult încât să mă acomodez cu ei, dar voiam să-l cred pe cuvânt.

— Pur și simplu nu înțeleg, am spus fără suflare alergând pe lângă el și încercând să păstrez ritmul, cum de se așteaptă cineva ca o persoană fără experiență la catedră — fără studii de specialitate — să ajute opt copii aflați în ultimul an de liceu.

Era cel mai stupid lucru pe care îl auzisem vreodată.

Când am aflat că urma să fiu trimisă acasă ca să-mi efectuez orele în folosul comunității, am fost un pic deranjată și mai mult ușurată. Cu toate că nu voiam ca nimeni să afle despre prostia pentru care fusesem arestată, nici nu aveam unde să locuiesc în Phoenix pe timpul verii. Întoarcerea acasă fusese o întâmplare norocoasă.

Chiar și atunci când mama mi-a spus că o să stau în casa goală a familiei Brandt, în loc să o fac de râs cu prezența mea acasă la noi, tot mi s-a părut o idee mai bună decât să rămân în Arizona, știind că fostul meu era în apartamentul *nostru* cu altcineva.

Dar să predau? Cine se gândise la tâmpenia asta?

— Nu vei preda, a răspuns directorul Masters și și-a întors capul doar cât să-i văd fața. Vei da meditații. Este o diferență.

Iar apoi s-a oprit și s-a întors cu fața la mine.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva despre predat. Poți să ai cei mai buni profesori din lume, cu cele mai bune resurse științifice pe care poți să le cumperi, și profesorul tot va da greș. Elevii au nevoie de atenție. Asta este tot.

El a spintecat aerul dintre noi cu mâinile.

— Au nevoie să le dedici timpul tău, bine? Ai opt copii de șaptesprezece ani pe listă și nu vei fi singură. Mai sunt și alți meditatori și profesori care predau cursuri de vară în școală. Majoretele și membrii orchestrei vor fi ocazional prin preajmă, iar băieții din echipa de lacrosse vor fi pe teren aproape zilnic. Crede-mă, școala va fi aglomerată vara aceasta. Vei avea multe ancore de salvare dacă vei avea nevoie de ele.

— Așa-i ții de mână pe toți cei care dau meditații?

El a zâmbit și a continuat să meargă.

— Nu, dar, pe de altă parte, nu mai am niciun meditator care să facă ore în folosul comunității.

Uf. Fericită, uitasem de asta timp de cinci secunde.

— Îmi pare rău. M-am crispat. Știu că este o situație ciudată.

— O situație foarte norocoasă.

Îmi plăcea energia din vocea lui. Mereu îmi fusese ușor să stau de vorbă cu directorul nostru.

— Cred că este ideal să poți să vii acasă vara ca să îți îndeplinești sarcina. Și în confortul locului cu care ești familiarizată.

Mda, apropo de asta...

— Cum de am primit acest proiect? am îndrăznit să întreb, apucând geanta de poștaș din piele maro a lui Tate din timpul liceului, pe care o găsisem dimineață în dulapul ei.

— Am cerut să vii.

Mda, dar...

— Datele tale mi-au apărut în e-mail, mi-a explicat el. Te cunoșteam, aveam încredere în tine — în mare parte — și știam că excelezi la scris. Doamna Penley încă folosește unele eseuri și rapoarte de-ale tale ca să le prezinte altor elevi. Știai asta?

Am scuturat din cap și l-am urmat pe scări spre etajul doi, unde avea să fie noua mea clasă.

Îmi plăcea să scriu. Îmi plăcuse dintotdeauna. Eram varză la prezentări orale, la dezbateri sau la spus povești, dar, dacă-mi dai un pix, hârtie și ceva timp, îmi adun de minune gândurile.

Dacă viața ar fi putut fi editată ca o poveste, aș fi fost cea mai tare.

— Și mai știam că ai experiență în a-i consilia pe copii în tabăra de vară, deci mi-ai părut potrivită, a continuat el.

Am lovit cu șlapii podeaua netedă din cărămidă când am ajuns la etajul doi.

— Dar spuneați că datele mele v-au apărut în e-mail? am întrebat. Cine vi le-a trimis?

— Nu am mai aflat.

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate, părând curios.

— Am crezut că este vreun funcționar de la Departamentul de Corecție.

Și apoi s-a oprit în fața a ceea ce era odată — sau poate încă era — laboratorul de chimie al domnului Porter.

— Și, apropo de asta — și-a fluturat un deget —, nimeni nu trebuie să afle de situația ta specială. Nu cred că era nevoie să-ți spun asta, dar vreau să fie clar. Copiii aceștia nu trebuie să știe de ce ești aici. Înțelegi?

— Da, domnule. Bineînțeles. Am strâns cureaua genții care îmi atârna pe umăr, simțindu-mă jenată. Și vă mulțumesc pentru că îmi încredințați sarcina aceasta.

Ochii albaștri i s-au îmblânzit și mi-a zâmbit.

— Asta va fi sala ta.

A dat din cap spre laboratorul domnului Porter, iar apoi mi-a întins dosarul pe care îl ţinea în mână.

— Sunt teste care îți spun la ce nivel este fiecare elev, notițele profesorului, planuri de lecții și tabele. Studiază-le și ne vedem luni, K.C.

După aceea a plecat, lăsându-mă să mă uit împrejur și să mă obișnuiesc cu locul. Aveam atât de multe întrebări! Copiii aceia aveau șaptesprezece ani. Dacă nu voiau să asculte de cineva care era cu doar câțiva ani mai mare? Cum aveam să fac faţă problemelor de comportament? Bineînțeles că Jared și Jaxon Trent nu mai frecventau școala aceea, dar eram sigură că alți ticăloși îi înlocuiseră. Și de ce ședinţele de meditație pentru scris aveau loc în laboratorul de chimie? Nu trebuia să-mi ia amprentele ca să lucrez cu minori?

O, așteaptă. Mi se luaseră amprentele.

Am râs în sinea mea, gândindu-mă că este mai bine decât să plâng. Cum se schimbă lucrurile! Când ești în liceu, crezi că ești atât de deștept și că planurile or să-ţi iasă întotdeauna. Crezi că vei fi pe drumul spre succes cu bani în buzunar și cu un program încărcat pentru că ești foarte important, devenind ceea ce ţi-ai dorit să fii dintotdeauna după ce termini liceul.

Ceea ce nu îți spune nimeni este că la douăzeci de ani eşti mai confuz decât erai la șaptesprezece. Și, uitându-mă pe geamul ușii de la clasă, mi-am frecat brațele reci şi m-am întrebat dacă la douăzeci și cinci de ani voi fi mai confuză decât sunt acum. Înainte, drumul fusese liber, dar acum era atât de noroios încât abia puteam să merg.

Însă mersul pe jos era singurul lucru pe care aveam să-l fac în vara aceea. De vreme ce rămăsesem fără permis de conducere timp de un an, am lăsat-o pe Nik să se ducă cu mașina mea la San Diego și m-am împăcat cu gândul că nu am niciun prieten în oraș — cel puțin momentan — care să mă facă să simt că-i o povară faptul că nu pot să conduc mașina.

La școală și la sală. Din când în când, la băcănie. Astea erau singurele locuri în care aveam să mă duc și la toate puteam să ajung cu ușurință de la casa lui Tate.

Am hotărât să mă îndrept într-acolo, alegând să nu intru în clasă decât atunci când va trebui să o fac. Îmi meritam pedeapsa, dar asta tot nu însemna că-mi era mai ușor să înfrunt faptul că urma să-mi petrec toată vara într-o clădire călduroasă și umedă, plină cu oameni care nu voiau să mă aflu acolo mai mult decât voiam eu.

Plecând de la școală, am scos iPod-ul lui Tate și mi-am pus căștile în urechi. Cât m-am uitat prin lista de melodii, nu am putut să nu zâmbesc atunci când mi-am seama că nu recunosc nici măcar o melodie din cele pe care le încărcase ea.

Îmi plăceau gusturile muzicale ale lui Tate, chiar dinainte de a o cunoaște. Dar, de-a lungul anilor, mă săturasem să mă cert cu mama din cauza cântecelor pe care le auzea din camera mea, așa că renunțasem. La muzică. Rar ascultam ceva, pentru că vocea ei îmi invada gândurile și îmi strica dispoziția.

Selectând melodia lui Chevelle, „Take Out the Gunman"[1], am dat volumul atât de tare, încât mă dureau urechile. Dar tot am zâmbit când am auzit vocea sexy și artificiile au început să-mi explodeze în piept. Mama dispăruse din mintea mea și nu mai auzeam nimic altceva în afară de sunetul muzicii care mă făcea să râd și să dau din cap și care-mi făcea inima să bată în timp ce mergeam spre casă.

Străzile din cartier erau liniștite; ocazional, trecea câte o mașină, iar eu simțeam soarele atât de cald pe picioare, încât îmi dădeam seama de cât de mult îmi lipsise orașul natal vara.

Copacii verzi se iveau în jurul meu și frunzele lor dansau în adierea brizei. Simțeam mirosul peluzei tunse și al grătarelor pe care se gătea cina. Copiii alergau spre camionul cu înghețată când se oprea la marginea bordurii.

[1] Ucide teroristul. (n. tr.)

Toate îmi plăceau și, pentru prima dată după multă vreme, eram relaxată. În ciuda problemelor pe care le aveam.

Mi-am dat seama că nimeni nu mă aștepta, nu mă urmărea și nu mă deranja. În cele din urmă, mama avea să mă sune. În cele din urmă, luni trebuia să dau meditații. Și, în cele din urmă, din toamnă trebuia să revin la specializarea mea în științe politice.

Dar, măcar pentru o clipă, eram liberă.

Și-mi era al naibii de cald. Mi-am trecut degetele peste linia părului și am șters o picătură de transpirație. Ăsta-i un lucru care face ca Arizona să câștige în fața orașului Shelburne Falls. Aici umiditatea este mai scăzută.

Însă mă îmbrăcasem pe cât de elegant posibil. Purtam o fustă albă croșetată care îmi făcea picioarele bronzate să pară și mai grozave decât sunt de fapt, dar bluza albă cu nasturi era conservatoare. Senzația lipicioasă de pe spatele meu era deja prea mult. Mi-am descheiat cămașa și am scos-o, aruncând-o peste geanta de poștaș, și am rămas în combinezonul alb.

Părul negru îmi atârna peste omoplați, iar acum, că bătea vântul și eram transpirată din cauza mersului, mi-am dorit să-l fi ridicat.

Pășind peste bordură, am mers pe strada pustie și, brusc, am simțit cum mi se strânge inima.

O, nu.

Când m-am uitat dincolo de peluza mare și verde a parcului din oraș, am văzut mașina Camaro a lui Liam parcată în față la Applebaum's Bagels. Liam. Fostul meu iubit, care mă înșelase de două ori și care trebuia să rămână în Phoenix toată vara. *Rahat!*

Mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii. *La naiba, ce noroc am!* Am strâns din dinți și toți mușchii mi s-au încordat.

Dar apoi am sărit surprinsă. Brusc, am simțit în picioare vibrațiile care-mi furnicau tălpile.

Am deschis ochii și m-am întors, observând că mă oprisem în mijlocul străzii pe care încercasem să o traversez înainte ca mașina Camaro a lui Liam să-mi atragă atenția. Am clipit, holbându-mă

la mașină — de fapt, la o mulțime de mașini care stăteau acolo, privindu-mă și așteptând să îmi mișc fundul din calea lor. Cât timp fuseseră în zonă înainte să le observ?

Am simțit fiori pe șira spinării și am tremurat, uitând de Liam. Abia am observat celelalte mașini. Nu o vedeam decât pe cea din față. Cea neagră din care eram privită prin geamuri fumurii.

Mustangul GT.

Mustangul GT al lui Jaxon Trent.

CAPITOLUL 2
K.C.

Nu mă așteptam la asta. Nu crezusem nici pentru o clipă că Jax mai era în oraș.

M-am grăbit zăpăcită spre cealaltă parte a străzii, în timp ce Chevelle îmi bubuia în urechi. Întorcându-mă, m-am uitat la Mustang.

Ce făcea?

În cele din urmă, el a turat motorul și a trecut încet mai departe, mașinile tunate mergând în urma lui.

Brusc, mi-am simţit limba uscată ca o perie de sârmă. Mai multe mașini au trecut în viteză pe lângă mine, ridicându-mi rochia scurtă peste coapse, iar eu m-am simțit ca și când aș fi fost prinsă în mijlocul unei parade blestemate.

Ce naiba era asta?

Am recunoscut unele mașini. De vreme ce Liam, Jared și Tate se întreceau la Loop, învăţasem câteva lucruri. Cum ar fi că mașina lui Jax este un Mustang și mai știam că este a lui pentru că am observat că pe plăcuța de înmatriculare scria încă BĂȘTINAȘ. Mașina din spate era a lui Sam, un tip care a absolvit odată cu mine. Era un Dodge Challanger, dar nu știam din ce an. Mai erau un Mustang, un Chevy SS și câteva Forduri și Pontiacuri mai vechi.

Şi mai erau şi unele foarte ciudate.

Subaru? Hyundai? Ăla era un Mini Cooper?

Fratele lui Jax, Jared, ar fi preferat să-și mănânce limba decât să fie văzut cu mașinile acelea, toate tunate, cu desene ciudate și bannere imense în spate.

Uau.

Dar erau o grămadă. Am rămas pe loc și m-am holbat cât mașinile au vuit pe lângă mine, unele după altele, toate scoţând propriile sunete distincte când motoarele trimiteau vibrații care treceau prin asfaltul de la picioarele mele și-mi cuprindeau corpul, făcându-mi stomacul să tresară.

Mi-am strâns coapsele și m-am crispat, dezgustată de mine.

Nu eram umedă.

Nu.

Ba eram. Eram atât de excitată încât nu puteam să-mi amintesc ultima dată când trupul îmi fusese atât de fierbinte.

M-am mai uitat o dată, urmărind Mustangul lui Jaxon Trent virând și dispărând după colț.

Mi-am petrecut următoarele câteva ore încercând să îmi ocup cât mai mult timpul. Fără prieteni, fără mașină, fără mulți bani, iar eu eram al naibii de neliniștită. Și mâinile leneșe erau jucăria diavolului.

Plictiseala era rădăcina tuturor problemelor și se pare că „problemele" încă erau după colț.

Ce naiba era în neregulă cu mine? Nici măcar nu îl văzusem pe tip. Nici măcar nu ieșise din mașină, iar eu nu voiam decât să mă gândesc la el. Să mi-l imaginez. În mașina lui. Îmbrăcat în negru, ca de obicei. Atingându-mă pe melodia lui Chevelle. Cum arăta în acel moment?

Când am ajuns acasă în cele din urmă, m-am schimbat cu hainele de antrenament și am plecat la sală, hotărâtă să ard niște calorii la cursul de kickboxing. Iar apoi am rămas în saună, sperând să alung orice impuls sexual simţit în acea zi.

În mare parte, a funcționat. Acum măcar respiram regulat.

Imediat ce m-am întors acasă, am făcut duș, m-am machiat un pic și mi-am uscat părul, după care am căutat printre haine niște pantaloni de trening și un top.

Atunci am văzut că Tate încă avea haine în sertare.

Am zâmbit, am întins mâna și am luat o pereche de blugi tăiați. I-am îmbrăcat și mi-a plăcut că erau atât de confortabili și foarte drăguți. Erau largi și-mi atârnau pe oasele bazinului, dar nu erau nici prea lungi, nici prea scurți. M-am îmbrăcat cu topul roz, m-am uitat în oglindă și m-am întrebat ce ar fi spus mama. Ea credea că pantalonii tăiați sunt urâți și, cu toate că o plăcea pe Tate, insista că nu trebuie să-i imit stilul și să ascult aceeași muzică.

Însă ea nu era aici, iar dacă nu aveam să fiu văzută, atunci cu atât mai bine.

Mi-am petrecut restul serii întinsă pe podeaua din sufragerie, mâncând macaroane cu brânză și citind documentele primite de la directorul Masters. Cu toate că îmi dăduse planuri de lecție, am scris niște instrucțiuni prietenoase pentru K.C. pe propriul laptop, adăugând câteva activități din jurnal pe care îmi plăcea să le fac la cursurile mele de la facultate. Urma să dau meditații de luni până joi, de la opt și un sfert până la ora douăsprezece, care aveau să se termine la mijlocul lui iulie. După ce-mi terminam cele o sută de ore, aveam să fiu liberă tot restul verii.

Mă holbasem la aceeași propoziție de aproape cinci minute, când mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii, extrem de enervată de sunetele de afară.

Petrecerea zgomotoasă de alături începuse ca un bâzâit slab în urmă cu două ore, dar acum era o cacofonie de râsete, țipete, motoare care vuiau prin cartier și izbucniri constante de muzică, de parcă niște bombe ar fi explodat chiar sub casa lui Tate. Am scrâșnit din dinți și am mormăit în sinea mea: „Nu pot să cred că nimeni din cartier nu se plânge de asta".

M-am ridicat de pe covor și m-am îndreptat spre ferestrele din sufragerie ca să văd ce se întâmplă, când am auzit o bătaie în ușa de la intrare.

— Juliet? s-a auzit o voce melodioasă. Ce lumină trece prin fereastră?

Cuvintele cunoscute mi-au făcut inima să bată repede și am zâmbit.

— Romeo, Romeo, am strigat întorcându-mă spre ușa de la intrare. Ce cauți aici, Romeo?

Am deschis ușa, am întins mâna spre cea a verișoarei mele Shane și am lăsat-o să mă tragă spre ea, apoi să mă lase pe spate până când părul mi-a atins podeaua din lemn.

Ea m-a ținut strâns.

— Trebuie să-ți tunzi părul din nas, verișoară.

Mi-am ridicat capul.

— Îți miroase gura ca a unui mort.

M-a ridicat și m-a sărutat pe obraz înainte să intre în sufragerie, trecând pe lângă mine.

— Ce faci? a întrebat ea, purtându-se de parcă nu ar fi trecut un an de când ne văzuserăm.

— Minunat. Tu?

— Se putea și mai bine.

Am ezitat când am văzut-o trântindu-se pe fotoliu și pleoștindu-se. Chiar dacă ne vedeam rar de când începusem facultatea, vorbeam cel puțin o dată pe săptămână și, de-a lungul timpului, glumele ei mă făceau să mă simt tot mai jenată. Micile comentarii erau destul de constante.

Shane era singura mea verișoară și, fiind amândouă singure la părinți, eram apropiate. Apreciam cum vorbește și că este amuzantă, dar asta tot nu alunga suspiciunea că tânjește să plece de acasă și să-și întindă aripile.

— Ai grijă, am avertizat-o. S-ar putea să încep să-mi fac griji și pentru altcineva în afară de mine.

— Asta ar fi ceva nou, m-a tachinat ea, punându-și mâinile pe burtă. Deci... chiar ești bine, Juliet?

Ea era singura persoană care îmi spunea pe adevăratul nume — Juliet Adrian Carter. Toți ceilalți îmi spuneau K.C.

— Sunt bine, am dat din cap, așezându-mă din nou pe podea și întinzându-mi picioarele în jurul laptopului. Tu?

— Mai bine acum, că ești acasă.

Shane absolvise anul ăsta și urma să plece la facultate în California din toamnă. Dar nici măcar acolo nu ar fi avut multă libertate. Părinții ei fuseseră de acord să plătească taxa de școlarizare în alt stat doar dacă ar fi locuit cu bunica ei — din partea tatălui — în San Francisco.

Shane nu era fericită, dar acceptase. Deși cred că îi plăcea Shelburne Falls — avea mulți prieteni —, căuta un mediu în care populația de afro-americani să fie mai mare de zece la sută.

Tatăl ei era negru. Îi plăcea aici și, din câte am înțeles, îi era bine, dar Shane tânjea după mai multă diversitate, mai multă cultură, mai mult din toate.

Ea și-a dres vocea și s-a aplecat pe genunchi.

— Ce faci?

Întrebarea părea o acuzație.

Mi-am ridicat privirea spre ochii ei căprui.

— Mă pregătesc pentru serviciul în folosul comunității. Dau meditații elevilor care în vara asta vor trece în ultimul an.

— Am auzit.

Încă se holba la mine ca și când ar fi fost nedumerită.

— Voiam să spun de ce naiba te-ai închis în casă când, pentru prima dată în viața ta, Liam sau Sandra Carter nu te țin în lesă?

— Știi că te iubesc, am început, dar am o casă frumoasă și liniștită și un vibrator la etaj. Sunt bine, am glumit eu. În plus, Shane, chiar crezi că ar trebui să caut belele?

— Nu va trebui să cauți departe.

Vocea ei sarcastică era sexy.

— Nu ai observat că alături a început o petrecere?

Ah. Atunci m-am prins. M-am uitat la ținuta ei și am observat fusta mini neagră mulată și bluza albă. Spre deosebire de topul meu, totuși al ei avea paiete în jurul gulerului și pe o fâșie lungă, în față. Cu pielea ei cafenie, cu părul brunet și drept care-i ajungea dincolo de omoplați și cu picioarele-i foarte lungi, era uimitor de frumoasă.

M-am întrebat dacă Jax o observase vreodată, dar mi-am alungat gândul dând din cap. Nu-mi păsa.

— Da, am observat, am mormăit eu. De fapt, cred că vibrațiile muzicii zguduie fundația casei.

— Ei bine, eu mă duc. Și tu la fel.

— Nu, nu merg.

Am râs amar și, desfăcând o gumă cu mentă, am băgat-o în gură.

— Jax este o belea și nu vreau să fiu acolo.

— Ba da, vrei. Toată lumea vrea să fie acolo. Și toate fetele se înțeleg bine cu Jax.

Nu m-am putut abține. Mi-am ridicat privirea și m-am încruntat destul de urât. Dar m-am uitat repede în jos. Imaginile de acum câțiva ani, în care Jax făcea sex cu fetele alea două, mi-au trecut prin minte și m-am gândit la toate celelalte cu care probabil se culcase de atunci, iar eu...

Am strâns în pumn ambalajul gumei.

De ce mă afecta atât de mult? Jaxon Trent era doar un puști înfumurat, căruia îi plăcuse să mă enerveze în liceu — dar, dintr-un motiv oarecare, trupul meu reacționa mai mult în fața lui decât a iubitului pe care îl aveam de cinci ani. Și chiar dacă nu mă gândisem la ce ar fi putut face sau nu cât timp fusesem plecată, acum nu puteam să nu mă gândesc.

O, Hristoase! Sper că Shane nu s-a culcat cu el.

Mai aveam puțin și o întrebam.

— Ei bine, nu vreau, am mormăit eu. Jax a fost mereu o problemă. Măcar se duce la facultate?

— La Clarke, mi-a răspuns ea repede, iar eu am clipit.

Facultatea Clarke?

Era locală. Destul de aproape încât să locuiască în Shelburne Falls. Dar era și particulară și foarte bine cotată din punct de vedere academic. Rușinea mi-a încălzit obrajii din cauză că am presupus că nu poate să ajungă la facultate. Ajunsese, și încă la o facultate mai bună decât cea pe care o frecventam eu.

— Deci, mai locuiește cu Katherine, alături? am îndrăznit să întreb.

— Nu, ea s-a măritat cu tatăl lui Madoc anul trecut și s-a mutat în apartamentul lui din oraș. Ea i-a dat casa lui Jax când a terminat liceul.

Deci aceea era acum casa lui Jax.

Mi-am închis laptopul.

— Ce e cu toate mașinile de afară?

Buzele-i pline, date cu un ruj roșu și lucios, i s-au întins într-un zâmbet, arătându-i dinții perfecți.

— S-au schimbat multe, Juliet.

— Încerci să vorbești codat? Ce naiba s-a schimbat?

Ea a ridicat din umeri.

— Îmi este greu să-ți explic, mi-a spus și s-a rezemat de cotierele fotoliului. Trebuie să vezi. O să mergem la petrecere și o să te distrezi.

Am scuturat din cap.

— N-o să meargă niciuna din noi. Eu mă feresc de probleme, iar tu ești minoră și nu ai un prieten cu care să te duci.

Ochii i-au strălucit.

— O, nu, a suspinat ea și și-a pus o palmă peste piept. Nu se poate să nu am un prieten cu care să petrec, a spus când s-a ridicat.

M-am holbat la ea.

— Ce faci?

A trecut pe lângă scaun spre ușa de la intrare, rânjind cu mâna încă pe piept.

— Fără un prieten cu care să petrec, s-ar putea să fac ceva prostesc, m-a tachinat și a continuat să se îndepărteze, cum ar fi să beau ceva misterios cu GHB[1] de la un fost pușcăriaș tatuat, care vrea să mă ducă la etaj și să mă prezinte prietenilor lui!

A deschis ușa în timp ce m-am ridicat de pe podea.

— Pa, mi-a strigat ea.

Iar apoi a fugit pe ușă, trântind-o în urma ei.

— Shane! am mormăit și am fugit după ea.

La naiba, la naiba, la naiba! Am deschis ușa, am ieșit pe verandă și... *rahat!* Întorcându-mă, am intrat din nou în casă și m-am încălțat cu șlapii negri care erau la intrare.

Deschizând din nou ușa, am fugit afară, sărind peste toate treptele verandei și aterizând pe aleea din cărămidă.

Uf, fata asta!

Dispăruse. Întorcându-mă la stânga și la dreapta, nu i-am văzut nicăieri bluza albă. Era deja la petrecere, iar eu am respirat, încercând să-mi calmez tornada din stomac.

Avea optsprezece ani. Și niciun prieten. Și era cea mai apropiată rudă a mea, după mult timp. Toate motive bune să mă duc și să o iau de acolo.

Mi-am coborât privirea la ținuta mea. Eram neîngrijită și nearanjată, aveam haine care atârnau pe mine, păr creț pe care nu-l îndreptasem după duș și nu prea eram machiată.

Ei bine, măcar nu aș fi atras atenția, pe care oricum nu mi-o doream. Asta era sigur.

Am pășit pe peluză și am simțit cum firele ascuțite de iarbă îmi înțepau gleznele. Soarele apusese în urmă cu o oră, dar căldura umedă încă plutea în aer și, brusc, mi-am simțit spatele rece din cauza transpirației.

---

[1] Acid gama-hidroxibutiric, drogul violului, este un produs stupefiant pe care consumatorii îl utilizează pentru favorizarea relațiilor sexuale „forțate". (n. red.)

Aleea lungă era plină de mașini — două rânduri de câte cinci —, iar strada era o parcare nenorocită. Recunoșteam majoritatea mașinilor pe care le văzusem mai devreme. Modele diferite, unele strident vopsite, altele curate și aerodinamice. Mașinile erau parcate chiar și în mijlocul străzii, ca și când locatarii din vecinătate nu ar fi avut nevoie de stradă în seara aceea.

Am observat că garajul — care se afla de cealaltă parte a casei — fusese extins să găzduiască nu două, ci trei mașini, iar casa fusese proaspăt văruită în alb, deși obloanele albastre erau acum negre.

Mi-am ciulit urechile când a început un nou cântec și chiar l-am recunoscut. „Heaven Knows" de Pretty Reckless. Nik îl ascultase mult la școală.

Petrecăreții erau împrăștiați când am pășit pe verandă și am intrat pe ușa deschisă, încercând să nu mă gândesc la ultima dată când fusesem acolo.

Dar apoi nu am putut să mă gândesc la nimic în clipa în care m-am dezumflat și am rămas mască atunci când am văzut interiorul casei.

O, Dumnezeule! Uau!

Nu doar exteriorul fusese renovat. M-am uitat rapid în sus, în jos și în toate părțile, studiind totul: varul nou și îndrăzneț făcea casa mai primitoare, iar covorul din sufragerie fusese scos ca să dezvăluie podeaua strălucitoare din lemn. Din câte vedeam, toate lucrurile din camere erau menite să găzduiască un burlac și petrecerile lui.

Trei televizoare imense cu ecran plat erau aliniate pe perete în sufragerie, unde se afla încă masa de biliard. Mobila din sufragerie fusese înlocuită cu canapele joase din piele și alte televizoare cu ecran plat, iar când m-am uitat spre partea din spate a casei, am zărit și bucătăria renovată.

„Multe s-au schimbat, Juliet." Mi-am amintit vorbele lui Shane. *Mda, așa părea.*

Katherine Trent — sau acum Katherine Caruthers — întreținuse o casă frumoasă, dar asta era... ei bine, nu știam cum să o descriu.

Încărcată? Luxoasă? Grozavă. Cu siguranță, grozavă.

Îmi plăceau pereții roșii din sufragerie, pereții de un albastru-închis din camera de recreere de lângă bucătărie și pereții de culoarea cafelei cu lapte din hol. Îmi plăceau tapiseriile cu rame negre ale amerindienilor care purtau diverse bijuterii și ornamente pe cap, tapiserii care se aflau pe pereții casei scării spre etajul doi și, chiar dacă de obicei canapelele din piele neagră mă înfiorau, cele din sufragerie nu erau de prost gust. Erau joase și luxoase și păreau scumpe. Totul era atât de bine întreținut și de curat!

— K.C.?

M-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu Liam.

Și mi-am înghițit guma nenorocită.

M-am crispat, fără măcar să încerc să-mi ascund reacţia. Ochii lui blânzi și albaștri și expresia politicoasă m-au făcut să simt brusc impulsul de a scuipa foc în fața-i rotundă de prost. Chiar mi se întâmpla asta?

El a rămas în pragul ușii, ținându-se de mână cu aceeași roșcată cu care îl prinsesem la club, cu o săptămână în urmă. Ea purta o rochie fără bretele, iar părul cu volum arăta sexy.

Minunat. Alesesem și acea zi ca să fiu rebelă în ceea ce privește înfățișarea mea. Ironia m-a făcut să scutur din cap.

Când mă înșelase în liceu, îl primisem înapoi. Ca o proastă. Mă simțisem de parcă aș fi făcut ceva greșit — ceva ca să-l îndepărtez —, iar el chiar păruse să se simtă prost pentru ce făcuse. După ce văzusem cum o tratase Jared pe Tate cam pe toată perioada liceului, chiar eram recunoscătoare că aveam un iubit care îmi aducea flori când eram bolnavă și care suporta atitudinea mamei mele.

Când l-am prins înșelându-mă din nou în urmă cu două săptămâni, am pus capăt relaţiei.

— Liam, am oftat eu încercând să par plictisită. Jax nu cumva te urăște? De ce ești aici?

Lui i-a căzut fața și a fost prima dată când m-am bucurat de disprețul lui Jax în ceea ce-l privește. Cu toate că insinuam și că Jax era de acord cu prezența mea acolo, ceea ce putea să nu fie adevărat.

— *Toată lumea* este aici, K.C.

Liam și-a băgat cealaltă mână în buzunar.

— Apropo, ea este Megan.

— Am să te anunț când o să-mi pese, am mormăit eu.

El a continuat, ignorându-mă.

— Am adus-o acasă ca să-mi cunoască părinții.

Nu-mi pasă.

— Ne mutăm împreună, K.C.

Genunchii aproape mi-au cedat, dar am râs șocată.

— Glumești, nu-i așa?

Megan a ridicat o sprânceană, părând nemulțumită că trebuia să-mi tolereze prezența, iar Liam a mijit ochii, deloc amuzat.

Eu mi-am îndreptat imediat spatele.

— Uau, îmi pare rău.

— Poftim? a spus Megan.

— Vreau să spun, îmi pare rău anticipat. Pentru momentul în care o să te înșele, i-am explicat eu. Chiar crezi că nu o va face?

Ea a zâmbit mulțumită, ca și când ar fi știut ceva ce eu nu știam, iar eu mi-am prins mâinile la spate, pipăindu-mi cicatricea.

— Bărbații nesatisfăcuți înșală, m-a tachinat ea. Și, din ce am auzit, nu l-ai satisfăcut deloc.

Şi eu m-am holbat uluită când s-a prefăcut că ia un penis în gură și începe să se înece.

Abia l-am văzut pe Liam aruncându-i o privire obscenă. Nu mi-am auzit decât pulsul în urechi când i-am văzut rânjetul superior. Mă imita. Liam îi spusese...

Nu.

Camera era prea aglomerată, iar eu mi-am frecat brațele, încercând să alung frisoanele, chiar dacă rușinea îmi încălzea obrajii. Ei au rămas pe loc și m-au fixat cu privirea, fiind momentul să acționez, dar eu am tăcut, încercând să-mi dau seama ce ar fi trebuit să fac în continuare.

Dar nu îmi dădeam seama. Eram nesatisfăcătoare. Eram patetică pentru el. Ce trebuia să fac acum? Ce trebuia să spun?

Tate. Ea ar fi știut ce să facă.

— Nu ai putut nici măcar să i-o sugi ca lumea? m-a încolțit ea.

Spune ceva!

Pielea de pe brațe mi s-a făcut de găină, mi-a fost foarte frig, iar eu am clipit îndelung. Foarte frig.

Dar apoi un val de căldură mi-a atins spatele și am oftat, fluturându-mi pleoapele cu o ușurare bruscă și caldă.

— Liam, l-a salutat Jax când mi-a cuprins talia cu brațele și m-a tras în cuptorul liniștitor al brațelor lui.

— Jax, a mormăit Liam, cu o voce neprietenoasă.

Am deschis ochii ca să văd cum se uită de la mine la bărbatul din spatele meu, întrebându-se probabil ce naiba se întâmplă.

Să fiu a naibii dacă știam.

Coborându-mi privirea, am văzut mâinile frumoase ale lui Jax și degetele lungi, murdare de vaselină, împreunate în fața taliei mele. Mi-am ridicat mâinile și l-am prins de antebrațe, mult mai musculoase decât ultima dată când îl văzusem.

Nu știam de ce o face. Nu știam decât că nu mai sufăr, că nu sunt singură și că nu mă simt prost.

El mi-a interpretat mișcarea ca pe o invitație și m-a tras mai aproape de pieptul lui.

— Cum îți merge? l-a întrebat pe Liam.

— Bine, i-a răspuns Liam, încă uitându-se cu suspiciune la mine și la Jax. Ție? a întrebat și el.

Am observat cum Megan se holba la Jax pe deasupra capului meu, schițând un zâmbet.

— Bine, i-a răspuns Jax pe un ton monoton. Dar noua ta iubită se poartă ca o cățea și asta mă enervează. Dacă o mai supără pe K.C., pleacă.

Un râset gâfâit mi-a scăpat din piept, iar eu mi-am acoperit gura cu mâna. *O, Dumnezeule!*

Lui Megan i-au strălucit ochii, iar Liam nu a făcut decât să se holbeze la Jax, scuturând din cap ca și când ar fi vrut să sară la el.

Dar știa mai bine. Era casa lui Jax, petrecerea lui Jax, iar Liam știa că dacă s-ar fi ajuns la bătaie, nimeni de acolo nu ar fi fost de partea lui.

Căldura mi-a cuprins fața, iar eu m-am uitat în jos, știind al naibii de bine că păream prea mulțumită de ceea ce se întâmpla. Nu trebuia să-mi placă un tip care mă îmbrățișa. Nu ar fi trebuit să vreau ca Jax să mă protejeze. Ar fi trebuit să fac asta singură. Dar ce naiba?

Liam s-a uitat la noi, apoi a apucat-o de mână pe Megan, s-a întors și a plecat.

După ce au dispărut amândoi pe ușa de la intrare, Jax și-a coborât încet brațele, trecându-și mâinile peste brațele mele goale înainte să se desprindă de mine. Nu puteam să mă abțin să nu mă simt dezamăgită.

Îmi era din nou frig.

Întorcându-mă, mi-am încrucișat brațele la piept şi am afișat o expresie jucăușă. Și mi-am înghițit nodul blestemat din gât.

Rahat.

Eram obișnuită să mă uit la gâtul său, dar acum mă holbam la pieptul imens. Pectoralii lui puternici și umerii lați mă făceau să mă simt foarte mică. Nu era de mirare că în urmă cu un minut îmi fusese atât de cald. Peste al meu, trupul său fusese ca o pătură.

Apoi am simţit o zvâcnitură în stomac când am văzut că are piercinguri în sfârcuri.

Ei bine, asta era cu siguranță o noutate.

Erau în formă de haltere, câte una pe fiecare pectoral și, brusc, m-am simțit de parcă aș fi fost într-un montagne russe.

M-am încruntat și m-am întrebat de ce nu pot să-mi iau ochii de la ele. Nu îmi plăceau piercingurile din sfârcuri, deci, ce naiba?

Apoi m-am străduit să mă uit urât, în speranța că eram convingătoare și, în cele din urmă, mi-am ridicat privirea.

Iadul Albastru și-a ridicat o sprânceană spre mine, iar eu m-am descurajat. Niciun lucru blestemat nu se schimbase. Și totuși, totul se schimbase.

Cât timp fusesem plecată, Jaxon Trent devenise bărbat.

CAPITOLUL 3
K.C.

Numai părul îi era la fel. Încă negru ca o cafea simplă, dar cu o strălucire minunată. Fața îi era tot netedă și bărbierită, dar mai ascuțită acum, cu pomeți sculptați, un nas drept și îngust și cu buze pline și conturate.

Iar sprâncenele negre și drepte nu făceau decât să scoată în evidență cei mai albaștri ochi cu care se născuse vreodată un om. Puteai să vezi bijuteriile acelea de la cincizeci de metri.

Știam sigur asta.

Desigur, avea pieptul gol și era greu să nu te uiți la adânciturile și liniile de pe abdomen și la talia subțire. Dar voiam să mă uit în altă parte, să mă încrunt, să arunc din nou repede o privire și apoi să nu mă mai uit. Brațele îi erau mult mai mari decât ultima dată când le văzusem.

Era imens.

Și avea nouăsprezece ani.

Și era un scandalagiu.

Și înspăimântător.

M-am încruntat cât de mult am putut și i-am întâlnit din nou privirea.

El a zâmbit.

— Nu-ți face griji. Știu.

A oftat și m-a întrerupt înainte să pot vorbi.

— Ești o femeie independentă care poate să se apere singură, bla, bla, bla și așa mai departe. Mulţumește-mi și gata.

O.

Credea că sunt supărată după episodul cu Liam. Îmi convenea. Mi-am arcuit o sprânceană încruntată pentru un extraefect, fără să îi mulțumesc.

El a zâmbit, probabil amuzat de sfidarea mea.

— O cauți pe verișoara ta? m-a întrebat.

Eu am dat aprobator din cap.

— Haide.

M-a luat de mână.

M-am murdărit de vaselina de pe mâna lui și l-am ținut ferm, încercând să nu zâmbesc.

Îmi plăcea senzația mâinii lui. Aspră, vie.

Pentru mine, totul fusese mereu curat. În toată viaţa mea fusesem îngrijită și spălată. Hainele mele se asortau întotdeauna, unghiile îmi erau întotdeauna curate și cea mai grea hotărâre era să cumpăr balerinii argintii sau pe cei negri.

Acum mâinile murdare ale lui Jaxon Trent se lipeau de palmele mele transpirate, iar eu mă întrebam cât de bine ar fi fost să-i simt murdăria şi pe alte părţi ale trupului.

Am aruncat o privire împrejur și i-am observat pe oamenii care se uitau la noi. Se holbau în mod evident la Jax, care mă ţinea de mână în urma lui, moment în care confuzia li se citea pe chip. Câţiva păreau surprinși și alţi oameni — în mare parte, fete — strâmbau din nas și se uitau deranjaţi în altă parte.

L-am mai strâns de mână pentru ultima dată — cu putere —, pentru că nu voiam să îi dau drumul, iar apoi mi-am smucit repede mâna. Jax nu a făcut decât să se uite înapoi pentru o secundă, probabil ca să se asigure că nu am fugit.

— Este ridicol, am mormăit când l-am urmat prin bucătărie. O casă nu are o capacitate maximă, așa cum au restaurantele și lifturile?

Jax m-a ignorat ca și când i-aș fi adresat o întrebare retorică. Ne-am strecurat prin mulțime și ne-am mișcat într-o parte atunci când trei tineri au dat buzna pe ușa din spate.

— Shane vine destul de des pe-aici, a spus el. Dar nu-ți face griji. Nimeni nu se ia de ea.

— Nici măcar tu? am îndrăznit să întreb şi l-am urmat în curtea din spate.

Te rog, spune-mi că nu te-ai culcat cu verișoara mea. Te rog, te rog, te rog.

El a continuat să meargă, întorcându-și ușor capul.

— Cu atât mai puțin eu.

Am tras aer în piept, încercând să rămân calmă și să-mi controlez gândurile. Până când m-am uitat împrejur. Curtea din spate era o nebunie, iar eu nu m-am putut abține să nu rămân cu gura căscată.

— Îhî, eu...

Aia era o cadă cu hidromasaj?

— Eu am venit doar ca să o iau pe Shane acasă. Adică acasă la Tate.

— Mi-am dat seama.

Nu-i vedeam faţa, dar știam că dădea din cap. Părul strâns în coadă s-a ridicat și i-a căzut pe spate.

— Vezi?

S-a întors și a gesticulat spre poartă.

— Îi este bine.

Însă abia am văzut-o pe verişoara mea, care stătea pe scaunul de grădină, vorbind atentă cu altă fată.

— Ce naiba? am izbucnit eu, simţind cum mă usturau ochii din cauză că nu clipisem.

Nu era de mirare că părea să se clatine casa lui Tate! Petrecerea de alături îi invadase curtea din spatele casei.

— K.C.!

Shane mi-a zâmbit cu o privire poznașă, stând cu picioarele încrucișate pe scaun. Am observat că ţinea în mână un pahar cu vin Solo, dar, ca să fiu sinceră, mă gândeam la altceva în acel moment.

Gardul vechi din lemn, care separase curtea din spate a lui Jared de cea a lui Tate, nu mai exista.

Fusese înlocuit cu un zid minunat din cărămizi roșii învechite, cu mici spații goale prin care să vezi în partea cealaltă. Fiecare secțiune de un metru era întreruptă de o coloană de cărămizi, cu un felinar deasupra fiecăreia. Dacă înainte trebuia să sari peste gardul vechi din lemn, acum puteai să treci pur și simplu printr-o poartă din lemn și să te aventurezi în curtea alăturată. Astfel, cele două spaţii erau unite într-unul singur.

Aparent, Jax folosea ambele curți pentru petrecerea din seara aceea. Cum de nu observasem gardul nou când am ajuns aici? Și cum de nu observasem că, practic, petrecerea era peste mine când lucram în casă la Tate? Și cum Jax, care avea doar nouăsprezece ani, punea mâna pe toate băuturile alcoolice? Și cum naiba plătea pentru toate lucrurile astea?

Shane își reluase conversația cu fata cu care vorbise, așa că am lăsat-o acolo în timp ce l-am urmat pe Jax în curtea din spate a lui Tate, spre o mulțime de piese auto împrăștiate pe o masă pliantă. Câțiva bărbați se uitau la mecanisme, inspectând și desfăcând piesele sau ce făceau ei acolo.

Uluită, am scuturat din cap.

— Jax, ce naiba se petrece aici? am întrebat încet.

Nu intenționam să par crispată sau acuzatoare, dar eram îngrijorată. Toate astea costau bani. Și încă mulți.

Știam că Jax este priceput și inteligent, mai ales în ceea ce privește calculatoarele, deci nu mă îndoisem niciodată că se va descurca bine. L-am auzit o dată spunând că toată viața unei persoane este pe internet. Puteai să o controlezi sau să fii vulnerabil.

Și nu trebuia să-l cunoști bine pe Jax ca să știi că îi plăcea să țină totul sub control.

Dar să aibă toate astea? Atât de tânăr?

El a luat o unealtă, părând să continue ceea ce făcuse până atunci.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat.

Făcea pe prostul.

Jax nu mi se confesase niciodată. Nu îi dădusem niciodată motive să creadă că-mi pasă de el, dar știam că tatăl lui era la închisoare pentru că abuzase de el, că mama lui dispăruse din peisaj și că el își petrecuse o mare parte din viață în centre de plasament. Adică până când fratele lui vitreg, Jared, a început să se implice în viața lui.

La scurt timp după aceea, mama lui Jared și-a asumat custodia lui Jax și, de atunci, au fost o familie.

Dar apoi ea s-a recăsătorit, s-a mutat din oraș și, după cum părea, Jax se descurca foarte bine de unul singur.

Observând mulți oameni stând în apropiere pe scaune de grădină, m-am apropiat de masă și am vorbit în șoaptă.

— Casa asta a fost renovată. Ai o tonă de electronice scumpe și probabil mașini în valoare de aproape jumătate de milion de dolari parcate pe stradă. Cine naiba sunt toți oamenii ăștia?

De obicei, la petrecerile fratelui său, numărul de invitați era redus la jumătate. Cu siguranță fuseseră mai puțin impresionante, dar mult mai confortabile decât haosul ăsta.

Jax a lăsat unealta și a luat o șurubelniță în cruce.

— Sunt mașinile prietenilor mei, nu ale mele.

Am rămas pe loc și m-am uitat atentă la el.

Jax și-a ridicat privirea și s-a uitat în ochii mei, oftând deranjat.

— Bine, să o luăm încet, K.C. În primul rând, *un prieten* este cineva care se bucură să își petreacă timpul cu tine. Cineva cu care te porți frumos, încât ai încredere...

— Du-te naibii, am spus cu dispreț și mi-am încrucișat din nou brațele la piept.

— Este arestată și încă se crede superioară, a râs o fată dintr-o parte.

Ce naiba?

Când am auzit cum toată lumea chicotea și râdea zgomotos la vorbele ei, am rămas fără suflare.

Toți știau?

— Am primit o reclamație din cauza zgomotului!

Am tresărit și m-am întors ca să văd doi polițiști în uniforme stând în poarta deschisă.

Vociferările s-au oprit și toți și-au ridicat privirile spre cei doi ofițeri îmbrăcați în negru.

Mi-am înghițit nodul din gât și am simțit picături de transpirație pe frunte. Eu și Shane eram minore, la o petrecere cu alcool. Dacă ar mai fi primit un telefon de la poliție, mama m-ar fi renegat.

Sau poate voiau doar să pună capăt petrecerii. Hmm... ar fi fost bine pentru mine. Shane ar fi fost în siguranță, iar eu nu aș fi avut probleme.

— Hei, a salutat Jax și și-a reluat treaba.

Am mijit ochii, urmărindu-i degetele lungi cum lucrau.

— Bine, puteți să vă reluați petrecerea.

Unul din polițiști le-a făcut tuturor semn cu mâna să-și vadă de-ale lor, chicotind la propria glumă, iar petrecărețiii i-au urmat exemplul, râzând și reluându-și conversațiile.

— Hei, omule.

Același polițist care tocmai vorbise s-a apropiat de masă și a dat mâna cu Jax.

— L-am adus pe Tim ca să vadă Evo.

Cu degetul mare, a făcut un semn spre ofițerul mai tânăr din spatele lui.

Jax a vorbit încet, gesticulând din bărbie.

— Este în garaj. Du-te.

Polițiștii au plecat, prefăcându-se că nu observă minorii care beau alcool, strada aglomerată care, probabil, era un risc de incendiu și zgomotul infernal care se auzea din casă.

M-am întors spre Jax, extrem de nedumerită.

— Ce naiba se întâmplă?

„Multe s-au schimbat, Juliet."

Mda, observ, am gândit eu. Jared primise o amendă sau două din cauza plângerilor împotriva petrecerilor zgomotoase. De ce nu și Jax?

El s-a oprit din lucru, și-a înclinat capul și s-a uitat cu atenție la mine. Privirea i-a alunecat de-a lungul trupului meu, pe topul meu roz și mulat și pe pantalonii tăiați ai lui Tate. Brusc intimidată, mi-am aranjat o șuviță după ureche, iar apoi mi-am băgat mâinile în buzunare, ferindu-mi ochii de privirea lui atentă.

Dar apoi am inspirat adânc când Jax s-a întins spre mine și mi-a scos șuvița de după ureche.

— Era perfectă înainte.

Părea răgușit, de parcă ar fi avut gura uscată.

El m-a ţintuit cu privirea și jur că m-am emoționat în prezența lui. Mi-am dorit să nu se fi uitat la mine. Mi-am dorit să nu mă fi atins. Mi-am dorit să nu mă fi dat pe spate de fiecare dată când eram aproape unul de celălalt.

Aruncându-și uneltele, a spus cu voce tare:

— Toată lumea să iasă un minut. Duceți-vă să vă mai luați ceva de băut.

Şi eu am urmărit cum toți băieții și-au aruncat jucăriile, iar ceilalți s-au ridicat de pe scaune, târându-și picioarele pe solul pavat cu cărămidă. Uitându-mă cu atenție, am văzut-o pe Shane când a plecat privindu-mă cu o sprânceană ridicată și lingându-și buzele ca să-și ascundă zâmbetul.

Ce însemna asta?

Am vrut să plec și eu, dar Jax m-a apucat de braț.

— Rămâi.

Mi-a dat drumul și m-a înconjurat ca să stea în fața mea, iar apoi s-a rezemat de masă când mi-a vorbit.

— Îți aduci aminte când ne-am întâlnit?

Vocea lui blândă mă făcea să mă gândesc la ciocolată.

— Ți-am spus că sunt destul de mare ca să te descifrez. Îți amintești?

Am înghițit în sec și m-am uitat în altă parte. Mda, îmi aminteam. În mintea mea, reluasem discuția de foarte multe ori.

Cum ochii lui mă devoraseră în seara aia. Cum a vrut să mă conducă acasă. Cum îi ignorasem telefoanele lui Liam și adormisem gândindu-mă la puștiul nou din oraș. Mă înfierbântasem gândindu-mă la asta. A fost prima dată când am dormit goală.

El a zâmbit ușor și s-a uitat în jos.

— Voiam să fac sex cu tine, K.C., mi-a șoptit, iar apoi s-a uitat direct în ochii mei. Îmi doream atât de mult să te am!

Nu.

M-am dat înapoi, dar el m-a prins de mână și m-a oprit.

Te rog, nu face asta.

Mi-a mângâiat degetele cu degetul lui mare, iar ochii mi-au zvâcnit din cauza furnicăturilor care îmi cuprindeau brațul. Vocea lui calmă, atingerea lui, blândețea lui...

Abia mi-a șoptit, iar inima m-a durut — atât de puternic bătea.

— Voiam să te fac să ai un orgasm atât de puternic, încât să-ți pierzi pentru totdeauna rânjetul ăsta superior, a spus el încet. Voiam să văd cât de umedă ești pentru mine. Voiam să fiu deasupra ta, iar tu să te zvârcolești transpirată și să mă implori.

Am închis ochii, cu inima strânsă. *Să mă zvârcolesc. Transpirată.* Nu era genul meu. Nu i-aș fi făcut niciodată pe plac.

El a continuat, ridicându-se și lipindu-se de pieptul meu.

— Îmi imaginam că te țintuiam de dulapurile de la școală, că îmi strecuram o mână între coapsele tale și că te auzeam cum scânceai.

Genunchii mi-au tremurat, gata să cedeze, și am simțit căldură între picioare. Trebuia să înceteze.

— Voiam să mă săruți, mi-a șoptit, iar respirația lui mi-a gâdilat fruntea. Și să-mi cuprinzi mijlocul cu picioarele în timp ce te pătrund.

O, Dumnezeule!

— Te doream, K.C. Voiam să fac sex cu tine.

Buzele îi erau atât de aproape de fața mea încât i-am simțit respirația umedă când a șoptit.

— Voiam să te murdăresc.

Apoi m-a apucat de încheietura mâinii, iar eu am suspinat înainte să închid gura. Mâinile îi erau fierbinți pe corpul meu, iar eu am respirat sacadat când s-a aplecat, aproape atingându-mi buzele.

— Dar apoi am ajuns să te cunosc.

Vocea i-a devenit dură și tăioasă, iar încheietura mâinii m-a durut acolo unde mă strângea.

— Ești lașă și neajutorată și n-am întâlnit niciodată pe cineva atât de disperat să-și curme viața.

Iar apoi m-a tras de încheietura mâinii și mi-a întors-o ca să-mi dezvăluie cicatricea de cinci centimetri. Trecându-și degetul mare peste ea, m-a privit încruntat, părând dezgustat.

Lacrimile îmi ardeau ochii.

Știa. Cum de știa?

Strângând din dinți atât de tare încât m-au durut, m-am încruntat la el și mi-am smucit mâna din prinsoarea lui.

Făcând câțiva pași înapoi, mi-am reprimat lacrimile și mi-am încordat maxilarul, hotărâtă să nu mă arăt înfrântă.

Și, când am plecat trecând din nou prin casa lui Jax, nici măcar nu mi-am încetinit pasul atunci când am luat o băutură abandonată de pe masa din bucătărie și am aruncat-o într-un amplificator înainte să dispar. La ieșire, am auzit ceva fâșâind vag, zgomotul alb umplând camera.

CAPITOLUL 4
K.C.

În dimineața următoare, m-am aşezat pe marginea patului lui Tate şi mi-am plimbat degetul înainte și înapoi peste cicatricea zimțată din interiorul încheieturii mâinii pe care mi-o ţineam în poală. Cicatricea era lungă și subțire, dar bine ascunsă și se continua în diagonală spre partea interioară a încheieturii mâinii.

Lașă și neajutorată. Am scuturat încet din cap și am simţit pe braţ o lacrimă rece.

Jaxon Trent era un măgar.

Toată lumea avea impresia că mă cunoaște. Jax, Jared, Madoc, Liam, mama... toată lumea.

Toată lumea, în afară de Tate și de Shane. Erau singura mea familie, pentru că ele erau singurele care știau totul.

„Nu am întâlnit niciodată pe cineva atât de disperat să-și curme viaţa."

Mi-am aranjat părul lung după ureche și m-am smiorcăit. Avea dreptate în privinţa asta. Mi-am reamintit imediat ce se întâmplase, de parcă s-ar fi petrecut cu o zi în urmă.

— Katherina, vino aici, mă strigă tata.

El stă lângă fereastră și poartă pantaloni albaștri de casă și un halat.

Eu îmi rod unghiile și, speriată, mă uit la mama. Dar ea nu mă privește. De ce nu se uită la mine?

Am patru ani, iar ei nu îmi spun ce nu este în regulă, chiar dacă eu continui să întreb. Nu știu decât că tata nu mai poate să locuiască acasă. Părul îi este răvășit și până acum nu a mai avut barbă.

— Katherina.

Îmi face semn cu mâna, dorind să mă apropii.

— Tati, sunt Juliet, mormăi eu, iar mama mă ciupește de spate.

Buzele îmi tremură și fața mă doare. Am făcut ceva greșit. Când fac ceva rău în public, mă ciupește, pentru că spune că în astfel de momente nu poate să țipe la mine.

Văd că tata este trist și îmi las mâinile în jos, pentru că vreau să mă iubească.

— Glumesc.

Zâmbesc cât pot de larg.

— Sunt Katherina.

Și fug spre siguranța și dragostea brațelor tatălui meu și îl îmbrățișez cu putere, chiar dacă el crede că sunt sora mea.

Nu-mi venea să cred și uram să recunosc asta, dar ticălosul avea dreptate. Nu eram sora mea moartă, Katherina, și, mai rău, nici măcar nu mai știam cine naiba este Juliet. Abia existam.

Ce fel de înghețată îi plăcea lui K.C.? Pentru că o mâncam pe aceea doar ca să nu-i stric tatălui meu delirul fericit. Trebuia să port pantofi Mary Jane la biserică în fiecare duminică doar pentru că erau pantofii preferați ai lui K.C.? Îi uram, dar nu, trebuiau să-mi placă, așa că am decis să îmi placă și să uit de asta. Ce voiam să fiu când aveam să cresc mare? Sau stai. Ce voia să devină K.C.? Deoarece lui tati îi plăcea să vorbească despre asta cu ea și trebuia să încerc să nu îl supăr.

Chiar și moartă, sora mea era perfecțiunea întruchipată. Ea nu își rodea niciodată unghiile, nu era obraznică și nu asculta muzică proastă. Era frumoasă, perfectă și vie. Juliet era cea moartă.

M-am învârtit ametită, după ce de-abia dormisem noaptea trecută, și mi-am dat jos pantalonii și bluza de pijama, după care

am intrat în baie. Am deschis robinetul de la duș și am pășit, membrele-mi greoaie mișcându-se doar cât era necesar, îngreunate de înfrângere.

Lașă și neajutorată.

Mi-am lăsat capul pe spate și am tremurat când apa fierbinte mi-a încălzit pielea. Vremea era caldă și umedă, dar eu păstram temperatura din casă la douăzeci și șase de grade, pentru că nu voiam ca familia Brandt să primească facturi imense la electricitate pe durata şederii mele acolo. Și deși părea că îmi șterg constant transpirația de pe frunte, voiam ca apa să fie mai fierbinte. Am răsucit robinetul, mărind temperatura, și nu mi-a mai păsat că era deja prea caldă. Nu-mi mai era frig.

„... să te zvârcolești transpirată și să mă implori." Mi-am înclinat capul, rezemându-mă de peretele cabinei de duș, și am închis ochii.

„Voiam să văd cât de umedă ești pentru mine." Mușcându-mi buza de jos, mi-am simţit fierbințeala dintre picioare, și capul mi-a căzut uşor într-o parte, de parcă ar fi plutit.

De vină ar fi putut să fie căldura dușului. Sau amintirea respirației lui pe fața mea, care mirosise a mere, pere și ploaie.

A vară. Cum putea respirația cuiva să miroasă a vară?

„Îmi imaginam cum te țintuiam de dulapurile de la școală..."

Mi-am coborât mâna și mi-am strecurat-o între coapse, impulsul fiind de netăgăduit. Ar fi trebuit să-l las să se culce cu mine în liceu, dar mă temeam că-mi va distruge viaţa. Mă temeam că mă va tulbura. Și, iată-mă, mai confuză ca niciodată; ar fi trebuit să-l las, să fiu a lui. De zece ori pe zi, oricând ar fi vrut, pentru că măcar aș fi fost din nou Juliet și aș fi simțit ceva.

Mi-am băgat mâna între picioare și mi-am trecut degetul mijlociu peste vulvă, strângând din coapse.

O, Dumnezeule, ce bine era! Am respirat sacadat și m-am frecat mai intens.

Eram recunoscătoare pentru cel puțin unul dintre lucrurile în privința căruia mă încurajase mama. Epilatul. Alesesem să mă epilez complet. Îmi plăcea și mă întrebam dacă lui Jax îi plac chestiile de genul ăsta. Mi-am frecat degetele de pielea fină, iar presiunea mi s-a adunat în stomac la plăcerea atingerii.

Mi-am strecurat degetele înăuntru și mi-am cuprins un sân cu mâna cealaltă, dorindu-mi să fi fost ale lui mâinile care să mă strângă și să mă frământe în timp ce și-ar fi plimbat limba pe lângă miezul meu.

Rahat. Tocmai am spus asta? Nu spuneam niciodată astfel de cuvinte, dar Nik le folosea constant și, cumva, acum nu mi se mai părea o chestie deplasată.

Am gemut și mi-am mișcat degetele în jurul clitorisului, simțind vârful tare pulsând ca o armă automată. Îl doream.

Îi simțeam limba lui Jax, iar jetul fierbinte al dușului îi stropea corpul cu picături strălucitoare. Voiam să le sorb pe toate.

Dar el făcea totul acum. Își plimba limba pe șoldurile mele, pe abdomen. S-a oprit apoi să-mi sărute sânii înainte de a se ridica în picioare. Apucându-mă de părul de la ceafă, m-a măsurat din priviri când mi-a șoptit aproape de gură.

Vreau să-mi cuprinzi mijlocul cu picioarele în timp ce o să te pătrund.

O, Dumnezeule, am strigat și mi-am frecat clitorisul din ce în ce mai repede. Da.

Zvâcneam înfierbântată și voiam ce nu-mi dorisem niciodată cu Liam. Am lăsat apa să curgă, am ieșit din cabina de duș și m-am grăbit spre dormitor, lăsând stropi pe tot covorul. Am deschis sertarul de lângă pat, am scos vibratorul și m-am trântit pe pat, întinsă pe spate.

Mi-am îndepărtat picioarele, am apăsat butonul la maximum și am auzit cum bâzâitul devenea din ce în ce mai puternic. Am mișcat capul vibratorului în jurul clitorisului, iar vârtejurile de plăcere care îmi umpleau stomacul m-au făcut să gâfâi.

La naiba!

Am început să simt mici valuri rostogolindu-mi-se prin pântec. Am închis ochii și mi-am arcuit spatele, dorindu-mi mai mult, având nevoie de mai mult.

O, Dumezeule! Frecând vibratorul de vulvă, mi-am mușcat buza de jos. Vibrațiile ispititoare erau atât de grozave.

O, am gemut și am simțit cum mă înfior și mă cutremur.

„Voiam să te murdăresc."

Jax. Vocea mi-a tremurat când am împins scula în jurul intrării, fără s-o introduc, ci doar masându-mă și tachinându-mă. Ceea ce mi se întâmpla îmi făcea picioarele să tremure de plăcere.

O, Dumnezeule! am strigat și mi-am depărtat și mai mult picioarele.

Căldura se revărsa din mine și-mi doream asta mai mult decât orice altceva. Vibrațiile profunde pulsau rapid în pântecul meu.

O, Dumnezeule! Mai repede, mai repede, mai repede...

Mi-am arcuit spatele și am mișcat unealta în sus și împrejur, din ce în ce mai tare, masându-mi clitorisul.

O, Dumnezeule! La naiba! am strigat tremurând și respirând când ciclonul dintre picioare m-a străbătut. Da!

Am avut orgasm și-am suspinat și gemut când am întins mâna și mi-am apucat părul.

Brațele mă dureau de oboseală și mi-am relaxat ochii strâns închiși.

Isuse! Am clipit și am văzut tavanul alb.

Ce tocmai am făcut?

— Știi, dacă la un moment dat ai vrea să-mi vorbești, ar fi minunat, bine? l-a imitat Shane pe tipul din *Office Space*, când m-a urmat pe holurile școlii, luni dimineață.

— Ce cauți aici? am întrebat-o, părând la fel de deranjată pe cât mă simțeam.

Era ora opt dimineața, în prima mea zi de meditații, dar Shane era în vacanța de vară și, în afară de a mă enerva, nu avea niciun motiv să se afle acolo.

— Sunt pe cale să devin noua lideră a majoretelor. A zâmbit. O să-mi petrec mult timp pe aici.

Sprânceana arcuită trebuia să fie o amenințare și abia atunci am observat, în cele din urmă, pantalonii scurți din spandex pe care-i purta și sutienul sport.

Uf. *La naiba, la naiba, la naiba!* Credeam că măcar la școală am să fiu în siguranță.

De la petrecerea de joia trecută, se ținuse după mine ca să-i povestesc ce se întâmplase cu Jax.

Fără comentarii.

Mă apucasem serios de treabă, pregătită pentru meditații, și-mi petrecusem zilele libere rămase la sală sau bronzându-mă în curtea din spate, cu toate că era incomod, de vreme ce era ușor să vezi prin zidul de cărămidă. Cu o zi în urmă, Jax ieșise în curtea din spate și-și băgase imediat prietenii în casă când și-a dat seama că mi-au întrerupt ședința de bronzat. Nu îi stătea în fire lui Jax să facă ceva ca să mă simt bine, dar am apreciat gestul, chiar dacă m-am ridicat repede și am intrat în casă.

Totuși, din fericire, aceea a fost singura dată când l-am văzut. Îi auzeam mașina dimineața și la miezul nopții, venind și plecând la ore ciudate, dar asta era situația. Venea și pleca în mod *constant.* Tipul de-abia stătea locului și, imediat ce ajungea acasă, făcea stânga-mprejur și pleca după câteva minute.

Rezistasem impulsului de a mă uita pe fereastră și evitam mesajele de la Tate, precum și pe colega mea de cameră, Nik, și pe Shane.

— Uite, am spus și am apucat clanța ușii laboratorului de chimie. Îmi pare rău că te-am evitat. Sunt agitată, bine?

Și era adevărat. Practic, storceam cureaua genții de poștaș a lui Tate.

— Lasă-mă câteva zile ca să mă instalez. Putem să luăm cina miercuri seară. Sună bine?

Shane s-a strâmbat, părând nemulțumită, dar nu aveam ce să-i fac. Cuvintele urâte ale lui Jax din acea seară încă-mi pluteau prin minte, o șoaptă omniprezentă, și, ca situația să fie și mai gravă, mă masturbasem cu gândul la el chiar a doua zi. Serios?

Acum o plimbare lungă cu iPod-ul lui Tate părea un paradis. Era singura companie de care aveam nevoie.

— Bine.

Răspunsul ei mormăit mi-a mai luat din greutatea de pe umeri.

— Vrei să te conduc acasă? Eu termin la unsprezece. Mai rămân prin preajmă, s-a oferit ea.

— Nu.

Am scuturat din cap și am zâmbit.

— Chiar îmi plac plimbările.

Aproape că le așteptam cu nerăbdare.

Ea mi-a zâmbit jucăuș, amuzamentul citindu-i-se în ochii căprui.

— Dar este atât de cald! Serios?

— Îmi place căldura.

— Îți place?

Ochii i-au licărit poznaș când a plecat.

Am zâmbit. Mda, presupun că era ciudat. La început, credeam că viața în Phoenix mă obișnuise cu temperaturile ridicate, dar căldura din Shelburne Falls era diferită. Densitatea aerului satura totul cu umezeala. Aerul era umed și, din cauza asta, eram foarte sensibilă. Eram mereu conștientă de felul în care tivul de la cămașa roșie îmi atingea coapsele și de căldura din piept care-mi făcea cămașa să se lipească de piele. Părul de la ceafă îmi era deja umed și, chiar dacă mă bucuram că port o bluză subțire fără mâneci, îmi doream să mi-l fi ridicat în loc să-l las liber. Mi l-am dat peste un umăr ca să-mi stea pe piept, am apăsat pe clanță și am intrat în clasă.

Mirosul m-a lovit imediat și m-a făcut să mă opresc. Nu mai fusesem de doi ani într-o sală de clasă din școala aceea, iar mirosul mi-a stârnit amintiri dulci-amare. Toată școala mirosea la fel. A mingi de baschet și a hârtie. Am tras aer în piept şi, brusc, m-am simţit singură, dar ca acasă. Nu aveam nimic din ce avusesem ultima oară când fusesem acolo: un iubit sau cea mai bună prietenă. Dar acela era locul în care fusesem fericită pentru ultima dată.

— Bună ziua, domnișoară Penley, am spus imediat, în încercarea de a părea mai puțin emoționată decât eram.

— K.C.! mi-a zâmbit ea larg. M-am bucurat să aud că o să mă ajuţi.

Eu am dat aprobator din cap și m-am uitat împrejur, în laboratorul aproape gol. Alți câțiva studenți — sau poate meditatori, judecând după faptul că aveau dosare ca al meu — stăteau la mesele din încăpere.

Era ciudat să o văd pe domnișoara Penley acolo de vreme ce, de obicei, își ţinea orele de literatură și de scriere într-o clasă obișnuită. Sala aceea mă făcea să-nţepenesc de frică, în timp ce în clasa obișnuită a domnișoarei Penley mă simţeam foarte bine. Laboratorul de chimie îmi displăcea deoarece uram științele. Din fericire, Tate mă ajutase să trec de orele acelea.

— Bun. Am ridicat din umeri. Sper doar să vă pot fi de ajutor.

Ea a fluturat o mână.

— O să te descurci, m-a asigurat ea. Eu și alți trei meditatori vom fi în sală. De aceea suntem în laborator. Avem mai mult loc.

Am dat din cap; în sfârșit, înţelegeam.

A vorbit în continuare, cât și-a aranjat dosarele pe birou.

— Vei sta la masă cu patru elevi. În aproximativ prima jumătate de oră, ne vom ocupa de lucrurile de bază: vom vedea ce știu, îi vom ajuta să-și adune ideile, să desprindă ideea principală și detaliile aferente și vom recapitula. Cei mai mulţi dintre elevi încă

au nevoie de multă practică pentru a scrie o lucrare. Ai deja rezultatele de la evaluările inițiale.

S-a oprit să mă privească.

— Așa că, atunci când o să ne împărțim în grupuri, vreau ca toți să citească un paragraf și să discute despre cum ar putea să-l îmbunătățească. Astăzi vreau doar să-și analizeze lucrarea și să și-o compare cu ale celorlalți.

Părea destul de simplu.

— Am înțeles.

Studiind din nou sala, am observat că toți ceilalți meditatori stăteau singuri, așadar m-am îndreptat spre o masă goală și mi-am lăsat geanta. M-am uitat la ceasul de lângă ușă și am numărat cele trei ore și cincizeci de minute până la plecare. Urma să am două ședințe de câte o oră și patruzeci și cinci de minute, cu câte patru elevi. Unii nu erau acolo doar pentru scris, așa că aveau să asiste și la orele de fizică, engleză sau matematică de care aveau nevoie. Și, cireașa de pe tort, toți aveam o pauză de cincisprezece minute ca să mâncăm ceva sau ca să stăm pe Facebook.

Unul dintre meditatori — cred că Simon, dacă îmi aminteam bine de când am fost colegi — mi-a zâmbit, iar eu l-am salutat dând din cap.

Majoritatea elevilor au intrat după începutul orei, la opt și un sfert, iar eu m-am uitat la ei în timp ce s-au așezat. I-am recunoscut pe câțiva elevi, dar nu avusesem de-a face cu niciunul. Când am absolvit eu, abia treceau în clasa a zecea.

Păream și eu la fel de tânără cu doar doi ani în urmă? Mă machiam atât de mult?

Când domnișoara Penley și-a început lecția, arătându-le la proiector exemple de lucrări excelente, am observat că puștii nu prea erau atenți.

Probabil că ei îi era greu. În mod clar, unora nu le păsa. Pe sub masă, se jucau pe telefon. Șușoteau și o ignorau pe Penley. Mâzgăleau în caiete.

Și mi-am amintit că așa făceam și eu la orele de științe din liceu. Nu pentru că nu îmi păsa, ci pentru că, pur și simplu, mă săturasem să fac eforturi.

Așa că încetasem să mai încerc. Făceam doar strictul necesar.

Acum îmi doream să fi încercat mai mult și să nu-mi fi fost atât de frică să mă implic. Poate că, dacă aș fi încercat lucruri noi, aș fi știut ce vreau să fac cu viața mea. Acum mi se părea că opțiunile mele erau limitate, pentru că avusesem reținеri în liceu și nu puteam să renunț la cei doi ani de la facultatea de științe politice.

Voiam ca elevii aceia să știe că educația lor le oferea opțiuni. Că era un timp prețios.

Penley și-a terminat lecția, iar apoi i-a îndrumat pe elevi spre meditatorii lor. Eu am rămas la locul meu, cu coatele rezemate pe masă, și m-am străduit să zâmbesc când un băiat și trei fete au venit să se așeze lângă mine.

— Bună, sunt K.C., i-am salutat.

Băiatul și-a ridicat degetul arătător, dar nu s-a uitat la mine.

— Jake.

Iar apoi și-a acoperit fața cu mâinile și a căscat zgomotos.

Poate că Jake ia droguri.

M-am uitat la celălalt capăt al mesei, spre cele trei fete. O cunoșteam pe una dintre ele. Era sora mai mică a unei amice din liceu cu care nu mai țineam legătura. Celelalte două îmi erau necunoscute, dar toate trei se uitau la mine de parcă aș fi fost firul de păr din supa lor.

Asta nu mă neliniștea. Nu aveam nicio problemă în a le înfrunta pe tipele din generația mea.

Am continuat să le fixez cu privirea, așteptând cu sprâncenele ridicate.

Fata brunetă a vorbit în cele din urmă.

— Eu sunt Ana. Ele sunt Christa și Sydney.

Pe Sydney o cunoșteam. Sora ei era drăguță. Totuși, ea părea obraznică.

Avea părul lung și roșcat, cu cărare într-o parte, și buclele-i largi și voluminoase îi atârnau pe spate și pe piept. Ochii căprui extraordinari îi scoteau în evidență nuanța părului, iar machiajul și unghiile erau perfecte.

Tenul frumos și asiatic al Anei strălucea ca alabastrul, iar părul lung, brunet și strălucitor și ochii negri erau perfecți.

Christa avea părul scurt și blond, tuns bob într-un unghi ascuțit. Deși era singuratică, știam de la Tate că, de obicei, fetele ca ea își arătau talentele mai târziu.

Toate fetele erau îmbrăcate la fel. Cu pantaloni scurți și bluze.

Am zâmbit liniștită.

— Mă bucur să vă cunosc pe toți.

Am scos testele — compunerile pe care le scriseseră la sfârșitul anului școlar, inclusiv schițele și ciornele — și i-am dat fiecăruia propria lucrare.

— Așadar, toți trebuie să citiți un paragraf și să discutăm, ca să vedem cum l-am putea îmbunătăți. Cine ar vrea să înceapă?

Nimeni nu s-a clintit. Jake stătea lângă mine, părând că mai are puțin și adoarme. Ana s-a uitat în altă parte, în timp ce Christa și Sydney au zâmbit superior, sfidându-mă.

— Nimeni? am întrebat schițând un zâmbet.

Mi-am amintit de orele în care nimeni nu se oferea voluntar. Acum știam cum este să fii profesor.

Am ridicat mâinile.

— Dacă vrea cineva să-mi dea lucrarea lui, o să citesc eu. De data asta.

Jake mi-a împins lucrarea în față, evitând în continuare să se uite la mine.

— Mulțumesc, Jake.

M-am simțit ușurată.

Mi-am dres glasul și am citit cu voce tare.

„Ce faci când îţi este foame? Ai putea să dai o fugă la restaurant sau la magazin. Dar opt sute patruzeci și două de milioane de oameni din lume nu pot să obţină ceva de mâncare atât de ușor."

Mi-am dres din nou vocea când le-am auzit pe fetele din fața mea chicotind.

— Introducerea este bună.

Am dat din cap și am vorbit calm, uitându-mă la Jake, chiar dacă el nu se uita la mine.

— Să începi cu o întrebare este o metodă bună de a atrage atenţia cititorului. Și îmi place vocea ta.

— N-a vorbit mai deloc de când ne-am așezat, a glumit Sydney. Cum să-ți placă vocea lui?

— Mă refer la tonul din lucrarea lui, i-am explicat ca și când nu ar fi știut deja. La expresiile ca „dau o fugă la magazin", când majoritatea ar spune „mă duc la magazin" sau „merg cu mașina la magazin". Asta e vocea lui, care face scrierea să nu pară forţată.

Cu coada ochiului, l-am surprins pe Jake privindu-mă. M-am întors spre el, cu intenţia de a fi cât se poate de blândă. Adevărul era că trebuia să muncească mult. Cuvintele alese erau plictisitoare, folosea adjective când ar fi trebuit să folosească verbe, iar propozițiile curgeau ca noroiul.

Dar nu aveam de gând să-i spun toate astea în acea zi.

— Totuși, pot să-ţi sugerez două lucruri: Nu ai citat nicio sursă pentru datele statistice. Cititorii nu vor ști de unde ai luat informația și nu vor avea încredere în ea dacă nu le spui pagina de internet, articolul sau textul la care te referi.

— La care te referi, m-a imitat Sydney, iar eu am mototolit hârtia.

— Este vreo problemă? am întrebat pe un ton puțin răstit.

Ea și-a dat ochii peste cap și i-a șoptit ceva Christei.

— Încă un lucru, am continuat încercând să o ignor, este că observ un limbaj pasiv a-aici, m-am bâlbâit când le-am observat pe Christa râzând cu mâna la gură și pe Sydney aruncându-mi

priviri pe furiș. Ai putea să alegi niște cuvinte mai interesante, am încercat să continui adresându-mă lui Jake, poți spune...

Și când toate cele trei fete au râs deodată, m-am oprit.

— Ce se întâmplă?

Am încercat să nu ridic vocea.

Fetele și-au coborât mâinile și și-au mușcat buzele ca să nu râdă. Christa a oftat cu simpatie.

— Nu înțeleg de ce facem pregătire cu o persoană care a fost arestată.

Nenoro...

Eu am mijit ochii și mi-am îndreptat spatele. Cum naiba de știa toată lumea? Mama cu siguranță nu spusese nimănui. Și, mai mult ca sigur, nici directorul Masters nu spusese nimănui. Ce naiba?

— Totul este în regulă aici?

Din mers, Penley s-a oprit la masa noastră.

Eu am oftat adânc.

— Ai putea să spui: „Pentru opt sute patruzeci și două de milioane de oameni din lume", am continuat eu spre Jake, „este mai greu să găsească soluții în ceea ce privește foamea." Dacă folosești cuvinte ca „este", „a fost" și „sunt", lucrarea este slabă, așa că încercăm să folosim alte verbe ca să o facem să sune mai bine. Înțelegi?

Penley s-a îndreptat spre următoarea masă, iar eu m-am încruntat peste masa noastră și le-am văzut pe fete că se uitau concentrate la ceva de afară.

Jake a ridicat din umeri.

— Presupun. Deci trebuie să citesc și să rescriu toată lucrarea?

Am scuturat din cap, zâmbind.

— Nu astăzi.

— O, Dumnezeule!

Christa a sărit de pe scaun și s-a rezemat de pervazul de sub fereastră, uitându-se afară.

— Și-a scos tricoul! i-a spus cam tare prietenei sale.

Ele s-au ridicat de pe scaune, iar Ana aproape a căzut când a încercat să se ridice atunci când s-au grăbit chicotind spre fereastră.

Eu am scuturat din cap, ușor amuzată, ca să fiu sinceră. Îmi cam lipsea să fiu înnebunită după un băiat.

Sydney s-a întors spre prietenele ei.

— Sora mea spune că arată și mai bine fără pantaloni.

Una din ele a țopăit, iar cealaltă a scâncit.

M-am întrebat despre cine vorbesc, iar apoi mi-am adus aminte că directorul Masters spusese ceva despre echipa de lacrosse, care se antrena în fiecare zi.

Îndreptându-mă spre ferestre, am ajuns lângă fete și m-am uitat afară.

Mi-am aplecat umerii și am gemut. *La naiba!* Brusc, mi-am simțit inima prea mare pentru cutia toracică urmărindu-l pe Jaxon Trent dezbrăcat pe jumătate, alergând și rostogolindu-se pe teren, în timp ce toți ceilalți se prosteau cu sticlele de apă.

— La naiba, este fantastic, a șoptit Ana, netezindu-și părul, de parcă Jax ar fi putut să o vadă.

Am vrut să o trag de guler și să o așez pe scaun. El nu era o bucată de carne.

Dar m-am abținut. Privind pe fereastră, i-am urmărit pe Jax și pe ceilalți din echipă luându-și băuturile Gatorade și trântindu-se pe terenul cu iarbă, piepturile lor transpirate strălucind în razele puternice ale soarelui. Părul îi era ud, iar pantalonii scurți și negri îi veneau de minune. Mi-am acoperit gura înainte să scâncesc.

El zâmbea și stătea de vorbă cu un coechipier, iar mie îmi plăcea cum, chiar și din locul unde mă aflam, îi vedeam uimitorii ochi albaștri.

Nu părea să știe că trei adolescente se uitau la el cu gura căscată, înainte să se întindă pe spate și să se odihnească.

— Fetelor, le-am spus și m-am înecat, cu gura uscată ca pastrama. Avem treabă. Sunteți aici cu un motiv. Iar eu mă aflu aici ca să vă ajut.

Mi-am întins brațul și le-am făcut semn să se întoarcă la masă.

Dar Sydney nu s-a clintit.

— Nu, ești aici pentru că și tu ești o ratată, a răspuns ea. Noi ne ducem la baie.

Iar eu am urmărit cum toate trei și-au luat gențile și au plecat. Încruntându-mă la ceas, am scrâșnit din dinți când am observat că-mi mai rămăseseră trei ore întregi.

Din fericire, a doua oră a trecut mai ușor. După ce Jake și fetele au plecat, am primit un grup de trei elevi, iar eu m-am relaxat imediat când am văzut că este mult mai ușor să lucrezi cu băieții. Pur și simplu, voiau să facă ce le spuneai, ca să taci. N-am avut parte de dispute, de răutăți sau de bârfe. În afară de câteva flirturi neînsemnate, singura problemă era dezinteresul.

Avea să fie o vară a naibii de lungă.

La prânz, toți elevii au ieșit din sală ca să se bucure de restul zilei de vară și, în cele din urmă, am băgat mâna în geantă ca să-mi verific telefonul.

Primisem patru mesaje. Nu, cinci.

Tate: Jax nu este bucuros! I-ai stricat boxele? HA HA!

Minunat. O enervasem la culme pentru că-l lăsasem pe Jared fără curent ca să-i întrerup una dintre petreceri. Avea să mă bată la cap cu asta o veșnicie.

Altul de la Tate. **Fii atentă. O să te sune Jared când o să aibă timp. Vrea să te roage ceva.**

Hmm... bine.

Nik: Plictisită. Sunt atât de plictisită! Unde ești?

Am chicotit ușor fiindcă-mi era dor de prietena mea. Am vrut s-o sun, dar am hotărât să îmi verific mai întâi celelalte mesaje.

Mama: Trebuie să ne întâlnim să luăm prânzul săptămâna asta. Sună-mă în seara asta.

Prânzul? Am apucat geanta și mi-am aruncat-o pe umăr când am ieșit din sală, uitându-mă la telefon. De ce voia mama să ia prânzul cu mine?

Când aveam probleme, nu făcea nimic să mă ajute. Îmi vorbise doar cât să mă anunțe că nu aveam să stau acasă cât timp îmi terminam orele în folosul comunității. Mă simțisem singură și abandonată.

Acum groaza îmi umplea stomacul ca o tonă de cărămizi și ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să o sun.

Verificând ultimul mesaj, m-am oprit în mijlocul coridorului.

Liam: Jax m-a atacat aseară. Ține-ți noul iubit departe de mine sau o să mă duc la poliție!

Ce?

Mi-am lăsat brațul în jos și am rămas pe coridorul pustiu, părând probabil la fel de confuză pe cât eram. Am ridicat telefonul și am citit din nou mesajul.

Jax îl atacase pe Liam?

De ce? Și de ce mi se plângea Liam de asta?

Strângând telefonul în mână, am scuturat din cap. Nu conta. Era problema lor, nu a mea.

Dacă Jax voia să se poarte ca un copil, era vina lui. Dacă Liam voia ca polițiștii să râdă de el de vreme ce, în mod evident, îi mâncau din palmă lui Jax, atunci n-avea decât să o facă.

Aruncând telefonul în poșetă, am luat iPod-ul lui Tate, am ales melodia „Cruel Summer" a formației Bananarama și m-am grăbit să cobor scările și să traversez coridorul, spre partea din spate a școlii. Ieșirea prin spate era o scurtătură spre casa lui Tate și, de vreme ce eram deja nervoasă, m-am gândit că aș putea să mă

întorc acasă și să mă schimb pentru cursul de kickbox de la ora unu.

Totuși, uitându-mă pe coridor, m-am oprit când am văzut niște siluete ieșind în grabă pe o ușă. Mi-am smuls căștile din urechi.

— Grăbiți-vă, grăbiți-vă! a șoptit una dintre ele, dar a vorbit atât tare încât am auzit-o de la câțiva metri distanță.

Și, în ciuda mulțimii de pantaloni scurți și de bluze, tot le-am recunoscut pe fete.

Pe Christa, Sydney și Ana.

— Hei, sunteți bine?

M-am îndreptat spre ușa închisă pe care Sydney tocmai dispăruse și am văzut plăcuța pe care scria ATLETISM.

Ana și Christa se întorseseră și acum se holbau la mine, roșind pentru că fuseseră descoperite.

Am zâmbit.

— Nu sunt profesoară. Relaxați-vă.

Iar ele au strâns din buze, încercând să nu zâmbească în timp ce se priveau reciproc.

— Unde este Sydney? m-am hazardat eu, știind foarte bine că intrase pe acea ușă.

Semnul nu interzicea accesul unui gen anume, dar știam că meditațiile se încheiaseră. Fetele nu trebuiau să se plimbe prin școală.

— Ea... a început Christa, dar Ana a înghiontit-o cu cotul.

— Ea...? am insistat eu.

Când niciuna din ele nu mi-a răspuns, am vrut să plec.

— Cred că domnișoara Penley încă este pe aici.

— Ea este în sala de forță, a izbucnit Ana.

M-am întors și am mijit ochii.

— Și ce face?

Cele două fete au chicotit, evitând să mă privească în ochi.

— O face cu Jaxon Trent, a spus Christa pe un ton egal.

Am înghețat. Trăsăturile blânde ale feței mi s-au transformat în oțel.

— Duceți-vă în parcare, le-am ordonat. Am s-o scot afară.

Văzând că ele nu se mișcă, mi-am pierdut calmul.

— Acum, am poruncit.

Și-au acoperit zâmbetele cu mâinile și mi-au ocolit corpul imobil, întorcându-se pe coridor.

M-am îndreptat spre ușa pe care scria ATLETISM și am mers pe holul cu birouri în stânga și-n dreapta mea, slab luminat și acoperit cu un covor. Burns, antrenorul de fotbal american și profesor de istorie. McNally, antrenorul de tenis pentru fete și fotbal, care preda educație rutieră. Mai erau câteva birouri, dar m-am uitat concentrată înainte, la ușa mare și grea pe care scria SALĂ DE FORȚĂ.

Am scuturat din cap, încercând să ignor bătăile puternice ale inimii. Jax nu făcea sex cu o fată de șaptesprezece ani acolo. Nu, era mai deștept de atât, nu-i așa?

Și apoi mi-am amintit de cele două fete cu care îl văzusem în urmă cu câțiva ani. Și mi-am adus aminte de Liam, care cu siguranță nu era atât de deștept pe cât crezusem.

Cu un nod în stomac, am împins ușor ușa și i-am zărit imediat pe amândoi.

Separați și îmbrăcați. *Mulțumesc lui Dumnezeu.*

Am expirat ușor și mi-am relaxat umerii. Nu știam de ce naiba îmi păsa, dar... am înghițit în sec.

Numai nu ea. Nu putea să fie atras de ea.

În cameră nu erau decât Jax și Sydney, iar melodia „Again" a formației Alice in Chains se auzea de la CD player-ul din colțul sălii bine echipate. Știam melodia doar pentru că Tate nu asculta decât Alice in Chains când ne-am cunoscut. Două ventilatoare mari se învârteau din fiecare parte a camerei, în încercarea de a o menține răcoroasă. Școala avea aer condiționat, dar încă era înăbușitor în perioada aceea a anului.

Jax stătea pe spate pe o bancă neagră, cu o ganteră în fiecare mână când și-a întins larg brațele, după care le-a adus înapoi la piept și le-a ținut deasupra corpului, încordându-și toți mușchii brațelor, ai abdomenului, ai umerilor și pectoralii strălucitori și bronzați.

Și mi-am dorit ca ea să plece de acolo.

El purta aceiași pantaloni scurți până la genunchi și-și ținea picioarele depărtate, câte unul sprijinit pe ambele laturi ale băncii, când m-am imaginat călărindu-l pe banca aia.

Am închis ochii pentru o secundă. *Sunt a naibii de perversă.* Mi-am înghițit repede saliva înainte să mă înec din greșeală.

— Ți-a plăcut de sora mea, am auzit-o pe Sydney vorbind, cu spatele la mine.

Jax făcea pauze în vorbire.

— Sora ta este mișto.

— Dar nu suficient încât să mai încerce o dată, l-a tachinat Sydney cu o voce sexy și s-a urcat pe banca de antrenament. Vrei să vezi dacă sunt mai bună? a întrebat ea.

— Isuse Hristoase, a mormăit Jax în barbă.

Lăsând ganterele pe podea, s-a ridicat și s-a șters cu mâna pe frunte și pe cap, respirând greoi.

Jax era supărat. Nu îl cunoșteam bine, dar știam asta despre el. Ori de câte ori îl vedeam nervos, își trecea mâna prin păr. Așa-mi dădeam seama.

— Sydney, am strigat eu și i-am urmărit pe amândoi cum își întorceau privirea spre mine. Prietenele tale te așteaptă în parcare. Ne vedem mâine.

Sydney a tăcut, încercând probabil să-și dea seama cum să fie în avantaj. Jax era nemișcat și-mi arunca o privire încruntată pe sub sprâncenele-i negre și înspăimântătoare.

Sydney a ridicat o sprânceană înainte să iasă trecând pe lângă mine. Aproape mi-a atins umărul, iar eu am simțit că este furioasă. Aveam să plătesc a doua zi pentru asta.

Înclinându-mi capul, m-am uitat amuzată la Jax.

El a scuturat din cap și și-a luat prosopul de pe podea.

— Nu te uita așa la mine. Nu i-am cerut să vină aici.

— De parcă mi-ar păsa. I-am vorbit pe un ton normal deoarece chiar îmi păsa. Jumătate dintre fetele din oraș te-au văzut dezbrăcat.

S-a dus la o masă și a luat o sticlă cu apă înainte de a-și întoarce capul ca să mă privească.

— Asta este o exagerare.

Părea mai mult un avertisment decât o afirmație.

Şi eu l-am urmărit cum și-a dat capul pe spate și a băut câteva guri de apă.

Dregându-mi vocea, l-am întrebat:

— De ce ești aici? Credeam că te antrenezi la sală.

El a pus deoparte sticla și a rămas pe loc, iar eu m-am holbat întrebându-mă dacă o să-mi răspundă sau nu la întrebare.

— Îl asist pe antrenor la antrenamentul de lacrosse.

Hmm. Ei bine, asta era mișto. Nu crezusem că e genul care să facă voluntariat, dar nu eram sigură de ce. Fusese în echipa de lacrosse în liceu și, chiar dacă era încrezut, era și generos.

Observasem lucrurile astea în liceu. Era generos. Generos cu timpul lui. Generos cu prietenii.

Dar rahat. Frustrată, am oftat încet.

Jax avea să fie pe la școală vara asta. *La naiba!*

Pleacă. iPod. Scapă. Gândindu-mă la momentul liniștit pe care îl așteptam cu nerăbdare, am vrut să plec, dar apoi mi-am adus aminte de ceva.

M-am întors și am spus:

— Apropo, am primit un mesaj de la Liam.

— Ți-a trimis un mesaj? a întrebat el, cu o privire amuzată. Nu este prea ascultător, nu-i așa?

— I-ai spus să nu mă contacteze?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Pot să mă descurc singură cu el, Jax. Și înainte nu-mi scria mesaje. Acum îmi scrie, mulțumită ție, deci nu te mai băga.

Un val de mânie mi-a cuprins corpul ca un strat de vopsea.

— Nu am făcut-o pentru tine, a spus el sec, ștergându-se pe corp cu un prosop alb. Liam se aștepta la asta de mult timp. Cineva trebuia să-i dea o lecție.

O, ce...

— Ești atât de orgolios! am strigat eu. Vreau să spun, da, brusc ai bani. Este și mai înspăimântător să mă gândesc de unde îi ai, am spus când, de fapt, ar fi trebuit să tac. Și se pare că-i ai pe polițiștii din oraș la cheremul tău. În mod clar, tu controlezi acum Loop. Felicitări, Jax. Am zâmbit fals. Ești cel mai puternic om din Shelburne Falls, Illinois!

Mi-am pus mâinile-n șolduri, destul de mulțumită de felul în care ajunsesem să-i pun pe bărbați la punct.

Dar apoi nu am mai zâmbit și am căscat ochii. Jax m-a privit cu ochi mijiți, plini de provocare și amuzament, și și-a aruncat prosopul, îndreptându-se direct spre mine.

Rahat. Știam că ar fi trebuit să o ascult pe mama. Vorbeam prea mult.

El a dat din cap și a schițat un zâmbet.

— Iat-o.

M-am retras încet spre perete în timp ce el a înaintat spre mine.

— Despre ce vorbești?

— Despre fata sarcastică pe care am cunoscut-o acasă la Madoc, în urmă cu câțiva ani.

Mda, cea care era cam beată și al naibii de încrezătoare? M-am lovit cu capul de perete, ceea ce însemna că eram într-un impas, și o urmă de transpirație mi-a curs pe gât. Am sesizat cum ochii lui Jax i-au licărit când a văzut asta și, brusc, am fost prea proastă ca să-mi aduc aminte chiar și cum mă cheamă.

Dumnezeule, era masiv. Căldura lui mi-a făcut pieptul să vibreze. El s-a uitat de sus la mine, ocupând spațiul din jurul meu, făcându-mă să mă simt ca și când aș fi stat la umbra unui copac.

Holbându-mă drept în față, am făcut un efort conștient să rămân serioasă. Dar era aproape imposibil și inutil. Dintre toate motivele pe care puteam să le născocesc pentru a-l urî pe Jax — mereu mă provoca și mă tachina și întotdeauna făcea ce naiba voia —, nu puteam să-i neg inteligența. Știa că eram afectată. Știa că îmi plăcea să fiu în preajma lui.

— Îmi place când ești guralivă, mi-a șoptit el. Mă face să vreau să-ți închid gura.

Ticălosule. Mi-am încleștat coapsele, simțind că mai aveam puțin și țipam din cauza umezelii pe care o simțeam acolo.

Trebuia să ies de acolo.

— Trebuie să plec.

M-am îndepărtat de perete, dar m-am lovit de pieptul lui, care mă oprea din nou.

— Cum te descurci cu orele în folosul comunității? a spus el încet și m-a prins sprijinindu-și mâinile de perete, de-o parte și de alta a capului meu.

Ce?

Mirosea a căldură. A vară. A vată de zahăr lipicioasă într-un carusel și a apă rece pe pielea fierbinte.

— Ce?

Mă întrebase ceva. Ce anume, la naiba?

S-a sprijinit în mâini şi şi-a plecat capul spre al meu.

— Serviciul în folosul comunității, K.C. Cum te descurci?

Îi auzeam vocea amuzată. Ticălosul.

— Nu mă descurc, am mormăit eu. Nu mi se pare distractiv să predau unei mulțimi de copii care au lenevit în timpul anului școlar pentru că nu și-au revizuit atitudinea. Nu așa-mi place mie să-mi petrec timpul.

Și-a coborât încet brațele și l-am auzit inhalând, ca și când m-ar fi mirosit.

— Ideea ta de distracție te-a adus aici de la bun început.

Vocea lui era calmă, dar fermă.

— Și copiii ăia nu au nevoie să-și schimbe atitudinea. Tu trebuie să o faci.

Am zâmbit.

— Ei bine, mi-o schimb, mulțumită marelui stat Arizona.

Apoi l-am țintuit cu privirea.

— Nu mă cunoști, Jax.

L-am împins și m-am întors spre ușă. Însă m-a prins de braț și m-a tras înapoi.

— Ai dreptate, a spus el repede. Nu te cunosc. Deci, de ce nu mă luminezi? De la ce vine K.C.? Ce ai făcut la facultate de ai fost arestată?

Când am rămas pe loc, fără să-i răspund la întrebările stupide, m-a împins din nou cu spatele la perete.

— Hai să încercăm ceva mai ușor, da? Culoarea ta preferată. Care este?

— Vorbești serios?

— Tragi de timp?

Am zâmbit.

— Roz. Roz este.

— Serios? a insistat el. Și muzica? Care este formația ta preferată? Și cărțile? Ce gen preferi? Când a fost ultima dată când ai mâncat ciocolată sau ai rămas în pijamale după ora unsprezece dimineața?

Nu știam dacă pereții se apropie sau dacă mă înghesuie Jax.

— Unde vrei să ajungi, ticălosule mic? l-am acuzat.

Iar el s-a pus în fața mea zâmbind, pentru că fusesem condescendentă și-l insultasem.

— Ce zici de un duș, K.C.?

Sunetul vocii lui profunde și răgușite mi s-a învârtit repede în stomac și s-a lăsat în jos.

Am înghițit în sec și mi-am lins buzele uscate.

— Ce?

El mi-a fixat gura cu privirea, părând lacom.

— Ticălosul mic, care nu mai este atât de mic, are nevoie de un duș, mi-a șoptit holbându-se încă la gura mea. Fă un duș cu mine. Chiar acum.

Mi-am lipit mâinile de perete, iar betonul rece și vopsit alb mi-a alinat căldura din piept. Unde naiba voia să ajungă cu asta? Nu voia să facă duș cu mine.

Mi-am arcuit o sprânceană, încercând să par mai calmă decât eram.

— Mi-ai spus că sunt lașă și neajutorată, Jax. Acum vrei să faci duș cu mine?

— Atunci demonstrează-mi.

Părea sincer și serios, ca și când ar fi încercat să-mi citească expresia feței.

— Demonstrează-mi că nu ești lașă. Riscă.

El a mijit ochii, implorându-mă, iar eu cred că mi-am înghițit inima, pentru că tot corpul nenorocit îmi zvâcnea.

— Vorbesc serios, mi-a spus încet. Echipa a plecat. Vom fi singuri. Intră în vestiar cu mine. Vino în duș cu mine. Arată-mi cât de curajoasă ești.

Am încercat să spun nu, dar cuvintele mi-au rămas în gât. Voiam să o spun, dar nu aș fi vorbit serios.

El a întins mâna și mi-a luat degetul mic, frecându-l într-ale lui.

Coborându-și privirea, a continuat șoptind încet:

— N-am să te ating dacă nu vrei.

Iar apoi s-a uitat în sus, ucigându-mă cu tristețea care i se citea în ochii albaștri.

— Nu trebuie decât să vii cu mine, K.C. Asta e tot. Am să te dezbrac eu. Tot ce trebuie să faci este să mă urmezi. Știu că vrei să o faci.

Mi-am plecat privirea și am simțit că fața o să-mi plesnească de durere într-o mie de crăpături, ca vopseaua de pe o păpușă de porțelan. Ochii mă usturau din cauza lacrimilor.

Chiar voiam. Îmi doream ca cineva să mă îmbrățișeze și să mă atingă; să vrea să fie cu mine.

El s-a aplecat, iar respirația lui mi-a gâdilat buzele.

— Riscă, mi-a șoptit.

Mi-am strâns mâinile în pumni, apoi mi-am întins degetele și le-am strâns din nou. Simțeam impulsul. De a întinde mâna și de a-l atinge. De a-i cuprinde gâtul cu brațele. De a-l lua de mână și de a-l lăsa să mă conducă.

Dar nici măcar n-aveam voință încât să-mi mișc picioarele. Ar fi râs de mine. M-ar fi folosit. Nu ar fi considerat că merit să fiu în preajma lui. Curând m-ar fi urât.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile și mi-am ridicat privirea fără să-mi pese că îmi vede ochii înlăcrimați. Și am scuturat din cap.

El s-a uitat cu atenție la mine, la chipul meu, iar eu nu mi-am dat seama dacă era nervos, dezamăgit sau dezgustat.

Și-a coborât brațele și s-a îndreptat de spate, iar bula caldă creată în jurul meu de corpul lui a dispărut.

— Ți-e frică de tine însăți, a spus el categoric. Nu de mine.

Iar apoi s-a retras și s-a uitat de sus la mine, cu dispreț.

— Și de-aia ești lașă, K.C.

Lașă. Mi-am dezgolit dinții, foarte sătulă să-l aud spunându-mi asta.

— Trebuie să fac duș.

Toată blândețea din vocea lui dispăruse acum.

— Trebuie să pleci.

Și s-a întors și s-a îndreptat spre vestiarul băieților.

Am scuturat din cap. *Nu sunt lașă. Nu vreau să fiu lașă.*

M-am smiorcăit și mi-am dres vocea, cu fruntea sus.

— Poate că doar nu te vreau pe tine, am spus fără să gândesc și m-am pregătit când s-a întors, părând surprins. Poate că nu te vreau, Jax.

Și am râs ușor când am făcut stânga-mprejur și m-am îndreptat spre ușă.

Dar, înainte să apuc clanța, un braț m-a cuprins de talie, trăgându-mă înapoi în corpul său cald, iar eu am suspinat când părul mi-a fost dat într-o parte și o gură fierbinte mi-a atins gâtul.

Totul s-a destrămat.

Genunchii mi-au cedat, ochii mi s-au închis, iar gâtul mi-a căzut într-o parte, invitându-l pe Jax să-l sărute.

O, Dumnezeule! Nu puteam să gândesc. Nu puteam să mă retrag. Nu puteam să-l opresc. Mi-a atins gâtul cu gura fierbinte, suflând aer cald pe pielea mea deja în flăcări. Gâtul meu de-abia s-a mișcat, ca și când și-ar fi pierdut controlul, exact ca mine. Ca și când ar fi tânjit după atingere. Mi-a zgâriat pielea cu dinții, dur, dar nu apăsat, și și-a trecut buzele și dinții peste zona sensibilă de sub urechea mea, iar eu nu eram sigură dacă mă săruta sau se pregătea să mă mănânce.

Pieptul mi-a tremurat, iar eu m-am ținut de brațul care-mi cuprindea talia, dar nu trebuia să o fac. Mă ținea atât de strâns, încât nu puteam să trag suficient de adânc aer în piept.

Dar îl simțeam și nu-mi păsa decât de asta. Penisul lui mă apăsa în spate, iar eu m-am zvârcolit spre el când a început să-și plimbe buzele pe pielea mea. M-a sărutat pe gât, pe clavicule și sub ureche. Cu limba, mi-a atins lobul urechii chiar înainte să-mi întoarcă bărbia spre el cu mâna cealaltă.

Iar apoi m-a sărutat pe gură. Am gemut și probabil că a părut că mă doare, dar nu puteam să mă abțin. Tornada dintre picioarele mele era puternică și plăcută și mă făcea să mă simt ca un animal. Sălbatică și... pur și simplu, sălbatică.

Limba lui Jax a găsit-o pe a mea, iar eu i-am gemut în gură, inhalându-i parfumul în timp ce trupul lui puternic îl ținea pe al

meu. Căldura, umezeala, gustul; totul era intens și rapid când mă săruta.

Ținându-mă de talie cu un braț, și-a coborât cealaltă mână direct pe sub fustă și în chiloții mei.

— O, am scos un geamăt înnăbușit în gura lui, care încă o ținea ostatică pe a mea.

Ce făcea? Trebuia să-l opresc!

Dar am fluturat din pleoape când m-a pătruns cu degetele catifelate, prin umezeala care-mi înconjura deja clitorisul.

Și apoi și-a desprins buzele de ale mele, m-a ridicat și mi-a mormăit la ureche.

— Te-ai umezit atât de mult pentru mine, K.C.

Vocea îi era dură și amenințătoare.

— Lașă, slabă și mincinoasă pe deasupra.

După aceea mi-a dat drumul, iar eu am căzut în fund pe covor, tremurând confuză.

În spatele meu nu am auzit decât o ușă care s-a deschis și s-a închis și mi-am dat seama că eram singură.

Tremurând, mi-am dus mâna la gură și am inspirat rapid.

La naiba!

CAPITOLUL 5
K.C.

Pe piele simţeam aerul din clădirea liceului, dens și umed, ca un strat de haine ude. Aproape că am făcut un efort să parcurg drumul spre biroul din față.

Dar îmi plăcea.

Pe lângă holul slab luminat și sunetul ploii tot mai amenințătoare de pe acoperiș, atmosfera ascundea dovada că mai trăiește cineva pe lume în afară de mine. Și acum eu aveam nevoie de sentimentul ăsta.

Ceva mă marcase mai mult decât sărutul lui Jax de zilele trecute, și anume cuvintele lui, care-mi tot dădeau târcoale prin cap. Cum de mă cunoștea atât de bine? Îmi anticipase fiecare argument și îmi calculase reacțiile, știind dinainte rezultatul, iar eu nu reușisem să ţin pasul. Acum, după o săptămână, încă mă gândeam la el la fel de mult ca la mâncare și la respirat.

Chiar voiam să îl lovesc, dar nu știam de ce.

Hristoase. Mi-am aranjat o șuviță după ureche, continuând să merg pe hol.

Furtuna începuse în urmă cu o oră. De vreme ce în școală nu aprindeau majoritatea luminilor pe timpul verii — cu excepția celor din clase —, ca să nu consume mult curent electric, singurul semn că dimineaţa era pe sfârșite erau reflexiile ploii care ricoșau prin ferestre și umbrele lor care dansau pe pereţi. Tocmai terminasem ambele ședinţe, dar nu ți-ai fi dat seama. Școala era deja

aproape goală. Majoretele și echipa de lacrosse nu au apărut din cauza vremii și cel puțin o treime dintre elevii meditați lipseau.

Meditații. Am oftat și am coborât scările.

Făcusem puține progrese în ultimele zile, copiii fiind distrași din cauza vacanței de vară, eram sigură de asta. Deși aveam câțiva elevi care îmi plăceau — Ana chiar era cooperantă și inteligentă —, cu ceilalți dădeam o luptă, iar eu știam că greșesc undeva. Nu se ofereau voluntari, nu răspundeau la întrebări și nu erau fericiți. Nu mă pricepeam deloc.

Dar, uitându-mă împrejur la ceilalți meditatori și la grupurile lor, am văzut același tipar. Dezinteres și plictiseală. Desigur, cine ar fi vrut să-și petreacă vacanța de vară închis într-o clasă înăbușitoare, când prietenii lor erau la lacul Swansea înotând, bând și sărutându-se? Și de ce mi-aș fi făcut griji pentru situația lor școlară? Dacă lor nu le păsa, atunci nici mie nu trebuia să-mi pese.

Dar ăsta era un răspuns de rahat și o știam. Chiar îmi păsa.

„Nu puștii ăia trebuie să-și schimbe atitudinea. Tu trebuie să o faci."

Nenorocitul de Jax!

Jax, pe care abia dacă-l văzusem după sărutul de lunea trecută.

Jax, care mă făcuse să mă uit pe furiș pe fereastră când alerga, râdea și transpira pe teren.

Jax, care mă trântise la propriu în fund după ce mă sărutase și mă lăsase fără aer în sala de forță.

Jax, care mă urmărea în liceu, iar acum eu eram cea care îl urmărea.

M-am oprit, am deschis ușa biroului principal, am intrat și m-am uitat împrejur să văd dacă era cineva acolo. Camera era înfricoșătoare, lipsită de lumină, de viață sau de zgomote, în afară de sunetul ploii care se auzea din toate direcțiile. Reflexia furtunii crea bule de lumină pe toate pervazurile, iar sunetul cascadelor mă înconjura, lovind toți cei patru pereți.

Furtuna se înteţea, iar eu m-am întrebat cum voi ajunge acasă de vreme ce, de obicei, mergeam pe jos. Trebuia să-mi amintesc să o sun pe Shane.

— Asta nu se discută.

Mi-am întors capul spre vocea care se auzea din biroul asistentei.

Cine...?

Dar vocea a continuat.

— Aşa cum am spus...

Uitând de teancul de hârtii pe care trebuia să-l iau de sub pupitru, m-am apropiat de uşa deschisă a biroului asistentei, care se afla la două uşi distanţă pe hol.

Fusta mea neagră scurtă şi cu multe volane mi-a mângâiat în linişte coapsele, iar eu mi-am frecat braţele goale care ieşeau din topul turcoaz, ca să-mi alung frigul.

— Mda, Jared. Ştiu cine este tatăl nostru.

M-am oprit, iar stomacul mi s-a întors pe dos. Era Jax. Şi vorbea cu fratele lui.

— Am încasat mai multe bătăi decât tine, a mormăit el. Aşa că nu mai încerca să mă protejezi.

Bătăi?

Apropiindu-mă de uşă, mi-am înclinat capul ca să mă uit înăuntru şi imediat am simţit fluturi în stomac.

Jax era răvăşit. La propriu.

Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi negri din tricot şi încălţat cu pantofi negri de alergat. Părul încă-i era bine strâns la spate, dar lipit de spatele ud, iar eu nu eram sigură dacă-i stătea aşa din cauza transpiraţiei după antrenamentul din sala de forţă sau pentru că mersese prin ploaie. Îşi ţinea telefonul între ureche şi umăr în timp ce se plimba prin cameră, părând să caute ceva. În mod clar nu se simţea bine, pentru că-şi ţinea o mână peste o rană de pe abdomen, chiar dacă din cea de la cot curgea sânge pe podeaua de gresie.

Îi auzeam vocea lui Jared la celălalt capăt, dar mult prea încet ca să înțeleg ce spunea.

Jax deschidea ușile dulapurilor și le trântea la loc și, chiar dacă părea bătut zdravăn, simțeam că nu din cauza rănilor este nervos.

— Dacă iese mai devreme, asta e! a strigat, iar eu am tresărit când a închis ușa dulapului cu piciorul. Ia-ți nenorocitul de ordin de restricție și lasă-mă în pace, a ordonat el. Dacă se apropie de mine, îi pun cuțitul la gât.

Și, de data asta, i-am auzit vocea lui Jared tare și clar.

— Nu-mi mai da și alte motive de îngrijorare!

Jax nu a răspuns. A luat telefonul de la ureche, a apăsat un buton și l-a aruncat pe unul dintre paturi.

— Ticălosul, a mormăit și și-a plecat capul pe brațul rezemat de dulap.

Pieptul i se mișca rapid și respira sacadat, dar știam că nu din cauza rănilor. Am rămas pe loc și mi-am mușcat buza, știind că ar fi trebuit să mă retrag și să ies de acolo. Se purtase urât cu mine de când mă întorsesem în oraș.

Dar, în loc să mă îndepărtez de el, instinctul meu a fost să... *ce?* Să mă asigur că este bine?

Adevărul era că, de fapt, îmi plăcea să-l văd așa. Complet ieșit de sub control — și mă minunam.

Era aplecat un pic în față și, pe măsură ce treceau secundele, l-am auzit cum respira mai lent și mai liniștit.

Niciodată nu-l văzusem nervos pe Jax. Jared își afișa temperamentul ca o făclie de semnalizare pe cer. Se deplasa prin mulțime curajos și înflăcărat, așa că oricine din apropiere știa când era nervos. Jax se mișca mereu, mereu pe furiș și precis, ca și când toate deciziile lui ar fi fost premeditate și calculate. Mă trezeam deseori întrebându-mă dacă Jax dormea vreodată sau dacă rămânea treaz, planificându-și zilele ca să anticipeze fiecare conversație pe care ar fi putut să o poarte sau fiecare acțiune pe care trebuia să o facă.

Dar, de fapt, ce l-ar fi făcut să-și piardă controlul așa cum o făcuse? Și de ce îmi doream cu ardoare să-l văd din nou izbucnind?

Tatăl lui, m-am gândit eu. Cu siguranţă, el îl scosese din sărite.

Ca și în cazul meu.

Mi-am lins buzele și am spus:

— Întinde-te.

El și-a coborât mâna și s-a întors, țintuindu-mă cu o privire furioasă, ca și când și-ar fi dat imediat seama că eu eram.

Bijuteriile acelea de azur m-au înghețat pentru două secunde și am observat cum pielea feţei, perfectă și de culoarea caramelului, i s-a strâns, iar maxilarul i s-a încordat, scoţându-i în evidenţă gropiţele fine din obraji și unghiul ascuțit al sprâncenelor negre.

Cândva, mi-am spus eu. Cândva, probabil că o să ne privim fără ca vreunul din noi să se încrunte.

De obicei, eu eram cea care se încrunta la el. Acum se uita la mine ca și când aș fi avut patru ani și trebuia să mă tolereze.

— Întinde-te, l-am îndemnat eu, rămânând calmă. Caut imediat soluția salină și niște bandaje.

L-am surprins mijind ochii și privindu-mă cu suspiciune înainte să îl ocolesc și să mă îndrept spre dulapurile aflate de-a lungul peretelui.

Dar apoi am simțit cum o mână mă apucă de antebraț și m-am oprit ca să mă uit în sus.

Întregul său chip era o mască — nu exprima nimic. Am urmărit o dâră de apă care-i curgea de pe tâmplă spre pomete și jur că aerul mirosea a sare. Mi-am lins buzele.

Mărul lui Adam i s-a mișcat în sus și în jos înainte să vorbească.

— Pot să fac asta și singur.

Vocea îi era răgușită.

Am ridicat o sprânceană și mi-am coborât privirea spre degetele lui, care-mi cuprindeau brațul.

— Nu am spus că nu poți, am zis și i-am îndepărtat mâna de pe brațul meu.

M-am întors și m-am apucat să caut soluția salină și bandajele, încercând să nu fiu conștientă de fiecare mișcare pe care o făceam. I-am auzit scârțâitul pașilor când a plecat de lângă mine, iar apoi scârțâitul unui pat când s-a așezat.

Mi-am ținut buza de jos cu dinții, întinzându-mă după soluția salină și, din greșeală, am răsturnat o sticlă cu apă oxigenată din dulap. Din fericire, sticla era din plastic, dar tot am bâjbâit când m-am aplecat să o iau de pe podea.

Eu și Jax eram singuri, iar asta nu era o întâmplare. Eram zăpăcită în preajma lui. De fiecare dată.

Era pe jumătate dezbrăcat și întins pe pat. Școala întunecată era aproape părăsită și — la naiba — am închis ochii, expirând prelung când am luat toate obiectele în brațe și m-am îndreptat spre paturi.

Jax nu stătea complet întins.

M-am holbat la cum stătea pe jumătate întins pe pat și doar când am auzit ceva căzând pe podea mi-am dat seama că mușchii îmi cedaseră și că scăpasem un lucru. Încordându-mi din nou brațele, am clipit și mi-am ferit privirea înainte să las obiectele pe pat, lângă el.

Tenișii lui negri atingeau podeaua, în timp ce partea superioară a corpului său zăcea întinsă pe pat. Nu era ceva atât de neobișnuit. Poate se simțea vulnerabil dacă se întindea complet.

Nu, ciudat era că se ridicase pe coate și din cauza asta îmi tremuraseră brațele.

Avea de gând să-mi urmărească mișcările.

Am tras adânc aer în piept și m-am aplecat să desfac niște bandaje.

— Întinde-te, am mormăit și am simțit cum mă privea.

— Nu.

Ce?

I-am aruncat o privire și am înghețat imediat. Jax se holba în gol, fără să clipească. S-a uitat la topul meu și, când privirea i-a alunecat spre chipul meu, am văzut cum colțul gurii i se ridica, părând relaxat și amuzat. Și atunci mi-am dat seama.

Jaxon Trent era un împelițat.

Am scuturat din cap.

— Încerc să fiu drăguță. Ai putea și tu să-ncerci.

— Drăguță? a râs el. N-am nevoie de drăgălășenia ta.

Am strâns din dinți. Care naiba era problema lui?

Luând sticla cu apă oxigenată pe care o scăpasem pe podea, am desfăcut capacul și i-am turnat puțină pe tăietura de pe abdomen.

El a șuierat și a luat niște tifon cu care și-a acoperit rana.

— Ce naiba?

— Ups, am ciripit eu și am pus capacul la loc.

Am aruncat sticla pe pat, i-am depărtat picioarele și am îngenuncheat între picioarele lui. Și l-am văzut cum mă urmărea când i-am atins coapsele cu mâinile și mi-am plecat încet capul spre rana lui. Luându-i mâna, am suflat ușor peste tăieturile care bulbuceau, alinându-i usturimea pe care i-o cauzasem.

Cu coada ochiului, am văzut cum s-a smucit și a rămas complet nemișcat, ca și când nici măcar nu ar mai fi respirat. Mi-am țuguiat buzele și am suflat ușor peste abdomenul lui zvelt, mișcându-mi capul de-o parte și de alta a tăieturilor superficiale.

Mirosul delicat al gelului de duș parfumat, al ploii și al transpirației m-a învăluit și am închis ochii, cedând agitației din mintea mea.

— K.C., a șoptit el și mi-am ridicat privirea ca să-i văd capul căzând pe spate când a închis ochii.

Pieptul i se ridica și cobora puternic, iar eu nu puteam să mă uit în altă parte. Trunchiul lui se continua la nesfârșit, iar mărul lui Adam i se mișca întruna.

Îi plăcea ce se întâmpla și, la naiba, am fost mai degrabă pe jumătate tentată să-l sărut.

Sprijinindu-mă pe călcâie, mi-am ridicat privirea spre el și am zâmbit.

— Îți place drăgălășenia mea, am spus tachinându-l.

I-am zâmbit superior și m-am ridicat pe genunchi, luând soluția salină și tifonul când și-a înălțat capul ca să mă urmărească.

— Deci, cum s-a întâmplat asta? am întrebat ținându-i tifonul pe piele, în jurul tăieturilor, ca să absorb soluția salină.

Mușchii abdominali i s-au încordat, probabil din cauza lichidului rece, de vreme ce soluția nu l-a usturat când i-am turnat-o peste tăieturi şi i le-am curăţat.

El a tras aer în piept printre dinți.

— Niște elevi de la științe au sere pe acoperiș, a mormăit, iar eu aproape am râs. Masters m-a rugat să urc acolo și să mă asigur că ferestrele de pe acoperiș sunt închise, dar am alunecat când am coborât scările. M-am zgâriat în niște șuruburi.

Au.

Am folosit restul de tifon ca să șterg soluția, iar apoi am deschis pachetul cu șervețele umede și m-am asigurat că am șters tot sângele.

— Ar trebui să folosești mănuși, mi-a atras el atenţia. Știi? Mă refer la sânge și la tot.

— Credeam că orice fată este în siguranță cu tine, i-am răspuns și am desfăcut bandajele. Nu asta mi-ai spus?

Jax a tăcut un minut, mijindu-și tot mai mult ochii și urmărindu-mă în timp ce îi puneam trei bandaje pătrate pe abdomen.

— Am spus orice prietenă de-ale mele, m-a lămurit în cele din urmă. Dar tu n-ar trebui să fii atât de neglijentă. Să folosești mănuși data viitoare.

L-am ignorat şi m-am simţit ciudat pentru că reacţiona așa. Jax avea obiceiul să mă mustre și uneori se purta de parcă mă proteja, pentru ca mai apoi să fie un ticălos. În cele din urmă, mi-am dat seama că a fi amabil era felul lui de a se arăta superior. De a-i face pe ceilalți să se simtă prost.

M-am așezat din nou, m-am uitat în ochii lui și am schimbat subiectul.

— Te mai doare și altceva?

El a ezitat doar o clipă. Apoi și-a îndoit brațul în spate, ridicându-și cotul drept ca să dezvăluie zgârieturile pe care le observasem mai devreme.

Procedând la fel, m-am ridicat și m-am înclinat deasupra lui, reținând în tifon soluția salină care-i curgea peste rană.

A șuierat, iar eu am clipit.

— Suflă, mi-a ordonat.

— Nu ustură, l-am înfruntat, știind foarte bine că nu-l ustura nimic.

— K.C., Isuse, a spus el crispându-se.

Am dat ochii peste cap, dar am cedat. Susținându-i partea inferioară a brațului — tricepșii lui tari —, m-am aplecat și am suflat ușor și răcoros peste răni. Parfumul lui Jax a plutit din nou spre mine, iar eu mi-am dorit cu disperare să închid gura ca să îl pot inhala pe nas.

Dar nu am făcut-o. Mi-am dat seama că mă privea.

— De ce mă urmărești? l-am întrebat și am șters restul de soluție și de sânge.

Nu m-am uitat la el, dar l-am auzit înghițind.

— Asta e chiar prima dată când m-ai făcut să mă simt bine, mi-a răspuns el, probabil în cel mai sincer mod în care îl auzisem vorbind vreodată.

M-am încruntat.

Prima dată când l-am făcut să se simtă bine. Nu știam ce replică să-i dau. La naiba, nu știam ce să spun.

Am tăcut și l-am bandajat cât de repede am putut, fără să-i mai întâlnesc privirea. Încercase să fie drăguț cu mine în liceu. Încercase să-mi fie prieten. Poate prieteni care fac sex, dar tot prieteni. Și acum iată-mă, mă străduiam să fiu atentă cu el și probabil că nu mai avea răbdare cu mine.

— Pot să te întreb ceva? am îndrăznit să spun.

— Ce?

— În seara în care l-ai condus pe Liam acasă...

Am înghițit și mi-am trecut degetele peste bandajul pe care i-l fixasem pe braţ.

— Ai spus că ai tatuaje. Prea multe.

I-am repetat cuvintele, cu privirea aţintită asupra antebraţelor sale.

— La ce te-ai referit?

Am insistat pentru că, în mod clar, Jax nu avea niciun tatuaj. Afirmaţia lui nu avea sens.

Chiar dacă nu m-am uitat la el, am observat că și-a întors capul când a inspirat profund și lent. Cam ca atunci când se pregătea să plonjeze în apă și știa că nu se va ridica o vreme la suprafață ca să respire.

— Îmi pare rău, am spus încet, îndreptându-mă de spate și mototolind ambalajele bandajelor în pumn. Eu doar... nu știu... m-am oprit. Vreau doar să înțeleg.

În cele din urmă, i-am întâlnit privirea, iar el m-a studiat în tăcere. Nu știam dacă încerca să-şi găsească cuvintele sau dacă voia să-mi spună ceva. Era amuzant că de-a lungul anilor mă gândisem mult la vorbele lui Jax din seara aia și, chiar dacă eram curioasă, abia după ce-i auzisem întâmplător conversația cu Jared din acea zi mi-am dat seama că avea legătură cu copilăria lui.

Și mi-am dat seama că nu îl cunosc deloc pe Jaxon Trent.

El și-a frecat antebraţul și a mijit ușor ochii înainte să se relaxeze.

— Dacă ți-ai face un tatuaj, ce model ai alege?

Am clipit, șocată de întrebare.

— Hmm.

Am râs încet și m-am gândit.

— Cred că niște aripi de înger. Cu una din aripi frântă, am recunoscut.

— Are vreo legătură cu trecutul tău?

Am dat aprobator din cap.

— Da.

— Și este ceva de care vrei să-ți aduci aminte? a insistat el.

— Da.

— De-aia nu am niciun tatuaj, a conchis. Oamenii își fac tatuaje din tot felul de motive, dar ele sunt mereu etichete ale lucrurilor care i-au făcut ceea ce sunt. Nu vreau să-mi amintesc cine sau ce m-a făcut așa. Oamenii care mi-au dat viață. Oamenii care m-au crescut...

El a scuturat sfidător din cap.

— Locurile pe care le-am văzut sau tot ce am făcut. Oricum țin minte tot. Nu le vreau și pe corp. Nu-mi pasă de nimic atât de mult.

Zâmbetul superior nu-mi era adresat, dar știam că atinsesem un punct sensibil. Și, cumva, înțelegeam ce voia să spună. Cicatricele erau interne — încă îl afectau —, iar el nu voia să aibă amintiri când se uita în oglindă.

Prietenii noștri fuseseră norocoși. Mama lui Tate — chiar dacă nu mai trăia — o iubise. Tatăl ei? O sprijinea mereu. La naiba, până și mama lui Jared se dovedise a fi destul de grozavă. Iar părinții lui Shane erau severi, dar plini de compasiune.

Și, în sfârșit, am văzut ce mă lega de Jaxon Trent. Cât de diferite ar fi fost viețile noastre dacă părinții nu ne-ar fi neglijat. Sau dacă am fi avut alți părinți.

— Fără mame, fără tați, am șoptit în sinea mea.

— Ce?

Am clipit și am scuturat din cap.

— Nimic.

Nu observasem, dar, când au început să mă ardă plămânii, mi-am dat seama că nu respiram.

Am inspirat adânc, am strâns lucrurile și m-am ridicat.

— Fratele tău este important pentru tine, nu-i așa? l-am întrebat. Jared, Madoc, Tate... Poate că, într-o zi, o să vezi cât de norocos ești sau o să găsești ceva sau pe cineva la care să ții.

Poate că și eu, am gândit și m-am îndreptat spre dulapuri, lăsând acolo lucrurile.

Frumos și ordonat, așa cum le găsisem.

Lumina a licărit prin cameră și, după câteva clipe, am auzit tunetul.

Rahat. Încă nu o sunasem pe Shane.

Am auzit patul scârțâind în spatele meu și mi-am dat seama că Jax se ridicase.

— Plouă, a spus. Te duc eu acasă cu mașina. Haide.

M-am întors și l-am găsit stând în pragul ușii, ocupând tot spațiul și trăgându-și peste cap tricoul vizibil rupt și pătat de sânge.

Isuse. Aproape am înghițit în sec când am văzut cum i se încordeau mușchii abdomenului și V-ul de dedesubt îi dispărea în pantalonii scurți. Tricoul îi venea larg peste abdomen, dar mânecile îi erau strâmte. Așa înalt și musculos cât trebuie, era perfect. Și aș fi pus pariu că orice fată se gândea la același lucru când se uita la el.

La sex.

M-am întors spre dulapuri, încercând să respir mai lent și să nu mă gândesc la Jax și la mine singuri în mașină.

„Te duc eu acasă." Am scuturat din cap. *Mda, vezi să nu.*

— Este în regulă, am mormăit cu spatele la el. O voi suna pe Shane.

— Nici să nu te gândești s-o pui pe verișoara ta pe drumuri pe vremea asta, m-a amenințat el cu o voce suavă și profundă; altfel s-ar putea să fiu nevoit să văd ce pot face ca să ajungi din nou în genunchi azi.

Fața mi-a căzut, iar limba mi s-a uscat. *Ticălosul naibii!*

— Nu mă enerva, K.C. Te aștept în față în cinci minute.

Și apoi a plecat.

*

Mașina lui Jax fusese a lui Jared. O văzusem de multe ori de-a lungul anilor și, chiar dacă era mai veche decât automobilul Camaro al lui Liam, cu siguranță era mult mai puternică. Sau poate că doar părea mai solidă. Nu știu. Îmi aduceam aminte că mersesem cu mașina lui Liam, că așteptasem la semafor și că simțisem că motorul o să moară sau ceva de genul ăsta. Numai din felul în care pârâia părea că avea să cedeze în orice moment.

Dar în Mustangul GT negru al lui Jax mi se părea că sunt într-o rachetă la fel de solidă ca un glonț, după cum aluneca fără efort, în ciuda ploii torențiale. Interiorul negru imaculat era întunecat și îngust, de parcă aș fi fost într-o peșteră. Afară vântul sufla perdele de apă pe parbriz. Trebuia să mijesc ochii ca să văd, pentru că ștergătoarele abia făceau față ploii.

Însă mașina era un adăpost în fața ploii care lovea acoperișul, iar jetul de sub roți, un ecou distant.

Chiar dacă eram în siguranță și la căldură, nu puteam alunga emoțiile care-mi făceau părul de pe mâini să se ridice. Mi-am strâns fusta în pumni și m-am uitat în gol pe geam.

El era prea aproape. Și totuși — mi-am frecat pumnii de coapsele calde —, nu suficient de aproape.

— Poftim, a zis Jax cu voce tare, făcându-mă să tresar.

A întins mâna spre bancheta din spate și mi-a aruncat un prosop.

— Este curat.

Bineînțeles că era. Poate că Jax se murdărea pe mâini din când în când, dar hainele și mașina lui — cel puțin din ce văzusem de afară — erau impecabil de curate. La naiba, până și casa păruse impecabilă când am fost acolo.

— Mulțumesc, am spus când l-am pus la piept.

Să fac ceva. Orice...

M-am întins și mi-am șters picăturile de ploaie care îmi udaseră picioarele, iar apoi mi-am scos șlapii ca să mă șterg pe tălpi.

Nu mă udasem leoarcă, iar Jax adusese mașina cât de aproape putuse de școală, dar picăturile mari tot mă atinseseră. Hainele îmi erau pătate cu cercuri de mărimea unei monede și o parte din păr mi se lipea de gât și de umeri.

Frecându-mi coapsele, mi-am îndreptat spatele și mi-am șters apa de pe brațele goale.

Dar tot aveam ghinion.

El mă urmărea, iar eu simțeam asta.

Întorcându-mă, am pus din nou prosopul pe bancheta din spate și am rămas nemișcată, când chiorăitul stomacului meu — dovada faptului că nu mâncasem de la micul dejun — s-a auzit în tăcerea din mașină.

Rahat. M-am întors din nou și mi-am pus centura de siguranță, cu speranţa că nu auzise.

N-am avut noroc.

— Ți-e foame? Jax s-a uitat la mine. Am niște gustări, dacă vrei.

— Nu, mulțumesc, am mormăit fără să-l privesc în ochi.

Dar apoi stomacul mi-a huruit din nou, iar eu am închis ochii și mi-am cuprins burta cu braţele, cufundându-mă în scaun.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, a chicotit el, iar eu am deschis ochii, ca să-l văd întinzându-se din nou spre bancheta din spate şi scoțând un recipient din geantă. Mănâncă, mi-a poruncit şi mi-a aruncat recipientul din plastic în poală.

Eu mi-am țuguiat buzele. De ce trebuia să pară mereu atât de condescendent?

— Sunt în regulă, am spus categoric și m-am uitat încruntată pe geam. Oricum o să ajung în curând acasă.

— Deci îmi dai voie să te conduc acasă, dar nu vrei să mănânci ce-ţi ofer?

Am căscat ochii și m-am uitat la el.

— M-ai obligat să te las să mă conduci acasă, am subliniat și apoi am adăugat repede: Și, bineînțeles, apreciez asta.

Am scuturat din cap, nereușind să mă abţin să nu zâmbesc ușor.

— Bine, am mormăit. O să mănânc.

Și nu mi-a luat mult timp să scot capacul și să zâmbesc la bucățile de pepene dinăuntru. Luând una cu două degete, am glumit.

— Fructe? am întrebat. Jax, nu mi te-aș fi imaginat niciodată tăind pepeni.

— Dar te-ai gândit la mine, a spus el amuzat și a zâmbit când a tras înapoi schimbătorul de viteze, accelerând ca și când ar fi știut tot.

Mi-am dat ochii peste cap, neavând de gând să dezvolt subiectul. Luând o bucată de pepene între dinți, am mușcat cubul roșu la mijloc și am savurat textura granulată. Sucul dulce mi-a umplut stomacul, care mi-a chiorăit din nou, mulțumit.

Sorbind nectarul, am înghițit și mi-am acoperit gura cu mâna.

— Chiar este bun.

Aproape am râs, pentru că nu îmi dădusem seama cât de foame îmi era.

— Mulțumesc.

Dar când m-am uitat la Jax, zâmbetul mi-a pierit. Se uita serios şi concentrat la drum și părea aproape nervos. Încetinise viteza și în ochii mijiți i se citea o oarecare stânjeneală.

— Îți mănânc prânzul? l-am întrebat, brusc enervată pentru că mă obligase să mănânc. Ți-am spus că sunt în regulă...

El m-a întrerupt.

— Mănâncă. Te rog.

Și am văzut cum mărul lui Adam i s-a ridicat când a înghițit, părând neliniștit.

Neştiind ce să cred despre faptul că-și schimbase dispoziția, nu mi-am dat seama ce să fac. Aşadar, în cele din urmă, am continuat să mănânc până m-am simțit sătulă, în timp ce Jax conducea pe străzile inundate.

Melodia „The Deep End" a formației Crossfade a umplut spațiul din jurul nostru, iar eu m-am pierdut cu firea, aproape uitând să disimulez că-l urmăream.

Conducea ca orice băiat — cu spatele lipit de spătar, cu brațul drept pe volan și cu bărbia în jos. Dar, de fiecare dată când schimba viteza, mă uitam rapid la mâna lui și-i admiram mușchii antebrațului și felul în care se încordau. Și îmi plăceau viteza și zgomotul și felul cum vibra motorul, care-mi făceau coapsele să tremure.

Îmi doream să pot să conduc așa.

Nu-l rugasem niciodată pe Liam să mă învețe, chiar dacă poate ar fi făcut-o. În afară de faptul că mă înșelase, prietenul meu — adică fostul meu prieten — era, de fapt, un tip de treabă și cu care te înțelegeai ușor.

Dar n-am crezut niciodată că pot să învăț. Ceea ce era stupid. Mă descurcasem la școală. Nu era ca și când aș fi fost incapabilă să învăț ceva nou.

Am continuat să mănânc, coborându-mi privirea ori de câte ori schimba viteza. Încercând să memorez cum apăsa ambreiajul și schimba viteza în același timp și mestecând în timp ce-i studiam picioarele și brațele, care conlucrau să țină mașina în mișcare.

În copilărie, mama mă dusese la operă în Chicago și îmi amintesc că-l urmărisem pe dirijor în timp ce toți ceilalți erau atenți la muzicieni. Puterea de a conduce și de a ști când să depui un efort mă fascina. Îmi doream să dețin un asemenea control. Să dirijez atât de multe instrumente într-un efort comun, ca să creez ceva atât de frumos. Era ca un puzzle minunat, iar tu nu trebuia decât să găsești modul corect — sau poate doar propriul mod — de a potrivi toate piesele.

Am mestecat încet și m-am uitat la Jax de sus în jos, urmărindu-i mișcările, și mi-am dat al naibii de bine seama că, dacă aș fi putut să aleg între dirijor și Jaxon Trent, l-aș fi urmărit pe Jaxon Trent.

Aș fi urmărit cum degetele-i lungi apucă maneta de viteze, cum gambele musculoase i se încordează de fiecare dată când apasă ambreiajul și ochii albaștri a căror privire puteam să jur că devenise întunecată și intensă când se uita pe geam.

Puteam să-l urmăresc la nesfârşit cum conduce.

— Trebuie să încetezi să te mai uiţi aşa la mine.

I-am auzit vocea şi mi-am îndreptat atenţia spre faţa lui.

Rahat!

Încă se holba prin parbriz, cu buzele întredeschise şi prudent.

— Ce? am întrebat eu, încercând să pretind că nu ştiam despre ce vorbeşte şi că felul lui de a conduce nu mă făcea să salivez.

Dar era inutil.

Eram sigură că roşeaţa din obrajii mei era vizibilă.

— Din cauza ta o să facem un accident nenorocit, m-a mustrat.

M-am încruntat.

— Eu? Ce-am făcut?

A scuturat din cap şi a râs uşor.

— Fă-mi o favoare, vrei?

Vocea îi era blândă şi monotonă, iar senzualitatea lui, ameninţătoare.

Mi-a aruncat o privire, iar eu am închis gura, înghiţind bucata de pepene pe care o mestecam. De ce naiba se uita aşa la mine?

Mi-a făcut un semn din bărbie.

— Sucul de pepene care-ţi curge pe buză, mi-a spus. Linge-l sau am s-o fac eu.

Am lăsat bucata de pepene din mână şi l-am fixat cu privirea, uimită şi sperând că glumeşte. Îndrăzneala din ochii lui, ameninţarea din vocea lui blândă, pericolul care venea dinspre el spre mine — nu glumea. Am clipit şi m-am uitat în faţă.

Naiba să mă ia!

Am scos limba, mi-am lins restul de suc de pe buze şi am închis din nou recipientul.

Telefonul meu a început să sune în geantă, iar eu m-am aplecat să-l iau, mulţumită de întrerupere. Dar, uitându-mă la ecran, m-am crispat.

Era tot mama. Mă sunase de două ori, iar acum îmi trimisese un mesaj.

Acasă la Tate. În zece minute.

Am scuturat din cap, am băgat telefonul la loc în geantă și am înghițit amăreala din gură. Ce naiba voia?

În primul rând, nici măcar nu s-a deranjat să se asigure că am ajuns cu bine acasă și, după doar câteva zile, mă suna și îmi trimitea mesaje. Poate că, pur și simplu, nu suporta faptul că nu o sunasem, dar știam sigur că nu voiam să o văd. Nu atunci și poate că nici pentru o vreme.

— Cine era? m-a întrebat Jax.

Am oftat și am continuat să mă uit pe geam. De ce să mint?

— Mama. Mă așteaptă acasă la Tate.

— De ce?

Am ridicat tristă din umeri. Nu era din cauză că nu voiam să vorbesc cu el. Nu puteam. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi încercat să deschid din nou gura? Și cât de ușor gândul la chipul, vocea și prezența ei m-ar fi scos din bula fericită în care tocmai mă aflasem?

— De unde să știu? am spus. Pui prea multe întrebări.

Nu voiam s-o văd. Nu voiam să-i aud vocea. Nu voiam să mă atingă.

Mi-am țuguiat buzele, evitând privirea lui Jax, pe care o simțeam în ceafă.

A virat spre Fall Away Lane, ploaia torențială de-abia afectând viteza cu care conducea Jax.

Am închis ochii. *Te rog, mergi mai departe. Te rog.* Am apucat mânerul portierei, durerea din stomacul meu intensificându-se pe măsură ce se apropia de casa lui Tate.

Trei secunde.

Două.

Și apoi una.

Dar el nu s-a oprit.

Nu s-a oprit! Am căscat ochii și m-am întors să-i văd chipul satisfăcut, cu o sprânceană ridicată.

— Ce faci? Unde mergi? am spus fără să gândesc, lipindu-mi mâna dreaptă pe bord, ca să mă sprijin când a mărit din nou viteza.

— Vrei să mergi acasă? m-a provocat el.

Nu.

— Îh...hî, m-am bâlbâit eu.

— Bun.

El mi-a zâmbit și a mărit iar viteza — îmi dădeam seama de asta doar pentru că mergeam mai repede.

— Te înțeleg, a spus compătimitor. Nici eu n-aș vrea să-mi văd părinții.

— Bineee, am spus tărăgănat. Deci, unde crezi că mă duci?

Nu a răspuns. A dat muzica mai tare și a mers înainte prin furtuna teribilă și pe străzile pustii.

CAPITOLUL 6
K.C.

Loop era pista neoficială de curse a orașului. Frecventată, în perioada liceului, de orice tip cu o mașină de curse sau bani de pariat, nu era decât o pistă neasfaltată care înconjura un iaz foarte mare de pe proprietatea fermei Benson.

Sau asta obișnuia să fie.

— Jax, cred că ar trebui să mă duci acasă, am spus încercând să-mi ascund tonul aspru când am virat spre aleea lungă, care ducea doar într-un singur loc.

Uram pista de curse.

Uram mașinile. Uram faptul că nu mă pricepeam la mașini. Uram că fostul meu prieten cunoscuse altă fată acolo, în timpul liceului. Uram că toată lumea se simțea bine acolo, cu excepția mea.

Și uram că eram atât de nesigură și de ignorantă încât nu reprezentam nimic în timpul evenimentelor desfășurate acolo.

— Te-am prins singură, m-a tachinat Jax. Și, pentru prima dată, nu te uiți la mine ca și când tocmai m-am pișat pe încălțările tale Prada, a continuat el. Hai să ne distrăm.

M-am încruntat.

— Hm, dacă nu plănuiești să mă dezbraci, ceea ce nu o să se întâmple, nu-mi imaginez de ce te-ai gândit că o să fie amuzant pentru vreunul din noi. Adică, ce ar trebui să fac aici?

— Să conduci.

Inima mi-a bătut mai puternic.

— Poftim?

— Așa cum ai auzit.

Ce? Dar... cum? Nu puteam să conduc o mașină care avea cutie manuală! Am bătut din picioare, pregătită să ies din mașină, și de-abia am observat că pârâitul pietrișului dispăruse sub pneuri.

Am tras aer în piept şi am încercat să decid ce luptă să duc mai întâi.

— Au pavat pista? am întrebat fără să gândesc.

Pista beneficia acum de o fundație din beton și fusese dublată în lățime. Pe o latură erau câteva rânduri de bănci şi, acolo unde spectatorii parcau cândva pe iarbă, era o parcare.

— Jax? am mormăit uitându-mă cu atenţie la ce puteam prin ploaie.

Existau și până acum luminile de oprire de la linia de finiș?

Și m-am uitat în stânga. Era un podium pentru... crainic? Serios?

— Ce s-a întâmplat aici?

— Uită-te la mine, mi-a ordonat Jax, ignorându-mi întrebarea.

L-am privit în ochi şi am uitat ce voiam să-l întreb.

El a oprit și a tras frâna de mână.

— Cu câți băieți te-ai culcat, în afară de Liam?

M-am încruntat.

— Vorbești serios? Du-mă de aici.

Ce naiba făcea?

A continuat să-mi vorbească pe un ton scăzut, ușor amuzat când și-a ridicat defensiv mâinile.

— Nu încerc să te enervez, prețioaso, m-a tachinat rezemându-și capul de tetieră și uitându-se la mine. Încerc să demonstrez ceva, bine? Condusul unei mașini cu o cutie de viteze manuală este ca sexul, a declarat el. Toate persoanele cu care te culci sunt diferite. Sunt ca un cod care trebuie descifrat.

S-a întors și și-a trecut mâinile de ambele părți ale volanului, încet și constant.

— Trebuie să afli ce părţi le plac să le fie atinse.

Vocea lui senzuală a început să-și facă loc prin corpul meu.

— Linse. Supte. Mușcate.

La naiba.

— La naiba, unii nici n-au nevoie să fie atinși, m-a lămurit el. Privirile, tachinările, jocurile de cuvinte — toți au acel ceva care-i înnebunește, K.C.

Iar eu l-am fixat cu privirea, urmărindu-i fiecare mișcare când s-a întors să se uite la mine, vorbindu-mi cu blândețe.

— Iar mașina asta nu este diferită. În primul rând, trebuie să găsești ambreiajul, m-a informat el, iar eu am țipat când a apăsat pedala cu piciorul.

Isuse!

Eliberând frâna de mână, a apucat volanul cu o mână și schimbătorul cu cealaltă, cu o perversitate delicioasă.

— Apoi accelerația.

Mi-a rânjit superior și m-a fixat cu privirea când a ambalat motorul pe loc.

— Folosindu-le pe amândouă, găsești zona corectă. Locul în care ea te lasă să preiei controlul.

Ea?

— Apeși.

A apăsat pe ambreiaj, iar eu mi-am lins frenetic buzele, pentru că gura îmi era foarte uscată.

— Iar apoi accelerezi ușor — a apăsat pe accelerație, iar eu l-am auzit ambalând din nou motorul — în timp ce eliberezi ambreiajul... încet.

Picioarele i s-au mișcat, unul ridicându-se, iar celălalt coborând.

— Dai și iei, a continuat el, încă privindu-mă. Dacă apăs prea repede, cedează.

A eliberat ambreiajul, iar eu m-am clătinat odată cu mașina, care s-a oprit.

A apăsat pe ambreiaj și pe frână și a pornit din nou motorul, rotind cheia în contact.

— Dacă nu apăs destul de repede, nu o să se mişte niciodată.

Şi a ţinut ambreiajul apăsat, fără să se mişte, cât a ambalat inutil motorul.

— Apasă şi trage. Accelerează şi eliberează.

Am urmărit cum îşi mişca picioarele, eliberând ambreiajul şi apăsând acceleraţia.

Cu picioarele zvâcnindu-mi sub mine, am făcut ochii mari când Jax a eliberat ambreiajul şi a apăsat acceleraţia, avântându-se pe pistă.

Ţinându-mă de bord, m-am uitat la pista goală şi am schiţat un zâmbet. Cu siguranţă era mai amuzant să fiu în maşină decât să stau pe margine, ca spectator. Dar voiam să conduc. Jared şi Tate mă uimiseră dintotdeauna şi dintotdeauna îmi dorisem să învăţ.

— Ochii la mine, a poruncit Jax.

Mi-am întors capul spre el şi m-am rezemat.

— Transmisia manuală seamănă cu sexul atunci când o iniţiezi, dar şi când o susţii. Uneori trebuie să schimbi vitezele, accelerând sau — şi-a întors capul ca să mă privească — încetinind când trebuie să o faci.

El a apăsat ambreiajul şi a tras în jos maneta, eliberând ambreiajul şi apăsând din nou acceleraţia. Când am pornit de pe loc, a făcut din nou acelaşi lucru, doar că de data asta a întors maneta în sus şi la dreapta.

— De fiecare dată când schimbi viteza, nu trebuie decât să apeşi butoanele corecte şi să găseşti din nou punctul magic. Când vrei să accelerezi, alegi o viteză superioară, când vrei să încetineşti, alegi o viteză inferioară.

Iar el a atins uşor capul manetei, arătându-mi schema vitezelor.

El a dat roată întregii piste, încetinind şi schimbând la o viteză inferioară când vira şi apoi accelerând, schimbând viteza şi accelerând din nou. Picioarele lui, lungi şi puternice, se sincronizau perfect cu mişcările braţelor şi, chiar dacă maşina vira în ploaie şi

se rotea ușor în curbele alunecoase, Jax parcă era un dirijor care apăsa, elibera, schimba și împingea.

Apăsa, elibera, schimba și împingea. La nesfârșit, iar trupul îmi zvâcnea de fiecare dată când schimba viteza.

Fundul și coapsele îmi vibrau sub mine la unison cu motorul, iar eu eram caldă peste tot.

M-am uitat la fața lui, iar transpirația strălucitoare din gropițele obrajilor îi făcea pielea măslinie și mai frumoasă.

L-am auzit râzând.

— Nu te mai uita așa la mine, K.C., m-a avertizat.

Rahat. Am clipit și mi-am dres vocea.

— Este rândul meu, am schimbat eu subiectul.

Întorcându-mă să mă uit prin parbriz, mi-am frecat coapsele ca să-mi domolesc căldura dintre picioare.

— Ei bine, a fost ușor.

L-am auzit râzând încet când a oprit la linia de start/finiș.

— De fapt, sunt onorat că mă lași pe mine să te învăț, și nu pe Liam.

— Nu fi, i-am răspuns eu înțepată. Pe Liam nu l-am rugat niciodată. Nu vreau să mă duc acasă, iar tu ești aici, deci...

El a mijit ochii.

— Pentru asta, sunt pe jumătate tentat să te oblig să-mi stai în poală cât conduci, m-a amenințat el.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am făcut semn din bărbie.

— Plouă. Ieși tu, iar eu am să mă strecor pe locul tău.

Enervat, el a strâmbat din buze.

— Da, prințesă.

I-am ignorat aluzia când a deschis portiera, un fulger și tunetul ulterior umplând mașina. Mușcându-mi buza de jos ca să nu mai tremur nervos, mi-am trecut picioarele peste consolă și am apucat volanul, târându-mă spre scaunul lui cald încă.

Am apucat volanul gros, iar căldura lăsată de trupul lui Jax pe scaun mi-a cuprins abdomenul și coapsele. Ploaia lovea acoperișul,

iar eu nu vedeam mai nimic, în afară de umbra întunecată care ocolea mașina, spre locul din dreapta.

A deschis portiera, iar sunetele furtunii s-au revărsat din nou în mașină.

— Mulțumesc, a spus și s-a trântit în scaun, scuturându-și apa de pe brațe.

Pantalonii scurți negri îi străluceau din cauză că erau uzi, iar tricoul lui gri era acum un pic mai închis la culoare.

Și i se lipea de piele, abdomenul și pieptul său fiind complet vizibile.

— Ești bine, prințesă? l-am întrebat încercând să par inocentă.

Și-a netezit părul pe spate și și-a pus centura de siguranță.

— Centura de siguranță, mi-a sugerat el ignorându-mă.

Eu mi-am pus centura, m-am aplecat și am reglat scaunul, iar apoi am întins mâna spre cheie.

— Așteaptă.

Jax m-a atins ca să mă oprească. Era atât de cald!

— Ții apăsat ambreiajul?

Am scuturat din cap.

— Ține ambreiajul apăsat cu piciorul stâng și frâna cu dreptul, mi-a spus el. Când ești pregătită, pornește motorul, dar să nu-ți miști picioarele.

Făcând ce îmi spusese, mi-am scos șlapii și am pornit motorul. Când motorul a pornit, am schițat un zâmbet, în ciuda căldurii care-mi slăbea brațele și picioarele.

— Acum.

Mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe schimbătorul de viteze.

— Asta e viteza întâi.

Și m-a ținut de mână când a scos maneta din poziția neutră.

— Asta e a doua.

Am apăsat direct în jos în viteza a doua când mi-a strâns mâna în pumn, iar brațul mi-a slăbit.

Nu știam de ce. Am închis ochii și am simțit cum îmi mișca mâna.

— A treia.

În sus și la dreapta.

— A patra.

Direct în jos.

— A cincea.

Vocea lui profundă m-a dus din nou spre dreapta.

— Și a șasea.

El mi-a lăsat mâna în jos, iar stomacul mi s-a zbătut când am rămas fără suflare.

— Iar ăsta e marșarierul, mi-a spus aproape șoptind. Și un sfat. Este mai bine să conduci cu ochii deschiși, K.C.

Am deschis ochii clipind. Mda, deci nici măcar nu știam să conduc o mașină care are cutie de viteze manuală, dar cu siguranță îmi doream o mașină ca asta.

Am înghițit în sec și m-am încruntat la el.

— Pot să plec acum?

El a zâmbit și s-a aplecat să schimbe melodia. „Trenches", de Pop Evil.

— Puțină inspirație pentru tine, fată dură.

— Mda, bine, am răspuns sarcastic.

Eliberând ambreiajul, am apăsat pe accelerație și am rămas uimită când motorul s-a oprit.

Jenată, m-am înroșit și l-am auzit pe Jax pufnind și i-am văzut cu coada ochiului pieptul tremurând din cauza unui râs înfundat.

— Mmm... deci asta este experiența ta cu bărbații? a glumit el. Am sosit chiar la timp.

Mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe schimbătorul de viteze.

— Pornește mașina, m-a îndemnat el.

Am făcut-o și mi-am ținut un picior pe ambreiaj și celălalt pe frână.

— Bagă în viteza întâi, mi-a ordonat el, acoperindu-mi încheieturile degetelor cu palma.

Folosindu-mă de toată forța până când m-au usturat mușchii mâinii, am tras maneta spre stânga și am împins-o în viteza întâi.

— Bine, a început el. Acum, când îți spun să pornești, vreau — încet — să eliberezi presiunea de pe ambreiaj și să apeși — ușor — pe accelerație. Dai și iei. Împingi și tragi. Ai să simți locul în care se întâlnesc, atunci când una este gata să fie eliberată și cealaltă să preia controlul.

Ochii albaștri i-au devenit impetuoși, iar el a strâns din buze când s-a uitat atent la mine.

— Ești pregătită?

Pentru ce?

O, da.

— Da, am spus eu și am dat aprobator din cap.

— Haide. Să nu ridici de tot piciorul de pe ambreiaj până când nu simți accelerația.

Și s-a rezemat, dar nu și-a luat mâna de pe a mea.

Încet, am redus presiunea de pe ambreiaj și l-am simțit cum mă urmărea când am apăsat pe accelerație.

— Încet, mi-a amintit el.

Când am apăsat pe accelerație, am simțit cum mașina începe să se miște și m-am uitat la Jax, cu ochi mari.

El a rânjit.

— Simți? m-a întrebat el. Este pregătită. Eliberează ambreiajul.

Mi-am ridicat piciorul și am mișcat emoționată volanul când mașina a înaintat. Am zâmbit mai larg și chiar am râs.

— Ce fac acum? am strigat, entuziasmul preluând controlul.

— Ce crezi că trebuie să faci?

— Să bag în viteză?

Am tras aer în piept și am apucat strâns volanul.

El m-a strâns de mână.

— Când îți spun să o faci, apeși din nou ambreiajul și o să schimbăm viteza, m-a instruit el. Acum!

— Jax! am strigat eu, pentru că nu mă avertizase din timp și am apăsat frenetic pe ambreiaj.

Jax m-a apucat de mână și a smucit în viteza a doua.

— Din nou, eliberează încet ambreiajul când apeși pe accelerație.

Simțeam cum degetele lui alunecă printre ale mele, iar inima mea a început să bată atât de tare încât o auzeam în urechi.

Când am eliberat și am apăsat, am găsit zona de întâlnire din mijloc și am accelerat, eliberând din nou ambreiajul.

— Am reușit! am zis zâmbind. Am făcut-o!

— Bineînțeles că ai reușit, a spus Jax. Ești pregătită să-mi iau mâna?

— Nu! am spus râzând. Să nu îndrăznești!

Am simțit cum mă strângea de mână; avea o palmă atât de fină și de moale, iar degetele i se potriveau perfect între ale mele.

Mașina a ajuns la cincizeci de kilometri pe oră, viteză care părea să fie maximă. Apăsând ambreiajul, mi-am coborât privirea spre schema de pe manetă — acoperită de mâinile noastre — și mi-am amintit că următoarea viteză era în sus și spre dreapta. Jax și-a ținut ușor mâna peste a mea când am băgat în viteza a treia, eliberând ambreiajul atunci când accelerația a preluat controlul.

Îmi plăcea. Chiar dacă înaintam cu greu pe pistă și îl vedeam pe Jax tresărind odată cu trecerile mele bruște, eram euforică.

Conduceam o mașină nouă, restul lumii dispărea în ploaie dincolo de geamuri și Jaxon Trent, care stătea lângă mine, era periculos de delicios. Era băiatul pe care mama nu l-ar fi acceptat niciodată. Băiatul nepotrivit pentru mine.

Băiatul care mi-ar fi făcut lucruri rele dacă l-aș fi lăsat.

Ei bine, la urma urmelor, mama nu avea de ce să se îngrijoreze. Poate că Jax își dorise să se culce cu mine în liceu, dar cel de lângă mine vedea cât de incapabilă sunt și, probabil, era foarte plictisit acum.

— Deci, de ce ai fost arestată? a întrebat Jax.

Mi-am retras mâna de sub a lui și am ținut volanul când am făcut primul viraj.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am spus încet.

— Este jenant? a insistat.

— Nu.

M-am crispat.

— Doar... mda, puțin.

M-am uitat la el.

— Vreau să spun că este jenant să fii arestat, indiferent de motiv, nu-i așa?

El a ridicat o sprânceană.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Bine, nu contează. În lumea ta este mișto să porți cătușe, l-am luat eu peste picior.

Dar apoi, când mi-am dat seama ce insinuasem, mi-a picat fața.

— N-am vrut să spun asta, am zis uitându-mă la fața lui zâmbitoare.

Ochii lui atrăgători mi-au zâmbit.

— Ție ți-ar sta bine cu cătușe, K.C.

O, rahat!

L-am auzit râzând, dar nu mă concentram decât la ce era afară.

— Nu am vrut să te distrag, s-a scuzat el într-un fel. Continuă să conduci.

Mi-am dres vocea, am accelerat și am ajuns până la viteza a cincea între viraje și am încetinit cu succes când am virat. Am dat două ture de pistă și, în cele din urmă, m-am relaxat suficient încât să mă reazem și să schimb ușor vitezele.

Și îmi plăcea că mașina se mișca atunci când voiam eu. Acceleram și încetineam... Era aproape obscen cât de mult îmi plăcea.

Probabil că zâmbetul meu nu era prea vizibil, dar l-am simțit în tot corpul. Când am virat în ultima curbă. Când am încetinit. Și când am oprit la linia de finiș.

Cu siguranță vreau una din asta, am gândit eu cât am rămas în scaun.

Jax a oftat mulțumit.

— Acum știi să folosești o cutie manuală.

Mi-am plecat capul și mi-am ascuns zâmbetul.

— Mda, am spus încet.

— Conduci tu la școală mâine?

Am râs și am pus mașina în poziție neutră, trăgând frâna de mână.

Trecându-mi degetele în sus pe volan, mi-am mușcat buza de jos înainte să vorbesc.

— L-am prins pe Liam într-un bar cu o altă fată, am început eu, fără să știu de ce. M-am dus la ei, în timp ce se sărutau, și am luat un cuțit de pe barul din apropiere și l-am înfipt în masa la care stăteau.

Am zâmbit jenată și mi-am simțit obrajii calzi.

— Și după aceea am început să le flutur cuțitul prin față și să-l amenințe că îi tai boașele, am încheiat relatarea și am închis ochii, crispată din cauza propriei prostii. Mda.

Am dat din cap, imaginându-mi la ce se gândea.

— Asta am făcut.

— Minunat.

El părea mândru.

— Bravo ție!

Am deschis ochii și am ridicat din umeri, simțindu-mă prost în continuare.

— Era un cuțit pentru unt, am mormăit.

Și Jax nu s-a mai putut abține. A izbucnit în râs, sunetul gâfâit venindu-i din stomac atunci când, mulțumit, s-a plesnit o dată peste coapsă.

— Amuzant este că, am continuat eu ignorându-i râsul, nu am plâns.

M-am uitat la el și am mijit ochii.

— Adică nu pentru el. Am fost împreună timp de cinci ani și nu simt că îmi lipsește ceva. Nu este ciudat? am întrebat când Jax s-a liniștit și m-a ascultat.

A trebuit să recunosc asta, oricât de îngrozitor ar fi părut. Și probabil că nici Liam nu îmi simțea lipsa. Nu eram cea mai bună iubită și, chiar dacă regretam că fuseserăm împreună, nu puteam să nu simt că, probabil, și el avea regrete.

— O să-ți fie bine, a spus Jax.

Am scuturat din cap și am spus cu o voce tristă:

— Nu vreau să fiu în regulă. Vreau s-o iau razna, Jax. Vreau să lupt și să țip și să mă înfurii și să-mi pierd controlul. Vreau să fiu lacomă.

Am vorbit mai încet și m-am uitat prin parbriz.

— Vreau să fiu o epavă. Pentru prima dată.

Oftând resemnată, am deschis portiera și am ieșit în ploaie. Trântind-o, m-am întors și mi-am pus palmele pe acoperișul mașinii, plecându-mi capul și închizând ochii. Am respirat și mi-am dorit ca ploaia să mă spele, odată cu căldura pe care o simțeam.

Mirosul parfumat al mușchiului de lângă iazul din apropiere mi-a pătruns în nări, iar sunetul picăturilor de ploaie a înecat zgomotul din mintea mea. Am zâmbit recunoscătoare când firele de apă mi s-au scurs pe buze, iar ploaia rece mi-a lipit hainele de pielea fierbinte.

— Deci, de ce nu o faci?

Mi-am ridicat capul și m-am întors, văzând că Jax venise în spatele meu.

— Ce anume?

— De ce nu-ți pierzi controlul.

Vocea lui profundă și ochii provocatori mă afectau.

— Găsește ce te stimulează. Ia-o razna. Luptă, țipă, fii furioasă... De ce nu o faci, pur și simplu?

M-am uitat în altă parte.

— Pentru tine este atât de ușor, nu-i așa?

Am ridicat vocea, acoperind ploaia.

— Tu nu dai socoteală nimănui, Jax.

El m-a privit de parcă aș fi fost patetică.

— O, ce mincinoasă ești! m-a mustrat. Ești al naibii de speriată. Și nu-ți vei da seama de asta până când nu te vei stabili în suburbii cu vreo doi copii și te vei mărita cu vreun ticălos care preferă să o lase pe secretara lui să i-o sugă decât să vină acasă, la tine.

Lacrimile mi-au umplut ochii, dar m-am străduit să nu plâng și am vorbit gâtuit:

— Ești un ticălos!

— Iar tu ești o lașă! m-a tachinat el, cu buzele la doi centimetri de chipul meu când s-a aplecat deasupra mea.

Am ridicat capul.

— Nu mai spune asta! am zis mânioasă.

— Ce?

Și-a dus o mână la ureche, în bătaie de joc.

— Ce-ai spus? Nu te aud, laș. Nimeni nu te aude.

Mi-am strâns pumnul.

— Să ți-o trag! am strigat și m-am apropiat de el.

— Dezbracă-te și-am s-o fac eu.

— Uf!

L-am lovit în piept și mi-am dezgolit dinții.

— Ești un copil. Maturizează-te!

Și am suspinat când s-a repezit spre mine și mi-a prins buza de jos între dinți, sorbind-o în gura lui.

La naiba! Mă muşcase?

Dar nu aveam timp să mă gândesc la asta. M-a apucat de fund, încă ținându-mi buza între dinții lui, și m-a ridicat, împingându-mă în portiera mașinii.

— Puștiul ăsta a crescut, m-a amenințat cu o voce profundă, frecându-și penisul între picioarele mele. Și ai s-o afli pe pielea ta.

O, Dumnezeule!

Mi-a acoperit gura cu a lui și s-a mișcat încet, ca valurile oceanului, înăuntru și înapoi, trăgându-mi buza de jos printre dinți și scoţând-o afară, ca pe o amenințare. Cred că mi-a chiorăit stomacul și, brusc, am vrut să-l mănânc.

— Jax.

M-am prins de tricoul lui și m-am încordat când tornada din piept mi-a coborât în burtă, iar apoi între coapse.

Și, chiar atunci, el m-a strâns de ceafă și mi-a băgat limba în gură.

Limba lui caldă și alunecoasă m-a făcut să scâncesc și am gemut.

— O, Dumnezeule, am suspinat lăsându-mi capul pe spate și respirând greoi când gura i-a coborât pe gâtul meu.

Nu puteam să rezist buzelor lui. Mă simțeam prea bine. Ori asta, ori eram prea excitată. Am strâns din coapse și am gemut, pulsul dintre picioarele mele zvâcnind frenetic.

— Jax, eu... eu... m-am bâlbâit.

Rahat.

Nu mă puteam abține. L-am apucat de talia robustă și mi-am rotit șoldurile spre el, arătându-i cât de mult îl doream atunci când m-a lins şi m-a sărutat pe gât.

— Isuse!

Respirația lui îmi gâdila urechea.

— Deja ești pregătită să ai orgasm, nu-i așa?

— Dar încă te urăsc, am insistat eu. Și, într-un minut, ai să-ţi iei mâinile nenorocite de pe mine.

I-am cuprins gâtul cu braţele și m-am lipit de el, strivindu-i buzele care se tot plimbau peste ale mele, ca şi când i-ar fi aparţinut.

Iar apoi i-am sărutat buza de jos, i-am lins-o pe cea de sus, i-am sărutat colțurile gurii și l-am prins de ceafă când m-am ridicat pe vârfuri ca să mă contopesc cu el.

Nu aveam scăpare. Jax nu îmi dădea timp să mă gândesc sau să mă opresc. Mi-a ridicat fusta, m-a apucat de coapse şi m-a săltat.

Nu aveam nevoie de instrucțiuni. I-am cuprins talia și am simțit imediat cum penisul în erecție mă tachina.

Îmi țineam ochii închiși, dar eram sigură că părea că sufăr.

— Jax, la naiba, am gemut. Ce faci?

Parcă eram într-un *montagne russe* blestemat de fiecare dată când mă atingeau buzele lui. Cum puteai să simți fluturi pe gât? În gură? Pe obraji?

Cu mâinile, m-a apucat de fund și m-a apropiat de el, iar mie mi-a plăcut până și felul în care materialul pantalonilor lui scurți îmi intra în coapse. Isuse, eram atât de lacomă! Sugându-i limba cât am putut de tare, i-am eliberat-o și i-am prins buza de jos între dinți, mușcând-o.

— Rahat.

El s-a retras, dându-mi drumul, și, cu degetele, și-a pipăit buza acolo unde-l mușcasem.

Mi-am înfipt unghiile în picioarele goale, speriată de agonia pierderii lui. Nu intenționasem să-l mușc atât de tare. Dar o făcusem...

— Ți-am spus c-ai să-ți iei mâinile de pe mine, l-am tachinat.

Și-a luat degetele de la gură ca să se uite la ele și cred că a văzut sânge, deoarece m-a tras de braț, îndepărtându-mă de mașină.

— Nu, nu o fac, m-a provocat. Mușchi? Tocmai m-ai băgat în viteza a șasea. Intră în mașină, a mormăit deschizând portiera și împingându-mă înăuntru.

Mi-am încleștat dinții ca să nu zâmbesc. Urcând, m-am strecurat peste consolă, îndepărtându-mă din calea lui Jax, când am văzut că mă urmărea pe aceeași parte.

Mi-am înghițit uscăciunea din gură și am așteptat, simțind o nevoie pe care nu o mai simțisem niciodată. Nici măcar cu Liam.

El a trântit portiera și m-a măsurat din priviri, ca și când ar fi vrut să mă bată sau ceva de genul ăsta.

Dar nu a făcut-o.

Apucându-mă pe sub brațe, m-a ridicat în poala lui, astfel că am ajuns călare pe el. Luându-mi mâna, mi-a coborât-o spre vintrele lui și mi-a gâfâit pe buze.

— Mușcă-mă, lovește-mă, țipă la mine. Nu-mi pasă. Vreau să simt. Rănește-mă, K.C. Arată-mi ce poți.

Iar apoi m-a apucat de ceafă și mi-a lipit buzele de ale lui, împingându-și imediat limba dulce în gura mea și trecându-și mâinile pe coapsele mele, pe sub fustă.

— Jax, am spus gâfâind, mișcându-mă înainte și înapoi, întâlnindu-i buzele și retrăgându-mă. Îmi place cum te simt.

Îmi doream asta. Dintotdeauna mi-o dorisem. Parcă era un carusel pe sub pielea mea, iar eu voiam să-l gust în întregime.

Susținându-i cu mâna o parte a feței netede, mi-am lăsat mintea și corpul să se strecoare în căldura lui și am uitat totul.

Sărută-l odată. Asta e tot ce auzeam — tot ce îmi spunea creierul meu —, ca și când am fi fost doar noi doi pe lume.

Îmi ținea fundul cu ambele mâini, iar eu mi-am dezlipit gura și l-am privit.

Sprijinindu-mă cu palmele de umerii lui, m-am frecat de el foarte lent, dar cu putere, ca să-i simt fiecare centimetru, din vârful clitorisului meu și până la intrare.

— Hristoase! El și-a dezgolit dinții și și-a ridicat privirea către mine, buzele noastre fiind la doi centimetri distanță.

— Știam că ești așa de frumoasă.

Prinzându-mi fundul, umerii i s-au încordat sub mâinile mele când m-a tras în el și și-a împins șoldurile în mine.

Întinzându-mă pe spate, am încercat să îi iau mâna de pe fundul meu. Nu puteam să las lucrurile să meargă atât de departe, dar nici nu voiam să se oprească. Simțeam că trebuia măcar să încerc, chiar dacă eforturile mele erau jalnice.

Pur și simplu știam că trebuia să mă opresc. Mai devreme sau mai târziu, aveam să ajungem în punctul fără întoarcere și, cu cât

mâinile lui mă atingeau prin toate părțile în care nu ar fi trebuit să o facă, cu atât mai mult nu-mi doream să se termine.

Atingându-i buzele, i-am șoptit rugător:

— Trebuie să te simt, Jax. Am nevoie de mai mult, am spus și mi-am mișcat șoldurile mai repede. Mai mult, Jax. Te rog, am gemut și am savurat tensiunea de pe clitoris.

Şi-a coborât mâna şi eu am auzit un fermoar şi-am simţit că inima-mi bate mai repede știind că extazul era aproape. Mișcându-se sub mine, și-a tras un pic pantalonii scurți, m-a apucat de fund înfigându-şi degetele și m-a apăsat puternic în el.

Chiloții mei. Singurul lucru care mă separa de el. Singurul lucru care ne despărţea.

— Jax, am scâncit eu, iar căldura mi-a inundat miezul, făcându-mă să mă umezesc. O, Dumnezeule!

Am înghițit în sec de nenumărate ori, plăcerea de a-l simți acolo făcându-mă să îmi pierd controlul.

— Trebuie să rămânem cu hainele pe noi, bine?

Am început să mă frec de el, încântată și speriată în același timp.

El și-a lăsat capul pe scaun și a închis ochii.

— Nu-mi pasă, a zis. Numai nu te opri.

De parcă aș fi vrut să mă opresc! Îmi plăcea ce făceam, iar respirația lui greoaie, mușchii care i se încordau sub mine, transpirația de pe gâtul său când gâfâiam și gemeam în aerul dens și umed al mașinii — toate-mi plăceau și voiam să țip că mă simțeam atât de bine.

Apucându-mă de coapse, m-a legănat spre el și m-a frecat de penisul lui de nenumărate ori, tot mai tare, până când nu mi-a mai păsat că materialul care ne separa mă ardea.

El mi-a lins lobul urechii.

— Mmm... ești atât de umedă! Simt asta.

Am inspirat, i-am cuprins gâtul cu brațele și m-am aplecat spre gura lui.

— Iar tu eşti atât de tare, am spus eu răguşit, atât de tare.

Încet, şi-a strecurat degetele pe sub fusta mea şi mi-a desenat cerculeţe pe abdomen.

— Jax, nu, am protestat eu jalnic, scoţându-i mâinile de sub fustă. Nu putem merge atât de departe. N-o să vrem să ne oprim.

— Dacă ai şti cât mă excită refuzul tău...

I-am lins buza de jos, trecându-mi vârful limbii peste ea.

— Nu îţi place?

El s-a mişcat sub mine, scoţându-şi tricoul ud şi aruncându-l pe jos.

— Da, îmi place.

M-a apucat de faţă şi mi-a ronţăit buzele.

— Dar să te am atât de aproape şi să nu pot să mişc bucăţica asta de material — şi-a coborât mâna şi mi-a tras elasticul de la chiloţi, atingerea lui delicată făcându-mi braţele să tremure — care mă împiedică să mă scufund în tine este un chin, K.C, a mormăit el. Te doresc dintotdeauna.

Iar eu am ţipat şi penisul lui erect a zvâcnit, apăsându-mi clitorisul.

— O, Jax, am strigat eu, arsura pe care am simţit-o când s-a împins în mine făcându-mă să vreau mai mult.

Dumnezeule! Voiam mai mult. Am lovit geamul cu palma, abia observând aburul pe care îl făcuserăm, dar Jax m-a susţinut cu putere. Împingându-mă, trăgându-mă, lăsându-mă fără suflare şi dorindu-şi asta la fel de mult ca şi mine.

— Hei, Jax!

Cineva a bătut în geamul de lângă şofer, iar eu şi Jax ne-am speriat şi ne-am uitat în sus.

— Ce naib...? a spus el, apucându-mi coapsele tremurânde.

Orgasmul care fusese atât de aproape dispărea acum, iar trepidaţiile dintre picioarele mele deveneau violente. Am respirat greoi, nevoia de a termina fiind atât de puternică încât durea. Simţea şi el asta?

— Jax? a strigat din nou tipul, iar eu m-am strecurat pe scaunul meu.

Jax a lovit volanul o dată, mormăind.

— Rămâi aici, mi-a ordonat el.

Când a deschis portiera, trupul lui Jax era rigid și vizibil încordat. Am mormăit în sinea mea, jena frigându-mi fața.

— Hei, omule.

— Ce naiba? l-a mustrat Jax, ieșind din mașină, fără să se ferească atunci când și-a ridicat fermoarul și și-a încheiat nasturii de la pantaloni.

Ploaia se oprise, dar nu știam când anume.

— O, băiete.

Am văzut cum bărbatul se îndepărta.

— Chiar îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Ce? Geamurile aburite te-au băgat în ceață?

Mi-am cuprins fața cu mâinile. *Nu se poate să fi spus asta.*

Jax a lăsat portiera deschisă și a înaintat.

— Pleacă, l-a avertizat el. Vorbesc serios.

— Hei, dragule, s-a auzit o voce de femeie, iar eu mi-am lăsat mâinile în jos, îndreptându-mi imediat spatele.

Am ezitat doar pentru o clipă înainte să deschid portiera și să privesc peste acoperișul mașinii spre...

Umerii mi s-au lăsat. *La naiba!*

Era una din blondele cu care-l văzusem pe Jax cu o noapte înainte să plec la facultate, când îl condusese acasă pe Liam. Nu am vrut, dar privirea mi-a fugit spre Jax, ca să văd dacă se mișca sau ceva de genul ăsta. Îmi păsa dacă mai era apropiat de ea?

Cu siguranță nu o voiam în preajma lui.

Ea stătea cu o mână în șold și zâmbea prietenos, dar era ciudat. Se uita la Jax mai mult ca și cum ar fi crescut împreună, nu ca și când s-ar fi văzut dezbrăcați.

Și apoi și-a îndreptat ochii albaștri spre mine și a ridicat din sprâncene.

— E sexy, a zis ea dând aprobator din cap spre Jax. Sună-mă mai târziu dacă vreți companie, bine?

Ce?

— Poftim? am spus eu fără să gândesc.

Doar nu se oferise să... Mi-am trecut limba peste buzele uscate, nesigură dacă auzisem bine. Zâmbetul ei indolent se juca cu mine și era foarte clar că voia să... mda.

— Dragă.

A râs.

— De obicei, este nevoie de două fete ca să-l epuizezi pe ăsta.

A arătat spre Jax.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cameron!

Jax și-a trecut o mână prin păr.

— Abține-te. Te rog.

Apoi s-a întors să se uite la mine, îngrijorat.

Ea și-a ridicat defensiv mâinile.

— Îmi pare rău, bine? Este drăguță. Nu mă poți învinui că am încercat.

După aceea s-a uitat la mine și, cu mâna la ureche, mi-a șoptit: „Sună-mă".

— Fratele tău te așteaptă, i-a sugerat Jax și i-a făcut semn din bărbie spre locul unde fratele ei se urcase din nou în mașina lui.

Abia am văzut-o zâmbind și plecând. Abia l-am văzut pe Jax întorcându-se și uitându-se la mine. Singurul lucru la care mă gândeam era dacă îmi plăcea de ea pentru că avea curajul să trăiască așa cum voia sau dacă să o urăsc pentru că fusese cu Jax.

Nu îmi plăcea să mi-o imaginez cu el.

Jax m-a fixat cu privirea, nemișcat și așteptând.

— Cameron este o prietenă, bine? mi-a explicat el încet. O prietenă veche.

Mi-am încleștat maxilarul, iar nodul din gât a crescut.

— Observ.

— K.C... a început el, dar m-am urcat în mașină înainte să poată termina propoziția.

Nu voiam să-mi pierd cumpătul în fața lui. Eram nervoasă? Eram supărată? Rahat, nu știam. Tot ce știam era ce spusese Cameron. Două fete. Două fete nenorocite ca să-l epuizeze. Ceea ce însemna că făcea asta regulat. Cum puteam să concurez cu așa ceva? Ce naiba voia de la cineva ca mine?

Am scuturat din cap, tristețea mea transformându-se în mânie și recăpătându-mi controlul tocmai când el a urcat în mașină.

— Sunt obosită, am spus imediat, mințind. Trebuie să mă duc acasă.

Mă holbam pe geam, dar încă îl vedeam. Ținea atât de strâns volanul, încât încheieturile bronzate ale degetelor i se albiseră. Mușchii lungi ai brațului erau încordați. Buzele îi erau strâns lipite, pentru că îl auzeam respirând pe nas.

Dar a închis portiera trântind-o.

Întorcându-ne în oraș, nu am auzit decât apa de pe străzi, împroșcată de pneuri. Oprise radioul, noi nu vorbeam... și mi s-a părut că se închisese în el.

Totul păruse viu când mă sărutase. Inima lui sub palma mea. Respirația lui pe buzele mele. Mâinile care i se plimbau pe pielea mea ca și când ar fi încercat să-mi memoreze fiecare centimetru.

Acum era un glonț. Se îndrepta din punctul A spre punctul B fără să ezite.

Până când, în cele din urmă, tonul lui monoton s-a auzit în mașină.

— Vino acasă cu mine.

Nu era o întrebare, iar eu n-am auzit nici urmă de emoție.

M-am întors spre el, uimită.

— Vorbești serios? l-am întrebat. Nu cred că aș fi suficientă pentru tine.

— Nu face asta, mi-a răspuns. Nu strica ce s-a întâmplat între noi. Erai fierbinte în mâinile mele și vreau să-ți amintești asta, K.C.

Simţeam că mă privește în timp ce strângeam cureaua genții de poștaș a lui Tate, care atârna pe jos.

— Îmbrăcată, dezbrăcată, nu-mi pasă...

El s-a oprit, părând aproape trist.

— Câtă vreme îţi simt din nou buzele.

M-am foit pe scaun, încercând să trag de timp. Ce voiam și ceea ce trebuia să fac erau două lucruri diferite. Dusesem lupta asta cu Liam, cu mama și, la naiba, lista continua. Vorbisem serios când îi spusesem lui Jax că vreau să-mi pierd controlul. Dar nu voiam să fiu rănită.

— Mulțumesc pentru lecție, am spus. Și pentru că m-ai condus. Dar eu nu sunt ca tine, Jax. Nu ignor regulile și pur și simplu iau ce-mi doresc.

— Nu mă cunoști. Tonul lui a devenit defensiv. Nu știi nimic despre mine.

— Și tu ce știi despre mine? i-am răspuns. În afară de faptul că ai vrut să-mi desfac picioarele în liceu? Vrei să te distrezi cu mine și nimic mai mult, Jax. Găsește-ţi pe altcineva.

A smucit volanul spre dreapta, iar eu am apucat mânerul portierei ca să nu mă răstorn spre el când a accelerat pe aleea casei lui.

Inima mi-a sărit în gât, iar eu am întins mâna și m-am ţinut de bord când a oprit cu un scârțâit în fața garajului său.

— Jax! l-am mustrat.

A oprit motorul, a tras frâna de mână și s-a întors spre mine, rezemându-și antebrațul pe volan.

— Crezi că nu te cunosc? m-a provocat.

Mi-am ţuguiat buzele.

— În afară de faptul că știi că sunt lașă și neajutorată, nu.

El a scuturat din cap.

— Vrei să călătorești. În locuri neobișnuite și periculoase. Ai ascuns un dosar plin cu pagini din *National Geographic* în dulapul tău de la liceu, pentru că nu voiai ca mama ta să vadă toate pozele pe care le-ai rupt ca să urmărești locurile pe care vrei să le vizitezi.

Am rămas imediat cu gura căscată și-am făcut ochii mari. *Ce?*

El a continuat.

— În ultimul an de liceu, nu ai mâncat la prânz o lună întreagă pentru că ai văzut că Stu Levi nu mânca și pentru că ai aflat că mama lui nu avea serviciu și nu-și permitea să-i pună bani pe cartela pentru prânz. Așadar, i-ai alimentat tu cartela, cu banii tăi. Anonim.

De unde...?

— Îți place ciocolata neagră, a continuat el. Ricky Gervais și orice film în care se cântă și se dansează.

Vocea lui a umplut mașina, iar eu mi-am auzit pulsul în urechi.

— Mai puțin *Vrăjitorul din Oz,* pentru că te sperie vrăjitoarea, nu? Și ai aproape toată seria de cărți vechi scrise de Nancy Drew. Ai avut cele mai multe insigne din grupul tău, Fetele Cercetașe, și a trebuit să renunți la înot când aveai paisprezece ani, pentru că mama ta a spus că umerii tăi deveneau prea musculoși și că nu o să mai fii feminină. Îți plăcea să înoți, a adăugat el.

Mi-am cuprins burta cu brațele, iar aerul s-a răcit. Nici măcar Tate și Liam nu știau toate astea.

— Nu mi-au curs balele după tine în liceu, K.C. Te-am ascultat. Am fost atent la tine. Ce naiba știi tu despre mine?

Iar el a deschis portiera, a ieșit și a trântit-o, fără să aștepte un răspuns.

Am rămas pe loc și l-am urmărit cum intră în casă și închide ușa.

Apoi mi-au dat lacrimile și, oricât de mult îmi doream să îl contrazic, nu puteam să mă duc după el. Nu știa că și eu îl urmărisem. Nu știa că și eu îi acordasem atenție.

Că-l văzusem mereu.

— Muzica te liniștește, am șoptit eu în mașina goală, fixând cu privirea ușa de la intrare. Ascultai muzică la iPod în pauze și când stăteai în tribune înainte de ore, în fiecare dimineață.

Am zâmbit, lăsându-mi lacrimile să-mi curgă pe obraji și amintindu-mi de el și de hanoracele lui negre, de cât de trist părea.

— Îți place popcornul. Cu aproape orice aromă, dar mai ales cu sos Tabasco, am spus eu, amintindu-mi de vremurile când intra în cinematograful în care lucram. Le ținei ușa femeilor, elevilor, profesorilor și chiar bătrânelor care ieșeau de la Baskin-Robbins. Îți plac filmele despre dezastre naturale, dar care să aibă și momente amuzante. Preferatul tău este *Armageddon.*

Am înghițit în sec și m-am gândit la cât de rar îl văzusem pe Jax zâmbind cu adevărat.

— Și, cu toate că îți plac calculatoarele, nu sunt pasiunea ta, am concluzionat. Îți place să fii în natură. Îți place să ai spațiu.

Mă durea toată fața și abia am rostit ultimele cuvinte.

— Și meriți pe cineva care să te facă fericit. Doar că nu sunt eu acea persoană.

CAPITOLUL 7
K.C.

— Hei, K.C.

Simon, unul dintre ceilalți meditatori, a venit la mine vineri, după terminarea orelor.

— Faci ceva amuzant în weekendul ăsta?

— Probabil că nu, am spus fără să-l privesc, în timp ce-mi umpleam geanta — adică, geanta lui Tate.

— Ei bine, o să ieșim cu toții la cafea. Vrei să vii cu noi?

M-am oprit din ce făceam și mi-am ridicat privirea. Uitându-mă în jurul lui, i-am văzut pe ceilalți meditatori adunându-și materialele și pe câțiva așteptând lângă ușă.

Schițând un zâmbet, m-am scuzat:

— Îmi pare rău. Este cam cald pentru cafea.

— Cafea cu gheață, atunci? a răspuns el, zâmbind jucăuș. Au și smoothies.

Mi-am trecut geanta peste cap, picioarele mele simțind urgent nevoia de a merge.

Simon părea un tip de treabă. Și atrăgător. Nu era prima dată când se dădea la mine sau voia să fie prietenos, dar mi-am strâns cureaua peste piept, dorindu-mi să mă fi lăsat în pace.

Nu că făcuse ceva greșit. Ar fi trebuit să-mi petrec timpul cu oamenii. Și cu un tip probabil drăguț. Dar seara trecută — și, de fapt, aproape în fiecare seară, săptămâna asta — am ales să o ignor pe Shane și mesajele de la Nik și de la Tate și să fac plimbări lungi

sau să stau pe scaunul de grădină din curtea din spate și să mă deconectez ascultând muzică la iPod. Singură, dar nu cu adevărat singură.

Cum de era posibil așa ceva?

În liceu și în facultate, eram mereu singură.

La petreceri. Singură.

Cu Liam. Singură.

În familia mea. Singură.

În mijlocul unui grup de prieteni. Complet singură.

Dar era ciudat. Acum că eram singură mai mult decât fusesem vreodată în viața mea, îndoiala și anxietatea erau înlocuite de altceva.

Era timpul să reflectez. Timpul să mă relaxez. Asta mă descuraja, dar, în același timp, mă simțeam bine. Am început să îmi pun picioarele pe măsuța de cafea, să beau lapte din cutie și să ascult muzică în fiecare dimineață când mă trezeam. Era ca și cum începeam să mă autocunosc.

Mi-am plecat capul și m-am simțit prost când l-am ocolit și m-am îndreptat spre ușă, dar nu eram pregătită să socializez.

— Mulțumesc. Poate altă dată, Simon.

Când am ieșit pe hol și am făcut la dreapta ca să mă duc spre ușa de la intrare, mi-a sunat telefonul în geantă.

L-am scos și m-am uitat la el, sperând să evit apelurile de la mama, dar nu recunoșteam numărul.

L-am ținut la ureche.

— Alo?

— Hei, Belea, m-a salutat cu umor o voce profundă.

Jared.

— Minunat, am mormăit. Mă tachinezi și tu? Îmi aduc aminte că și tu ai fost arestat o dată.

I-am auzit râsetul încet la celălalt capăt. Eu și fratele lui Jax — și iubitul lui Tate — eram prieteni, dar nu foarte apropiați. Nu îl văzusem de mult timp.

— Este vina lui Tate, știi? i-am explicat eu. Este o influență proastă.

— Da, mie-mi spui?!

Tate era o persoană dură și tot orașul știa asta. Chiar dacă ea și Jared erau prieteni din copilărie, el a început să o intimideze în liceu, din motive încă necunoscute mie. Când Tate a început să riposteze, a făcut-o *la propriu*. I-a spart nasul, i-a dat un genunchi în boașe, l-a pălmuit și i-a stricat mai multe chestii la mașină.

Tate era extraordinară.

— Deci, cum de știe toată lumea? am întrebat eu, amintindu-mi de sfatul inutil acum al directorului de a nu-mi dezvălui problema. A fost un comunicat de presă sau ceva?

— Tate nu ține secrete față de mine. Știi asta. Și, da, a continuat el, a fost un fel de comunicat de presă. Liam, fostul tău iubit imbecil, a postat pe Facebook.

M-am oprit în mijlocul parcării.

— Ce? am izbucnit eu și toți mușchii mi s-au încordat.

— Las-o baltă, a încercat el să mă calmeze. Răul a fost făcut, iar el a primit ce merită. Jax i-a tras un pumn frumos în stomac.

Lăsându-mi capul pe spate, am închis ochii spre cer și am simțit cum pieptul mi se umple de emoții atât de puternice, încât terminațiile nervilor mei păreau artificii. Arzătoare, sfârâitoare, mistuitoare.

— Incredibil.

Am oftat. Deci de-aia sărise Jax la Liam săptămâna trecută. Nu avea legătură cu incidentul dintre noi doi de la petrecere, ci cu faptul că Liam mă umilise public, pe internet.

— Nu te supăra pe Jax, m-a mustrat el. Ar fi fost mai rău pentru Liam dacă eu și Madoc am fi fost acolo. La naiba, a continuat el, dacă Tate ar fi fost acolo? Mda.

Mda. Tate i-ar fi făcut și mai multe.

Am scuturat din cap. Oamenii — sute de foști colegi și cei din familia lui Liam — râdeau acum de mine.

Voiam să-i dau un pumn în stomac. Așa s-a simțit Tate când, în cele din urmă, s-a săturat de toate? Brusc, m-am simțit de parcă aș fi avut cinci ani și voiam să îmbrâncesc pe toată lumea.

Am oftat de mai multe ori, amintindu-mi că Jared era încă la telefon. Jared. Prietenul lui Tate. Un tip pe care-l sărutasem înainte ca ei să fie împreună. Prietenul lui Tate. Mda.

— De ce m-ai sunat? am întrebat în cele din urmă, trecând la subiect.

El a tăcut câteva clipe, iar eu am început să-mi lovesc ușor piciorul cu cealaltă mână. Jared nu mă suna niciodată.

L-am auzit trăgând adânc aer în piept.

— Relaxează-te. Tate știe că te sun. Vreau doar să știu — s-a oprit ezitând — ce face fratele meu, a încheiat el în cele din urmă.

Jax? De ce mă întreba Jared asta? Iar apoi mi-am amintit de cearta dintre Jared și Jax, când Jax se afla în biroul asistentei.

— Hmm... am tărăgănat eu, încercând să găsesc un răspuns nevinovat, dar gândindu-mă la sala de forță și la Loop. De fapt, nu știu ce să-ți răspund.

— Pare sănătos?

— Sănătos? am repetat.

M-am gândit la mușchii lui Jax, care păreau de două ori mai mari față de cum erau în urmă cu doi ani și la zâmbetele albe și strălucitoare pe care le afișa pe teren când încercam să nu mă holbez la el pe fereastră.

— Da. Foarte, am spus.

— Cu ce își ocupă timpul?

— Jared, ce se întâmplă? l-am îndemnat să-mi spună.

Era ciudat să primesc un telefon de la Jared și să-mi pună întrebări despre Jax. Era ciudat ca Jared să-și facă griji pentru altcineva în afară de Tate și de propria persoană. Foarte ciudat.

— Îmi pare rău, a spus el, părând neobișnuit de jenat. Doar că locuiești alături. Nu cred că n-ai observat cam cât de mult se

mișcă, corect? Schimbările din casă. Pista de curse. Vreau doar să mă asigur că este bine.

— Este fratele tău. Întreabă-l tu.

— L-am întrebat, mi-a răspuns el. Și nu am niciun motiv să suspectez că nu-i este bine. Doar că nu sunt acolo și eu... eu...

Am ridicat din sprâncene, amuzată de bâlbâielile lui.

— Doar că nu-mi place să nu fiu acolo, a încheiat el. Trebuie să mă asigur că este fericit și că are cineva grijă de el, asta e tot.

Hmm... Am început din nou să merg, gândindu-mă cât de îngrijorat trebuie să fie Jared dacă ajunsese să mă sune.

— Ei bine, totul pare în regulă.

Nu normal, dar în regulă.

— Bine.

El a început să râdă.

— Chiar nu știi, nu?

Am ocolit parcarea și am pășit pe trotuar, iar tocurile mi-au intrat în beton.

— Despre ce vorbești?

El a făcut o pauză destul de lungă încât să mă enerveze.

— E destul de convenabil ca statul Arizona să-ţi permită să vii tocmai în orașul natal ca să-ţi faci orele în folosul comunității, nu?

M-am încruntat.

— Ei bine, de ce nu ar face-o?

Mda, de ce nu ar face-o?

— Îhî, m-a tachinat el. Și este destul de extraordinar că stai confortabil în fostul tău liceu și dai meditaţii la materia care îți place, în loc să aduni gunoaiele de pe autostradă, nu-i așa?

M-am oprit pe trotuar, sub coroanele copacilor.

Directorul Masters nu știa de unde primise e-mailul prin care i se sugera să dau meditaţii la școală.

Am expirat.

Iar Arizona mă lăsa să plec fără cauțiune.

Am apucat strâns telefonul.

Iar judecătorul mă lăsase să plec fără să mă amendeze, când pedeapsa standard pentru prima infracțiune era o amendă de minimum două sute cincizeci de dolari.

Abia am șoptit întrebarea.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, a zis el. Nu știu nimic. Ne vedem peste câteva săptămâni, Belea.

Și a închis.

Pietrele au zburat pe stradă când am lovit cu piciorul pietrișul în drum spre casă.

Jared era nasol.

Ce naiba încerca să-mi spună?

O, știam ce încerca să-mi spună. Nu eram idioată. Uneori eram o nenorocită, dar cu siguranță nu o idioată.

Adică, Jax chiar avea destulă influență încât să mă transfere dintr-un stat în altul ca să-mi fac orele în folosul comunității? Iar apoi Jared îmi sugerase că Jax îmi obținuse și locul la liceu?

Am scuturat din cap și m-am uitat în gol în timp ce vorbele lui îmi răsunau în minte.

Mda. Nu. În primul rând, Jax nu avea o astfel de putere. În al doilea rând, lui Jax nu i-ar fi păsat. Și în al treilea rând?

Jared era nasol.

Și Jax era nasol. Amândoi se purtau ca și când ar fi înțeles cum e lumea și toți ceilalți ar fi neștiutori.

— Bine, am gândit eu cu voce tare, oftând și ignorând fluierăturile din mașinile care treceau pe lângă mine.

— Jax ar fi putut să-i sugereze directorului Masters să mă primească după ce a aflat că mă întorc în oraș. Dar... m-am oprit și am mormăit în sinea mea când am auzit în căști melodia „Hemorrhage" cântată de Fuel. Jax nu ar fi avut de unde să știe că îmi plac orele de scriere. De fapt, aș fi fost mult mai fericită să adun gunoi de pe marginea drumului, mi-am zis în sinea mea.

— Hei, gagico! a strigat o voce masculină de la geamul din dreapta al unei mașini care trecea pe lângă mine.

L-am ignorat fără să-mi ridic privirea.

Nu știu de ce băieții cred că fluierăturile sunt atrăgătoare. Nu era ca și când m-aș fi îmbrăcat ca să impresionez.

Chiar dacă toți ceilalți meditatori se îmbrăcau obișnuit, alesesem să port fuste sau rochii și bluze drăguțe, în speranța că nu par forțată de stat să mă aflu acolo.

Și chiar dacă nu o văzusem pe mama, știam că ar fi fost dezamăgită dacă m-ar fi văzut îmbrăcată nepotrivit într-o situație profesională.

Dar îmi asumasem un risc.

Tate lăsase la ea acasă niște tenișI mov, care se asortau bine cu pantalonii scurți albi și cu bluza de culoarea lavandei pe care le purtam în acea zi, așadar, am riscat.

— Și, în plus, am continuat cu voce tare, vorbind singură, cu siguranță nu-mi place să dau meditații. Nimeni dintre cei care mă cunosc nu cred că am stofă de profesoară, iar Jax măcar atât trebuia să știe despre mine.

„Nu puștii ăia trebuie să-și schimbe atitudinea. Tu trebuie să o faci."

Mi-am băgat mâinile în buzunare, mijind ochii.

Puștii. Puștii ăia. M-am simțit cuprinsă de vinovăție. Chiar dacă eram doar cu trei ani mai mare decât ei, tehnic vorbind, eram un adult. Ei erau tineri care aveau nevoie să fie îndrumați, inspirați și încurajați.

Iar eu îi dezamăgeam.

Am continuat să merg și m-am gândit la cuvintele lui Jax, la Tate, care-mi spusese să mă dezlănțui, la toate lucrurile pe care aș fi putut să le fac altfel în ultimele două săptămâni de meditații.

Am mers pe străzile pe care doar condusesem și pe aleile unde, când eram mică, văzusem cât de frumos se schimbă anotimpurile. Era amuzant cât de mult îmi plăcea acum să mă plimb. Cu toate

că transpiram și părul meu, îndreptat cu placa și strălucitor în dimineața aceea, era strâns într-un coc înalt și nefinisat, mi se părea că gândesc limpede.

Și, în sfârșit, am ajuns la o concluzie.

„Juliet? Ai putea să-l slujești pe Dumnezeu, ai putea să-ți slujești țara sau pe cei pe care îi iubești, dar, ca să găsești adevărata fericire, trebuie să slujești ceva sau pe cineva în afară de tine."

Tata. El îmi spusese asta într-o zi, când era încă în spital, în rarele ocazii când nu credea că sunt sora mea. Într-una dintre ultimele dăți când cineva în afară de Shane îmi spusese Juliet.

Trecând pe lângă casa lui Tate, pe lângă casa lui Jax, unde am observat Mustangul GT parcat, am mai mers câteva cvartale până când am ajuns acasă. La casa care, imediat după ce tata s-a dus, nu mi se mai păruse un cămin.

Ridicându-mi privirea spre casa în stil colonial cu două etaje, din cărămidă roșie, mi-am încleștat pumnii în buzunare când o căldură mi-a invadat pieptul.

Mama nu avea să fie bucuroasă.

Am întins mâna spre clanța ușii, dar m-am retras, întrebându-mă dacă trebuia să bat la ușă. Înghițind valul brusc de salivă, am pus mâna pe clanță și am scrâșnit din dinți.

Și am intrat pe ușa neîncuiată.

— Mamă? am strigat eu, intrând calmă în hol.

Mirosul de ceară pentru mobilă cu aromă de lămâie m-a izbit, iar nasul a început să mă usture. Dacă nu aș fi știut, aș fi spus că podeaua din lemn era plină de ceară. Totul strălucea, de la stânga la dreapta. Până și pereții albi și simpli ai casei scării și mesele strălucitoare din sufragerie și din camera în care se mânca.

Uitându-mă la peretele de lângă scări, am văzut fotografiile cu mine și cu sora mea, care fuseseră acolo dintotdeauna. Însă fotografiile nu ne înfățișau ca pe niște surori, ci, mai degrabă, ca pe un singur copil în etapele de creștere. Fotografiile surorii mele de când era bebeluș și până la moartea ei, la vârsta de cinci ani, atârnau

pe perete, iar apoi urmau fotografiile cu mine după vârsta de cinci ani, ca și când K.C. ar fi continuat să trăiască.

Toate fotografiile lui K.C. Carter, o soră pe care nu am cunoscut-o niciodată. Nicio fotografie cu mine ca Juliet.

Căutasem asta cândva pe internet. Un copil conceput ca să înlocuiască un altul se numește copil-fantomă.

Eu.

Am auzit pași deasupra mea și mi-am ridicat privirea, iar inima a început să-mi bată mai repede.

— K.C.?

Am auzit vocea mamei înainte să ocolească scările și să se oprească în capăt, ca să mă privească.

M-am uitat și eu la ea, absentă, atingându-mi ușor piciorul cu degetele, din interiorul buzunarelor.

Mama mea semăna cu Mary Poppins. Tot timpul. Zveltă și frumoasă. Cu o piele albă, care se potrivea de minune cu rujul roșu. Și părul brunet, întotdeauna ridicat într-un fel de coc sau împletitură. Hainele ei, până și cele obișnuite pe care le purta prin casă, erau mereu curate și călcate.

În acea zi purta o fustă galbenă și evazată, până la genunchi, și un pulover alb cu nasturi. Părea subțire, dar, dacă ar fi ieșit afară, precis i-ar fi fost prea cald cu el.

— Scoate-ți mâinile din buzunare, mi-a făcut ea observație cu o voce calmă.

Am ascultat-o și, brusc, am simțit că trebuia să fi făcut un duș și să mă fi aranjat înainte să vin aici.

— Bună, mamă.

— Mă bucur să te văd. Te-am sunat. Ți-am trimis și mesaje.

A părut deranjată când și-a împreunat mâinile în față.

Nu o sunasem înapoi și știam că asta o va enerva. Nu asta era intenția mea. Doar că nu voiam să vorbesc cu ea.

Lingându-mi buzele, mi-am împreunat și eu mâinile în față.

— Îmi pare rău. Am fost ocupată cu meditațiile.

Ea a dat aprobator din cap și a început să coboare scările.

— Acum nu este un moment potrivit. Ar fi trebuit să suni înainte să apari neanunțată în casa cuiva. Știi asta.

Casa cuiva?

Era o vreme când mama era un pic mai primitoare cu mine. Înainte ca tata să-și piardă controlul. Însă aparențele o îngrijoraseră dintotdeauana, iar eu mă întrebam de ce. Fratele ei — doctorul — îi semăna foarte mult. Era curat și insensibil. Dar sora ei — mama lui Shane — era foarte iubitoare. Cum fusese mama când era copil? Râdea? Făcea dezordine? Făcea greșeli?

Când s-a apropiat, m-am îndreptat de spate.

— Eram în apropiere, mamă.

— Nu, ai vrut ceva.

Mi-am pipăit cu mâinile tricoul, observând cât de șifonat era materialul. Dimineață avusesem impresia că îmi stă bine, dar acum mi se părea incomod. Arătam ridicol îmbrăcată așa. Ce fusese în capul meu?

— Am vrut să... mi-ar plăcea... m-am bâlbâit eu, luându-mi privirea de la ochii ei, care mă studiau.

— Nu vorbi decât atunci când ești pregătită, K.C.

Îmi vorbea ca și când aș fi avut cinci ani.

Am expirat și mi-am recăpătat echilibrul, strângându-mi degetele împreunate atât de tare, încât mi s-a întins pielea.

— Pot să-mi iau jurnalele? Aș vrea să le folosesc la meditațiile mele.

Și am afișat o expresie neutră ca să par încrezătoare, chiar dacă făceam un efort să nu îmi tremure genunchii.

Bretonul nici măcar nu i s-a mișcat când și-a înclinat capul și m-a privit.

— Mi se pare rezonabil, a răspuns ea în cele din urmă. Dar, mai întâi, trebuie să faci un duș.

— Am să fac duș acasă, am spus și am început să o ocolesc îndreptându-mă spre scări, dar ea m-a apucat de braț, făcându-mă să tresar.

— Ești acasă, mi-a zis cu severitate. Despre asta voiam să-ți vorbesc. Este timpul să te întorci acasă.

Am înghițit în sec. Să mă întorc acasă? Groaza mi-a cuprins stomacul și mi s-a împrăștiat prin corp, consumându-mă încet.

— De ce?

Mi-am auzit vocea spartă. Nu voiam să mă întorc acum acasă.

Ea a ridicat din sprâncene, ca și când i-aș fi pus o întrebare stupidă.

— Pentru că este responsabilitatea mea să te supraveghez.

Și în urmă cu două săptămâni nu fusese? Când avusesem nevoie de ea?

Mi-am încordat maxilarul.

— De ce acum? am acuzat-o.

Iar ea mi-a tras o palmă.

Capul mi-a zburat într-o parte și mi-au dat lacrimile, iar eu mi-am dus mâna la față, încercând să calmez usturimea. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Niciodată nu trebuia să-i răspund urât.

— Acum du-te și fă duș, mi-a ordonat, iar eu i-am simțit zâmbetul din voce. Aranjează-ți părul și machiază-te. În seara asta vei lua cina împreună cu mine și câțiva prieteni.

Am închis ochii și am simțit cum îmi curge o lacrimă pe obraz când a venit în spatele meu și mi-a desfăcut cocul nearanjat.

Nu, nu, nu... Aveam douăzeci de ani. Nu mai aveam nevoie să-mi aranjeze părul.

Dar, pentru ea, totul trebuia să fie la locul lui. Totul trebuia să arate impecabil pe dinafară, chiar dacă mizeria supura pe dinăuntru. De ce își făcea atât de multe griji în privința aparențelor? Se simțea mai bine după suferința cauzată de pierderea surorii mele — și a tatălui meu, la drept vorbind — dacă toată lumea ne considera perfecte, când în continuare ne simțeam de rahat?

Am auzit-o oftând nemulțumită.

— Trebuie să te tunzi. O să-ți facem un breton ca al meu. Dar...

S-a pus din nou în fața mea și mi-a luat mâna de pe obraz.

— Nu avem timp pentru manichiură. Ne vom asigura că te vom face ca nouă înainte de prânzul de săptămâna viitoare.

Lașă și neajutorată.

Mama a continuat să vorbească despre epilat și vopsit, dar cuvintele lui Jax erau singurele la care mă gândeam.

„Care este culoarea ta preferată? Formația ta preferată? Când a fost ultima dată când ai mâncat ciocolată?"

Am închis ochii și capul m-a durut când m-a tras spre ea și mi-a cercetat mai atent părul, căutând probabil fire despicate.

Mi-am frecat mâinile și mi-am amintit că săptămâna trecută țineam mâinile aspre și unsuroase ale lui Jax. Că îmi plăcea să le simt. Și mi-am dorit să le simt din nou.

„Voiam să te murdăresc."

Lașă și neajutorată.

Lașă și neajutorată.

Lașă și neajutorată.

— Încetează! am strigat eu și am simțit cum mama se retrage și rămâne cu gura căscată.

Întorcându-mă, am deschis ușa și am ieșit, inspirând adânc în timp ce alergam prin curte.

Mama nu a strigat după mine. Nu se dădea niciodată în spectacol în fața vecinilor.

CAPITOLUL 8
K.C.

Shane m-a urmărit cum mergeam prin sufrageria lui Tate ca un animal în captivitate.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat ea.

— Nimic, m-am răţoit frecându-mi degetele mari de vârful celorlalte degete în timp ce inspiram aerul care mai mult mă agita decât mă calma.

— Evident.

M-am oprit şi m-am întors spre ea.

— Jurnalele mele, am spus cu pieptul tremurând de... Nu ştiam ce. Frică, Nervi. Mânie. Trebuie să te duci acasă la mama şi să-mi iei jurnalele, i-am ordonat şi am început să mă plimb din nou.

— Nu, tu trebuie să te duci acasă la tine şi să ţi le iei. Ştii că mama ta mă face să tresar.

Abia am auzit ce mormăia. Acum ştiam de ce nu voiam să mă întorc acasă. Nu din cauza comportamentului meu din trecut. Nu din cauza mamei mele.

Ci din cauza mea.

Lăsasem abuzurile să continue mult timp după ce aş fi putut să le opresc. O lăsam să-mi vorbească aşa. O lăsam să mă judece.

Lăsam totul să se întâmple. O uram. Îl uram pe tata. Uram casa aia. Uram pieptănatul şi cursurile la care eram obligată să mă duc.

O uram pe sora mea.

Lacrimile m-au copleșit din senin și m-am oprit, respirând greoi, iar fața m-a durut de tristețe. Sora mea de cinci ani, care nu mă cunoscuse niciodată și care nu era perfectă. Ar fi făcut greșeli și ar fi fost lovită. O uram pentru că scăpase.

Și mă uram pentru că gândeam așa.

Nu scăpase. Nu cu adevărat. Murise. Eu aveam șansa să trăiesc și eram invidioasă pe sora mea doar pentru că ea nu mai *trebuia* să existe.

Ce naiba era în neregulă cu mine?

Mi-am șters lacrimile de pe obraji înainte ca Shane să observe. Îmi era atât de teamă să trăiesc? Să risc? Să fiu orice, mai puțin lașă și neajutorată?

— Chiar m-am supărat când nu m-a primit acasă, i-am spus lui Shane, înecându-mă printre cele câteva lacrimi vărsate. Acum mi-e greață că am fost în casa aia.

— Juliet, serios.

Îngrijorarea din ochii ei era adevărată.

— Trebuie să o confrunți. Trebuie să-ți pierzi controlul. Înfrunt-o. Țipă. Aruncă obiecte. Merită asta și chiar mai mult.

Nu era nicio dragoste pierdută între mama mea și copilul surorii ei. De fapt, mama abia vorbea cu sora sa și soțul ei, de vreme ce, în secret, Sara Carter era rasistă. Ura faptul că sora ei se măritase cu cineva care nu era alb și, chiar dacă nu recunoștea niciodată, păstra distanța și se uita de sus la familia lui Shane. Nu conta că tatăl ei era doctor sau că absolvise la Stanford. Ticăloasa de maică-mea abia o tolera pe Shane.

Simțind cum valul de greață îmi strângea intestinele, am început să umblu din nou de colo colo și să respir mai lent, într-un efort de a mă calma.

Nu funcționa.

Ultimul lucru pe care îl voiam era să mă gândesc la femeia aia, cu atât mai puțin să o mai văd vreodată.

— Îmi vreau jurnalele, am șoptit, dar cuvintele semănau cu o rugăciune.

Ca și când ar fi putut să-mi apară în poală, ca prin minune.

— Atunci du-te și ia-le, m-a îndemnat ea, cu o voce mai puternică de data asta.

Am scuturat din cap. *Nu.* Nu puteam. Preferam să-mi bag degetele în rahat și să fac bulgări.

— O, bineînțeles.

Mi-am îndreptat privirea spre Shane.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ești o fricoasă, *Ju-li-et.*

Mi-a rostit tărăgănat numele, ca să-și sublinieze ideea.

Iar eu m-am încruntat la ea și mi-am înfipt degetele de la picioare în podeaua din lemn.

— Cară-te, i-am poruncit.

Și am alungat-o înainte să mă întorc și să urc la etaj.

M-am holbat la pagina de Facebook a lui Liam și am văzut de ce nu mă scosese din lista de prieteni. L-aș fi scos eu, dar, în ultima vreme, îmi abandonasem activitatea pe rețelele sociale.

Postase fotografii cu el și Megan. La Loop, săptămâna trecută, poze făcute de ei în care se sărutau și una postată recent, la o petrecere de Crăciun. O petrecere de Crăciun de anul trecut, când noi doi încă eram împreună.

A vrut să văd toate astea, iar eu mi-am mușcat buza de jos ca să nu plâng.

— Cum a putut să facă așa ceva? am șoptit dându-mi seama de cât timp mă înșela.

Iar apoi am văzut postarea în care scria că îl atacasem în club, că eram nervoasă pentru că ne despărțiserăm și cum am fost arestată și scoasă din club, țipând și dând din picioare.

Ceea ce era o minciună. Am fost arestată în afara clubului, în drum spre casă.

Iar apoi am făcut ce nu ar fi trebuit să fac vreodată pe internet. Am citit comentariile.

Mi-am dat seama că Tate și Shane sunt singurele mele prietene. Toți ceilalți credeau că sunt de râsul lumii.

M-am holbat pur și simplu la calculator, fără să observ că îmi înfipsesem unghiile în biroul din lemn al lui Tate. Până când am auzit cum îl zgâriam și mi-am coborât privirea ca să văd că lăsasem patru urme în locul în care-mi trecusem unghiile pe suprafața lemnului.

Și am închis laptopul, auzind cum muzica lui Jax zguduia din nou fundația casei.

— Ticălosule!

Jared la telefon.

Liam pe internet.

Mama în capul meu.

Și Jaxon Trent în urechile mele!

Deschizând ușile casei lui Tate, am apucat strâns balustrada când i-am urlat peste margine.

— Hei, alo? am strigat spre oamenii din curtea lui din spate. Dați muzica mai încet! am urlat.

Câțiva băieți și-au ridicat privirea de la masa de lucru pe care se aflau niște motoare sau niște rahaturi din astea, iar apoi s-au întors la lucru, ignorându-mi cererea.

— Hei! am urlat din nou, iar câteva fete s-au uitat în sus și au început să chicotească.

Întorcându-mă în dormitor, am luat telefonul și am sunat la poliție. Din nou.

Deja sunasem de două ori. O dată, la o oră după plecarea lui Shane — probabil la petrecerea de alături — și, din nou, în urmă cu patruzeci și cinci de minute când, din întâmplare, muzica se auzise mai tare.

— Mda, bună. Tot eu sunt, am spus și-am zâmbit fals. Muzica de alături este atât de tare, încât cred că bunica mea moartă tocmai a făcut în pantaloni.

Doamna a făcut o pauză, iar eu abia am auzit-o bolborosind în timp ce melodia „Deal with the Devil" a formației Pop Evil a bubuit din difuzoarele de alături.

Isuse! Era ca și cum ar fi știut că îl reclam!

Simțeam muzica în piept și știam melodia doar pentru că Tate o pusese pe iPod.

Bună melodie. Dar acum aveam nevoie de liniște.

— Ce? mi-am îndreptat din nou atenția spre telefon. Hm, mda, am vorbit frumos primele două dăți când am sunat. Mi-am ascultat reclamațiile. În engleză. Vorbești engleză, nu?

Dar apoi am auzit un clic.

— Alo? am strigat în telefon. Alo?

Aruncând telefonul pe patul lui Tate, nici măcar nu m-am uitat unde a sărit.

— Jax vrea muzică, am spus eu scrâșnind din dinți și am expirat. Bine.

Alergând prin cameră, am luat difuzoarele lui Tate din cele patru colțuri ale camerei și le-am târât, împreună cu cablurile gri, spre ușile deschise.

Unul pe podea, spre colțul balustradei. Al doilea și al treilea în mijloc, iar al patrulea în celălalt colț.

Toate cu fața spre casa nenorocitului.

Cu pași mari, m-am îndreptat spre iPod-ul lui Tate, în pantalonii de pijama cu dungi roșii și albe și în tricoul roșu, mi-am îndoit degetele de la picioare spre covor și am apăsat butoanele, căutând melodia „Firework" a lui Kate Perry.

Lumina a început să clipească, iar eu am zâmbit și am dat volumul la maximum.

Dând din cap, m-am încruntat ieșind pe ușă, căutând răzbunare și sperând că melodiile mele le acopereau pe ale lui. M-am uitat peste balustradă, am scrâșnit din dinți, zâmbind răutăcios la ochii mari și la expresiile dezgustate.

Poftim, nenorociților.

Vocea lui Katy mi s-a înrădăcinat în stomac și mi-a umplut pieptul, aglomerând camera până la refuz.

Și am început să cânt.

Tare.

Am spus versurile mormâind și țipând, nervoasă și sătulă. Am închis ochii și am strigat cuvintele prin cameră.

Nu te aud, laș. Nimeni nu te aude!

Lacrimile mi-au curs pe obraji.

Lașă. Neajutorată.

Am strigat versurile, simțind energia din stomac.

Am lovit cu pumnii. Nu eram așa!

Eram violentă. Am strigat atât de tare încât m-a durut gâtul.

Eram furioasă. Mi-am aruncat capul pe spate și am lovit podeaua cu picioarele.

Eram dezlănțuită.

Violentă. Furioasă. Și *dezlănțuită.*

Și atunci am simțit.

Furnicăturile.

În stomac. În piept. În cap. În picioare.

Am zâmbit larg, suspinând printre râsete.

Mi-am coborât capul și am lăsat vuietul să-mi iasă în continuare din plămâni și lacrimile să-mi curgă, șiroindu-mi pe față și răvășindu-mă.

Deoarece, cu fiecare lacrimă, râset și respirație, toți anii în care fusesem neajutorată m-au părăsit, iar eu am simțit ce nu-mi aminteam să fi simțit vreodată.

Libertate.

Pur și simplu, m-am lăsat dusă de val.

În timp ce mă legănam pe genunchi, am rostit tremurând cuvintele.

— Trebuie doar... să aprinzi... lumina, m-am bâlbâit eu, cu o voce din ce în ce mai puternică, și să o lași să strălucească.

Mi-am întins brațele și am strigat nenorocitele de versuri.

— Să domini noaptea ca de patru iu-li-e!

Și când tobele au început să bată, m-am ridicat de pe podea și am țopăit ca o nebună, aruncându-mi capul înainte, înapoi și dintr-o parte în alta, cântând. Cântând pentru mine.

Râzând, zâmbind, aruncându-mi brațele în aer în toate direcțiile, am sărit pe pat și din nou pe podea, învârtindu-mă prin cameră și uitând de petrecerea de afară.

Cântecul era în mine, iar eu eram al naibii de fericită pentru prima dată în viața mea. Liam nu m-a făcut fericită. Nici Jax. Nici prietenii mei sau familia mea.

Când melodia s-a terminat, am ascultat-o din nou. Și din nou. Și din nou. Dansând. Râzând. Trăind.

Presupun că toți ne-am întărit prin tristețe, dezamăgiri și experiență. Doar că în momente și în moduri diferite.

Petrecerile lui Jared o enervau pe Tate, așa că ea se certa cu el.

Petrecerile lui Jax mă enervau, așa că m-am alăturat lor.

CAPITOLUL 9
Jaxon

Dacă era un lucru după care tânjeam în fiecare zi, acela era dorința.

Ne dorim o casă, o mașină, o vacanță extravagantă și prestigiu, așadar, ce facem? Mergem la școală și ne luăm slujbe pe care le urâm ca să plătim pentru lucrurile pe care ni le dorim. Lucrăm cu oameni care nu ne plac și ne risipim ani din viață stând în camere dezolante, cu lumini fluorescente, și ne ascultăm colegii care ne plictisesc, pentru a plăti câteva clipe prețioase ca să ne bucurăm de ceea ce ne face fericiți. Ca să simțim că măcar o parte din viața noastră merită efortul.

Ne sacrificăm pentru a câștiga.

Ei bine, eu aveam o casă. Nu un conac, ci o casă călduroasă și curată, primită de la o femeie care mă iubea și care se transformase în mama care nu era nevoită să fie.

Aveam o mașină. Nu un Ferrari sau o altă mașină sport, ci un Mustang GT, zgomotos și puternic, primit de la un frate pe care îl iubeam.

Aveam o vacanță extravagantă. Încă eram în vacanță. Oferită de o mamă nouă și de un frate bun, care mă salvaseră de abuz și asistență maternală.

Eram faimos. Desigur, în micul oraș Shelburne Falls, și nimeni din afara limitelor ținutului nu știa cine naiba sunt, dar oamenii pe

care îi vedeam în fiecare zi și pe care îi consideram prieteni erau singurii care contau.

Aveam toate lucrurile pentru care ceilalți își vindeau viețile ca să le obțină.

Aveam totul, mai puțin pe K.C. Carter, singura fată pe care mi-o doream.

Când am văzut-o prima dată, pământul mi s-a mișcat sub picioare și lumea s-a învârtit în jurul meu. Chiar dacă avusesem prietene și făcusem sex de mai multe ori decât pot număra, nu fusesem niciodată îndrăgostit.

Și îmi plăcea asta. Îmi plăcea cum îmi rezista ea.

Faptul că o doream mă înrobea mai mult decât ideea de a o avea. Am început să trăiesc pentru sentimentul de a ști că aveam să o văd în fiecare zi la școală. *Ea este la cantină. O simt.*

Trăiam cu sentimentul de a face parte din același grup și de a simți atracția de a o atinge ca și când am fi fost doi magneți, iar eu trebuia să lupt cu impulsul de a nu întinde mâna. Părul de pe corp mi se ridica imediat ce era în apropiere. De a ști că mă privește și de a savura felul în care își muta privirea de îndată ce o surprindeam.

Aproape râdeam de fiecare dată când mă insulta sau se strâmba la mine, pentru că urma să fie un adevărat premiu când, în cele din urmă, aș fi avut-o.

Dar niciodată nu insistam prea mult. Niciodată nu încercam *cu adevărat.* Eram dependent de a mi-o dori și de aceea nu acționasem niciodată. Mi-o doream în minte mai mult decât mi-o doream în pat. Îmi doream ca vânătoarea să nu se termine niciodată.

Până când am gustat-o în sala de forță. Apoi totul mi-a scăpat de sub control.

— Vorbești serios? a țipat ea, destul de tare ca să se audă peste muzica de la petrecere.

Eram afară și mă rezemam de mașină înconjurat de un grup de oameni, printre care Madoc și Fallon, când i-am urmărit pe cei

doi polițiști confruntând-o din cauza zgomotului, în vreme ce toţi stăteau în pragul ușii casei lui Tate.

Am zâmbit și toată lumea a început să râdă în jurul meu când ea a trecut repede pe lângă polițiști, în pantalonii ei drăguți de pijama și tricoul scurt care-i dezvăluia o parte din abdomen şi în picioarele goale.

Şi-a legănat braţele înainte și înapoi când s-a îndreptat cu paşi mari direct spre noi, mormăind tot timpul.

— Mă ții trează ore în șir cu zgomotul tău și depui plângere împotriva mea? a strigat ea. Am să te fac să suferi, Jaxon Trent!

Am râs cu poftă. *La naiba, este atât de drăguță când se poartă de parcă ar avea cinci ani!*

Ea s-a grăbit spre mine, și-a mișcat mâna în spate, iar eu m-am ferit când a vrut să-mi dea o palmă. Izbindu-mă de coapsele ei, am luat-o și mi-am ridicat-o pe umăr, fundul său frecându-se de obrazul meu.

— Prr, tigroaico, i-am spus și am mângâiat-o pe partea din spate a coapsei.

Ea a dat din picioare.

— Lasă-mă jos!

Am strâns-o de genunchi și m-am uitat la polițiști.

— Mulțumesc, băieţi, mă ocup eu de-acum.

Și le-am făcut semn din bărbie, anunțându-i că pot să plece.

— Profiți serios de prietenia noastră, Jax, a mormăit Wyatt, unul din polițiști, când s-a îndepărtat împreună cu partenerul lui.

— Lasă-mă jos!

Ea m-a lovit cu palmele pe spate, peste tricou, iar eu am gemut și m-am chinuit să o țin în timp ce se zvârcolea.

Întorcându-mă, am urcat treptele și am intrat în casă, vibrațiile muzicii pulsându-mi prin picioare când am intrat pe ușă.

— Ascultaţi! am strigat ignorându-i țipetele. Ea este K.C., regina castelului în seara asta. Dacă vă spune să plecaţi, plecaţi. Aţi înțeles?

Nu am așteptat să mi se răspundă când am dat-o jos pe K.C. de pe umăr și am lăsat-o pe picioarele ei. Înainte să aibă șansa de a reacționa, i-am cuprins gâtul cu brațele și am tras-o aproape, nas în nas.

— Dacă nu îi poți învinge, alătură-te lor, am spus și am întins mâna ca să iau un răcitor de vin din vasul cu gheață de lângă ușă.

Răsucind capacul, i l-am împins în piept și m-am întors spre Fallon și Shane, observând că toți ceilalți ne urmaseră.

— Fallon și K.C. Vă mai cunoașteți, nu?

Și m-am uitat la K.C., mijind ochii în semn de avertisment când m-am adresat lui Fallon și lui Shane.

— Îmbătați-o, doamnelor. Dar să nu o lăsați să ia vreo băutură de la nimeni în afară de voi două, de la Madoc sau de la mine, bine?

Am rânjit când m-am uitat la K.C, care mă privea cu ochi mijiți și gura căscată.

— Distracție plăcută, i-am șoptit și am plecat.

Chiar dacă știam că era supărată pe mine, știam că nici nu va pleca. Fallon și Shane erau acolo să ajute la nevoie și, din întâmplare, tocmai îi înmânasem băutura ei alcoolică preferată.

Și, cu toate că nu prea mă îmbătam, îmi doream foarte mult să o văd relaxându-se un pic în seara aceea. Poate avea să termine ce îmi făcuse în mașină săptămâna trecută.

După ce Shane și-a făcut într-un final apariția, în urmă cu câteva ore, a menționat că K.C. era supărată pentru că se întâlnise cu mama ei și nu reușise să-și recupereze jurnalele, așa că am hotărât să o ademenesc să iasă afară. De fiecare dată când suna să mă reclame din cauza zgomotului, eram anunțat și dădeam muzica și mai tare.

Acum iat-o alături de prietenele sale, cu băutura în mână și — m-am uitat în direcția ei când ea și fetele s-au trântit pe canapea — zâmbind.

Am reușit. *Dumnezeule, mă pricep.*

Am încercat să nu rânjesc în timpul partidei de biliard cu Madoc și m-am mai uitat la ea din când în când, pe furiș. K.C. era atât de firavă! Nu atât de firavă încât să o confunzi cu un copil, dar cu siguranță mai firavă decât Tate, Fallon și Shane. N-ar fi trebuit să depun niciun efort să-i cuprind talia îngustă cu un singur braț. Fapt pe care l-am dovedit în sala de forță. Jur că n-avea pic de grăsime pe picioare și că era posesoarea celor mai atrăgătoare și mai tonifiate coapse pe care le văzusem vreodată. Până și gambele îi erau tonifiate, iar picioarele bronzate și unghiile date cu ojă de culoarea piersicii mă făcuseră să sorb din priviri fiecare centimetru gol al corpului ei.

Îmi plăcea că se îmbrăca colorat și cu lucruri drăguțe. În copilărie avusesem parte de prea mult întuneric, iar K.C. era ca un steag roșu în fața unui taur.

Părul castaniu-închis asemănător ciocolatei, care îi ajungea până la talie și avea cărare pe mijloc, îi venea deseori în ochi. Niciodată nu mi se păruseră atrăgători ochii verzi, dar cei ai lui K.C. erau frumoși. Ca primele fire de iarbă ale verii strălucind în lumina soarelui. De un verde-deschis cu sclipiri aurii.

Am strâns tacul de biliard și, brusc, am simțit impulsul să o trag după mine la etaj și să fac un duș cu ea.

Ce naiba? Ce gând ciudat!

— Deci, încă îți place de ea, nu?

Vocea lui Madoc m-a făcut să-mi revin.

Întorcându-mă spre el, m-am rezemat de tacul în poziție verticală și am afișat o expresie neutră.

— De K.C.? am vrut să mă lămuresc, încercând să par nonșalant când am rânjit. S-ar putea să-mi mai placă să-i fac câteva chestii.

— Asta credeam eu despre Fallon.

El a dat aprobator din cap.

— Era ceva de genul „uau, e amuzant!" Acum e „uau, sunt căsătorit!"

El a râs, iar eu m-am amuzat.

Încă mă şoca faptul că Madoc și Fallon se căsătoriseră la optsprezece ani. Erau în primul an de facultate și nici măcar nu ieșiseră la întâlniri. Dar, până acum, era bine. Aveau un apartament în Chicago, unde locuiau când se duceau la Northwestern în timpul anului școlar, și își petreceau verile ori călătorind, ori la ei acasă, aici în Shelburne Falls.

— Ascultă, a început Madoc, uitându-se când la mine, când la masă. Fallon voia să discut ceva cu tine.

Am ridicat o sprânceană, observând că Madoc se holba la masa de biliard, gândindu-se la o lovitură când deja mă bătea măr, pentru că eram prea preocupat încercând să nu mă holbez la K.C.

Iar când Madoc nu a putut să se uite în ochii mei, mi-am dat seama că îi era greu să spună ce voia şi, probabil, ceva ce nu voiam să aud.

Așadar, am așteptat.

El s-a aplecat peste masă ca să lovească.

— Știe că lucrezi pentru tatăl ei, Jax. Poate că Ciaran Pierce este un tip drăguț, dar este un om periculos. Ce faci?

Eu am mijit ochii și mi-am adunat puterile.

— Jax? m-a îndemnat Madoc, iar eu mi-am dat seama că mă privea. Lui Fallon nu îi place chestia asta. La naiba, nici mie nu-mi place. Și lui Jared cu siguranță nu o să-i placă.

Mi-am îndreptat spatele, simțindu-mă încolțit de mustrarea lui.

Fără îndoială că Jared nu ar fi înţeles. El era perfect. Avea dreptate şi când nu avea. Judeca, făcea legea și lua hotărâri în funcție de cum considera el că trebuie să stea lucrurile. Cu fratele meu, nu exista cale de mijloc.

Așadar, învăţasem de mult să nu îi spun unele lucruri. El nu știa ce făceam în Chicago, în nopțile în care eram singur în oraș. Nu știa că-mi foloseam abilitățile de programator ca să descifrez și să creez ilegal programe pentru tatăl lui Fallon, care locuia în Boston și nu respecta legea.

Și nu știa ce se întâmplase în subolul din casa tatălui nostru, în urmă cu șase ani.

— Jared vede totul în alb și negru, am spus aplecându-mă deasupra mesei ca să lovesc. Pur și simplu, nu se poate vorbi cu el despre unele lucruri.

— Este fratele tău, iar eu îți sunt prieten. Îți vrem numai binele.

Am râs amar, scuturând din cap.

— Pentru că sunt prea tânăr ca să am grijă de mine?

Mergând spre perete, m-am trântit pe un scaun, cu mâinile în buzunare.

— Poate că sunt cu un an mai mic, i-am explicat eu, dar sunt mai masiv și am luat mai multe bătăi decât voi doi la un loc. Mă hrănesc singur de la cinci ani și nici măcar nu vrei să știi cum, deci lasă-mă în pace.

Conștientizarea îmi emana din piele, iar eu știam că ceilalți din cameră mă auziseră, dar nu îmi păsa. Fratele meu și Madoc — oricât încercau să se poarte altfel — nu știau cât de bolnavă este lumea. Cui îi păsa cum îmi câștig banii, câtă vreme aveam de mâncare?

Când aveau cinci ani, își luau cu asalt frigiderele, încercând să se hotărască dacă vor suc de portocale sau de struguri. Eu scotoceam prin gunoi după resturile hamburgerului tatălui meu, de la McDonald's, și beam bere deoarece apa fusese întreruptă.

Și chiar dacă mama lui Jared — Katherine — îmi era ca o mamă, nu voiam să o împovărez, cu toate că știam că ea nu vede lucrurile așa. Ea a încercat să mă răsfețe cu haine și dispozitive despre care credea că îmi plac, dar am răsfățat-o și eu. Trebuia să o răsplătesc în felul meu.

Madoc a mijit ochii, uimit probabil de enervarea mea bruscă. Nu era obișnuit cu asta, dar eu nu mă simțeam prost. Să îmi chestioneze deciziile era o insultă.

— Jax... a început Madoc.

— Nu o face, l-am întrerupt eu. Nu vreau să mă compătimești și nu vreau să te îngrijorezi, deci lasă-mă în pace!

Toți mușchii feței mi s-au încordat.

— Vreau doar să taci din gură și să-ți faci griji doar în privința pantalonilor scurți pe care o să-i porți în următoarea ta călătorie la Cancun, bine?

El și-a mutat privirea, inspirând nervos, cu o expresie serioasă. Punând tacul înapoi în rastel, s-a oprit în fața mea în drum spre cealaltă cameră.

— Ești fratele meu, m-a lămurit în șoaptă. Acum ai opțiuni. N-am de gând să-ți spun mai multe.

Și l-am urmărit plecând, știind că avea dreptate. Aveam oportunități, șanse și sprijin. Nu mai stăteam în centrele de plasament în care îmi petrecusem ani de zile și nu mai trăiam coșmarul din casa tatălui meu.

Și de aceea am făcut ce am făcut pentru tatăl lui Fallon. Ca să mă asigur că n-am să mai trăiesc *niciodată* așa.

K.C. lipsea.

Absenta fără învoire și pentru binele ei sper să nu fi plecat, pentru că aș fi intrat pe ușile cu vitralii ale casei lui Tate, dacă ar fi trebuit.

Madoc adusese în discuție lucruri la care nu voiam să mă gândesc în seara aceea și în acel moment chiar voiam să văd buzele mici și bosumflate și ochii frumoși ai lui K.C.

Unde naiba era?

Alături, luminile nu erau aprinse.

Urcând scările, am văzut un cuplu intrând în fosta cameră a lui Katherine, așa că am închis ușa și m-am uitat în camera mea. Nu că ar fi fost acolo, dar nu strica să sper.

Era pustie. Oamenii știau că nu au voie în camera mea.

Am auzit o ușă deschizându-se în spatele meu și m-am întors ca să o văd ieșind din baia de pe hol.

Ea și-a ridicat privirea, m-a văzut și s-a oprit.

— Credeam că ai plecat, i-am strigat.

A rămas pe loc, arătând de parcă nu ar mai fi respirat și i-ar fi fost teamă să-mi întâlnească privirea. Ea și-a frecat degetele de la un picior de glezna celuilalt, scărpinându-se, iar eu a trebuit să strâng din pumni ca să nu mă îndrept spre ea. Fiecare gest nenorocit pe care îl făcea mă excita și mă bucuram că nu își cunoştea puterea.

În schimb, mi-am dres vocea.

— Te-ai îmbătat deja? am întrebat-o rânjind.

Ea s-a încruntat ca și când aș fi fost prost.

— Nu, sunt doar un pic amețită.

S-a îndreptat spre mine, dându-și părul după ureche, dar am prins-o de braț.

— Dar ești fericită? am insistat întinzându-mă, scoţându-i părul de după ureche și lăsându-mi degetele să îi atingă ușor obrazul.

Am simţit fiori pe antebraţe. Cum puteam să nu o ating? Voiam să o apuc. Să-mi înfig degetele în pielea ei moale.

— Da, mi-a șoptit ea. Mă simt mai bine.

Iar apoi și-a aranjat din nou părul după ureche.

Am zâmbit, încântat că mă sfidase.

Și, pentru prima dată de când o cunoșteam, nu am ştiut ce să fac cu șansa asta. A rămas pe loc — așteptând poate să fac o mișcare — fără să mă ia peste picior, să se încrunte sau să ţipe la mine.

Însă a rupt vraja înainte să decid cum să reacționez.

— Ce este acolo? a făcut ea un semn din bărbie spre ușa din fața noastră.

Era fosta mea cameră când Jared locuia aici, dar acum, pentru că mă mutasem în camera lui, era biroul meu. Ușa era închisă cu un lacăt, iar eu păstram cheia pe inelul meu de chei. În mod normal, nu o încuiam dacă eram acasă, dar, în timpul petrecerilor, când putea intra oricine, era închisă.

— Pornografie, i-am răspuns categoric.

Glumea mea a făcut-o să zâmbească larg, iar eu am simțit cum inima îmi zvâcnea în gât când mi-am încordat maxilarul.

Nu îmi zâmbise niciodată. Nu așa.

Băgând mâna în buzunarul blugilor după cheie, am descuiat ușa, neștiind de ce fac asta. La naiba, mă întrebase, era curioasă, iar eu voiam să stau cât mai mult cu ea înainte să devină din nou țâfnoasă.

Deschizând ușa, i-am făcut semn să intre, dar ea a ridicat din sprâncene și a căscat ochii.

— Uau, a spus fără să gândească și fără să intre în cameră.

S-a apropiat un pic, iar eu am urmat-o, scuturând din cap. Chiar și nemișcați, tot aveam senzația că ne aflam într-o bulă care se strângea tot mai mult în jurul nostru, forțându-ne să ne apropiem.

Am scos cheia din încuietoare și am aruncat-o pe masa de lângă ușă, închizând-o după ce am intrat.

M-am rezemat de masă, mi-am încrucișat brațele peste tricoul meu negru și am urmărit-o cum se plimba în cerc prin cameră.

— Nu las mulți oameni să intre aici, am spus.

Nu-mi făceam griji în privința calculatoarelor. Nu erau importante pentru mine. În schimb, informațiile pe care le foloseam ca să câștig bani erau. Camera aceea și tot ce se afla în ea îmi permiteau să mă protejez pe mine și pe ai mei, să-mi câștig existența și să fiu conștient de toate obstacolele, chiar înainte de a lua o hotărâre.

Când aveam treisprezece ani și tatăl meu fusese condamnat la închisoare, am fost trimis să locuiesc împreună cu o familie care avea două calculatoare. Unul era vechi, așa că m-au lăsat să-l repar și să explorez cu el. De îndată ce am descoperit cum să îl folosesc și avantajul pe care putea să-l aibă o persoană dacă era destul de inteligentă și de silitoare, am fost captivat. Voiam să știu totul.

Ea s-a îndreptat spre perete, studiind cele șase monitoare plate pe care le montasem pe două rânduri, câte trei fiecare. Două erau închise, două funcționau făcând actualizări și instalări, iar pe celelalte două erau conturile pe care încercam să le sparg. Nu că ar fi știut la ce se uita.

Mai era și un al șaptelea ecran plat, pe care îl sprijinisem pe un trepied, care le controla pe celelalte. Camera nu era decorată. În locul portretelor sau al imaginilor, aveam panouri cu informații și table albe pe care scrisesem și birouri de-a lungul pereților cu electronice și calculatoare.

În camera aceea eram un zeu. Supravegheam tot și schimbam culoarea pereților din când în când.

K.C. a trecut pe lângă toate mesele și monitoarele, oprindu-se ca să se uite la câteva obiecte și legănându-se încet pe melodiile care se auzeau de la parter. Își ținea degetul mare în gură, dar părea relaxată.

— Așa câștigi tu bani, nu? a spus ea, întorcându-se de la notițele de pe tablă ca să se uite la mine. Faci lucruri ilegale, Jax?

Mi-am lins buzele, provocând-o.

— Te-ar excita dacă aș spune „da"?

— Nu, a mormăit ea, mutându-și din nou privirea. Mă excit când mă atingi.

Inima mi-a căzut în stomac și mi s-a părut că mă prăbușesc.

Ce naiba spusese?

Ea s-a întors din nou, cu gura deschisă.

— O, Doamne, nu pot să cred că tocmai am spus asta!

Eu nu clipeam, iar ea nu respira.

Am înghițit în sec, m-am ridicat și m-am îndreptat spre K.C.

— Spune-o din nou.

— Băuturi idioate, a zis uitându-se la podea și retrăgându-se. De obicei, nu simt nimic. De unde ai știut că sunt preferatele mele?

Eu am rânjit. Ce drăguță era! M-am uitat în jos, apropiindu-mă de ea și bucurându-mă de fiecare pas pe care îl făcea înapoi. De ce îmi plăcea să îi fie frică de mine?

— Nu am știut că sunt preferatele tale, am mințit. Și ce simți nu e din cauza băuturilor. Ci din cauza mea.

S-a lovit cu spatele de perete, iar eu m-am pus în fața ei și m-am aplecat. Părul ei mă gâdila pe obraz.

— Spune-o din nou, i-am șoptit la ureche.

Și-a întins mâinile spre pieptul meu, încercând să mă îndepărteze.

— Nu.

— Laș0.

Ea și-a ridicat privirea spre mine, mijind ochii.

— Acum sunt o lașă.

A dat sarcastic din cap și mi-a împins pieptul cu mâinile și mai puternic.

— Lașă și slabă pentru că nu mă culc cu tine. Urmează să te iei de băutura mea roz și de oja de culoarea piersicii. Lasă-mă să te mai ajut cu niște apelative: prințesă, egoistă, neajutorată, incapabilă, arogantă, obraznică, încrezută...

Apucând-o din spatele coapselor, am auzit-o cum țipa când am ridicat-o în aer și am lipit-o de perete, forțând-o să-mi cuprindă talia cu picioarele. Am întrerupt-o, fiind nas în nas.

— Îmi place băutura ta roz și cred că unghiile tale drăguțe de la picioare sunt al naibii de sexy.

Ea a respirat fără să scoată un sunet, iar eu i-am simțit căldura gurii pe buze când s-a holbat la mine, șocată.

Buzele ei moi.

Buzele ei moi erau umede, iar eu le-am fixat cu privirea, dorindu-mi să le mușc. Vulva ei fierbinte îmi încălzea abdomenul, aprinzându-mă; îmi plăcea cât de ușor puteam să o manevrez.

— Ești o ființă drăguță, K.C. Carter, i-am șoptit în gură, și îmi place să te privesc.

— O, D... a gemut ea, dar am întrerupt-o, lipindu-mi buzele de ale ei.

Trei ani nenorociți.

Trei ani nenorociți de dorință pentru fata asta și-mi doream chestia aia pe care pretinsesem că nu o vreau în urmă cu câteva zile. Încă-mi doream să o țintuiesc de dulapurile de la școală. Încă voiam s-o am deasupra, cu sânii în gura mea.

Și încă voiam să îi șterg rânjetul superior de pe față și să o văd zâmbind sincer.

K.C. și-a plimbat buzele pline peste ale mele, sărutându-mă, și, chiar dacă păreau moi și se mișcau cu lejeritate, mă mușcau, mă ronțăiau și mă sorbeau.

Se pricepea, iar eu am prins-o de fund cu ambele mâini, lipind-o de corpul meu atât de strâns, până i-am simțit căldura prin haine.

Mi-a împins din nou pieptul cu mâinile și m-au trecut fiorii când s-a retras.

— Oprește-te, a spus ea suspinând.

La naiba, nu.

Am scrâșnit din dinți și m-am așezat pe scaunul de la birou, cu ea călare pe mine. Apucând-o de încheieturile mâinilor, i le-am ținut la spate și i-am tras pieptul spre mine, forțându-i ochii verzi și aprigi să mă privească.

— Spune-o, i-am ordonat eu.

Ea și-a arătat dinții.

— Nu.

Duro.

Am zâmbit, buzele mele amenințându-le pe ale ei.

— Respiri agitată. Ți-e frică să mă privești.

Am tras aerul printre dinți.

— Și știu că mă vrei.

Ea s-a încruntat, părând și mai vulnerabilă.

Am tras-o din nou spre mine.

— Nu-i așa?

Iar apoi și-a coborât privirea, dând repede și aprobator din cap.

Am înghițit în sec, lingându-mi buzele uscate. K.C. de altădată nu ar fi fost atât de curajoasă.

Ea și-a ridicat privirea timidă, vorbind încet și răgușit:

— Mi-a plăcut cum m-ai sărutat în sala de forță. Și în mașină.

Capul meu nenorocit îmi plutea, iar eu nu-mi aminteam când îmi mai dorisem ceva atât de mult. Eliberându-i brațele, i-am

adus mâinile între noi, iar apoi i-am cuprins obrajii, încercând să o fac să se uite la mine.

Penisul meu voia să o aplec peste fiecare birou din camera aceea, dar mințiile mele îi plăcea ca ea să-mi stea în poală. Voiam să se simtă comod, așa că am lăsat-o să se așeze ușurel pe mine.

Gâtul i se mișca în sus și în jos și am văzut că își trecea degetul peste cicatricea de pe încheietura mâinii.

— Crezi că am încercat să mă sinucid, nu-i așa? m-a întrebat ea, iar eu am clipit.

Schimbase subiectul mult prea repede.

— Ai observat cicatricea la un moment dat și ai presupus asta.

Mi-a întâlnit privirea și și-a ridicat bărbia.

— Ei bine, nu am făcut-o. Nu aș încerca să mă rănesc.

Am mijit ochii la ea. Desigur, mă referisem la încheietura mâinii ei cu o seară în urmă, când am spus că își dorise cu disperare să scape de propria persoană și, chiar dacă nu știam de ce aducea vorba despre asta acum, m-am rezemat și am lăsat-o să vorbească.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat-o.

Ea a scuturat din cap.

— Nu contează. Voiam doar să știi că nu este ce crezi. Urăsc când oamenii fac presupuneri în ceea ce mă privește.

Am ținut-o de coapse.

— Bine. Atunci spune-mi ce înseamnă K.C.

Ea a zâmbit, arătându-mi toate chestiile din cameră.

— Cred că ai cum să afli, nu-i așa, Jax?

Mișcându-mi mâinile spre șoldurile ei, am apucat-o strâns și am tras-o ușor spre mine. Atingându-i buzele cu sărutări scurte și blânde, mi-am trecut limba de-a lungul buzei de sus.

— Spune-mi, am șoptit și am auzit cum respirația i se accelera. Sau am să te întind pe patul meu.

Mi-am înfipt degetele în pielea ei.

— Și-am să-ți mănânc păsărica atât de tare încât toți din casa asta blestemată o audă cum țipi.

Am sărutat-o printre respirații scurte, pline de încântare.

— Katherina Chase.

Ea s-a retras, gâfâind.

— A fost numele surorii mele.

— De ce folosești inițialele surorii tale? am întrebat repede, încercând să nu mă gândesc la faptul că-i simțeam mâinile pe abdomen.

— Deoarece, a început ea, părând că nu știe de unde să înceapă. Deoarece este moartă.

Am privit-o în ochi și am așteptat, chiar dacă mă făcea să am o erecție atât de puternică, încât abia puteam să fiu atent.

Ea a înghițit în sec și mi-a întâlnit privirea.

— Sora mea a murit înainte de a mă naște. Eu am fost concepută la scurt timp după aceea. Din câte îmi amintesc, lucrurile au părut bune pentru o vreme, dar apoi, când am împlinit patru ani, tata a fost dus la spital. La spitalul de nebuni.

Mi-am trecut din nou mâinile peste coapsele ei, anunțând-o că o ascultam. Adevărul era că îmi păsa mai mult de faptul că se confesa decât de ceea ce îmi spunea.

Oricum, știam deja tot.

Ea a continuat.

— El s-a luptat să accepte moartea surorii mele și, în cele din urmă, a început să o ia razna. A rămas internat mai mulți ani. În iarna din ultimul an de liceu, m-am dus să-l vizitez, așa cum făceam în fiecare lună. El a luat-o razna, a apucat o foarfecă și m-a tăiat.

Ea și-a trecut degetul mare peste cicatricea lungă și în diagonală de pe încheietura mâinii.

Eu am rămas nemișcat.

— De ce? am întrebat, pentru că nu îmi aminteam să o fi văzut cu bandaje atunci.

Dar era iarnă, deci mânecile lungi i-ar fi putut acoperi rana.

Ea a ridicat din umeri.

— Cine știe?

M-am îndreptat de spate, trăgând-o mai aproape de mine.

— Deci, de ce folosești inițialele surorii tale?

— Ei bine, așa ne-am dat seama că tata o lua razna.

Ea a dat din cap.

— A început să-mi spună K.C., crezând că eram sora mea. Am încercat să-l corectăm, dar nu a meritat efortul. Așadar, în prezența lui, mama îmi spunea K.C., ca să-i evite crizele.

O biată fată de patru ani nevoită să treacă prin asta. Situația trebuie să fi fost foarte confuză pentru ea.

— Iar apoi așa au făcut și ceilalți din familie, a continuat ea. Cu timpul, a început să se întâmple și acasă. Tatăl meu își revenea un pic, venea pentru scurt timp acasă și continuam șarada acolo. Într-un final, repetiția s-a transformat într-un obicei.

Am scrâșnit din dinți.

K.C. Carter era o copilă moartă, iar fata din poala mea încă trăia minciuna aia. Asta mă enerva. Ar fi putut să fie o persoană diferită. Cineva care se cunoștea și nu făcea ce voiau prietenul ei sau părinții. În schimb, K.C. era temătoare, timidă și nesigură. Până de curând, în orice caz.

— Care este numele tău adevărat? am insistat.

Ea a zâmbit.

— Ai să râzi.

Eu am zâmbit.

— Nu aș râde niciodată de tine, am asigurat-o. Adică de acum încolo.

Ea și-a dat ochii peste cap și a oftat obosită.

— Juliet.

S-a crispat și s-a uitat la mine cu o expresie jenată.

— Juliet Adrian Carter. Tatei îi plăcea Shakespeare, așa că i-a dat surorii mele numele eroinei din *Îmblânzirea scorpiei* și mie al... ei bine, știi.

Mi-am plecat capul pe gâtul ei.

— Juliet.

Am simţit cum se înfioară și mi-am trecut degetele prin părul ei, mușcându-i pielea și inspirându-i parfumul.

— Jax, nu pot, a șoptit punându-și mâinile pe pieptul meu. Eu... s-a bâlbâit ea. Nu-mi mai ești chiar antipatic, dar nu este o idee bună. Oricât mi-ar plăcea să cedez, nu pot să fiu genul ăla de fată.

— Ce fel de fată?

Ea m-a fixat cu privirea.

— Cu care ai o aventură de o noapte.

I-am strâns cămașa în pumni. Deci asta credea că îmi doresc?

Vocea mi s-a înăsprit.

— Ce te face să crezi că ai fi o aventură de o noapte?

— Faptul că ești fratele lui Jared Trent. Că ești tânăr. De ce ai vrea mai mult? a întrebat ea pe un ton scăzut. Nu încerc să fiu pedantă. Îmi place de tine. Îmi place cum mă simt în preajma ta. Doar că nu sunt pregătită pentru asta.

Şi-a ţuguiat buzele și a dat să se ridice, dar am tras-o înapoi.

— Pregătită pentru ce? am spus eu, presupunerile ei și faptul că mă compara cu Jared enervându-mă al dracului de mult.

În urmă cu două minute, mă cuprinsese cu braţele şi picioarele ei.

Ea a ridicat din sprâncene, provocându-mă.

— Pentru asta, s-a răstit și și-a băgat mâna în buzunarul meu, scoțându-mi cuțitul. Mă înţeapă în coapsă de când m-am așezat. De ce ai atât de multe calculatoare? De ce te lasă polițiștii să scapi de fiecare dată? Ce faci ca să-ți câștigi existența? Și de ce ai un cuţit la tine, Jax?

Mânia ei mi-a umplut pieptul de încântare. Cu fiecare minut, era din ce în ce mai curajoasă.

I-am aruncat un zâmbet superior.

— Pentru că nu face zgomot.

Şi mirarea ei aproape că m-a făcut să râd. Ea mă întrebase de ce am un cuțit, iar eu îi răspunsesem de ce am un cuțit, şi nu un pistol.

Ea și-a ferit privirea, dar i-am surprins expresia deranjată când a ridicat cuțitul în față, studiindu-l. A apăsat pe buton, iar lama a țâșnit chiar între noi.

Am avut doar un moment să mă mir ce naiba face înainte să mă retrag, văzând-o cum împingea cuțitul spre mine.

— Crezi că mă sperii, nu-i așa? m-a tachinat ea, ținându-mi cuțitul la gât, jucându-se cu mine.

Eu am inspirat rapid de câteva ori și am râs speriat când inima mi s-a izbit în coaste. Ei bine, asta era ceva nou.

Am înghițit în sec, văzându-i zâmbetul triumfător și aplecându-mă spre lamă, simțind oțelul ascuțit cum îmi intră în gât.

— Vrei să te joci? Nu știi să joci jocurile mele, Juliet.

Și i-am înșfăcat cuțitul din mână și l-am coborât spre tivul tricoului ei, tăindu-l pe mijloc.

— Jax! a strigat ea pipăind tricoul acum rupt, în timp ce eu am aruncat cuțitul pe podea. Ce faci?

Apucând-o de talie, m-am ridicat, am învârtit-o și am poziționat-o în fața ferestrei dinspre curtea din spate, plină de petrecăreți.

Cu brațele, i-am cuprins trupul tremurând și i-am mormăit la ureche, din spate:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Juliet! Crezi că vreau doar să fac sex? Crezi că vreau să par retras și misterios, pentru că așa le păcălesc pe femei să se culce cu mine? Ha? am insistat. Nu, iubito. M-aș putea culca cu zece fete în seara asta, dacă aș vrea. Nu vreau să fac asta.

Pieptul îi tremura și se zvârcolea lângă mine, probabil speriată că ne-ar fi putut vedea cineva la fereastră.

— Deci, ce vrei? a strigat ea. Dacă nu o aventură de o noapte?

Am închis ochii care mă usturau și mi-am îngropat buzele în părul ei.

— Vreau să te terorizez, i-am mărturisit. Vreau să te tai, fără să curgă sânge. Vreau să te distrug.

Am tras-o spre mine.

— Iar apoi vreau să ţi-o trag.

Din clipa în care am văzut-o, mi-am dorit să o scot din carapace. Am vrut să o văd distrusă și să o posed. Nu știam pentru cât timp, dar știam că pentru mai mult de o noapte.

Știam și că nu pentru totdeauna.

A început să respire mai lent și a încremenit, holbându-se pe fereastră. M-am îndreptat în spatele ei și i-am scos tricoul, pe care îl ținea strâns.

— Jax, a scâncit ea, întorcându-se cu fața spre mine. Ne poate vedea cineva.

Întinzând mâna, i-am întors bărbia din nou spre fereastră.

— Nu te poate vedea nimeni. Geamul este fumuriu.

Tricoul, tăiat în față, i-a căzut de pe brațe pe podea.

— Dar tu poţi să-i vezi, Juliet, am lămurit-o, trecându-mi ușor mâinile pe brațele ei goale. Ei beau. Râd. Discută chestii inutile despre ce e la modă pe Twitter.

M-am oprit și mi-am înfipt degetele în șoldurile ei, trăgându-i fundul în mine și șoptindu-i la ureche:

— Iar eu sunt atât de excitat și te doresc foarte mult.

Simţind-o, am avut o erecţie. Pielea ei mătăsoasă în mâinile mele, forma fundului ei lipit de penisul meu și reflexia mâinilor ei acoperindu-și sânii. Era atât de gingașă și de timidă! Dacă nu aș fi știut, aș fi crezut că este virgină.

Şi nici ea nu a putut să reziste mai mult decât mine. Coborându-și mâinile, şi-a băgat capul în pieptul meu, iar eu am fost tentat să-i tai și pantalonii scurți.

Însă nu am făcut-o. În schimb, i-am atins abdomenul ferm și mi-am strecurat mâna în jos, găsindu-i miezul ud și fierbinte.

Am închis ochii. Era udă fleașcă. Și chiloții îi erau uzi. De când era așa? De când intraserăm în cameră?

Rotindu-mi degetele, i-am mângâiat clitorisul şi am simţit cum se zvârcolea sub mine.

Strecurându-mi un deget între labii, i-am mângâiat intrarea în cercuri, alternând mișcarea cu masatul clitorisului.

— Jax, a suspinat ea, lovind geamul cu palmele și respirând greoi.

Ea s-a aplecat, iar eu mi-am încleștat maxilarul din cauza presiunii pe care o simțeam în blugi când și-a împins șoldurile în mine, invitându-mă.

Isuse!

— Așa, am încurajat-o eu, scoțându-mi mâna din fața pantalonilor scurți și strecurându-mi-o în spate.

I-am frecat miezul fierbinte, mișcându-mi mâna înainte și înapoi, gemetele mele amestecându-se cu ale ei.

Era atât de umedă. Și atât de fină.

Era rasă. Sau poate epilată cu ceară, pentru că era mai delicată decât a oricărei fete pe care o atinsesem vreodată. Și, umedă fiind, era ca și când aș fi atins mătase.

Dar, dacă se despărțise de prietenul ei nenorocit de mai bine de două săptămâni, de ce continua să se epileze? Nu-mi plăcea ideea că ar fi putut să se combine cu altcineva.

Arcuindu-și spatele, ea a gemut:

— Da.

Eu am închis ochii și m-am aplecat să îi sărut spatele gol, atingându-i pielea cu dinții. Întinzând cealaltă mână, i-am cuprins și mângâiat sânii, zâmbind printre sărutări când s-a zvârcolit lipită de mine. I-am rotit clitorisul între degetele mele, iar spatele i s-a încovoiat.

— La naiba, Juliet, am șoptit. N-ai cum să fii doar o aventură de o noapte.

Cuprinzând-o cu brațul, am tras-o la piept și i-am spus la ureche:

— Aș avea nevoie de mai mult de o noapte ca să fac tot ce vreau cu tine.

Mi-am înfipt degetul mijlociu în căldura ei umedă și am ținut-o strâns când durerea dulce a făcut-o să suspine. Retrăgându-l, l-am

rotit pe clitoris, iar apoi l-am băgat din nou, înfigându-mi vârful degetului în ea.

La naiba, era strâmtă. Degetul nu se strecura ușor, iar frecarea labiilor și umezeala ei îmi făceau penisul să zvâcnească de dorință. Mi-am coborât mâna și mi-am umblat în pantaloni, simțindu-mă prea incomod. Trebuia să mă simtă lipit de spatele ei.

Dar nu puteam s-o duc în pat în momentul acela. Nu cu casa plină de oameni.

Eram cu fața la fereastră și vedeam pe toată lumea agitându-se la petrecere și m-am excitat atât de mult când Juliet și-a întins un braț în spate și mi-a cuprins gâtul, mișcându-și fundul în mâna mea. Își dorea asta. Era posibil să mă lase să i-o trag chiar în acel moment, dar nu puteam să risc. Nu încă.

Aveam s-o facem într-un pat. Și într-o casă goală, unde ar fi putut să fie oricât de gălăgioasă își dorea. Nu în seara aceea, dar cu siguranță în curând. Foarte curând.

Mâna mi-a alunecat pe sânul ei și am continuat să îi masez cu degetul deschizătura umedă, din ce în ce mai repede.

— Jax, a scâncit ea. Jax, te rog. Nu pot.

Am întors-o și mi-am împins corpul într-al ei, lipind-o de zidul perpendicular ferestrei.

— Ba da, poți, am spus eu și m-am uitat în ochii ei, mutându-mi mâna în față și continuând să o pipăi cu degetul.

Îi simțeam sfârcurile prin tricou și mi-am coborât privirea ca să o admir. Tot ce era mai jos de abdomen se rotea într-o furtună de energie pură.

La naiba, era frumoasă. Avea sânii un pic mai mari decât media și, având în vedere trupul ei, probabil mai mari decât trebuiau să fie.

— Nu.

Ea a scuturat din cap și a fluturat din gene din cauza a ceea ce-i făceam cu degetul.

— Nu pot. Nu pot să am orgasm, Jax. Nu cu altcineva.

Mi-am lipit corpul de al ei, ridicându-i gura spre a mea când i-am șoptit pe buze:

— Nu-mi pasă de fostul tău nenorocit. Mă auzi?

Iar apoi am mijit ochii, uitându-mă de sus la ea.

— Stai. Ce vrei să spui „cu altcineva"? Poți să ai orgasm de una singură. La asta te-ai referit?

Oh, Isuse! Să adaug asta pe lista de lucruri pe care vreau să le facă atunci când vom fi în dormitor.

Ea și-a îndepărtat privirea de la fereastră, dar nu a încetat să se frece de mâna mea.

— Uită-te la mine.

I-am tras capul ca să se uite la mine.

— La ce te gândești când te atingi?

S-a uitat într-o parte, din nou pe fereastră și mi-am dat seama că încă-i făcea plăcere să îmi simtă degetul în ea. I-a urmărit pe oamenii de jos și m-a apucat de talie, continuând să se frece de mine.

— Îți place că ei sunt chiar aici, nu-i așa? am întrebat-o și i-am urmărit privirea. Este în regulă, știi? Nu există reguli, Juliet. Un geam de sticlă îi împiedică să vadă tot. Este în regulă dacă asta te face să ai orgasm. Acum spune-mi, la ce te gândești când te atingi?

Mi-a aruncat o privire.

— Jax.

Ea a scuturat din cap.

— Eu...

— Spune-o.

Am strâns din buze.

— Mă înnebunești.

— Mă gândesc la tine, s-a grăbit să spună, cu respirația tăiată. Mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă te-aș fi lăsat să mă conduci acasă acum doi ani; dar nu m-ai dus acasă.

Am închis ochii, lăsându-mi fruntea să atingă peretele de lângă capul ei.

— Isuse, continuă, am implorat-o eu, frecându-i clitorisul. Vreau să văd dacă fantezia ta seamănă cu a mea.

De-a lungul anilor, mă gândisem de multe ori la seara aia. Fusesem dezamăgit când nu mă lăsase să o conduc acasă și bineînțeles că nu m-am întors să termin ce începusem cu cele două fete. Le-am lăsat să rămână peste noapte, iar eu am făcut un duș și m-am masturbat gândindu-mă cum şi-ar fi scos K.C. rochia albă de vară pe bancheta din spate a mașinii mele.

I-am frecat clitorisul tare tot mai repede, simțindu-i pulsul în vârfurile degetelor.

— Mi-ai spus că vrei să mă săruți, a început ea. Doar o singură dată înainte de a pleca la facultate, iar eu voiam să o faci, mi-a șoptit respirând sacadat când mi-am strecurat degetul în ea și l-am scos ca să îi masez clitorisul. Îmi doream atât de mult să o faci, a continuat ea. Dar nu puteam să ți-o spun. Apoi m-am trezit că m-ai dus la cascade. Și m-ai sărutat. Între coapse.

La naiba.

Vocea ei a devenit mai puternică, mai curajoasă.

— Mi-ai ridicat rochia, Jax. Și m-ai lins de sus în jos, a scâncit ea inspirând. Iar eu ți-am ținut capul acolo, pentru că nu voiam să te oprești.

A țipat, iar eu mi-am dat seama că avea orgasm. Și-a împins șoldurile în mâna mea și mi-a apucat umerii cu mâinile, înfigându-și unghiile.

Mi-am lipit buzele de obrazul ei fierbinte.

— Și după aia ce ţi-am făcut?

Ea și-a lăsat capul pe spate când a gemut.

— M-ai întors pe burtă pe capota mașinii, a strigat ea, mi-ai ridicat rochia, iar apoi mi-ai tras-o.

A deschis gura, a închis ochii strâns şi a strigat, gemând și gâfâind. Mi-am înfipt din nou degetul în ea și am simţit cum se încordează și se relaxează; i-am simţit pe deget zvâcnirile rapide.

— Isuse, am mormăit și am sărutat-o pe frunte, absorbindu-i fiorii trupului.

Capul i-a căzut pe pieptul meu, iar eu am ținut-o când a început să respire mai ușor.

— Jax, eu...

Părea agitată.

— Șșș. Relaxează-te, i-am spus, chiar dacă inima îmi bătea încă repede și penisul îmi era erect.

Mi-am dat jos tricoul și l-am pus pe ea, de vreme ce al ei deja nu mai putea fi purtat. Strecurându-și brațele moi prin mâneci, nu a protestat când am ridicat-o și am dus-o în camera mea.

— Nu ne mai distrăm în seara asta.

Am încercat să-i vorbesc blând, dar erau cele mai dure cuvinte pe care fusesem nevoit să le rostesc vreodată. Voiam să mă dezbrac, să mă strecor sub cearșafuri cu ea, să îmi contopesc trupul cu al ei și să mă îngrop adânc în căldura ei toată noaptea.

— Nu vânez fete care tocmai au pus capăt unei relații de cinci ani, bine? am spus. Ai timp înainte să încep să încerc. Poate mâine-seară.

— Grozav, a mormăit ea, părând sarcastică, dar drăguță.

Întinzând-o pe pat, am stins lumina și am sărutat-o pe gură.

— Culcă-te. Trebuie să mă ocup de niște treburi, dar mă întorc în curând.

Ea a închis ochii, iar cele două riduri mereu prezente între sprâncenele ei au dispărut când am urmărit-o cum adoarme.

— Jax!

Cineva a bătut la ușa camerei mele și m-a făcut să tresar.

— Jax, ești înăuntru?

CAPITOLUL 10
Juliet

M-am ridicat în pat și am strâns cearșaful în pumni când Jax s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o.

Când m-am uitat, am văzut un tânăr brunet, cu părul frumos tuns, cu tatuaje pe ambele brațe și cu câteva piercinguri pe față. El s-a uitat pe lângă Jax, observându-mă, și imediat am ridicat jenată cearșafurile. Eram îmbrăcată, dar încă încercam să nu fiu „fata aia".

Mda, trebuia să trec peste asta.

— Câțiva băieți au încolțit pe cineva jos, i-a spus el lui Jax. Se pare că cineva l-a văzut punând ceva în băutura unei fete. Vrei să te ocupi de asta? l-a întrebat pe Jax, iar apoi s-a uitat din nou la mine. Sau vrei să ne ocupăm noi?

Ceea ce însemna că Jax părea ocupat.

Tipul nu părea sarcastic sau să insinueze chestii. Îl întreba pe Jax ca și când ar fi așteptat ordine. M-am întors, scuturând din cap.

— Juliet, rămâi aici, mi-a ordonat Jax, iar eu m-am uitat uimită la el tocmai când a închis ușa.

Hm, ce? Am simțit cum ochii mă ardeau ca săbiile cu laser uitându-mă la ușa închisă și am apucat strâns cearșafurile negre. Vorbea serios?

Mda. Nu. N-aveam de gând să urmez ordine de parcă aș fi fost cea mai nouă jucărie a lui Jaxon Trent.

Dând așternuturile la o parte, m-am dus la oglindă și mi-am netezit părul răvășit, alungând durerea plăcută pe care Jax mi-o

provocase mai devreme trăgându-mă de păr. Apoi mi-am băgat tricoul în pantaloni, ca să nu pară că nu port nimic pe dedesubt. Nu era foarte larg, dar era al naibii de lung.

Am vrut să plec, dar m-am oprit, observând două fotografii care ieșeau de sub o cutie din lemn de pe masa de toaletă. M-am întins și le-am luat, studiind femeile din imagini. O fotografie era veche, a unei fete — de șaisprezece sau poate șaptesprezece ani — cu o expresie sfidătoare și care purta un tricou cu formația Cure. Lângă ea stătea un tip mai în vârstă — de douăzeci și ceva de ani — cu o țigară în mână. Avea ochii lui Jax.

A doua fotografie era reclama unui club din Chicago, care găzduia un fel de spectacol. Femeia din imagini era brunetă și frumoasă, îmbrăcată cu un corset negru și purtând joben. Atârna în aer deasupra mulțimii, dar nu îmi dădeam seama ce o ținea suspendată.

M-am uitat la cele două fotografii, văzând asemănarea dintre femei.

Am băgat repede fotografiile la locul lor și m-am îndreptat spre ușă.

Ieșind din cameră, am cotit și am coborât scările. Petrecerea era încă în toi — la urma urmelor, abia trecuse de miezul nopții —, dar mulțimea se micșorase. Nu îi vedeam nicăieri pe Shane, pe Madoc sau pe Fallon și eram puțin supărată din cauza asta. Măcar verișoara mea ar fi trebuit să-mi spună ceva înainte să plece.

Câțiva oameni zăboveau în jurul mesei de biliard din hol și auzeam voci din bucătărie. Toți păreau foarte relaxați, de-abia observându-mă.

„Battle Born" a trupei Five Finger Death Punch se auzea din difuzoare, iar eu am ieșit pe ușa de la intrare în picioarele goale, gata să mă duc acasă, când am făcut stânga-mprejur, întorcându-mă pe unde am venit.

Rahat!

— Jax! Hoo! a strigat cineva, iar eu am tras aer în piept şi m-am îngrozit.

Jax era cu spatele gol la mine şi-i căra pumni în faţă unui amărât. Ei bine, nu chiar amărât dacă el era cel care îi strecurase droguri unei fete neştiutoare, ci amărât pentru că era, evident, pe jos, iar Jax îl lovea neîncetat.

El şi-a retras braţul, tricepşii şi muşchii spatelui ieşindu-i în relief, şi l-a lovit pe tip drept în faţă. De nenumărate ori, iar eu m-am luptat cu senzaţia de groază din stomac.

Când Jax şi-a retras din nou pumnul, am văzut sânge şi m-am grăbit să cobor spre aleea din capătul treptelor, crezând că ar fi putut fi al lui.

Ştergându-şi pumnul însângerat pe blugi, s-a ridicat trăgând victima după el, de guler.

Am ocolit mulţimea care se adunase şi m-am îmbrăţişat singură, însă nu din cauza aerului răcoros. Jax şi-a băgat mâna în buzunarul tipului şi a scos câteva fiole mici cu lichid, pe care i le-a dat aceluiaşi tip care venise în camera lui.

Traficantul s-a clătinat înainte şi înapoi, sângele picurându-i pe buză şi pe bărbie, iar Jax a rămas deasupra lui, mânia din privirea lui aproape lipindu-l pe individ de pământ. Buzele i s-au mişcat şi i-a şoptit ceva în faţă traficantului, dar nu am auzit ce. Mă îndoiam că auzise cineva şi mi-am dat seama că exista un motiv pentru care se întâmpla asta.

Oamenii strigau ameninţări pe care nu intenţionau să le pună în practică. Alţii şopteau ameninţări pe care nu voiau să le audă martorii.

Coborându-şi mâinile, Jax a vorbit cu tipul tatuat când toată lumea a început să se împrăştie. Apoi s-a întors şi s-a uitat în ochii mei.

— Ţi-am spus să rămâi la etaj.

Vorbea încet, însă dur şi enervat.

Mi-am coborât privirea, încercând să nu văd tot sângele

— Cred că o să mă duc acasă. Nici măcar nu sunt sigură că vreau să te cunosc acum.

Poate că unele fete își doresc un tip dur. Un câine alfa care să le controleze. Pe cineva care îi bate pe traficanții de droguri pe peluza din fața casei sale. Mi-am dat seama că, pur și simplu, mi-ar plăcea un tip care, în primul rând, să nu atragă traficanți de droguri.

— Deja mă cunoști. Intim, a zis rânjind.

Câțiva spectatori au râs, iar eu m-am încruntat la Jax.

— Asta nu înseamnă că tu mă cunoști, i-am spus.

El a venit în fața mea.

— Și nici faptul că m-ai văzut cum am bătut un tip de nouăsprezece ani, care i-a dat unei fete de șaisprezece ani GHB, ca să poate face cine știe ce cu trupul ei, nu înseamnă că mă cunoști, K.C. Carter.

A rostit tărăgănat numele surorii mele, încercând să mă enerveze.

— Poți să pleci acum.

Am auzit cum lumea se mira în jurul meu, iar eu l-am fixat cu privirea pe Jax când mi-am trecut limba prin spatele dinților, înfuriată.

Aș putea spune că cearta mă înfuriase. Sau că mă enervase excesul de întrebări fără răspuns.

Însă niciuna din variante nu era corectă.

Dacă ar fi venit la mine și m-ar fi cuprins în brațe, privindu-mă ca și când aș fi fost cadoul de Crăciun așteptat, așa cum făcuse în camera aia, aș fi cedat. Nu mi-ar fi păsat că se bătea sau că era misterios.

Ceea ce m-a făcut să mă închid în mine a fost faptul că eram la cheremul lui. Așa cum eram pentru mama. Pentru Liam. Pentru majoritatea oamenilor care se uitau prin mine ca și când aș fi fost o bucată de sticlă.

Naiba să-l ia.

Am trecut pe lângă el, fără să spun un cuvânt, în timp ce m-am îndreptat spre casa lui Tate.

— Ești bine?

Fallon a venit în grabă și m-a atins pe umăr.

— Abia am ieșit afară și am prins finalul. Pot să te ajut cu ceva?

Am dat din cap, continuând să merg.

— Mda. Ia cheile de la mașina lui Madoc și caut-o pe Shane. O să facem o plimbare în miez de noapte.

Crimele au loc mai frecvent în timpul verii. Este un fapt puțin cunoscut, dar adevărat.

Căldura iritantă îi face pe oameni să-și piardă cumpătul și ajung să reacționeze în moduri în care nu ar fi făcut-o în condiții mai temperate. Lumina soarelui te orbește, transpirația îți curge pe spate și căldura tot mai ridicată a corpului te face să te simți incomod. În circumstanțele prielnice — dacă persoana potrivită îți stă în cale — creierul cedează, iar tu o iei razna.

Nu vrei decât să te simți mai bine și nu-i nevoie de prea multe ca să-ți pierzi controlul.

Ei bine, eu nu voiam decât să simt.

Nu să mă simt mai bine sau să mă simt bine. Doar să simt *ceva.* Și, deși cu siguranță nu voiam să ucid pe nimeni, înțelegeam cum un lucru neînsemnat, cum ar fi vremea, îi determina pe oameni să facă lucruri care nu le stăteau în fire.

Poate că Jax fusese cel care mă enervase sau poate faptul că eram singură, fără mama sau Liam. Nu știam decât că ceva se juca din ce în ce mai mult cu mintea mea și că *nu* mai puteam să mă stăpânesc. De parcă mi-aș fi pierdut controlul.

— De câte ori ai condus o mașină cu schimbător de viteze? a întrebat Fallon, care era lângă mine când am pornit mașina lui Madoc.

M-am lins pe buze și, când am gustat transpirația de pe buza de sus, am simțit gustul lui Jaxon Trent. Stomacul mi-a chiorăit din nou, dar l-am ignorat, băgând în viteza a patra.

— Taci, am avertizat-o în glumă. Încă învăț.

— Madoc o să mă omoare, s-a plâns ea și, cu coada ochiului, am văzut cum își dădea o palmă peste frunte. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să conduc, K.C.

— Las-o în pace, Fal, a spus Shane de pe bancheta din spate când am intrat pe strada mea. Și o cheamă Juliet.

I-am aruncat o privire lui Fallon, care s-a uitat la mine, părul ei șaten-deschis acoperindu-i ochii.

— Juliet?

M-am uitat la ea și am ridicat o sprânceană.

— Fără glume, am poruncit. Este numele meu adevărat.

— De ce nu îl folosești? a întrebat Fallon.

Am schițat un zâmbet.

— Îl folosesc acum.

Apăsând ambreiajul și reducând viteza, am oprit în fața casei mele — a mamei — din cărămidă în stil colonial. Uitându-mă pe geam pe lângă Fallon, mi-era greu să cred că fusesem acolo în după-amiaza aceea.

— Deci, care e planul? a întrebat Shane.

— Nu trebuie să intrați, le-am explicat eu.

Era prea mult să le cer să se implice în asta.

— Trebuie doar să-mi iau jurnalele din cameră. Sunt mai multe decât pot să duc o dată. Dacă vreți, mă gândeam că am putea face asta mai rapid împreună, am rostit eu cuvintele mai mult ca pe o scuză, dar am adăugat repede: dar sigur că nu sunteți obligate. Mama o să fie o pacoste.

— Ooo.

Fallon și-a frecat mâinile zâmbind.

— Mame-pacoste. Specialitatea mea.

— Eu mă bag.

Shane s-a aplecat peste scaun, uitându-se la mine.

— Hai s-o facem.

Am tras adânc aer în piept și mi-am coborât bărbia ca să mă calmez. Coborând din mașină, am fixat cu privirea casa întunecată

cât le-am așteptat pe Fallon și pe Shane să mă urmeze, iar apoi am ocolit mașina, spre peluza din față. Am zâmbit în sinea mea și, într-un fel, mi-a plăcut să le simt în spatele meu. Ca și când m-ar fi putut prinde dacă aș fi căzut.

Asta mi-a amintit de Tate și mi-am dorit să fi fost și ea cu noi.

— Ce mai face tatăl tău? mă întreabă Tate în drum spre casă de la școală.

Eu ridic din umeri, ținându-mă de cureaua rucsacului.

— La fel. Uneori își amintește de mine. Alteori nu.

Este luni după-amiază și tocmai am avut ultima oră, educație fizică pentru cei din clasa a noua. Și slavă Cerului pentru asta! Dacă aș fi avut ora de educație fizică mai devreme, mama ar fi apărut ca să se asigure că am făcut duș, iar apoi mi-ar fi adus un rând curat de haine călcate. Așa, pot să mă duc direct acasă, să fac duș și prietenii mei să nu afle ce crizată e mama.

— Mi-e greu să mă gândesc la tine ca la Juliet, mă tachinează Tate.

Abia în urmă cu o săptămână îi povestisem despre tata și de ce mi se spunea K.C.

— Spune-mi în continuare K.C., i-am zis. M-am obișnuit cu numele ăsta.

— Dați-vă la o parte! mormăie cineva și tresărim amândouă, înghesuindu-ne una în cealaltă în timp ce Jared Trent trece în viteză cu bicicleta lui de teren.

El se ridică în șa, pedalând și încruntându-se la Tate. Părul șaten-închis îi vine în ochi, dar tot poți să vezi că emană furie.

— Jared Trent! strig eu. Ești atât de prost încât te-ai împiedica de firul unui telefon mobil!

Aud cum Tate pufnește în râs, dar apoi spune:

— Nu-l supăra. Se răzbună pe mine.

Apoi face ochii mari.

— O, rahat!

Mă uit pe stradă ca să-l văd pe Jared cum întoarce bicicleta și vine din nou spre noi. Mă holbez în toate părțile.

— Fugi, îi ordon.

Iar eu și Tate fugim de pe trotuar pe iarbă, în timp ce rucsacul mi se leagănă pe spate și Tate mă ia de mână, țipând.

Încep să râd în timp ce fugim și nici măcar nu mă uit înapoi, ca să văd unde este Jared. Sărind treptele, dăm buzna pe ușa din față a casei mele și o închidem gâfâind și râzând.

— Nu îl mai enerva, îmi poruncește Tate, dar fața îi strălucește de amuzament.

Îmi las rucsacul pe podea, respirând greoi.

— El este un nenorocit, iar tu ești minunată.

— K.C.!

Mă năpustesc spre scări și-mi îndrept imediat spatele.

— Da, mamă.

Mă uit în sus, iar apoi spre podea. Mama coboară scările, iar eu deja îi simt parfumul.

Ea nu trebuie să spună nimic. Am folosit un limbaj vulgar, iar asta este inacceptabil.

— Tatum, dragă, o salută mama când ajunge în fața noastră. Mă bucur să te văd. Ce bluză drăguță.

Îmi întorc capul ca să nu mă mai uit la ele când ochii mi se umplu de lacrimi. Mama îi urăște bluzele, iar Tate o știe. Jena mi se citește pe față, iar eu strâng din pumni, dorindu-mi să o îmbrâncesc pe mama.

Însă scrâșnesc din dinți și mă întorc din nou. Tate poartă un camizol alb și mulat pe sub maioul larg de culoare neagră. Modelul de pe maiou e un craniu alb, cu penaj și mărgele amerindiene.

— Mda.

Înghit în sec.

— Îmi place craniul. Speram să mi-l împrumuți.

Tate se uită jenată spre mine, iar mama ridică o sprânceană. Dacă am fi fost singure, m-ar fi plesnit.

Când o să rămânem singure, o să mă lovească.

— Tatum? începe mama cu o voce plăcută. K.C. are programare la medic. Poți să te duci singură acasă?

Programare la medic?

Tate îmi aruncă o privire, părând că-și ține respirația, iar apoi zâmbește, dând aprobator din cap.

— Bineînțeles.

Ea se înclină ca să mă îmbrățișeze.

— Ne vedem mâine, K.C.

Iar apoi îmi șoptește la ureche:

— Te iubesc.

— Și eu, mormăi, deoarece mama ne privește.

Tate iese pe ușă, iar mama vine în fața mea, înclinându-și capul.

— Sus, îmi ordonă ea.

Nu știu sigur ce vrea, dar stomacul mi se agită. M-am săturat să-mi fie frică de ea.

Încă îmi aduc aminte când tata era acasă și ne ghemuiam pe canapea, urmărind Barney. *Ura emisiunea, dar stătea cu mine ore întregi, pentru că știa că era singurul mod în care mi se permitea să mă uit la televizor.*

Mama nu mă duce nicăieri decât dacă trebuie să-mi cumpere haine frumoase sau la salon sau să mă cultive la muzeu. Rareori râde cu mine și nu-mi amintesc să mă fi îmbrățișat, să mă fi alintat sau să-mi fi făcut complimente vreodată.

Îmi doresc să mă iubească. Ca pe K.C. Uneori o aud cum plânge în camera ei, dar nu îndrăznesc să-i spun. S-ar supăra.

Urc la etaj și, din când în când, mă uit înapoi cu coada ochiului, ca să o văd în spatele meu. Mă tem să îi întorc spatele.

Deschizând ușa de la dormitorul meu, mă opresc.

Doctorul nostru de familie stă lângă fereastră în costum, fără sacou.

— Nu, spun gâtuit și mă întorc din nou spre ușă.

Dar mama mă apucă de mână, mă trage în cameră și trântește ușa.

— Nu! strig eu.

*

N-am vărsat lacrimile din cauza acelei amintiri. Nu mi-aș fi permis să o fac. Casa aceea nebună nu mai era a mea și nu mai trebuia să rămân, odată ce îmi luam jurnalele. Aveam să uit palmele, cuvintele dure și vizitele doctorului.

Nu mi-aș mai fi petrecut nici măcar o zi acordându-i mai multă importanță decât o făcusem deja.

Am sunat la ușă.

După câteva clipe, înăuntru s-a aprins o lumină, iar apoi cea de pe verandă. M-am foit, întrebându-mă imediat cum arăt, însă am rămas din nou nemișcată. Încă eram îmbrăcată cu pantalonii scurți de pijama și cu tricoul lui Jax și păream indispusă, dar nu conta.

Mama a deschis încet ușa, mijind ochii când ne-a studiat.

— K.C.? s-a uitat ea de la mine la Shane și Fallon. Ce înseamnă asta?

— Îmi trebuie jurnalele.

Expresia ei confuză și deranjată s-a transformat în încruntare.

— Cu siguranță nu-ți vei lua jurnalele acum. Cum îndrăznești...

Am trecut pe lângă ea, dând buzna pe ușa de la intrare, și m-am întors.

— Fallon? Shane?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Jurnalele mele sunt ascunse într-un compartiment secret, la fundul lăzii de zestre. Vreți să vă duceți să le căutați? am întrebat eu, iar apoi m-am uitat la mama. Mama vrea să-mi spună niște lucruri în particular.

Știam că expresia „în particular" o să-mi mănânce niște timp. Mama și-a îndreptat spatele și abia s-a uitat la fete când au trecut repede pe lângă ea și au urcat scările.

Mama a închis ușa și a venit spre mine.

— Cum îndrăznești? Este miezul nopții și ți-am spus că-ți vei putea lua jurnalele când o să vii acasă.

— Nu vin acasă.

Speram să par sfidătoare.

— K.C.

— Numele meu este Juliet.

Și am tras aer în piept când m-a apucat de partea superioară a braţului.

— Ai să faci cum ţi se spune, a mormăit și m-a tras mai aproape.

Pielea m-a usturat acolo unde și-a înfipt unghiile, iar eu mi-am ţinut gura și am privit-o în ochi. Nu aveam de gând s-o las să mă vadă ezitând.

M-am apropiat de fața ei.

— Nu, i-am replicat.

Privirea i-a fulgerat spre etaj, iar eu mi-am dat seama că se gândea dacă să mă lovească sau nu.

Mi-am coborât vocea până a devenit o șoaptă.

— N-ai cum să mă mai rănești.

A strâmbat din gură și a vrut să o facă. Și-a luat mâna de pe brațul meu și m-a lovit peste față, făcându-mă să mă clatin spre perete.

Însă m-am ridicat repede.

— Mai dă o dată, i-am cerut și mi-am întins braţele, invitând-o.

Ea s-a încruntat și s-a uitat la mine, căutând ceva în privirea mea — nu știu ce.

Şi-a coborât mâna din nou, de data asta unghiile prinzându-mi buza, iar eu am închis ochii și m-am crispat.

Am respirat sacadat, dar m-am îndreptat de spate.

— Haide. Poți mai mult, am provocat-o cu lacrimi în ochi, dar nu eram tristă sau mânioasă și nici măcar rănită.

Cu cât mă lovea mai mult, cu atât mai puternică mă simțeam. Asta era singura ei armă.

— Juliet, ce...

Am auzit-o pe Shane în capul scărilor, iar eu am ridicat o mână și i-am făcut semn să stea pe loc.

Am inspirat de mai multe ori, scuturând din cap spre mama când i-am strigat: „N-ai cum să mă rănești".

Chipul îi era ca de oţel, însă vocea îi tremura.

— Sun la poliție, m-a avertizat și s-a întors ca să se ducă în sufragerie.

— Și ce-ai să le spui? am tachinat-o.

Mi-am înclinat capul și am continuat:

— Sandra Carter. Vicepreședinta Clubului Rotary, președinta Asociației Grădinilor din Shelburne Falls și președinta consiliului școlar?

Am enumerat multitudinea de adunări la care ar fi putut fi umilită.

— Ce-ai să le spui polițiștilor, din ce nu pot eu să spun?

Iar ea s-a oprit. Știam că o prinsesem.

Femeii nu îi plăcea atenția de prost gust și, chiar dacă eu nu aș fi vorbit niciodată despre ea, sora sau tatăl meu, mama credea că aș fi putut să o fac. Iar asta era suficient.

A rămas cu spatele la mine.

— Ieși afară.

— Ca să poți să fii singură? am întrebat încet.

Ea nu s-a întors.

Nu s-a uitat la mine.

A rămas pe loc, pur și simplu, așteptând să dispar, pentru a se putea cufunda din nou în iluziile ei ca și când nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

M-am uitat la Fallon și la Shane, ale căror brațe erau încărcate cu jurnalele și caietele mele de compuneri și care se holbau la mine.

— Să mergem, le-am îndemnat.

Când am părăsit casa și ne-am îndreptat spre mașină, Shane a venit repede lângă mine.

— Ești bine?

— Nu.

Însă am zâmbit.

— Nici pe departe.

CAPITOLUL 11
Jaxon

— Tată? strig eu intrând în sufragerie. Vrei să mergi în parc?

Îmi țin respirația și sper să par drăguț și liniștit.

— Te rog, te rog, te rog, îl implor. Vreau să merg în parc și să mă joc într-un loc frumos.

— Nu, mormăie el, fără măcar să mă privească. Nu azi.

Stau în pragul ușii și urmăresc cum, împreună cu o fată, se joacă cu zahăr pe masă. Ei îl taie cu ceva ascuțit, iar apoi râd înainte să îl tragă pe nas. Ei nu mă văd, iar eu nu știu ce fac, dar știu că nu-mi place. Ceva nu este în regulă.

Muzica se aude de la radio și ricoșează din pereți, lovindu-mă. Soarele orbitor trece prin ferestre și încălzește gunoiul din bucătărie, făcându-l să pută groaznic.

Iar eu știu că tata și fata or să facă asta o vreme și că am să fiu singur pentru restul zilei.

Nu îmi place aici și vreau să mă duc acasă. La familia mea adoptivă. Am locuit cu ei cinci ani, de când eram copil, și nu îmi place de tatăl meu.

Mă apropii de ei.

— Ce faci? întreb încet.

— Nimic.

Vocea tatălui meu se înăsprește.

— Du-te și joacă-te.

Nu știu unde să mă joc. Nu avem nici jucării, nici curte. Doar strada prăfuită de afară.

Fata se ridică și începe să danseze, iar tata îi zâmbește înainte să mai tragă pe nas niște pulbere.

Ochii mă dor și mă ustură din cauza lacrimilor. Vreau să țip că nu îmi place aici. Că vreau acasă, dar tata spune că o să mă lovească din nou dacă zic ceva rău. Când a venit după mine, am crezut că vreau să locuiesc cu el. Am crezut că am s-o întâlnesc pe mama.

Dar sunt singur și tot timpul trist. Este murdar aici și nu-mi plac oamenii care vin în vizită. Nimeni nu gătește. Nimeni nu se joacă cu mine. Plâng în fiecare zi când mă trezesc și îmi amintesc unde sunt.

Lacrimile îmi curg pe față și încerc să șoptesc:

— Tată, mi-e foame.

El se uită urât la mine și eu mă retrag; mă doare fața pentru că nu mă pot opri din plâns. Plâng tot mai mult, iar umerii îmi tremură.

— O, du-te și adu-i copilului ceva de mâncare, spune fata cu o voce drăguță. Stau eu cu el.

— Puștiul poate să aștepte, mormăie tata venind în spatele ei și acoperindu-i părțile intime cu mâinile. Mai întâi, arată-mi cât de bine o sugi.

Eram la duș, cu capul plecat și cu antebrațul rezemat de perete. Trecându-mi mâna peste cap, am expirat de nenumărate ori, eliberând amintirile de rahat pe care tot încercasem să le uit.

De-aia îmi găseam mereu o ocupație.

Cu școală. Cu pista de curse. Cu echipa de lacrosse. Cu clubul. Cu calculatoarele mele. Cu prietenii mei. Nu prea mai stăteam pe acasă — mai ales singur — și ăsta era motivul pentru care nu mă apropiam de oameni.

În special de femei.

Mi-am frecat fața cu mâinile, simțind confortul familiar al părului lipit de spate.

La naiba cu K.C. Carter. Trebuia ea să devină din nou nesuferită — și de ce mă surprindea asta? Jared mă avertizase; îmi spusese că este crispată și plângăcioasă, dar eu tot o doream.

Și de ce? Ce o făcea atât de al naibii de specială? Nu mă bucuram de atât de multe fete pe cât probabil credea că o fac, dar puteam. Puteam avea pe oricine. La naiba, eu și Cameron eram mereu unul la dispoziţia celuilalt, deci de ce tânjeam după K.C., care era acră tot timpul?

Fiecare privire a ei valora o mie de cuvinte. De ce îmi plăcea atât de mult când îmi zâmbea sau mă privea ca și când ar fi avut nevoie de mine?

Şi apoi, seara trecută, când m-am uitat în ochii ei speriați și am văzut, pentru prima dată, toate emoţiile pe care voia cu atâta disperare să le simtă, dar pe care se temea să le trăiască, am știut fără îndoială că e o persoană mai complicată decât îi lasă pe alţii să vadă.

Și am știut că o să mă facă să-mi pierd controlul.

Am înghițit nodul din gât și am oprit apa. Ieșind din duș, am luat un prosop, mi l-am înfășurat în jurul taliei și m-am îndreptat spre masa de toaletă. Am șters condensul și m-am aplecat, încercând să văd ce voiam să vadă alții.

Eram destul de bun. Eram destul de puternic. Și eram destul de respectabil. Eram curat și nimeni nu mă privea de sus.

M-am îndreptat de spate și mi-am încordat maxilarul. Dă-o naibii. De ce dracu' îmi păsa?

Sigur, seara trecută am avut parte de cea mai bună partidă de sex din viaţa mea și nici măcar n-am avut orgasm. Dar apoi, când am ieșit afară, m-a privit ca pe fiul de rahat al lui Thomas Trent și, pentru prima dată după mult timp, m-am simțit din nou ca în casa lui. Murdar. Nesigur. Și nevrednic.

Nu lăsam pe nimeni să mă facă să mă simt așa. Niciodată.

Luând un elastic de pe chiuvetă, mi-am legat părul la spate și am intrat în birou, unde din difuzoare se auzea „The High Road",

a formației Three Days Grace. Intrând pe Skype, mi-am sunat șeful, tatăl lui Fallon, și, după câteva secunde, mi-a răspuns.

— Ciaran, l-am întâmpinat eu, alegând să rămân în picioare și să mă aplec spre ecran.

— Jaxon.

Ciaran Pierce avea aproape cincizeci de ani, dar încă arăta ca James Bond. Știi tu genul ăla de bărbat care îmbătrânește ca vinul bun, a cărui personalitate se potrivește cu stilul hainelor și care are fete pe fiecare continent? Ăla era Ciaran.

Tatăl lui Fallon era irlandez, dar își purta moștenirea ca un italian, suav și încrezător și rahaturi din astea. Ne-am cunoscut în urmă cu câțiva ani, când Madoc și Fallon s-au întâlnit prima dată, și, imediat ce am absolvit liceul, el m-a abordat.

Fără arme. Fără droguri. Fără întâlniri. Alea erau condițiile mele.

Încă puteam fi arestat. Ce făceam pentru el era încă ilegal. Însă nu mă mustra conștiința din cauza lucrurilor pe care le făceam. Încă simțeam că sunt de partea bună a lucrurilor. Era un pic periculos să caut donații ilegale pentru campanie, astfel încât Ciaran să poată șantaja un senator pentru o proprietate valoroasă sau să le ofer informații false competitorilor lui, și puteam să am probleme, însă nu distribuiam droguri pe stradă și nici nu mă băgam în scheme în care aș fi fost o țintă cunoscută.

În mare parte, era un joc minor, cu recompense majore. Munca nu îmi ocupa prea mult din zi, iar eu economiseam suficient încât să-mi asigur spatele.

— Doc 17? a întrebat Ciaran.

— Mâine-seară.

— Llien?

— Acum se încarcă.

Și am apăsat câteva butoane, terminând treaba.

Conversațiile mele on-line cu Ciaran erau scurte, simple și codate. Preventiv. Doc 17 se referea la un depozit cumpărat de Ciaran, ale cărui permise trebuiau înaintate, iar Llien era numele

de familie citit invers al unei persoane pentru care îmi ceruse să-i aflu istoricul personal și financiar. Sarcinile nu erau grele, dar erau numeroase. El mă ținea destul de ocupat.

— Bun.

El a dat aprobator din cap.

— Am să ajung curând în oraș. Putem să vorbim atunci.

— Sună bine.

A dus un pahar la gură, iar eu știam că e cu whisky pentru că primul lucru pe care l-am făcut după ce l-am cunoscut a fost să caut informații despre el.

— Contabilul meu o să te plătească azi, a afirmat el.

— Nu te deranja, l-am tachinat. Deja am luat banii din contul tău.

— Ticălosule.

El a schițat un zâmbet când a lăsat paharul jos.

Eu am râs, scuturând din cap.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Nu ți-aș face asta. Aș putea s-o fac, am subliniat, dar n-am s-o fac.

A oftat, iar eu am stat o clipă să văd cât de mult seamănă cu Fallon. Părul șaten-deschis, ochii de un verde-închis, pielea mereu bronzată, chiar și iarna. Până și micii pistrui de pe nasurile lor.

Dar, în timp ce Fallon avea niște tatuaje discrete, Ciaran avea cicatrice lăsate de gloanțe.

— Pari obosit, a observat el. Te-a ţinut cineva treaz aseară?

Aș fi vrut eu.

— S-ar putea spune și așa, am închis eu subiectul, deoarece nu voiam să vorbesc cu el despre Juliet.

— Dac-aș fi din nou tânăr, a spus el gânditor. Distrează-te cât mai poți, fiule. Mai devreme sau mai târziu, o să apară cineva care va avea puterea să te distrugă.

Mda. Serios.

— Voi avea grijă de mine.

Mi-a făcut semn din bărbie.

— Ai grijă, puştiule.

— Și tu.

M-am deconectat, am ieșit din birou, am intrat în camera mea și m-am îmbrăcat cu niște pantaloni negri și largi. De obicei purtam blugi, dar, de vreme ce aveam să-mi petrec ziua în garaj, știam că aveam să mă pătez. Așadar, pantaloni negri să fie.

După ce m-am antrenat la sală mai devreme în dimineața aceea, am terminat alte câteva proiecte pe care mi le trimisese Ciaran și, după ce-am făcut un duș, mi-a mai rămas aproape o oră înainte să mi se aglomereze casa din nou. Aveam două mașini, altele în afară de a mea, conduse în seara aceea de șoferi diferiți, iar câțiva prieteni își aduceau de obicei mașinile acolo în ziua cursei, ca să le pregătească. Şi, de obicei, îşi aduceau prietenii și iubitele cu ei. Făcea parte din încălzirea noastră. Să stăm împreună, să discutăm, să ne împrumutăm uneltele... De vreme ce Jared și le lăsase pe toate aici, iar eu îmi cumpărasem multe, aveam o colecţie destul de impresionantă.

Și, în ciuda ostilităților încă aprinse de la Loop, unii dintre noi ne păstram suficient calmul încât să rămânem prieteni și să ne întrecem în continuare.

Mi-am scos elasticul și am luat peria de pe masa de toaletă, pregătindu-mă să ies din cameră, când am auzit muzică.

Ce naiba?

M-am dus la fereastră și am deschis-o ca să mă uit afară.

— Am jucat jocul ăsta aseara, îți amintești? i-am strigat lui Juliet prin ușile deschise ale casei lui Tate. Am câștigat!

Abia o zăream printre copaci în timp ce lovea frenetic butoanele amplificatorului.

— Încerc să îl închid! Lasă-mă în pace, a strigat ea, fără să-și ridice privirea.

Am ieșit pe fereastră și m-am urcat în copac, încercând să păşesc cu atenție și repede, de vreme ce greutatea mea făcea crengile groase să trosnească. Frunzele s-au legănat când m-am apucat de

crengi și am ajuns în balconul lui Tate, sărind în cameră peste balustradă.

— Ieși afară.

Juliet m-a privit cu ochii mari și o expresie sfidătoare.

— Mă descurc, Jax.

Am întins mâna în spatele mesei pe care era televizorul, am smuls cablul din perete și în cameră s-a făcut liniște. Inima îmi bubuia în piept, iar Juliet respira sacadat. Nu știam ce avea ea de-mi făcea să-mi fiarbă sângele când era în apropiere. Voiam fie să o distrug, fie să i-o trag nebunește, iar asta mă făcea să mă simt ciudat. Nu partea cu sexul nebunesc, ci cu faptul de a o distruge. Simţeam un impuls violent când mă aflam în preajma ei, dar nu știam de ce. Nici nu eram sigur dacă ar fi trebuit să mă tem de asta.

M-am îndreptat și mi-am aruncat părul desfăcut pe spate. Am strâns peria în mână, urmărind-o cum mă privea cu suspiciune. Buzele îi erau ușor depărtate și nu părea prea nervoasă. Nu îmi dădeam seama la ce se gândește.

Aruncând cablul, am ridicat o sprânceană.

— Folosește-ți mintea, am poruncit. Scoate-l din priză data viitoare.

Ea și-a încrucișat brațele peste puloverul de un alb transparent, iar eu i-am zărit sutienul.

— Ei bine, poate că dacă nu te-ai fi grăbit să-ți bagi nasul, mi-aș fi dat seama, a spus ea ridicându-și bărbia.

Am scuturat din cap și am râs amar.

— Tu ți-ai băgat nasul în treburile mele aseară. Iar eu am încercat doar să te ajut, i-am spus nervos, trecându-mi peria prin păr.

— Așa condescendent și spunându-mi să-mi folosesc mintea? mi-a răspuns. Nu am nevoie de astfel de ajutor, Jax.

— Mda.

M-am băgat în fața ei.

— Ani de zile am fost drăguț cu tine și ce-am rezolvat? Dacă te porţi frumos, am să fac şi eu la fel.

— Atunci nu mă mai privi de sus! a strigat ea.

— Nici tu! am mormăit întorcându-mă.

Mi-am trecut din nou peria prin păr și mi l-am prins iar cu elasticul, pregătindu-mă să ies pe fereastră.

— Oprește-te, a mormăit Juliet în spatele meu.

M-am întors.

— Ce?

— Îți...

Ea și-a lipit buzele și și-a trecut mâinile peste față.

— Îți rupi părul, a spus deodată. Nu mai suport să văd așa ceva. Nu te piepteni corect.

Am dat ochii peste cap și m-am întors ca să mă strecor din nou pe fereastră.

— Mda, știu cum să-mi pieptăn părul, mamă.

— Stai jos, mi-a ordonat ea, iar eu am auzit mobila mișcându-se în spatele meu.

Când m-am întors din nou spre ea, am văzut că mutase scaunul de la biroul lui Tate în mijlocul camerei, iar gura mi s-a uscat.

— De ce? am întrebat eu aproape șoptit.

Ea stătea în spatele scaunului, cu umerii relaxați și, între cămașă și blugii scurți, îi vedeam abdomenul frumos. Părul îi era adunat într-un coc dezordonat, fața îi strălucea cu un strat subțire de transpirație și nu era machiată pentru că, în mod evident, stătuse la soare în curtea din spate. Voiam să o ating. Voiam să-mi petrec toată după-amiaza în pat cu ea; doar noi doi.

— Ia loc odată.

Ea a dat aprobator din cap și mi-a vorbit ferm, dar răbdător.

— Te rog?

Am mijit ochii.

Doar nu voia să... Mi-am relaxat umerii și am căscat ochii. *O, la naiba, nu.*

Am scuturat din cap și mi-am simțit pulsul zvâcnind în gât.

„Adu-i bietului copil ceva de mâncare. Am să stau eu cu el."

Nu, nu, nu...

M-am mușcat atât de tare încât m-a durut maxilarul. Nimeni nu îmi atingea părul. Nimeni.

— Jax, dacă ai de gând să-ţi laşi părul lung, trebuie să ai grijă de el.

Vocea îi era foarte blândă, iar în ochii verzi ca vara i se citea răbdarea.

Mi-am coborât privirea și, brusc, am simţit din nou că am cinci ani.

— Știu cum să am grijă de el.

— Mda, a oftat ea. Folosind șampon de nouăzeci și nouă de cenți? a glumit, fără să-și dea seama că de-abia o auzeam.

Cum naiba trecea atât de repede de la una la alta? Era nervoasă, iar acum voia să mă pieptene?

Am simţit că-mi cedează genunchii şi că stomacul mi se golește. Așa mă simțisem în casa tatălui meu, stând întins în pat și urmărind umbrele de la petrecerea din camera alăturată, care se vedeau pe sub ușa închisă a dormitorului meu. Întrebându-mă dacă intră cineva. Întrebându-mă dacă pot să dorm și fiind prea înspăimântat să închid ochii. Întrebându-mă de ce nu mă ajută nimeni niciodată.

Juliet nu era potrivită pentru mine, iar eu mi-am strâns pumnii, amintindu-mi asta. Ea mă făcea să nu mă simt în siguranţă — din nou.

— Nu.

Am încercat să înghit durerea din gât.

Ea a mijit ușor ochii, părând confuză, iar eu m-am detestat. Mă stârnea și mă manipula, iar în rarele ocazii în care era drăguță o îndepărtam. Voiam să mă așez. Voiam să mă atingă și, la naiba, nu voiam să plec!

A continuat să aştepte, iar eu mi-am încleștat pumnii, simțind dorința de a lovi ceva.

— Nu îmi place să-mi atingă nimeni părul, bine? i-am explicat, încercând să fiu sincer.

— Atunci de ce ți-l lași lung? m-a întrebat ea.

— Pentru că nu-mi place să fie atins, am repetat. Nici măcar de stilist. Pot să mă rad sau să îl las să crească, așa că-l las să crească.

Acum, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai pune alte întrebări.

Ea a mijit ochii la mine și s-a gândit.

— Aseară ai vrut să am încredere în tine. Credeai că e valabil doar pentru mine?

A atins spătarul scaunului cu ambele mâini.

— Este rândul tău. Haide.

Am înghițit în sec, dorindu-mi și nedorindu-mi același lucru.

Voiam ce aveau fratele meu și Madoc. Voiam să fiu apropiat de cineva.

Vedeam cum o iubește fratele meu pe Tate. Cum îi zâmbea chiar dacă ea se îndepărta și nu-l putea vedea. Cum căuta mereu motive să o atingă. Și cum, atunci când o îmbrățișa, închidea ochii și părea să fi găsit o barcă de salvare în mijlocul oceanului.

Îl vedeam pe Madoc cum o iubea pe Fallon. Cum nu își putea lua privirea de la ea. Cum, de fiecare dată când trebuia să se ducă să vorbească cu cineva, să ia o băutură, să facă orice, o lua de mână și o trăgea peste tot, de parcă ar fi fost lipită de corpul lui. Cum se oprea în mijlocul unei conversații ca să o sărute pasional.

Juliet nu m-ar fi rănit. Juliet nu mă putea răni. Eu deţineam controlul. Eram puternic. Eram valoros.

Am expirat. Bine. M-am apropiat de scaun.

— Scoate-ți tricoul, i-am ordonat.

Ea a ridicat mirată din sprâncene și și-a pus mâinile în șolduri când m-am așezat în fața scaunului.

Dacă mă voia vulnerabil, atunci îmi trebuia ceva care să mă distragă. Nu credeam că o va face.

Dar apoi și-a încrucișat brațele, a apucat marginea tricoului și și l-a ridicat peste cap, dezvăluindu-și pielea netedă și aurie într-un sutien alb generos decoltat.

— Și desfă-ți părul.

Nu am afișat nicio expresie, dar i-am vorbit pe un ton mai scăzut. Nu mă puteam abține. Ea și-a desfăcut cocul, iar șuvițele de un șaten-închis i-au căzut pe umeri.

Greutatea de zece tone din stomacul meu s-a transformat într-o erecție în pantaloni, iar eu mi-am imaginat-o pe ea, mică și atrăgătoare, călărindu-mă pe scaun.

Destul de bine.

Mi-am dres vocea.

— Încearcă doar să te grăbești, bine?

CAPITOLUL 12
Juliet

Eram o nerușinată. Complet lipsită de mândrie și ar fi trebuit să stau închisă până ar fi încetat să mă mai apuce căldurile de fiecare dată când tipul acela era prin preajmă. De fiecare dată.

CD-player-ul lui Tate, care era vechi de când lumea, avea un fel de ceas cu alarmă, iar eu am apăsat întâmplător un buton și drăcovenia nu a vrut să se mai închidă când am lovit butonul de alimentare. De câteva ori. După aceea am început să lovesc alte butoane. Și am dat volumul mai tare. Și am tot încercat să-l reduc. Și nimic.

Apoi Jax a intrat pe fereastră, cu părul lung atârnându-i peste față și arătând ca de pe coperta unuia dintre romanele de dragoste în care un sălbatic supersexy sfâșie lenjeria intimă a unei fete răsfățate de la oraș, iar eu am înghețat.

Am înghețat și nu mi-am dorit să plece.

El a luat scaunul cu o mână și l-a mutat în baie.

— Ce faci? l-am întrebat şi l-am urmat.

S-a așezat cu fața la oglindă.

— Trebuie să pot să te văd.

Să mă vadă? De ce se temea? am gândit în sinea mea. Dar am tăcut, știind că nu mi-ar fi spus, chiar dacă l-aș fi întrebat.

Din clipa în care mă oferisem să-i aranjez părul rămăsese nemișcat și păruse speriat și, pentru a doua oară, Jaxon Trent se

ferise de mine. Prima dată fiind în urmă cu doi ani, când îl întrebasem de ce nu are tatuaje.

M-am dus în spatele lui și am încercat să nu zâmbesc atunci când i-am văzut trupul imens în mica baie a lui Tate — însă o singură privire la omul lipsit de încredere care se holba la mine m-a făcut să mă opresc. Părea pregătit să o ia la fugă la primul semn de pericol.

I-am atins umerii goi cu mâinile, dorind să-i arăt că îi înțeleg teama. Nici mie nu-mi plăcea să fiu pieptănată.

— Știi că am picat intenționat la un test din clasa a douăsprezecea ca să fii nevoit să mă meditezi? am spus fără să gândesc, încercând să îl distrag în timp ce i-am scos încet elasticul din păr, unul dintre acele elastice pe care le cumperi de la secțiunea rechizite, care sunt îngrozitoare pentru păr.

M-am uitat în sus, fără să afișez vreo expresie, și i-am întâlnit din nou privirea. El mă urmărea ca un uliu, respirația lui sacadată dându-mi clar de înțeles că încă se simțea incomod.

— Am fost colegi la ora de matematică, am spus lăsând jos elasticul și trecându-mi degetele prin părul șaten-închis superb, care era mai lung decât al meu. Dimineața le dădeai meditații copiilor, iar eu voiam să-mi petrec timpul cu tine, așa că am picat testul în speranța că va trebui să mă ajuți.

El s-a rezemat pe scaun și s-a mai relaxat un pic, iar eu am simțit fluturi în stomac atunci când i-am văzut zâmbetul timid și sexy.

— Mda, însă am dat-o în bară, am râs eu agitată și i-am pulverizat în păr niște soluție de descâlcit. Mama a aflat și a angajat un meditator personal, acasă.

I-am ținut șuvițele reci în mână și le-am pulverizat pe rând cu soluție.

— Deci a fost nasol. Vreme de o lună a trebuit să pierd câte o oră în plus, de trei ori pe săptămână, pentru un test pe care aș fi putut să-l trec. A fost jenant.

M-am întins și i-am luat peria din mână și, după ce i-am ridicat tot părul, am început să îl pieptăn ușor, de jos în sus. Nu vorbea, iar eu eram surprinsă că nu avea nimic de comentat cu privire la povestea mea. Credeam că Jax s-ar fi umflat în pene cu așa ceva.

— Și mai jenant a fost momentul în care am sărutat un tip pentru prima dată, am continuat să vorbesc. Mda, credeam că este băiat, dar nu era. Era o fată. O fată care semăna foarte mult cu un băiat, la o petrecere pe când aveam paisprezece ani... am bâiguit, încercând să-l fac să se relaxeze.

El m-a ascultat când i-am povestit despre patinele Barbie care încă mă cuprindeau cât timp i-am pieptănat tot părul și i-am dat cu niște fixativ. M-a privit tot timpul cât i-am spus cum, când aveam optsprezece ani și eram prea beată ca să-mi dau seama, nu îmi dădusem jos chiloții înainte să urinez la toaletă. Mi-a urmărit fiecare mișcare când i-am trecut marginea pieptenelui de-a lungul tâmplelor și i-am împărțit părul ca să i-l împletesc, continuând să vorbesc.

Transpirat pe spate și ținând strâns materialul pantalonilor de pe coapse, m-a ascultat și nu și-a luat nicio clipă privirea de la mine. Mi-a ascultat trăncănelile ca și când ar fi fost cele mai interesante povești din lume.

Și, în tot acest timp, am vrut doar să îl îmbrățișez. Nu se simțea în siguranță, iar eu nu mă întrebam de ce.

Voiam să știu doar unde erau persoanele care-i făcuseră rău, indiferent despre cine ar fi fost vosba, ca să le pot strânge de gât.

Aplecându-mă, mi-am pus mâna într-a lui, iar de cealaltă m-am folosit ca să scot din sertar niște elastice transparente.

Nu m-am uitat la el și nu l-am atins inutil. Voiam doar să știe că eram acolo.

Îl văzusem cu părul strâns în coadă de cal și împletit în cozi, dar cel mai mult îmi plăcea când își împletea părul în trei cozi deasupra fiecărei urechi. Așadar, am decis să fac cele trei cozi spre scalp, în locul celor obișnuite.

Am împletit trei rânduri pe fiecare parte și le-am strâns cu elastice, iar apoi am scos toate elasticele și i-am strâns tot părul în obișnuita lui coadă la baza cefei. Răsucind elasticul, i-am trecut părul des și negru prin el, strângând șuvițele moi și reci în pumn.

Trecându-mi mâna peste scalpul lui ca să prind și firele rebele, m-am mișcat mai încet când l-am văzut închizând ochii. Părea relaxat. Liniștit. Poate alinat.

Pulverizând niște fixativ ca să țină totul în loc, i-am atins din nou umerii cu mâinile și am așteptat să deschidă ochii. Din partea mea, ar fi putut rămâne așa toată ziua.

Simțeam că am artificii pe sub piele, care mi-au explodat în piept când m-am uitat la el. Eram aproape unul de celălalt, dar de data asta niciunul nu țipa. La naiba, ce frumos era!

— Îmi pare rău că nu am fost mai drăguță în liceu.

Vocea îmi era răgușită, iar ochii lui aproape că păreau să strălucească în întuneric atunci când i-a deschis.

— În fiecare dimineață stăteai în tribună, cu iPod-ul tău și te uitai pe teren. Te uitai în gol. Tot timpul mă întrebam ce faci. La ce te gândeai. Mă speriai.

— De ce? a întrebat el, părând calm. Nu te-aș fi rănit niciodată, Juliet.

Am ridicat din umeri, neștiind cum să-i răspund.

— Nu știu. Presupun că Liam era o opțiune sigură. Mă enerva și îmi rănea sentimentele, dar niciodată nu îmi intra pe sub piele.

Liam nu mă făcea niciodată să plâng. Faptul că uita de mine, că nu mă respecta, că mă umilea — toate astea mă făceau să plâng. Însă nu mă duruse să-l pierd în favoarea alteia. Nu era o pierdere. Dar Jax...

Mi-am coborât privirea, înghițind în sec.

— Prima dată când te-am văzut, am știut...

— Ce ai știut?

I-am întâlnit privirea în oglindă.

— Că însemni mai mult.

Jax a tras adânc aer în piept, iar privirea i-a devenit aprigă. El s-a ridicat de pe scaun, iar eu m-am dat înapoi sărind din cauza mișcării bruște. Ridicând privirea, l-am urmărit cum înainta spre mine, făcându-mă să mă retrag spre peretele băii.

— Jax...

Dar înainte să mai pot spune ceva, s-a aplecat și mi-a cuprins obrajii, iar fluturii mi-au roit în cercuri mari în stomac când buzele lui le-au strivit pe ale mele.

Am gemut, limba lui s-a mișcat împreună cu a mea, iar eu am tresărit din cauza valului de căldură care se împrăștia prin mine, coborându-mi apoi direct între picioare.

Rahat, îmi plăcea atingerea lui.

Mi-am deschis și mai mult buzele și l-am sărutat, înfășurându-mi brațele în jurul gâtului său, stând pe vârfuri și aplecându-mă spre el. Mi-a cuprins talia cu un braţ, iar cu cealaltă mână m-a apucat de fund, împingându-mă mai tare în el.

Am simțit că îmi alunecă sutienul și atunci am observat că trăsese de șnururile de pe gât și de pe spate.

Mi-am întins mâinile, încercând să prind sutienul înainte să mi-l ia și să-l arunce pe podea.

— Jax, nu.

M-am uitat îngrijorată.

— Shane o să se întoarcă...

— Vrei să mă opresc? a spus el întrerupându-mă, ridicându-mă de coapse și lipindu-mă de perete cu corpul lui. Nu mă opresc, m-a avertizat, acoperindu-mi sfârcul cu gura.

Am gemut și mi-am dat ochii peste cap. *O, rahat.* Tot ce-mi făcea îmi atingea un nerv din centrul ființei mele, iar eu mi-am strâns coapsele în jurul lui.

— Jax, te rog, l-am implorat.

Îmi doream asta.

Însă nu eram pregătită.

— Ce mă rogi? m-a tachinat el, respirația lui fierbinte făcându-mă să tremur când mi-a înconjurat cu limba sfârcul întărit.

— Te rog, oprește-te, am suspinat, dorindu-mi să facă orice, numai să nu se oprească. *Mai mult.*

— Din ce să mă opresc? m-a întrebat continuând să mă sărute. Din asta?

Mi-a supt tot sfârcul în gură, repede și dur, iar apoi l-a tras între dinți când s-a uitat la mine cu ochii ăia albaștri și demonici. Am inspirat și l-am urmărit cum îmi sugea și-mi elibera sfârcul, cum îl săruta și-l trăgea, făcându-mă să freamăt atât de tare încât am început să mă frec de el.

Coborându-mă un pic, și-a lipit buzele de ale mele și m-a ținut strâns când m-a dus în dormitor și m-a întins din nou pe pat.

S-a oprit din a mă săruta, iar răceala bruscă pe care am simțit-o m-a făcut să inspir rapid. El s-a aplecat peste mine, uitându-se în ochii mei.

Cu dosul mâinii, m-a mângâiat pe obraz, apoi pe gât, pe trunchi, împrăștiindu-și căldura atingerii pe corpul meu. Abdomenul mi-a tremurat când și-a strecurat mâna mai departe și și-a băgat-o în pantalonii mei scurți.

Mi-am arcuit spatele și am gemut când degetele i-au alunecat în mine.

El a închis ochii, părând că se bucura de ce simțea acolo.

— Isuse Hristoase, a zis dezgolindu-și dinții.

A coborât și mi-a supt buza de jos între dinți cât mi-a desfăcut nasturele și fermoarul de la pantalonii scurți.

I-am cuprins fața și l-am sărutat și eu.

— Jax, i-am șoptit. Trebuie să te oprești. Nu vreau să te oprești — am râs puțin —, dar eu...

Gândurile îmi erau vraiște. Corpul meu știa ce voia. Eram înfierbântată pentru el. Dar nu voiam o aventură de o noapte și eram speriată.

Poate că n-am să-l satisfac.

El și-a aplecat fruntea spre mine.

— Șșș, m-a liniștit. N-am să fac dragoste cu tine, bine? Nu am așteptări. Încă. Vreau doar să te văd.

A ezitat o clipă, uitându-se în ochii mei, iar apoi și-a băgat degetele în găicile blugilor mei și i-a dat jos, împreună cu slipul.

Aerul rece m-a atins între picioare și am simțit cum se uita la mine. M-am ridicat, cuprinzându-i fața ca să-l sărut, încercând să îmi acopăr corpul. Dar era prea isteț pentru asta.

— Vreau să te privesc, mi-a șoptit printre săruturi, împingându-mă încet pe pat. Te simți în siguranță cu mine? m-a întrebat.

M-am uitat la el, știind imediat că nu am încredere în Jax. Nu în totalitate.

Dar mai știam și că o să râdă de mine. Știam că el credea că sunt frumoasă. Și știam că mereu se uita în ochii mei când îmi vorbea.

Așadar, am dat din cap.

— Mama ta nu este în camera asta, Juliet.

Vocea îi era profundă când a continuat să se uite în ochii mei. Am apucat strâns cearșafurile de lângă mine.

— Jared așa o vede pe Tate, a continuat el. Madoc așa o vede pe Fallon. Iar eu aș fi alungat orice fată de-a lungul anilor ca să te văd atât de frumoasă.

Mi-am lins buzele, respirând, privindu-l, încercând să rămân calmă. Nu eram sigură că voiam să vadă cât de mult mă afectează cuvintele lui.

Uitându-se în ochii mei, s-a îndreptat de spate și s-a retras. Am avut doar o clipă să mă întreb ce făcea înainte să pornească iPod-ul și să se audă melodia „Torn to pieces" a trupei Pop Evil.

Corpul mi s-a afundat în pat și am simțit că mă relaxez. Zgomotul mă ajuta. Nu îmi mai auzeam gândurile.

El s-a întors și s-a uitat la mine.

— Abia aștept să pun gura pe tine, Juliet.

Au început să răsune tobele și m-am încordat toată când mi-am auzit pulsul în urechi. Și am fost pregătită. Zâmbind, m-am ridicat în picioare și mi-am cuprins buzele cu dinții.

— În fantezia mea, am spus în șoaptă, stăteam în picioare.

Mergând spre el, i-am cuprins gâtul cu brațele și mi-am lipit corpul gol de al lui. Buzele noastre s-au întâlnit și i-am simțit corpul zvâcnind când mi-am strecurat limba în gura lui fierbinte, care avea gust de vară.

— Miroși atât de bine, i-am șoptit pe buze. Vreau să te simt peste tot.

Și i-am apucat buza de jos între dinți, iar apoi l-am sărutat înainte de a-l mai mușca. Coborându-mi mâna, mi-am strecurat-o peste coapsa lui, frecându-i rigiditatea din pantaloni. Nu știam ce naiba făceam sau cât de departe voiam să merg, dar asta era ideea — nu gândeam. Și mă simțeam atât de bine! Mâinile mă furnicau simțind impulsul de a-l explora. Peste tot. Voiam să-l sărut tot așa cum și el voia să mă sărute. Și-i voiam mai mult decât gura. Sfârcurile mi s-au întărit pe pieptul lui cald și căldura dintre picioare m-a inundat din cauză că-și frecase pantalonii de mine.

— Ce ticălos ești, l-am tachinat șoptindu-i în gură.

Și tot iadul s-a dezlănțuit.

Jax nu m-a mai sărutat și mi-a tras șoldurile în penisul lui tare.

— Îl simți? m-a amenințat el înclinându-și fruntea spre a mea. Nu mă stârni, Juliet, sau într-un minut n-o să te mai simți în siguranță.

Şi eu am tras adânc aer în piept, deschizând gura când m-a apucat de mână și m-a tras înapoi pe pat. Balansându-mă înainte, m-am răsturnat pe cuvertura gri cu negru a lui Tate, arătând probabil ca un crab care vrea să scape de rechinul mare și rău. M-am holbat când Jax s-a ridicat la capătul patului, m-a apucat de gleznă și m-a tras spre el.

— Jax! am strigat eu.

Însă era prea târziu.

Mi-a cuprins talia cu ambele mâini și m-a ținut pe loc astfel încât să nu mă pot mișca.

Iar apoi a coborât între picioarele mele și și-a trecut limba peste mine.

Am încetat să mai respir și am rămas cu gura căscată.

— La naiba, știam eu că ai un gust bun, mi-a șoptit el pe piele.

Nu am putut decât să-l urmăresc atunci când a scos limba și mi-a lins încet labiile spre partea de sus a clitorisului, iar apoi a alunecat până la intrare. În sus, apoi în jos, iar apoi încet, tocmai până jos. Simțeam cum clitorisul îmi zvâcnește repede și cum miezul mi se încleștează din cauza ritmului său agonizant de lent. M-a lins și m-a gustat, în sus și-n jos, iar eu am țipat, lovindu-mi coapsa cu palma.

— Jax, am scâncit și am simțit cum o lacrimă îmi curgea din colțul ochiului.

Relaxându-mi picioarele, mi-am depărtat și mai mult coapsele și mi-am lăsat capul pe pat când a mărit ritmul.

Fremătam, iar stomacul îmi ardea ca și când cineva m-ar fi împroșcat cu apă fierbinte.

Mi-am arcuit spatele.

— Nu vreau să te oprești, am gemut.

Mi-a ciupit clitorisul cu dinții, iar eu l-am apucat de păr când m-am ridicat în șezut. Sângele mi-a inundat brațele și picioare ca o căldură lichidă, iar eu mi-am eliberat o mână și mi-am masat sânul.

— Isuse, Juliet, a mormăit Jax.

Mi-am coborât privirea ca să-l văd cum se uita la mine.

— Continuă, mi-a ordonat el.

Iar eu m-am supus.

Mi-am frecat încet sânul și sfârcul, plăcându-mi să mă pipăi și felul în care mă privea. Părul mi s-a ridicat și un mic zâmbet mi-a încălzit obrajii — simțeam că sunt vie.

Dar apoi mi-a apucat clitorisul cu gura și l-a supt.

— O, am strigat simțind un nou val de dorință. Jax, nu te opri. Mă simt atât de bine!

Strângându-mi sânul în mână, mi-am lipit șoldurile de buzele lui, ținându-i capul acolo cu cealaltă mână. Parcă sugea un fruct, după cum mă cuprindea și îmi întindea pielea cu buzele, gustându-mă. Și-a trecut printre dinți carnea mea fragedă doar ca să regăsească partea erectă și să mă soarbă din nou. Pieptul mi-a tremurat și am început să-mi rotesc șoldurile încet în el.

— Iubito, nu ar fi trebuit să mă lași să te gust niciodată, mi-a spus băgându-și limba ca să-mi lingă clitorisul, iar apoi l-a supt, l-a lins și l-a supt din nou. O să vin la tine în seara asta. Mâine. La școală. La naiba, poate că o să-ți desfac picioarele la masă ca să pot mânca.

Dorința crudă m-a făcut să mijesc ochii când m-am gândit la el stând pe un scaun cu spătar înalt, la o masă lungă de trei metri, iar eu desfăcându-mi picioarele ca și când aș fi fost un fel nenorocit de mâncare.

La naiba.

Mi-am lins buzele uscate.

— Vreau să simt cum ai orgasm la mine în gură.

Iar apoi și-a băgat limba în mine, iar eu am sărit de pe pat, aruncându-mi capul pe spate.

— Jax, la naiba! am țipat, zvârcolindu-mă sub atacul lui. Este prea mult!

— Juliet?

Mi-am auzit numele strigat de undeva, dar nu mi-a păsat.

Apucându-l pe Jax de păr, l-am ținut pe clitorisul meu foarte înfierbântat, care-mi zvâcnea, văzându-mi sfârcurile și sânii mișcându-se înainte și înapoi, la unison cu mișcările mele. Și-a băgat limba în mine, făcându-mă să mă încordez și să mă relaxez. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de el.

Și-a scos limba din mine și a început să-mi sărute cu limba clitorisul chiar înainte să-și strecoare un deget în mine.

Capul mi-a alunecat într-o parte, iar eu am început să suspin și să mă frec de degetul lui, fără să-mi pese că eram nerușinată sau că Jax nici măcar nu era iubitul meu.

— Jax, am gemut eu. O, Dumnezeule!

— Jax? am auzit pe cineva repetând. Juliet, ești bine?

Am deschis ochii și fața mi-a luat foc.

— O, Dumnezeule, am șoptit coborându-mi privirea spre Jax, ai cărui ochi râdeau când îmi săruta clitorisul.

— Juliet?

Shane m-a strigat din nou din spatele ușii încuiate.

Jax a ridicat amuzat o sprânceană.

— Haide. Las-o să audă cât eşti de sălbatică. Cât de mult îți place asta.

Şi-a scos şi şi-a băgat degetul, mișcându-l înainte și înapoi. Era atât de bine, iar furnicătura era chiar acolo, foarte aproape. Eram aproape gata. Limba lui neobosită venea spre mine, lingându-mă și sorbindu-mă. Înăuntru, afară; mă lingea, mă gusta și mă mușca.

— Ah, am suspinat eu. O, Dumnezeule!

Apoi am avut orgasm, șocurile explodându-mi de sub abdomen când am apucat cuvertura de deasupra capului meu. Am zvâcnit în el, inspirând și mișcându-mi șoldurile între degetele lui, având nevoie de tot ce avea să-mi dea.

Mai mult. Am înghițit în sec și m-am uitat la el cu ochi înceţoşaţi.

Voiam mai mult. Mai mult de la el.

— Juliet!

Clanța ușii s-a mișcat, iar eu am luat de pe pat tricoul în care dormeam.

Ridicându-mă și îmbrăcându-mă cu el, l-am prins pe Jax tocmai când m-a tras spre el pentru un sărut. Stând în genunchi între picioarele mele, mi-a cuprins fața și m-a sărutat. Încet și dulce.

Retrăgându-se și atingându-și fruntea de a mea, a închis ochii. Am urmărit în liniște cum se încrunta și mi s-a părut că urmează să spună ceva sau că se gândește la ceva important.

S-a retras, scuturând din cap și oftând.

— Rahat, a mormăit el.

— Ce? am întrebat eu repede, brusc simțindu-mă de parcă aș fi făcut ceva greșit.

— Nimic, a șoptit el, trecându-și mâna prin păr. Doar că...

A ezitat, s-a uitat în altă parte și apoi din nou la mine.

— Doar că nu am crezut niciodată că treaba în sine o să se ridice la nivelul fanteziei, știi?

El a schițat un zâmbet.

— Sper că îți place distracția de vară, Juliet, pentru că de-abia a început.

Și l-am urmărit cum s-a ridicat, a descuiat uşa şi a trecut pe lângă Shane, care era nemişcată şi uimită.

Distracția de vară? Am simțit un zâmbet răutăcios pe buze. Așadar, credea că trăsese toate sforile și că mă avea.

Aproape am pufnit în râs.

CAPITOLUL 13
Jaxon

Am aruncat cârpa de șters și i-am făcut un semn din bărbie lui Sam să mă ajute cu pneul. El l-a rostogolit și l-am ridicat pe ax.

Casa mi se umpluse de oameni de îndată ce am plecat de la Juliet, cu doar câteva ore în urmă, și toţi ne pregăteam pentru cursele din seara aceea.

Ei erau acolo, cu capetele sub capote, dar al meu era încă între picioarele ei.

Isuse!

Am întins mâna, dând mai tare melodia „Falling Away from Me" a lui Korn, și mi-am trecut mâna prin păr, chiar deasupra urechii, unde cozile erau încă la locul lor.

Am zâmbit când mi-am adus aminte că ea îmi făcuse părul. Nu mă atinsese prea mult într-un singur loc. Nu se lăsase peste mine şi nici nu mă mângâiase. Și când se întinsese și îmi atinsese mâna, doar ca să mă anunţe că mă înţelegea și că nu trebuia să vorbim despre asta, eu închisesem ochii, simțindu-mă în siguranță. Nu-mi plăcea să fiu pieptănat, dar îmi plăcuse că mă atinsese ea și aș fi lăsat-o bucuros să o facă din nou.

Ea a avut grijă de mine astăzi.

Iar eu ce am făcut? I-am desfăcut picioarele și am devorat-o ca și când ar fi fost o curvă.

Încă nu o scosesem în oraș, la o cină sau la o plimbare în parc, așa cum voiau fetele. În ultimele câteva săptămâni mă certasem cu

ea, o amenințasem, iar apoi încercasem să o ating de fiecare dată când am fost singuri. O împinsesem, o apucasem și țipasem la ea.

Am fost un ticălos și nu am fost blând.

Naiba să mă ia. Transpirația îmi curgea pe tâmplă, iar gâzele care bâzâiau afară, în soarele verii, m-au făcut să dau muzica mai tare. Să-mi înec acele gânduri.

Nu aveam de gând să zăbovesc destul de mult ca să o văd alungându-mă când și-ar fi dat seama de greșeala pe care o făcuse apropiindu-se de mine, dar, de fiecare dată când credeam că pot să mă retrag, sfidarea ei și cearta mă atrăgeau din nou.

— Rahat! a strigat Sam când a fost tras spre pământ de partea mea de pneu, pe care-l scăpasem fără să-mi dau seama.

Mi-am strâns în pumn părul și m-am întors, lovind cu piciorul cutia de scule, care s-a ciocnit de perete. Sculele s-au izbit unele de altele înăuntru, unele sertare deschizându-se.

— Hm, l-am auzit pe Sam îndrăznind să spună. Nu exagerezi?

M-am întors și, văzându-i expresia confuză, am râs.

— Îmi pare rău. Am mintea ocupată, omule.

— De când? a mormăit el aplecându-se ca să ridice din nou pneul. Asta a fost prima dată când mi-ai amintit de Jared.

— Mda, am mormăit aplecându-mă să ridic pneul împreună cu el. Ce e în neregulă cu asta?

El s-a străduit să ridice greutatea, scrâșnind din dinți.

— Nimic, dacă ești o tornadă, a glumit. Doar că distruge tot ce-i stă în cale.

Bine. Bun argument.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar, iar eu am răsuflat greoi când am pus pneul pe ax.

M-am uitat la telefon, am văzut numele lui Jared și mi-am trecut mâna peste față.

Minunat.

— Ce? am răspuns, știind că o să mă streseze din nou cu ordinul ăla de restricție blestemat.

— Pe toți sfinții, a înjurat el. Ce ți-a intrat în fund în vara asta? De fiecare dată când te sun, ești țâfnos.

— Nimic. Mă port frumos cu toată lumea, mai puțin cu tine.

— Minunat, a replicat el. Dă-mă în judecată pentru că-mi pasă de tine.

— Mai degrabă pentru că nu mă lași în pace.

Am ieșit din garaj, departe de cei șase băieți și prietenele lor de pe strada mea.

— Amuzant, a spus el.

I-am simțit umorul fals din voce.

— Deci, ce-ai pățit?

Eu am strâns din buze.

— Nimic, am mințit. Sunt doar ocupat.

— Mereu ești ocupat. El a ezitat. Iar noi trebuie să vorbim.

— Nu este momentul potrivit.

— Tata iese curând din închisoare, a spus el. Trebuie să discutăm.

Am strâns telefonul în mână și mi-am domolit vocea.

— Răspunsul meu în ceea ce privește ordinul de restricție este același.

Tata mai avea încă trei ani de închisoare pentru posesie de droguri și abuzuri împotriva minorilor, dar pedeapsa îi fusese redusă pentru bună purtare și pentru că își trădase două cunoștințe vechi din comerțul de droguri.

Jared vorbea cu noul soț al mamei lui — tatăl lui Madoc — despre obținerea unui ordin de restricție pentru momentul în care tata avea să iasă din închisoare. Îl voia pe Thomas Trent departe de el, de mama lui și de Tate — iar eu, pe de altă parte, îl așteptam pe tata.

Voiam să-l înfrunt și aveam un om de legătură înăuntru care mă ținea la curent cu tot ce se întâmpla cu el. Cu prietenii lui, vizitatorii și inamicii.

— Am să vin vineri acasă și-o să ne ocupăm de asta.

Mi-o spunea, nu mă întreba.

Mânia mi-a încălzit tot corpul, dar nu voiam să mă cert din nou cu el. Era plecat mult timp și îl iubeam.

Dar trebuia să înceteze.

Mașina GTO a lui Madoc a oprit în fața casei lui Tate, iar eu am mijit ochii văzând un Nissan 370Z oprindu-se chiar în spatele lui.

Jared îmi bolborosea la ureche, dar eu nu îl auzeam. Ce căuta Madoc acasă la Tate? Și al cui era Nissanul acela?

Madoc și Fallon au ieșit din mașină, urmați de șoferul Nissanului, un tip înalt și blond care se îmbrăca precum Madoc, cu pantaloni scurți albaștri, un tricou care părea scump și șlapi.

Isuse. Mergeau pe aleea lui Tate. De ce mergeau pe aleea lui Tate?

I-am închis telefonul lui Jared când Madoc s-a îndreptat spre mine, iar Fallon și tipul blond au continuat să meargă spre ușa casei lui Tate.

— Ce se întâmplă? am făcut semn din bărbie spre Madoc și i-am strâns mâna, ca de obicei.

— Nimic, a spus el nevinovat.

— Termină cu prostiile. Ce e cu ăla de acolo?

El a râs.

— O, te referi la amicul meu din Northwestern?

Ticălosului îi plăcea asta.

— Numele lui este Adam Larson. Este în vizită în oraș. Eu și Fallon o luăm pe K.C. la carnaval și am crezut...

Însă eu nu mai ascultam.

Uitându-mă pe lângă Madoc, am văzut-o pe Juliet ieșind cu Shane și părea că Fallon le făcea cunoștință.

Juliet a întins mâna, strângând-o pe a lui, și am văzut-o cum zâmbea.

Telefonul mi-a pocnit în pumn, iar eu am clipit, ridicându-l ca să văd dacă am crăpat carcasa.

La naiba.

— Ups, a spus Madoc râzând de telefonul meu crăpat. Cineva este nervos.

Am scuturat din cap.

— Ce pui la cale?

El și-a ridicat defensiv mâinile.

— Nimic. Am văzut ce s-a întâmplat la petrecerea de aseară și m-am gândit că nu mai ești interesat. Adam este un băiat bun. Pur și simplu, nu vreau ca K.C. să se simtă în plus cu mine și cu Fallon la carnaval.

— O are pe verișoara ei, am mormăit eu printre dinții încleștați. Cum să se simtă în plus? Și o cheamă Juliet. Nu îl vreau în preajma ei!

M-am băgat în fața lui.

— Hmm...

El m-a privit câteva secunde și s-a întors ca să se uite la cei care coborau scările. Juliet s-a uitat la mine, părând un pic jenată, înainte de a se întoarce ca să îl lase pe Adam să-i deschidă portiera.

Arăta al naibii de bine, iar eu voiam să-i văd din nou ochii. Purta blugi zdrențuiți și un tricou special de-ale lui Fallon. Cu logoul negru Def Lepperd în față, spatele neted și bronzat i se vedea prin cele douăzeci de tăieturi orizontale de pe spate. Îi vedeam și cerceii lungi — din pene cred. Își îndreptase părul, machiajul o făcea să strălucească, iar mâinile mele voiau să-i atingă picioarele.

Și ea pleca împreună cu un alt tip.

Madoc s-a întors din nou spre mine.

— Dacă ar fi știut că este a ta, nu s-ar fi urcat în mașina aia.

Ticălosule.

— Lui Jared i-au trebuit opt ani să pună gheara pe Tate, m-a provocat. Te credeam mai priceput.

Punând punctul pe *i*, a mijit ochii și și-a vârât mâinile în buzunare înainte de a pleca. Shane a urcat în mașina lui Madoc, împreună cu Fallon, iar asta însemna că Juliet era singură cu tipul ăla.

Iar eu i-am urmărit pe toți plecând în viteză.

Mi-am strâns pumnii și am băgat mâna în buzunar după chei.

— Sam.

Mi-am luat tricoul de pe masa de lucru.

— Poți să încui tu după ce pleacă toată lumea? Trebuie să lipsesc o vreme.

El a dat din cap.

— Sigur. Unde te duci?

L-am ignorat, cuvintele lui Madoc plutind încă în aer.

„Dacă ar fi știut că este a ta, nu s-ar fi urcat în mașina aia."

Nu, am gândit eu. Ea știa că îmi aparține și nu ar fi trebuit să urce în mașina aia.

CAPITOLUL 14
Juliet

Când am să pun mâna pe tine...

Le-am trimis câte un mesaj lui Shane și lui Fallon amenințându-le și am băgat telefonul din nou în poșetă.

— Îmi pare rău că te-am încolțit.

Conducând, Adam s-a uitat cu părere de rău la mine.

— Nu a fost ideea mea.

— Sunt sigură.

Nu o cunoșteam foarte bine pe Fallon, dar aveam impresia că fusese mai mult ideea lui Madoc, în orice caz.

— Dar sunt cumva bucuros.

El mi-a zâmbit sincer.

— Câtă vreme nu ai un prieten care să vină și să mă ia la bătaie.

Am respirat sacadat, gândindu-mă imediat la Jax, ceea ce era ciudat, de vreme ce tocmai mă despărțisem de Liam. Nu ar fi trebuit să mă gândesc la Liam când Adam a spus „prieten"?

— Nu, m-am grăbit să spun. Nu am prieten.

— Bun.

El s-a relaxat pe scaun, comportându-se băiețește, ca Jax. Dar fără să o facă la fel de bine.

Adam nu era atât de înalt și nu umplea spațiul în același fel ca Jax. Mașina lui era mai compactă și nu simțeam tremurul în coapse ca atunci când Mustangul lui Jax vibra sub mine.

Mașina lui Adam era amuzantă. Mașina lui Jax era o amenințare.

O, Doamne! De ce îi comparam? Jax nu îmi făcea nicio promisiune. Iar Adam venise doar pentru câteva zile.

Niciunul nu era disponibil, după părerea mea, iar eu eram liberă.

Distrează-te la carnaval, Juliet.

Am intrat pe terenul bâlciului și am parcat pe un câmp cu iarbă, chiar lângă mașina lui Madoc.

Imediat ce am coborât din mașină, am zâmbit.

Bâlciurile se țineau pe terenurile stabilite de primărie, nu departe de Loop, și probabil că aceea era cea mai bună zi în care să vii. Având în vedere că eram în mijlocul după-amiezii, temperatura depășise treizeci și șapte de grade și deja eram lipicioasă. Chiar dacă unii urau asta, mie îmi plăcea.

Luminile difuze de la distanță aruncau străluciri spectaculoase roșii, verzi, galbene și albastre, iar sunetele de la carnaval umpleau aerul fierbinte și dens, făcându-mă să zâmbesc.

Muzica anilor optzeci se auzea din difuzoare ieftine, petrecăreții țipau în timp ce *montagne russe*-urile îi plimbau prin aer și megafoanele urlau numele ultimilor câștigători ai aruncării de inele și ai bălții cu rațe, în timp ce pocnetul ascuțit al jocului cu baloane și săgeți îmi spărgea timpanele.

Am inhalat mirosul fierbinte de plăcintă amestecat cu dulceața lipicioasă a vatei de zahăr și m-am apucat de marginile pantalonilor scurți când am mers prin iarba înaltă, spre intrare. Cu soarele lovindu-mi umerii și transpirația curgându-mi deja pe spate, mi-am lins buzele, gustând praful din aer.

Carnavalurile ieftine îi dezgustau pe mulți oameni. Erau murdare și dărăpănate și atrăgeau mulți ciudați.

Cel puțin asta îmi spusese mama.

Singurul motiv pentru care ea venea în astfel de locuri era ca să stea la un stand și să înscrie oameni pentru Clubul Grădinarilor, Clubul Rotary sau pentru candidatul la alegeri pe care-l sprijinea în anul respectiv.

Totuși, nu mi-am dorit niciodată să iau parte la asta. Niciodată nu mi-am dorit să stau închisă într-o sală de banchet cu aer condiționat de pe terenul de bâlci. Atmosfera de afară avea ceva absolut primitiv. Transpirația, căldura, praful.

Nu puteam să-mi explic și-mi era mereu rușine de asta, dar mă simțeam primitivă în acel loc. Îmi plăcea carnavalul. Pentru toate motivele pentru care mama îl ura.

Am cumpărat de la intrare brățări care să ne permită să umblăm prin bâlci cât voiam până la închidere, iar apoi ne-am dus după mâncare.

— Hot dog, a comandat Fallon, băgând mâna în poșetă.

Madoc a venit în spatele ei și a sărutat-o pe gât.

— Să nu-ți pierzi pofta de mâncare. Am unul de treizeci de centimetri pentru mai târziu.

— Uf.

Ea l-a înghiontit, dar tot a zâmbit.

Eu rânjeam, Madoc râdea, iar Adam și Shane se ajutau unul pe celălalt cu brățările.

M-am întors spre fata care lucra la standul cu mâncare.

— Aș vrea o înghețată pe băț cu cireșe, te rog.

Și am ridicat din sprâncene spre Shane.

— Tu ce vrei?

— Și eu vreau hot dog!

Abia și-a ridicat privirea când i-a prins brățara lui Adam la încheietura mâinii.

— Adam? Vrei ceva? a întrebat Madoc.

— Nu, mulțumesc.

Am plătit și am mâncat și am vorbit despre tot ce se întâmplase. Despre ideea genială a lui Shane de a-și schimba din nou specializarea pentru o carieră la o facultate la care nici măcar nu începuseră cursurile. Fallon încerca să decidă ce piercing să își pună, iar Madoc încerca să îi bage mâna între picioare ca să-i arate

unde voia el să își pună ea piercingul. Adam vorbea despre ultimele cercetări privind dieta vegetariană.

Iar eu încercam să nu mă gândesc la cât de repede decăzusem în ultimele douăzeci și patru de ore.

O amenințasem pe mama, îl lăsasem pe Jaxon Trent să-și bage degetele și limba în mine, iar acum nu eram sigură unde aveam să ajung la facultate în toamnă, de vreme ce Sandra Carter cu siguranță avea să-mi interzică accesul la fonduri.

Și am râs.

Zâmbetul mi s-a întins pe față și am simțit un bâzâit pe sub piele în timp ce toată lumea discuta, iar eu continuam să râd.

Mi-am lăsat capul în jos, iar stomacul m-a furnicat.

— Hm... a început Shane. Ești bine?

M-am uitat la ea cu ochii încețoșați de fericire.

Mda. Nu sunt bine. Sunt cumva bine. Mă simt bine. Dar nu sunt bine. Nu este minunat?

Expresiile lor mirate m-au făcut să zâmbesc.

— K.C.?

Iar apoi mi-a dispărut zâmbetul.

M-am oprit și am văzut-o pe mama la câțiva metri distanță, ducând o tavă cu plăcinte.

Purta o rochie vaporoasă de culoarea lavandei și pantofi cu toc, arătând impecabil cu părul ei creț și prins la spate, într-o coadă la baza cefei. Brusc, am devenit foarte conștientă de fiecare centimetru al pielii mele transpirate.

Am văzut-o cum mă măsura din priviri, uitându-se cu atenție la mine, iar apoi mijind ochii. Nu a spus nimic, ci s-a întors și s-a îndreptat din nou spre sala de banchet.

Am rămas pe loc și m-am uitat după ea, încercând să îmi dau seama la ce se gândea. Chiar mă ura atât de mult?

Madoc și Adam o luaseră înainte, dar eu m-am întors spre Fallon și Shane, care erau lângă mine.

— Nu sunt nepotrivit îmbrăcată, nu? am întrebat.

Fallon a zâmbit.

— Cum te simți?

Mi-am coborât privirea, amuzamentul gâdilându-mi fața. Nu purtam nimic special, dar aveam haine scurte, un pic transparente, cu tăieturi pe spate și sugestive. Cele trei lucruri îngrozitoare.

— Zgomotoasă, am mărturisit. Mă simt zgomotoasă. Ca și când mă aude toată lumea.

— Dar în largul tău? a insistat ea.

Am dat din cap.

Mda.

— Atunci este suficient de bine, a replicat ea. Îți faci propriile reguli, Juliet. Fetele se îmbracă pentru ceilalți. Femeile se îmbracă pentru ele.

Și alea au fost cele mai sincere cuvinte pe care le auzisem în ultima vreme.

Îmi plăcea să fiu conștientă de corpul meu.

— Deci cu ce să începem?

Shane și-a trecut degetele prin păr, dându-l într-o parte.

— Gravitron, Tilt-A-Whirl sau Kamikaze?

M-am uitat împrejur și am zărit o casă bântuită. Plăcerea mea vinovată.

— Cu aia.

Am arătat spre micul depozit cu un dragon imens gonflabil ce avea gura căscată, așezat la intrarea din față. Era în fiecare an acolo. Pentru o călătorie obișnuită, intrai în gura dragonului și în depozitul transformat în casă de distracții.

Am mers în față, Shane și Fallon chicotind în spatele meu, în timp ce Adam și Madoc au rămas în urmă, la jocul de pistoale cu apă.

Am părăsit mirosurile neplăcute și sunetele carnavalului, iar eu am suspinat când rafalele de vânt mi-au atins corpul atunci când am intrat prin gura dragonului. Ventilatoarele suflau din mai multe direcții, răcindu-mi stratul subțire de transpirație de pe picioare,

abdomen și brațe, iar aparatul de ceață îmi sufla nori ușori în jurul picioarelor.

Uitându-mă împrejur, am sorbit întunericul, asimilând mirosul de praf și adâncime. Parcă erai într-un beci.

Îngheţata mi s-a scurs pe mână, iar eu am clipit, coborându-mi privirea și lingându-mi dulceața lipicioasă și roșie de pe mână.

Tavanul ne-a făcut loc, ridicându-se, iar noi am intrat în casa de distracţii.

Cotind prin labirintul cu panouri din plastic transparent, m-am lovit de pereții pe care nu îi vedeam și am râs la cotiturile unde a trebuit să întind orbește mâna ca să mă asigur că am rămas acolo. Mâncând din îngheţată, m-am legănat pe pod, prin butoiul rotitor și pe scândura cu măști de carnaval strălucitoare care treceau pe lângă mine. Mi-am pierdut echilibrul și mi-am mușcat buza ca să nu râd. Îmi plăcea că nu știam în ce direcție mă îndreptam sau pe unde urcam.

M-am uitat peste tot, studiind toată priveliștea, și nu m-am grăbit, plimbându-mă spre casa bântuită.

Mușcând din îngheţată, am urcat spre diferitele panouri din camera mare. Luminile aruncau o strălucire slabă, iar căsuțele decorate cu copaci goi, balaurii și morţii înviați m-au făcut să mă simt aproape ca de Halloween.

Aproape. Dacă nu ar fi fost căldura.

Am auzit râsete la distanță și, întorcându-mi privirea dinspre scena cimitirului, am văzut că eram singură.

Am lăsat îngheţata mai jos, lingându-mi buzele și uitându-mă repede în jurul meu. Unde erau Shane și Fallon? Casa de distracţii nu fusese aglomerată. Niciodată nu era, dar...

Am simţit cum inima îmi bate mai tare și mi se ascut simţurile. Era întuneric, eu eram singură și...

Mda. Am dat colțul și am urcat scările. Dacă îmi aminteam bine, exista un tobogan care te ducea spre nivelul de jos și către ieșire.

Urcând în fugă scara în spirală, am trecut repede pe lângă rândul de oglinzi, ridicând praful cu șlapii mei, și am fugit spre toboganul-tunel care conducea înapoi afară.

Dar nu am ajuns.

Cineva m-a cuprins de talie, iar eu am țipat când mi-a mormăit la ureche:

— Credeai — respirația lui fierbinte îmi ardea pielea — că glumesc când am spus că nu mă poți opri, Juliet?

Jax.

Pieptul lui tare mă împingea în spate, iar eu am închis ochii, simțindu-mă în siguranță și în același timp amenințată.

Inima îmi bubuia în stern, iar pieptul îmi ardea.

— Ce crezi că faci? l-am întrebat apucând bățul de la îngheţată cu degetele, fără să-mi pese că se scurgea.

M-a lins dinspre partea de jos a gâtului spre ureche și mi-a prins lobul între dinți.

— Nu știu.

Părea jucăuș.

— Vrei să mă opresc?

Mi-am răsucit capul, iar aerul dintre buzele noastre s-a încălzit înainte ca el să-și ridice capul, să-și treacă degetele prin părul meu și să-mi acopere gura cu a lui. Am simţit gustul de scorțișoară și mi-am lipit buzele de ale lui, scoțând limba ca să-l ling.

Apoi s-a desprins din sărut, iar eu am clipit când s-a lăsat în genunchi, a întins mâna ca să-mi descheie pantalonii scurți și i-a tras în jos, cu tot cu chiloți, și când și-a înfipt dinții în carnea mea.

— Jax! am strigat.

O, Dumnezeule! Eram în public! *Rahat!*

El m-a ţinut de mijloc, sărutându-mi și mușcându-mi spatele și fundul.

Am gemut, un infern blestemat arzându-mi între picioare.

— Jax, Doamne sfinte, am scâncit. Ar putea să intre cineva.

El s-a ridicat, m-a luat în brațe și m-a dus spre perete, lăsându-mi pantalonii scurți pe podeaua prăfuită.

Lăsându-mă din nou jos, pe picioarele mele, s-a aplecat și mi-a scos tricoul peste cap.

Încă purta pantalonii negri, lăsați pe talie, dar prinși cu o curea neagră. Totuși, își scosese tricoul, care-i atârna din buzunarul de la spate, și îi atingea piciorul când se mișca.

Ridicându-se deasupra mea, m-a privit de sus cu o expresie provocatoare.

— Nu intră nimeni.

Și-a lipit palma de pieptul meu și și-a coborât-o lent, oprindu-se ca să-mi frământe sânul, iar eu am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate când mi l-a prins în mână.

— Ți se topește înghețata.

Părea ușor amuzat. Iar apoi am căscat ochii când mi-a ridicat mâna, mi-a luat înghețata și mi-a lins toate degetele, unul câte unul.

Coborându-și mâna, mi-a înconjurat sfârcul cu limba, iar eu am respirat șocată printre dinți. Sfârcurile mele deja tari s-au înviorat și mai mult, iar sucul rece din gura lui, în contrast cu valul de căldură sufocantă din mine, mi-a stârnit un ciclon în stomac.

— Îți place.

Părea surprins.

— Pun pariu că asta o să-ți placă și mai mult.

Iar eu l-am apucat de umeri și mi-am înfipt unghiile când mi-a strecurat înghețata între picioare, mișcând-o de-a lungul labiilor.

Am gemut.

— Ești un ticălos.

Dar, la naiba, îmi plăcea.

— Te rog, oprește-te, l-am implorat.

El și-a lipit buzele de ale mele și pieptul gol de al meu, iar eu l-am sărutat ca și când ar fi fost ultima dată când aș mai fi mâncat ceva. L-am ținut aproape, mișcându-mă spre el și împingându-mi șoldurile în înghețata pe care o mai ținea acolo.

La naiba, îl doream.

— Uram ideea că tipul ăla ar putea să te atingă.

Mi-a strecurat înghețata printre labii.

O, Dumnezeule! Am închis ochii. Mă simțeam atât de bine!

Am scuturat din cap.

— Nu m-a atins, am spus suspinând. De asta îți făceai griji?

El mi-a ignorat întrebarea cât a continuat să-mi mângâie șoldul și să miște înghețata.

— Jax, i-am șoptit pe buze. Tu ești cel la care mă gândesc.

În clipa următoare înghețata a dispărut, iar Jax era între picioarele mele, lingând sucul roșu care mi se topise pe toată pielea.

— O, Dumnezeule!

L-am apucat de păr.

Mi-a supt clitorisul cu buzele, iar eu l-am lăsat să îmi ridice un picior pe umărul lui când m-a devorat.

Mizeria de pe perete îmi intra în spate, iar căldura îmi ardea nările când inspiram greoi.

— Jax, este atât de cald!

Părul mi se lipea de gât și de față.

— Iubitule... l-am apucat mai strâns de păr, gata să-i călăresc fața blestemată dacă nu mi-ar fi dat ce îmi trebuia.

El mi-a sărutat clitorisul, labiile și coapsa acolo unde se întâlnea cu șoldul...

— Transpirația ta...

A scos limba, lingându-mi șoldul și abdomenul.

— La naiba, îmi place să mă joc cu tine.

Am înghițit și mi-am coborât piciorul. Apucându-l de coadă, i-am ridicat fața spre mine.

— Nu mă mai joc.

Ochii îmi ardeau, iar eu nu știam dacă din cauza păsăricii care îmi zvâcnea sau a faptului că știam că ochii, limba sau sfidarea lui mă tulburau atât de tare încât eram gata să țip.

— Te rog, trage-mi-o, am șoptit.

Simțeam cum umezeala curge din mine. Eram pregătită. Aveam nevoie de asta!

Ochii i s-au aprins și, pentru prima dată în viața lui, a părut uimit.

A respirat în tăcere, dar, centimetru cu centimetru, s-a ridicat ca să stea deasupra mea. Mâinile mi-au căzut pe pieptul lui și l-am privit în ochi în timp ce și-a desfăcut cureaua. I-am mângâiat părul de deasupra urechii, simțind mirosul de pneuri și vaselină când a scos un prezervativ, iar apoi și-a lăsat pantalonii să-i cadă pe podea, dând totul la o parte cu piciorul.

Şi chiar l-am fixat cu privirea şi am inspirat când și-a pus prezervativul și m-a ridicat, lipindu-mi corpul de zidul de oțel din spatele meu.

M-am agăţat de gâtul lui și mi-am lăsat capul pe spate când inelele din sfârcurile lui mi-au tachinat sânii și m-a sărutat.

— Vreau să te simt adânc în mine. Să-ți simt transpirația pe piele, limba ta catifelată. Jax, sunt a ta, am spus răgușită, cu gâtul uscat. Mereu am fost doar a ta.

El m-a apucat de gât, sărutându-mă apăsat pe gură, iar eu l-am sărutat la fel.

Şi când a întins mâna între noi ca să intre în mine, mi-am lipit buzele de ale lui atât de puternic încât am simţit că mă taie cu dinţii.

— O, Dumnezeule, am suspinat și am scâncit, cu ochii închiși și cu tot trupul tremurându-mi când s-a împins în mine, centimetru cu centimetru. Ah, am gemut, rămânând nemișcată și simțindu-l cum mă penetrează.

Căldura sufocantă mi-a străbătut pântecul şi coapsele când grosimea lui tare m-a penetrat mai adânc, iar eu mi-am lăsat capul pe spate și l-am apucat pe Jax de gât cu ambele mâini.

Eram contopiți, iar eu eram în flăcări.

Şi acum eram a lui.

CAPITOLUL 15
Jaxon

Am intrat cu totul în ea și am simțit cum s-a încordat și s-a relaxat când s-a deschis pentru mine.

Isuse Hristoase!

M-am retras și apoi m-am împins încă o dată în ea. Era strâmtă și caldă.

— La naiba, ce bine e.

Vaginul ei umed și alunecos îmi învăluia penisul ca într-o mănușă, iar eu i-am strâns șoldurile, forțându-mă și abținându-mă să intru ușor.

Ar fi trebuit să mă opresc. Eram în public și ar fi trebuit să mă opresc, la naiba, dar nu am făcut-o.

Mă dureau plămânii pentru că nu puteam să respir și mi-am ascuns fața în gâtul ei, sigur că-mi citește agonia dulce pe chip.

— Isuse, iubito, am spus gâfâind. Ești atât de strâmtă. Și atât de umedă.

Și am gemut, scufundându-mă din nou încet în ea și apucând-o de fund cu degetele.

— Jax?

Ea și-a ridicat din nou capul și și-a umezit buzele.

— Nu sunt de porțelan, a spus gâfâind, implorându-mă. N-am să mă rup, nu te opri. Sunt pregătită.

Am râs tremurat și-am simțit cum transpirația îmi curgea pe spate când i-am sorbit pielea încălzită, plăcându-mi cu adevărat cât de bine reușise să se facă auzită.

Îndreptându-mă de spate, am ridicat-o suficient cât să mă asigur că o țin bine și am lipit-o de zid.

— Sper că te-ai antrenat, am avertizat-o. O să ai nevoie de energie pentru asta.

Mi-a cuprins gâtul cu brațele și și-a lipit obrazul de al meu când am început să i-o trag așa cum știam că își dorea.

Era un chin să o aud; gemetele și țipetele ei ne înconjurau, iar eu am sărutat-o, devorându-i toate strigătele. Voiam totul. Tot ce avea să-mi dea. Să-i simt gemetele și scâncetele în gură, vibrându-mi în gât, era un val de adrenalină.

Când mi-am împins șoldurile în ea, fiorii mi-au acoperit pielea cu frenezia și căldura care ardeau în mine.

Sfârcurile ei tari mi se frecau întruna de piept, cerceii ei cu pene albe și negre îmi gâdilau umerii, iar pielea ei strălucitoare și trupul fragil... mă ucideau. Era incredibil de frumoasă.

— Jax, a spus ea suspinând pe buzele mele și și-a înclinat capul pe spate ca să mă privească.

Părea pe cale să leșine.

— Îmi pare rău că nu știu ce să fac, a spus cu o voce tremurândă. Vreau să fiu bună pentru tine.

Iar eu mi-am încordat mușchii și am apucat-o și mai tare de fese.

— Iubito.

Am scuturat din cap și m-am uitat în ochii ei minunați când s-a mișcat în sus și în jos cu mine în ea.

— Nimeni nu este mai dulce decât tine. Ești al naibii de perfectă.

Ea s-a uitat într-o parte, iar eu i-am urmărit privirea și i-am văzut pe Madoc, Fallon, Shane și păpușa Ken plimbându-se pe afară. Pereții casei distracțiilor se ridicau doar până la jumătate, lăsând partea de sus deschisă. Eram destul de sus și suficient de departe încât să nu fim observați, dar noi îi vedeam.

Iar ei o căutau.

Melodia „Talk Dirty to Me" a trupei Poison se auzea din difuzoarele de afară, aerul fierbinte sufla pe pielea noastră, iar eu m-am retras.

— Vin încoace, am spus. Mă întreb cât o să le ia să ne găsească.

— Nu.

Și-a mușcat buza de jos, îngrijorarea străbătându-i chipul.

— Credeam că ai spus că nu o să vină nimeni. Mama mea este afară.

Iar apoi a gemut, închizând ochii.

— O, Dumnezeule! Păstrează ritmul. Continuă să o faci, a spus ea gâfâind.

Mi-am îndreptat spatele și i-am tras șoldurile în mine tot mai repede.

— Nu-ți face griji. Mama nu o să afle.

M-am aplecat, sărutându-i sânul și continuând să mă mișc în ea. I-am lins transpirația sărată de pe piele și mi-am concentrat atenția asupra celuilalt sân, luându-i sfârcul în gură.

La naiba. Pielea-i era dulce.

— Este atât de cald, a șoptit ea și avea perfectă dreptate.

Părul îi stătea încă al naibii de bine, dar șuvițele se lipeau de ea, tot așa cum și ale mele se lipeau de mine.

— Sunt aproape, a gemut ea. Nu te opri, Jax. Te rog. Exact așa, m-a îndemnat ea.

M-am îndreptat de spate, mi-am coborât privirea spre abdomenul ferm și am apucat-o de șolduri.

— Așa, iubito.

Și i-am ghidat șoldurile într-un opt spre mine, iar apoi din nou în jos.

Abdomenul i s-a mișcat în valuri spre mine, iar eu am gemut când a continuat și și-a găsit ritmul. Înăuntru, apoi afară. Răsucindu-se în interior și-n exterior. De nenumărate ori, mă înnebunea.

S-a încruntat când a preluat controlul, mișcându-se din ce în ce mai rapid.

— O, Jax, a strigat și s-a mișcat mai repede și mai sălbatic.

Din ce în ce mai sălbatic. De nenumărate ori șoldurile i s-au lovit de mine, împingându-mi penisul adânc în ea.

Am inspirat și am simțit presiunea crescând ca și când aș fi fost pe cale să explodez.

— Haide, am mormăit apucând-o de șolduri și trăgând-o în mine. La naiba, iubito. Iar apoi mi-am lăsat capul pe spate. Isuse, mă ucizi.

Aveam să ne rănim șoldurile, dar nu îmi păsa câtuși de puțin.

— Îmi place atât de mult, a scâncit ea. Ah, ah, ah...

Ne-am lipit de zid, cu piepturile apropiate, și i-am acoperit gura cu mâna, înăbușindu-i strigătele.

Gemetele ei mi-au vibrat prin palmă, iar corpul i s-a moleșit odată cu orgasmul, în timp ce eu îl aveam pe al meu. Toți mușchii mi s-au încordat cu valul de euforie din penis și mi-am dat capul pe spate și am gemut.

— La naiba, Juliet. La naiba.

Mi-am încleștat dinții, m-am împins cu putere și mi-am dat drumul în ea când a avut orgasm.

Drăcia dracului. Inima îmi bătea atât de tare încât îmi auzeam pulsul în urechi și am fost nevoit să-mi încordez toți mușchii ca să mă asigur că rămân în picioare. Mușchii abdominali îmi erau al naibii de încordați, dar brațele nici pe departe obosite.

I-am frământat fesele, dezgolindu-mi dinții și respirând extrem de repede.

Ea abia mai rezista. Capul moale i s-a lovit de brațele subțiri cu care încă mă ținea de gât.

Iar apoi și-a ridicat capul, întâlnindu-mi privirea. Și eu am încremenit.

K.C. Carter, goală și strălucind, dezbrăcată și dezlănțuită, îmi zâmbea.

— Juliet! a strigat cineva. Unde ești?

Ea s-a smucit, dar eu am apucat-o și am ținut-o strâns, șoptindu-i pe buze:

— Cred că te plac.

Și am sărutat-o ușor până când am rămas amândoi fără suflare. M-am retras și mi-am lăsat fruntea să cadă pe a ei cât am încercat să-mi recapăt suflul.

Trebuia să mă gândesc la prea multe lucruri. Ea se uita întruna la mine ca și când s-ar fi așteptat să mă port mai frumos; ne certam mereu și, în plus, erau o mulțime de lucruri pe care nu avea să le afle niciodată despre mine. Dar... îmi plăcea de ea. Cu siguranță o plăceam.

Ea s-a retras, iar eu am simțit-o parcă plutind când și-a ridicat privirea spre mine.

— Și eu te plac.

A zâmbit.

— M-am descurcat bine?

Un zâmbet pe care nu-l afișam îmi gâdila maxilarul.

— Te anunț eu când am terminat, i-am răspuns pe un ton încrezut și am tras-o din nou spre mine.

— Încă ai erecție? a spus fără să gândească, părând speriată. Dar... dar, s-a bâlbâit, vin prietenii mei!

Mi-am împins șoldurile în ea, făcând-o să tacă.

— Uită-te la mine, am îndemnat-o și mi-am lipit fruntea de a ei, penetrând-o repede și dur, de nenumărate ori.

Ea și-a ridicat privirea, inspirând și expirând repede.

— Juliet! a strigat Fallon de undeva din clădire.

— O, Dumnezeule, Jax! a strigat Juliet, dar mie nu-mi păsa cine o putea auzi.

— Spune-o din nou, i-am zis și mi-am trecut degetul mare peste buzele ei, în timp ce i-o trăgeam ca o mașinărie. Spune-o, iubito. Spune-o.

— O, Dumnezeule!

Am scuturat din cap râzând.

— Nu asta.

Ea a mijit ochii, după care și-a dat seama și mi-a supt buza de jos, trăgând-o încet.

— Doar pe tine, mi-a șoptit.

— Din nou.

M-am împins mai tare și i-am simțit gemetele vibrându-mi prin piele când sânii i-au sărit în sus și în jos.

— Doar pe tine.

— Din nou.

M-am aplecat spre buzele ei.

— Pe cine vrei?

— Doar pe tine, Jax, a scâncit ea. Ah! O, Jax.

M-a fixat cu privirea, ochii ei verzi arzând în cei albaștri ai mei.

— Doar pe tine, abia a șoptit.

Am sărutat-o și am avut amândoi orgasm, înghițindu-ne unul altuia gemetele.

Fallon a dat buzna.

— O, Dumnezeule!

— Afară! am strigat încheindu-mă la pantaloni. Spune-le tuturor că se stă la coadă la toaletă sau ceva de genul ăsta.

— Jax! m-a mustrat Juliet, încă dezbrăcată și ascunzându-se în spatele meu. E scârbos!

Eu mi-am dat ochii peste cap, iar Fallon a pufnit în râs.

— Binee, a spus ea. Numai s-o trimiți afară curând. Devine ciudat.

Și abia dacă a așteptat să iasă din cameră înainte să râdă în hohote.

Mi-am luat tricoul de pe podea, cel pe care l-am folosit ca să ne ștergem înainte de a mă îmbrăca. Era distrus și m-am simțit cam aiurea.

Îi spusesem lui Katherine să nu-mi cumpere rahaturi scumpe, dar ei îi făcea plăcere. Când încerca să facă lucruri drăguțe pentru

fratele meu, el pur și simplu se încrunta și-și dădea ochii peste cap. Nu era punctul lui forte să primească daruri cu amabilitate.

Așadar, în schimb, mă răsfăța pe mine, pentru că măcar știam să mă prefac. Chiar dacă nu aveam nevoie de lucruri frumoase — și cu siguranță puteam să mi le cumpăr singur, dacă voiam —, îmi plăcea ca cineva să țină la mine așa cum o făcea ea. Îi acceptam darurile și, chiar dacă nu aveam nevoie de ele, îmi plăcea că îmi oferea lucruri.

Am rulat tricoul, ascunzând dovada a ceea ce se întâmplase, și l-am băgat în buzunarul de la spate al pantalonilor înainte de a-mi strânge cureaua.

Juliet părea că tremură. M-am apropiat și i-am ridicat de jos pantalonii scurți.

— Poftim, iubito, i-am spus și i-am dat pantalonii, iar apoi am întrebat-o: Ești bine? Te-am rănit?

Ea a scuturat din cap, cu un zâmbet în privire.

— Sunt bine. Doar că mă doare un pic.

M-am aplecat să îi iau tricoul și l-am scuturat de praf.

Totul era murdar în locul acela, iar pe pantalonii ei erau niște pete umede. Când m-am uitat la podea, am văzut bălți de apă, probabil de la vreo ploaie, și atunci am observat pânzele de păianjen în colț, unde zidul întâlnea tavanul.

M-am uitat de sus la Juliet; părul ei fin de culoarea ciocolatei era acum murdar și încâlcit, iar pe șolduri, de unde o apucasem, avea pete roșii.

Ea și-a dat părul peste cap, iar eu i-am schițat un zâmbet, de complezență.

Ce naiba este în neregulă cu mine? Asta îmi doream. La asta visasem timp de câțiva ani. Dar ea merita mai mult.

Mi-am trecut degetul mare peste partea interioară a degetelor mele, simțind mizeria cu care o murdărisem și, când m-am uitat la locul ăla jegos, nu am putut să scap de sentimentul că toate astea ar fi trebuit să se întâmple altfel.

— Ai fost doar cu Liam?

Am privit-o de sus și mi-am simțit transpirația ca pe o greutate în stomac. Aveam nevoie de un duș.

Ea a dat ușor din cap.

— Ți-ai dat seama? s-a hazardat, părând jenată. Nu pot să spun că am multă experiență. Nici măcar cu el nu a fost așa.

Am atins-o pe obraz.

— Nu trebuie să spui asta. Este în regulă dacă l-ai iubit.

Ea a scuturat din cap și i-au dat lacrimile.

— Nu l-am iubit. Asta vreau să spun. Cu tine ar fi trebuit să fiu. Asta ar fi trebuit să fie prima dată pentru mine — ce s-a întâmplat aici.

Am fixat-o cu privirea, știind exact la ce se referea.

— Vino aici.

Am luat-o pe după gât și am apropiat-o de pieptul meu, ridicându-i bărbia.

— Nu te-am obligat, nu-i așa?

— Ba da.

— Vorbesc serios, am mustrat-o. Ar fi trebuit s-o facem într-un pat prima dată. Într-un pat curat, fără oameni împrejur. Am insistat prea mult.

Ea mi-a zâmbit pervers și mi-a atins maxilarul cu buzele, iar apoi m-a mușcat.

Am tras aer în piept și am simțit că penisul îmi zvâcnește din nou.

— Poate eu am insistat, m-a tachinat ea. În orice caz, îmi place când insiști.

Iar apoi s-a retras și și-a pus tricoul.

— În seara asta am o cursă la Loop.

Mi-am scos părul și mi l-am legat din nou.

— Spune-mi că vii.

Și-a strecurat picioarele în șlapi, fără să se uite la mine.

— Depinde de cât de mult am să stau la întâlnire.

M-am repezit și mi-am folosit corpul ca să o împing din nou în zid, iar ea a râs.

— Ai grijă, am amenințat-o cu un zâmbet.

Rânjetul ei firav era atât de drăguț!

— Te tachinez, a spus dulce și m-a sărutat.

— Sper, pentru binele tău.

Era imposibil să se mai ducă la întâlnirea aia nenorocită.

Dar ea mi-a răspuns dând din cap.

— Da, o să vin. Bineînțeles.

M-am îndepărtat de zid și m-am încălțat.

— Vino cu mine. Să facem duș, să mâncăm ceva și să mergem împreună la Loop.

Ea a oftat gânditoare.

— Aș vrea să fac asta.

— Dar?

— Shane o să plece curând în California, mi-a explicat ea, părând că-și cere scuze. Ar trebui să-mi petrec după-amiaza cu ea.

Iar eu nu voiam decât să las totul baltă și să mă bag în pat cu ea. Să închid telefoanele, să mă dezbrac, să renunț la mâncare...

— Ca să nu mai spun că vreau să mă fac din nou frumoasă înainte să-ți fac ochi dulci diseară, a adăugat.

S-a apropiat și mi-a prins cureaua cu degetele.

— Dacă o să merg acasă cu tine ca să mă spăl, o să mă murdărești din nou.

Am râs.

— Așa este.

Oricât mi-ar fi plăcut să pretind că nu aș fi profitat de o fată fără experiență care își revenea după o relație și care probabil era tristă, nu aș fi putut să fac duș cu ea și să nu... *Mda.*

I-am ținut obrazul cu mâna și am ridicat o sprânceană.

— Nu vreau să te urci în mașina lui. Ai înțeles?

Ea a dat din mână și, în mod clar, s-a abținut să nu zâmbească.

Cam după alte cinci minute de sărutări, am condus-o pe scări — n-avem de gând să mă dau pe tobogan — înainte să fim prinși cu adevărat. Îl plătisem pe puștiul care vindea bilete ca să nu mai lase

să intre pe nimeni, dar, dacă Fallon se strecurase, în curând avea să vină și altcineva.

Am ieșit în căldura după-amiezii târzii, ținându-ne de mână și zâmbind. Era îmbujorată, părul lung și castaniu îi strălucea în soare, iar corpul îi lucea de transpirație... Chiar o plăceam, nu exista nicio îndoială.

Mult prea mult.

— K.C.? am auzit strigătul unei femei și m-am uitat dintr-o parte în alta când Juliet s-a oprit și m-a strâns de mână.

— Este mama, a răspuns ea categoric, iar eu m-am întors cu ochii mari la versiunea mai în vârstă a lui Juliet.

Părul îi era de un negru strălucitor, dar ochii erau aceiași.

Era frumoasă. Și foarte curată.

Faţa-i era ţeapănă de mânie.

— Ce-ai făcut? a acuzat-o ea, uitându-se la fiica ei.

La hainele murdare și pătate, la părul transpirat și la tipul pe care îl ținea de mână. Și-a desprins privirea îndurerată de la fiica ei și s-a uitat spre mine, măsurându-mă din priviri.

Doar că, în cazul meu, a strâns dezgustată din buze. Nu eram sigur dacă din cauza felului în care eram sau nu îmbrăcat, a părului lung, a piercingurilor sau a dovezilor clare că tocmai ne călărisem, dar un lucru știam sigur.

Cu siguranță faptul că m-a văzut ţinând-o de mână a făcut-o să nu mai fie îngrijorată, ci furioasă și să-și strângă pumnii.

— Ce-ai făcut?

Ea mi-a aruncat o privire acuzatoare.

— Ce i-ai făcut?

Am scrâșnit din dinți și mi-am adus aminte de cuvintele rostite într-o altă zi. Aceleași cuvinte spuse de tatăl meu. De Jared.

Aceleași cuvinte blestemate care îmi spuneau că sunt un copil de rahat și murdar, cu sânge pe mâini și secrete.

Ce-ai făcut?

CAPITOLUL 16
Jaxon

Stăteam pe capota mașinii mele, cu căștile în urechi și ascultând „I'm not Jesus" a formației Apocaliptica, în timp ce mă holbam la melodiile de pe iPad.

Murdăria și transpirația dispăruseră. Odată ajuns acasă de la carnaval, am făcut duș, mi-am frecat pielea până s-a înroșit și mi-am spălat părul de două ori, dar tot nu aveam stare.

Încă eram murdar pe sub unghii.

Ce-ai făcut?

Mi-am atins piciorul cu degetele și am simțit greutatea telefonului în buzunar.

Nu o suna. Nu îi da mesaj. O să vină. A spus că o să vină.

Și, de îndată ce aș fi văzut-o și aș fi avut șansa să-i cuprind trupul fragil în brațe, aș fi dat uitării felul în care mă privise mama ei. Aș fi uitat cuțitul din celălalt buzunar, cel cu care spuneam că aș fi rănit pe oricine m-ar fi făcut să mă simt din nou murdar.

Ea putea să mă atingă. Putea să mă atingă oriunde și asta îmi era de ajuns. Numai ea.

Așa că am încercat să trec peste situație și am luat iPad-ul, forțându-mă să mă concentrez. Loop. Pista. Banii.

— Capu' sus!

Mi-am întors capul și am văzut-o pe Fallon chiar la timp ca să prind sticla de apă pe care o aruncase. Ridicând-o și zâmbindu-i

crispat, am văzut-o și pe ea zâmbind și întorcându-se la Madoc, care stătea rezemat de mașină și aștepta să înceapă cursele.

În urmă cu aproximativ un an, începusem să lucrez cu Zack Hager, Racemaster, care organiza cursele la Loop în serile de vineri și sâmbătă. Pe atunci erau treburi de amatori. Majoritatea erau puști de liceu care se întreceau în jucăriile lor luxoase, cumpărate de mami și de tati în jurul unei piste instabile pe pământ. Fratele meu, Madoc și Tate participaseră la curse. Erau evenimente ilegale pe o proprietate privată, despre care știa toată lumea, dar pe care nimeni nu voia să le oprească.

Și de ce ar fi făcut-o? Erau al naibii de plictisitoare.

În orice caz, pentru mine erau. Era ca și când m-aș fi uitat la NASCAR. Curbă la stânga, curbă la stânga, curbă la stânga. Ghicește ce urmează. Mda, curbă la stânga.

Dar mașinile mă interesau. Cursele cu siguranță mă interesau. Așadar, eu și Zack ne-am adunat resursele și am adus îmbunătățiri. Curse cu liceeni, vinerea seara. Curse cu studenți și restul lumii, sâmbăta seara. Am făcut o înțelegere cu Dirk Benson, fermierul pe al cărui teren se afla pista, și am primit permisiunea de a o pava. Doar că, în loc să fie un pătrat rotunjit care înconjura iazul, pista era un fel de ciocolată Hershey's. Acum aleea lungă care conducea spre pistă făcea parte din cursă. Șoferii făceau înconjurul pistei și sfârșeau prin a se întrece până la capătul aleii, derapând la o curbă și grăbindu-se din nou spre linia de finiș.

Am mai construit și o pistă de pământ prin pădurea dintre ferma lui și șosea și am inclus și cursele de teren. Uneori, cursele erau simultane, dar, de obicei, încercam să nu le combinăm.

Cel mai bun lucru era că aceste curse erau aproape legale — cu excepția pariurilor —, iar acum se mai și transmiteau evenimentele. Camerele GoPro erau instalate pe toate mașinile înainte de curse, astfel încât privitorii să poată accesa filmarea pe telefoane și iPad-uri, de pe pagina de internet creată de mine. Această caracteristică era

deosebit de importantă pentru cursele de teren, unde privitorii nu se puteau aventura.

Zack se ocupa de programarea șoferilor, asigurându-se că semnau declarațiile, și de bani. Eu mă ocupam de partea tehnică, plănuind evenimente noi și schimbări ale pistei.

La urma urmelor, și chestia asta avea să devină plicticoasă, așadar lucrurile trebuiau să se schimbe mereu.

Și, din fericire, asta mă ținea ocupat. În timpul anului școlar, când mergeam la facultate, cursurile și pista erau suficiente să mă țină departe de probleme. Toamna și primăvara erau perioadele în care eram cel mai în siguranță. Era sesiune, iar vremea, tocmai bună pentru curse. Iarna și vara erau instabile. Ori era vacanță, ori pista nu putea fi utilizată.

Piciorul mi-a vibrat, iar eu am inspirat adânc înainte să-mi cobor privirea.

Am clipit și stomacul mi s-a întors pe dos când mi-am scos telefonul din buzunar.

Mda.

Tata mă suna în mod regulat, iar eu nu făceam nimic să-l împiedic. Jared nu știa, mama lui, Katherine, nu știa, iar eu nu fugeam de ticălos.

Am răspuns la telefon.

— Mă plictisești, i-am spus imediat. Caută-mă când vei ieși și atunci o să stăm cu adevărat de vorbă.

— S-ar putea să se întâmple mai curând decât crezi.

Un gust rău mi-a umplut gura, dar am încercat să nu exprim nicio emoție când am înghițit.

— Bine, am răspuns. Încă mă joc cu cuțitele.

I-am auzit râsul slab la celălalt capăt al liniei telefonice.

Nu știam cum reușea să mă sune. Aș fi putut afla dacă aș fi vrut, dar, dintr-un motiv oarecare, nu voiam să-l îndepărtez. Nu încercasem niciodată să îl evit. Voiam ca el să mă evite.

— Vreau doar ce mi-am dorit dintotdeauna, a declarat el. O șansă să ne împăcăm. Te-am crescut, Jax. Aș vrea să-ți arăt că sunt mai bun decât am fost.

— Nu, vrei să am grijă de tine, i-am răspuns. N-o să te mai folosești de mine ca să scapi. N-o să te mai folosești de mine, ticălos bolnav.

Când eram mic, tata se folosea de mine — și de Jared — să câștige bani. Furând, violând domicilii... Un copil putea ajunge unde un adult nu putea, iar tata știa asta.

— Uiți, rahatule, a mormăit el, iar stomacul mi s-a întors pe dos la amintirile evocate de insultele lui. Știu unde ți-ai ascuns rahaturile.

Dar amenințarea lui nu a avut efect, pentru că m-am asigurat că dețin întotdeauna controlul.

— Și tu uiți că nu mai sunt un copil, i-am răspuns.

Am sărit de pe capotă și am ocolit spre portieră, aruncând iPad-ul prin geamul deschis, pe scaun.

— Este un tip acolo cu tine. Christian Dooley. Te-a bătut, nu?

Nu a scos niciun cuvânt, așa că am continuat:

— Cumva după ce m-ai amenințat ultima dată? l-am tachinat, știind că înțelege ce vreau să spun. Dacă mă mai amenințI, n-o să ieși viu de acolo.

Și am închis, mi-am pus palmele pe capota Mustangului și mi-am plecat capul.

Nu era bărbat, mi-am spus. Eu eram puternic. Eu eram onorabil. Și nepătat.

Am simțit transpirația de pe frunte răcorindu-mă când vântul a suflat ușor, dar eram aproape ud pe spate și am vrut să-mi scot tricoul.

Era trecut de ora opt, dar soarele încălzea încă aerul. Probabil erau peste treizeci de grade.

„Știu unde ți-ai ascuns rahaturile." Mâinile mi-au tremurat și mi-am încleștat pumnii.

Mă săturasem de problemele pe care le făcusem. Mă săturasem să fiu atins. Mă săturasem de oamenii care se uitau la mine și mă răneau. Mă săturasem să fiu slab. Singurul meu regret era că nu-mi îngropasem și tatăl împreună cu toate astea.

Trecuse mult timp de când nu mai eram copilul speriat. Nu mai voiam să fiu vreodată slab sau surprins în nicio relație sau situație, așa că preluasem controlul absolut asupra tuturor lucrurilor din viața mea.

Dar, pe cât de mult nu-mi doream să mă simt din nou ca acel copil murdar, nu puteam scăpa de senzația că sunt murdar. Făceam două dușuri pe zi. Aveam pe cineva care făcea curat în casă de două ori pe săptămână. Compensam un lucru de rahat pe care îl spuneam sau îl făceam cu două lucruri bune, cum ar fi să mă ofer voluntar sau să donez bani, dar tot mă simțeam murdar.

Nimic nu era destul de curat.

— Ei bine, am venit.

Am ridicat capul auzindu-i vocea și m-am întors ca să o văd pe Juliet.

Ea și-a băgat mâinile în buzunarele blugilor foarte decolorați, rupți și strâmți, iar eu m-am amuzat când i-am văzut bluza neagră și largă, mai lungă la spate, dar care lăsa să i se vadă buricul. Avea unul dintre mesajele alea cu „Fii calm", dar, în schimb, ea spunea: „Nu-mi voi menține calmul. Mă voi dezlănțui și voi face prăpăd".

Am uitat de tata.

— Nu-mi place decorul ăsta, a recunoscut ea ușor amuzată, deci, dacă peste o oră tot am să fiu plictisită, Shane și Fallon mi-au promis că o să plecăm din nou la carnaval.

— Crezi că acolo o să te distrezi mai mult? am provocat-o și m-am îndreptat spre ea.

Ea a dat aprobator din cap.

— O, da.

Am zâmbit și nu m-am abținut să o mai ating. Întinzându-mă și luând-o de mână, am tras-o spre mine în timp ce m-am rezemat din nou de mașină.

— Am eu o cursă de carnaval pentru tine.

M-am aplecat spre buzele ei.

— Toată noaptea, i-am șoptit sărutând-o și cuprinzându-i talia cu brațele.

Am auzit-o râzând la gluma mea jalnică, dar și eu zâmbeam.

Avea gust de apă. Asta simțeam de fiecare dată când o sărutam. De parcă aș fi fost atât de însetat încât sorbeam gură după gură, dându-mi seama de câtă nevoie avea corpul meu de asta și de cum mă linișteam cu cât beam mai mult.

M-am întins și i-am cuprins fața cu o mână, sărutând-o și plimbându-mi limba în gura ei. Ținându-mă de ea, mi-am contopit buzele cu ale ei și am simțit-o cum îmi geme pe buze. Mi-am strecurat mâna în tricoul ei, pe sub braț, și i-am simțit spatele gol. Avea o piele atât de fină! Ca frișca.

— Jax, suntem în public, a suspinat ea și a încercat să se retragă.

Știam că nu voia să mă opresc, dar era jenată.

În mod normal și eu aș fi fost. Nu îmi arătam afecțiunea în public, dar cu ea? Nu-mi păsa.

Am privit-o de sus, fără să-i dau drumul.

— Știu. Doar că vreau să te ating tot timpul. Acum că mă lași, îmi este greu să mă opresc.

Părul îi atârna liber și lucios, drept și cu cărare pe mijloc. Ochii verzi îi străluceau sub fardul negru, iar eu mă bucuram că nu e dată cu ruj. Avea buze pline, de un roz-deschis, perfecte în mod natural.

Ea a zâmbit fericită.

— „Să mă atingi tot timpul", a repetat ea. Dar nu ne înțelegem.

— Ne înțelegem de minune. Am rânjit. Câtă vreme nu vorbești.

Și m-am aplecat, sărutând-o din nou.

Ea a râs și a încercat să se îndepărteze de mine, lăsându-se pe spate, dar am ținut-o strâns.

— Încetează! a chicotit și s-a zvârcolit când am sărutat-o pe gât.

Îmi plăcea să o văd zvăpăiată.

— Nu mai vorbi, am mustrat-o și am continuat să o sărut. Dăm de belele când vorbești.

I-am apucat lobul urechii în dinți și i l-am supt cu putere, iar ea s-a moleșit.

— Parcă aș cădea, a recunoscut respirând greoi, îndreptându-și poziția și îndepărtându-mi mâinile. Dar îmi place.

Mi-am înclinat capul și mi-am încrucișat brațele la piept.

— O lăsăm pe K.C. deoparte ca să poată Juliet să iasă la joacă? am glumit.

Ea s-a strâmbat la mine.

— Nici Juliet nu este mai ascultătoare, dacă asta speri.

Mi-am lins buzele.

— Nu-mi pasă cine se dezbracă pentru mine, atâta vreme cât o am din nou.

Ea s-a încruntat, a expirat dezgustată și a plecat, iar eu știam sigur că eram roșu la față de la atâta râs.

Vai, ce-mi plăcea s-o enervez! Îmi plăcea preludiul. Și avea să-mi placă să o lipesc de-un perete mai târziu și să o conving să rămână peste noapte.

Madoc s-a apropiat cu Fallon de mână și s-a uitat în spate la Juliet, iar apoi la mine.

Și a început să cânte o melodie a trupei Foreigner.

— „Vreau să aflu ce înseamnă dragostea! Vreau să-mi arăți!"

— Este înfricoșător că știi melodia aia, a mormăit Fallon.

Am urmărit-o pe Juliet când s-a îndreptat spre Shane. Ele se uitau la o mașină care avea capota ridicată, dar am zărit-o privindu-mă cu coada ochiului. Nu putea să se prefacă. Și-a apropiat buzele într-un zâmbet și și-a dat ochii peste cap, uitându-se la mine.

Mă accepta așa cum eram și se relaxa — iar eu nu mă gândeam la tata, la Loop sau la orice altceva în afară de ea.

Ne îndrăgosteam amândoi.

*

Mergând de-a lungul traseului, am verificat mașinile din lista de pe iPad, asigurându-mă că sunt prezente și pregătite.

— Pregătită? am întrebat coborându-mi privirea spre Derek Roman, care fixa o cameră GoPro pe portbagajul unui Raptor.

El s-a ridicat gesticulând.

— Tu să-mi spui. Poţi s-o accesezi?

Camerele acelea nu puteau transmite imagini în direct de la distanțe mari, dar eu le puteam accesa de pe telefon. Am fluturat din mână și m-am văzut pe ecranul telefonului.

— Ai reușit, am spus. Ești din ce în ce mai rapid.

A zâmbit, semănând prea mult cu un copil de cinci ani care tocmai fusese lăudat.

— Mai rapid înseamnă mai multe curse, a subliniat el. Mai multe curse înseamnă mai multe pariuri. Iar mai multe pariuri...

— Înseamnă mai mulți bani, am terminat eu scuturând din cap. Mda, știu la ce îți stă gândul.

Am întors capul și am plecat.

— Trebuie să vorbesc cu Zack. Ne vedem într-un minut.

El s-a întors la munca lui, iar eu am zâmbit, surprins să văd că devenea valoros.

Derek Roman era cu câțiva ani mai mare decât mine, dar nu ţi-ai fi dat seama la liceu. Participa la cursele de la Loop, dar giumbușlucurile lui îl băgau în multe probleme. Când se întrecea la curse, nu se înţelegea cu Jared sau cu oricine altcineva. Era neglijent și agresiv, exact genul de șofer pe care nu mi-l doream acolo.

Așa că, în loc să îi interzic accesul și să aștept să-și ia revanșa în cele din urmă, am făcut o mișcare inteligentă.

L-am lingușit.

Golanii vor să conteze. Se poartă așa pentru că nu se simt importanți.

Așadar, am făcut-o. I-am spus cât de multe planuri făcuserăm și ce însemnau ele. Cât de mult aveam nevoie de ajutor și mai ales din partea cuiva care cunoaște Loop pe de rost, iar apoi i-am dat de lucru.

El avea ocupație, privilegii și numele îi apărea în mod oficial pe pagina noastră de internet, în orice anunț de publicitate, și era implicat în luarea deciziilor. Acum, dacă ar fi hotărât să fie prost, ar fi avut multe de pierdut.

— Deci.

Madoc a venit în fugă lângă mine și și-a trântit un braț pe umărul meu.

Ai putea să-mi găsești un loc?

— În seara asta?

Am simțit cum își dă ochii peste cap cât mi-am făcut loc prin mulțime spre podiumul crainicului, iar el m-a urmat.

— Mda, mi-a răspuns. Vreau să particip la cursele pentru cupluri pe care le organizezi. Lui Fallon i-a plăcut la nebunie să stea alături de Jared atunci când el s-a întrecut cu Tate, iar eu vreau ca soția mea să nu mai participe.

Mi-am trecut mâna peste cap și am oftat frustrat când m-am oprit lângă scări.

M-am întors și m-am uitat la el.

— Ai idee cu cât timp înainte se organizează cursele astea acum? Nu mai suntem la liceu.

El a mijit ochii.

— Trebuie să te iau la bătaie?

Mi-am coborât privirea și am zâmbit superior. Mda, Madoc și Jared erau preferați vechi aici, dar acum lucrurile erau al naibii de diferite. În timp ce ei trebuiau să se mulțumească înainte cu trei sau patru curse pe seară, acum aveam între zece și cincisprezece și unele se desfășurau simultan.

— Nu spun asta.

M-am îndepărtat de scări și l-am văzut pe Zack — Racemaster — coborând de pe podium.

— Hei, l-am salutat pe Zack și am gesticulat spre pistă. Roman o să dea startul cursei, așa că te poți asigura că Sam știe să iasă primul cu camera de data asta?

— Sigur.

El a dat din cap și l-a lovit pe Madoc pe braț.

— Salut, omule.

— Salut, a răspuns Madoc, dar a continuat să se uite la mine, așteptând să-i dau aprobarea.

— Bine.

Am râs după ce a plecat Zack.

— Bineînțeles că pot să-ți găsesc un loc, am vorbit mai încet și am ridicat o sprânceană înainte să continui: Chiar dacă *totul* este programat până la ultimul *minut*, iar tu îmi strici programul. Dar biiine.

El a zâmbit, dezgolindu-și dinții albi și înghiontindu-mă în braț.

— Mulțumesc, omule!

Iar apoi a plecat.

— Ai nevoie de un oponent, am strigat după el.

El s-a întors și și-a băgat mâinile în buzunare.

— Știu, mi-a răspuns.

Însă nu mi-a plăcut zâmbetul lui când a plecat.

În următoarea jumătate de oră aveam cinci curse — două raliuri în afara pistei și trei pe pistă. De îndată ce mașinile erau pregătite și cursa începea, treaba mea devenea mai ușoară. Stăteam pe podium și puneam camerele în funcțiune, alternând unghiurile pentru privitori astfel încât să aibă întotdeauna perspectivele incitante când erau pe internet. Din când în când, trebuia să plec și să dau o mână de ajutor la camere sau la mașini, pentru că nu funcționa ceva, dar Zack se ocupa de repararea mașinilor, iar el, Roman și alți câțiva, de pariuri.

Era ușor și comod. Acolo. Singur. Văzând clar acțiunea de dedesubt.

— Hei!

M-am întors și am văzut-o pe Cameron urcând ultima treaptă, cu un pahar de plastic roșu în mână. Era îmbrăcată cu o fustă mini neagră și cu o cămașă roșie strânsă deasupra buricului, cu mânecile suflecate.

— Hei!

M-am rezemat de măsuță și mi-am încrucișat brațele la piept.

Ea a venit lângă mine și, în tăcere, s-a uitat în jos la mulțime. Toți se bucurau de ce își aduseseră în lăzile frigorifice în timp ce „Never Gonna Stop" a lui Rob Zombie se auzea din difuzoare.

Mi-am frecat degetele de palme când mi-am încleștat pumnii. Chiar îmi transpirau mâinile și nu înțelegeam de ce — după cinci ani de când o știam pe Cameron — mă simțeam brusc stânjenit.

Liniștea apăsătoare plutea între noi, iar eu m-am gândit ce să o întreb. Despre facultate? Nu, nu se ducea la facultate. Despre foștii părinți adoptivi? Poate.

Ea a rupt tăcerea înaintea mea.

— Ei bine, este amuzant.

Râsul ei nervos părea foarte nelalocul lui.

— Mda, am mormăit eu, întrebându-mă de ce naiba mă simțeam neliniștit.

Ea s-a uitat la mine cu o privire serioasă.

— Deci chiar te-am pierdut, nu-i așa?

Am înghițit în sec, neștiind exact la ce se referea, dar cu siguranță observând diferența.

— Niciodată, am spus precaut. O să fiu mereu prietenul tău.

— Dar nu mai sunt singura femeie pe care o iubești.

Mi-am coborât privirea și m-am abținut să nu zâmbesc. Chiar țineam la Cameron. Era singura fată cu care discutasem pe bune. Dar, deși semănam, inima mea nu-i aparținea. Era o prietenă. Cineva în care puteam să am încredere și care mi-ar fi luat apărarea.

Dar, după ce pleca seara, nu mă gândeam la ea și nu număram minutele până la o nouă revedere.

Şi-a îndreptat spatele, dar a ridicat din umeri.

— Știu că nu așa stau lucrurile între noi. Nu e chiar o dragoste adevărată, ca să-i spunem așa. Dar mereu am fost pe primul loc unul pentru celălalt. Indiferent cu cine mă combinam, tu erai întotdeauna de zece ori mai important.

Am strâns din buze și m-am simţit vinovat că nu simțeam la fel.

Amândoi ne pierduserăm virginitatea cu mult înainte să ne cunoaștem, dar mereu am considerat că prima dată fusese unul cu celălalt.

Asta pentru că primele noastre experiențe sexuale nu erau ceva de care voiam să ne aducem aminte.

Eram disponibili unul pentru celălalt, iar eu țineam la ea.

Dar exista o fată care era mai importantă pentru mine și așa fusese de mult timp. De foarte mult timp.

— Nici măcar nu m-am gândit că o să-mi fie greu când, în cele din urmă, altcineva o să-mi ocupe locul din inima ta, a continuat ea.

M-am uitat la pistă și am văzut-o pe Juliet pe bancă împreună cu Shane, Fallon și... cu blondul.

Am expirat.

— Nu am inimă. Știi asta.

A scuturat din cap și i-au dat lacrimile.

— Ești nasol, a glumit ea.

— De ce?

Am rânjit.

— Pentru că-i permit altei fete să se distreze vara cu mine?

— Nu, a spus ea fără să gândească. Pentru că o ţii numai pentru tine.

Eu am râs când am tras-o de gât și am sărutat-o pe frunte. Părul ei blond, prins în coadă, mirosea precum căpșunile răscoapte. M-am uitat la Juliet și m-am gândit că părul ei miroase ca o dimineață răcoroasă de toamnă.

Iar ea se uita la mine.

Rahat.

A mijit ochii când s-a rezemat cu coatele de genunchi și m-a văzut cu brațul în jurul lui Cameron.

Am oftat și m-am îndepărtat.

— Ne mai vedem, bine?

Am lăsat-o pe Cameron și am coborât scara, uitându-mă în față când am sărit ultimele cinci trepte.

Fetelor le place să facă din țânțar armăsar, deci acum trebuia să mă duc și să sting incendiul care, fără îndoială, izbucnise în mintea lui Juliet.

Când m-am apropiat de tribune — unde ea stătea pe al doilea rând — am observat-o pe Shane stând lângă ea și vorbind cu prietenii de alături, în timp ce Madoc, Fallon și Adam stăteau în picioare, de vorbă cu un grup de oameni.

Ea m-a văzut și s-a uitat în altă parte, îndreptându-și spatele. Mi-am pus piciorul pe banca de pe primul rând și m-am înălțat spre fața ei.

— Nu, am avertizat-o uitându-mă în ochii ei.

Ea și-a coborât bărbia, părând aproape tristă. Dumnezeule, voiam să o îmbrățișez.

— Nu ce? a mormăit.

— Nu fi geloasă.

— Nu sunt, a continuat, părând sfidătoare.

Aproape i-am șoptit.

— Acum trei ani te-am văzut pentru prima dată și, de atunci, de fiecare dată când mă uit la o fată, o compar cu tine, i-am spus. De fiecare dată.

Ea și-a ridicat privirea ezitând.

Am schițat un zâmbet pentru ea.

— Cu ochii tăi mari și verzi care dau de gol tot ce simți. Cu gura ta țuguiată care îmi spune când ești fericită sau supărată.

M-am apropiat de buzele ei.

— Și corpul tău fragil, pe care am ajuns să pun, în sfârșit, mâinile, după ani de așteptare.

A înghițit în sec cât m-a ascultat.

— Am multă energie pentru tine, Juliet, doar pentru tine, așa că nu-ți imagina rahaturi care nu sunt adevărate.

Fără alte minciuni. Mereu știam ce voiam și mereu obținem. Mă atrăgeau multe, dar îmi dădeam seama când îmi găseam interesele. Lacrosse, calculatoarele, Loop...

Și Juliet. Și ea mă interesa.

Când și-a lipit buzele într-un zâmbet pe care încerca în mod disperat să şi-l înăbuşe, mi-am dat seama că se relaxase.

— Să nu închizi ochii, i-am șoptit.

O expresie confuză i-a străbătut chipul chiar înainte să-i prind buzele cu ale mele și să o sărut profund și blând. Mi-am trecut limba peste a ei, controlând-o. Era neajutorată în fața mea, iar eu nu aveam nicio problemă cu asta.

M-am retras ca să-i spun la ureche:

— Mă înnebunești.

Ea a tremurat gâfâind:

— Bine.

Am zâmbit și am continuat să îmi trec buzele peste maxilarul ei.

— Jax.

I-am auzit vocea lui Madoc dintr-o parte.

— Adam o să se întreacă cu mine în mașina lui, 370Z, bine?

M-am oprit, cu buzele încă deasupra pielii lui Juliet.

Ridicându-mă, m-am întors și i-am văzut pe toți trei uitându-se la mine și așteptând.

— Ce rost are? l-am luat eu peste picior.

Lui Madoc i-a căzut faţa, iar eu am văzut cum a ridicat din sprâncene când și-a dat seama că insultam mașina prietenului său. Un GTO împotriva unui 370Z? Știa mai bine.

— Juliet?

Madoc și-a îndreptat privirea spre ea, ignorându-mă.

— Este o cursă pentru cupluri. Vrei să mergi cu el?

M-am întors cu fața la el.

— Încetează, am mormăit încet. M-am săturat de prostiile tale.

Toți au tăcut, iar eu m-am simțit prost că mă certam cu prietenii, de rahat pentru că hotăram în locul lui Juliet ce ar fi trebuit să facă și ce nu și furios deoarece, de fiecare dată când eram exaltat, intervenea cineva sau ceva.

Adam a făcut un pas în față.

— Dacă trebuie să am o fată în mașină...

— Poate să fie și un băiat, i-am răspuns. Dragostea este oarbă. Nu facem discriminări.

Fallon a pufnit în râs, iar Madoc s-a încruntat la ea.

M-am abținut să nu zâmbesc și m-am uitat în ochii lui Madoc.

— Ea nu o să participe.

Am auzit-o pe Juliet dregându-și vocea în spatele meu, dar am ignorat-o. Ea ar fi acceptat să iau o altă fată în mașină?

Madoc și-a întins mâinile.

— Shane nu o s-o facă. Am întrebat-o, mi-a explicat el. Chiar nu încerc să te enervez, bine?

— Relaxează-te.

Adam a înaintat, iar eu mi-am încrucișat brațele la piept.

— Este evident că Madoc m-a combinat cu o fată care este deja luată. Am să-mi țin mâinile acasă. Promit.

— Corect. Am dat din cap. Pentru că nu o să fie în mașină. Nu te-am verificat, iar ea ar putea să se rănească. Vrei să-ți strici mașina. Fă-o. Dar nu cu ea pe scaunul din dreapta.

— Jax, a spus Juliet în șoaptă în spatele meu, iar eu mi-am dat seama că încerca să mă domolească.

Mda, nu.

Fallon a intervenit.

— Dar dacă Madoc o ia pe K.C... S-a oprit scuturând din cap. Am vrut să spun Juliet, iar eu merg cu Adam?

— Nu, a spus Madoc. Noi doi trebuie să mergem împreună.

Fallon și-a strâns părul într-o coadă de cal.

— Iubitule, dacă asta e singura cale, el o s-o lase...

— O să merg, a mormăit Juliet, coborând din tribune. O să merg eu cu Adam.

Mi-am lăsat brațele pe lângă corp și am privit-o fix, în semn de avertisment.

Ea m-a întrerupt înainte să încep.

— Taci un minut. Este o cursă de trei minute.

Ea și-a ridicat privirea spre mine și m-a atins.

— Lasă-l pe Madoc să se distreze și calmează-te. Mașina tipului este destul de puternică. Sunt sigură că știe cum s-o manevreze.

Mi-am încordat maxilarul, fără să-mi placă faptul că vorbea despre mașina lui.

— Încerci să mă faci să mă simt mai bine, nu? am glumit. Vreau să spun, ăsta e țelul tău? Pentru că nu funcționează.

Ea a râs aproape de pieptul meu.

— Nu ești gelos, nu-i așa?

— Poate să participe singur, am spus deranjat. Eu fac regulile și eu aleg când să le încalc.

— Te porți prostește.

S-a îndreptat spre mașini.

— Mai ales când tu ești cel pe care aș putea să-l las să mă conducă acasă în seara asta, m-a tachinat ea.

— *Ai putea?* am strigat. Uneori chiar nu-mi placi deloc.

— Nici tu nu-mi placi, a spus ea mergând spre mașina lui Adam.

— Rahat, am șoptit şi mi-am trecut o mână prin păr în timp ce am urmărit-o cum se îndrepta către mașina lui Adam.

Mă purtam prostește?

Dacă știa să-și păzească pielea, el nu avea să o atingă, iar ea nu l-ar fi lăsat. Eram sigur de asta.

Și aș fi fost de acord ca Jared sau Madoc să meargă în mașină cu ea. Nu era că nu voiam să participe.

Nu, pur și simplu mă îngrijora că ar fi putut să fie rănită din cauza lui. Nu îl cunoșteam și nu știam cum conduce, iar asta mă nemulţumea.

Ambele mașini au fost pornite, vuietul ascuțit al motorului de 3,7 litri al lui Adam și huruitul puternic al motorului 6,0 Ls2 al lui Madoc umplând aerul. Nu am respirat cât am urmărit-o pe Juliet cum își punea centura de siguranță, cercelul cu pene albe și negre atingându-i gâtul.

Am oftat și m-am întors spre pistă. Am urcat scările și am alergat spre locul unde Zack era deja în picioare, gata să anunțe următoarea cursă. Ambele mașini au pornit încet pe pistă, oprindu-se sub noi, cu motoarele ambalate.

— Trebuie să ne întâlnim săptămâna asta, a spus Zack în timp ce s-a uitat cu atenţie la scena de jos. Vreau să vorbim despre planurile tale de a duce cursele în stradă. Sunt îngrijorat.

Am apucat strâns balustrada, urmărind fiecare clipă din cursa lui Adam.

— Nu acum.

Am scuturat din cap.

— N-o să se întâmple decât peste cel puţin un an. Vorbim mai târziu.

Mulțimea a aclamat, întâmpinându-și unul din favoriți la întoarcere. Atât de mulți își aduceau aminte de Madoc și toată lumea a inundat noaptea cu zgomote. De obicei, mulțimea de la Loop era în mare parte formată din liceeni, dar acum era mai diversă și, de vreme ce era vară, mulți dintre prietenii noștri de la liceu se aflau acolo.

— Anunță cursa, i-am spus lui Zack. Madoc Caruthers și Adam Blondul.

El a râs în barbă.

— Ce pereche ciudată.

Am dat aprobator din cap, știind că nu era cu adevărat o cursă. Probabil Madoc știa că o să câștige.

Zack s-a rezemat de balustradă, cu microfonul în mână, vocea răsunătoare lovind mulțimea.

— Știu că vi-l amintiți cu toții! a spus zeflemitor, iar lumea a aclamat. Dacă nu, atunci ați auzit de el!

Vocea profundă a lui Zack a răsunat prin aerul nopții, iar ei au strigat și mai tare.

Oamenii și-au ridicat paharele din plastic și cutiile, răcnind peste pistă. Mașina GTO a tremurat la ambalarea motorului, în timp ce zumzetul ascuțit al mașinii 370Z i s-a alăturat, ambele acoperind orice gând coerent din mintea mea.

— Aplauze pentru Madoc și Fallon Caruthers, a intonat el, care concurează împotriva lui K.C. Carter și a lui Adam Blondul! a strigat.

Marea de spectatori a aclamat, ridicându-și telefoanele și iPad-urile, probabil filmând sau făcând fotografii. De vreme ce întrecerile pentru cupluri presupuneau un singur tur de pistă asfaltată, nu am instalat camere GoPro. Nu aveam niciun motiv să-i prostim pe spectatori. Oricum vedeau perfect, așadar totul era în regulă.

— Haide, l-am îndemnat. Termină odată.

Zack m-a ocolit, ducându-se în dreptul liniei de start.

— Pe locuri! a strigat el, iar semaforul a rămas pe roșu. Fiți gata!

Atunci semaforul s-a făcut galben, motoarele ambalându-se de nenumărate ori în timp ce mulțimea s-a dezlănțuit.

— Start! a urlat, iar inima mi-a sărit în gât când amândoi șoferii au văzut lumina verde a semaforului și au încercat să pornească repede.

Am înghițit în sec când l-am văzut pe Madoc cum a țâșnit primul și am apucat balustrada, urmărind automobilul 370Z accelerând după el. Ambele mașini au prins viteză, iar eu am ascultat cum schimbau vitezele, auzind când fiecare băga în viteză, accelerând ritmul.

Madoc cunoștea pista, știa când să accelereze și exact în ce punct trebuia să ridice piciorul de pe accelerație ca să ia eficient de bine curba. El s-a rotit, derapând ușor, dar eu am scrâșnit din dinți văzându-l pe Adam în stânga și apoi în dreapta când s-a redresat.

Mi-am trecut o mână peste față și am înconjurat podiumul, urmărindu-i cu privirea când au dat ocol pistei. Adam avea să accelereze, iar Madoc să vireze pe pistă, ca să-i stea în cale.

O să-l omor.

Zack a râs lângă mine.

— Madoc s-a întors.

— Se poartă prostește, i-am răspuns eu. Să facă rahaturi din astea cu soția în mașină...

— Dar Madoc nu a fost niciodată implicat într-un accident. Calmează-te.

Madoc s-a îndreptat după aceea, așa că am lăsat-o baltă. Era prost, dar nici prea prost.

Însă stomacul mi s-a strâns de fiecare dată când Adam a încercat să îl depășească pe Madoc, dar a pierdut timp derapând. Nu putea să ajungă în față pentru simplul fapt că accelera între viraje.

Când a luat al treilea viraj și s-a rotit ușor spre dreapta aleii care servea ca pistă extinsă, am mijit ochii, urmărindu-l ca un uliu.

Aproape s-a terminat.

Urmau să se îndrepte spre final, să intre în curbă și să se întreacă spre linia de finiș.

Dar apoi m-a cuprins frica și abia am reușit să respir.

— Ticălosul! am strigat mânios văzând că mașina lui Adam înaintase, cu o viteză de două ori mai mare decât înainte.

La naiba!

M-am întors, am coborât scările și mi-am făcut loc printre oameni.

— Dați-vă la o parte!

Am alergat spre pistă, care era goală, cu excepția celor aproape o sută de spectatori, aliniați pe margini. I-am auzit pe niște băieți

ţipând în spatele meu și alergând cu mine, dar ne-am oprit cu toții când am văzut aleea. Mașina lui Madoc se oprise în capătul benzii, în timp ce spatele mașinii lui Adam era în șanț.

Am alergat până când am ajuns la mașină și l-am prins când s-a dat jos.

— Ești nebun! am strigat luându-l de tricou și trăgându-l spre mine.

— Jax, încetează! m-a îndemnat Juliet, ieșind din mașină. Sunt bine.

Dar, când m-am uitat la ea, își masa gâtul. Nu vedeam sânge.

— Nu, nu ești, am spus aruncându-l pe Adam spre Zack și Derek. Știam că este o idee proastă. Ţineţi-l.

Ei l-au prins de brațe și l-au ţinut, iar eu am întors capul spre Madoc, care ieșise din mașină cu Fallon. Nu voiam să aud niciun cuvânt din partea lui. Spusese destule în seara aceea.

M-am aplecat în mașina lui Adam, am scos cheile din contact și am ridicat capota. Apoi am întins mâna și am apucat ajutajele roșii și albastre, pe care știam că le voi găsi acolo.

— Ticălosule, am înjurat cuprins de mânie.

Zack și Derek l-au târât pe Adam.

— Nitrogen, a mormăit Zack în sinea lui, părând la fel de supărat din cauza ajutajelor.

Undeva în mașină, probabil în portbagaj, era ascuns un rezervor cu substanța chimică.

Am ridicat o sprânceană spre Adam.

— Ai uitat să menționezi asta?

El a scuturat din cap, ignorându-mă.

— Am făcut asta de multe ori, omule. Doar că nu m-am așteptat să dureze atât de mult ca să încetinesc din nou. Îmi pare rău.

Mi-am luat avânt și i-am dat un pumn în față. El s-a prăbușit, iar Zack și Derek l-au ţinut de brațele moi.

— Isuse Hristoase, a oftat Madoc, părând că vrea să pună capăt serii.

Am trântit capota și i-am aruncat cheile în piept, de unde au căzut pe pământ.

— Pleacă de aici.

— Ești bine? am auzit-o pe Fallon întrebând în spatele meu.

M-am întors și am văzut-o cum o cuprindea pe Juliet de umeri și se uita la gâtul ei.

— Sunt bine, a mormăit ea, lăsându-și mâna în jos. Doar...

Ea s-a uitat la mine, iar apoi i-a vorbit lui Fallon.

— Puteți voi să mă duceți la Tate, vă rog?

M-am apropiat.

— O duc eu acasă.

Ea a scuturat din cap, îndepărtându-se.

— Ba nu.

— Era să mori din cauza lui, am insistat. Cascadoria lui ar fi putut să-i rănească pe alții. Am tot dreptul să fiu supărat.

— Atunci scoate-l de pe pistă. Țipă la el, a spus ea. Dar prima ta grijă nu a fost să te asiguri că sunt bine. Te-ai năpustit asupra lui și te-ai purtat ca un primitiv. Ai căutat un motiv să fii supărat pe el. Dacă ai fi fost îngrijorat din cauza mea, mai întâi ai fi venit să vezi cum mă simt.

Am prins-o de braț și am oprit-o.

— Mereu te pun pe primul loc.

Ea a mijit ochii, confuză, iar eu m-am uitat în altă parte.

— Ești bine? am întrebat-o, fără să văd vreo rană.

Ea și-a înclinat capul.

— Jax, în ultimele douăzeci și patru de ore te-am văzut cum ai bătut doi tipi.

A scuturat din cap spre mine, iar apoi s-a uitat împrejur.

— Nu am chef de așa ceva.

— De ce anume nu ai chef?

Expresia ei s-a transformat într-una vulnerabilă.

— Nu vreau să fiu speriată, a recunoscut. Iar tu mă sperii.

Am privit-o cu atenție, neștiind ce să spun.

Ea s-a apropiat de mine și a vorbit mai încet:

— Ce i-ai spus tipului de pe peluză aseară? Cât de implicat ești în relația cu tatăl lui Fallon? Și ce sunt Craniul și Pana?

Am mijit ochii și m-am uitat la ea. De unde naiba...?

Din camera mea. Am clipit intens. Văzuse reclama clubului din Chicago în camera mea.

Inima mi-a bătut mai repede.

— Ce vrei de la mine? am insistat.

Ea a scuturat din cap.

— Nimic.

Dar am luat-o de braț, trăgând-o înapoi.

— Ce? am spus. Ce naiba vrei?

— Vreau să fii mai bun!

CAPITOLUL 17
Juliet

A strâns volanul și s-a încruntat la drum în timp ce „Tired" a trupei Stone Sour's cânta la radio.

— De ce nu te uiți la mine? am șoptit cu ochii în poală.

El a rămas nemișcat, mergând cu aceeași viteză în drum spre casă, și mi-a răspuns:

— Pentru că nu ar fi trebuit niciodată să te ating.

Mi-am întors repede capul și m-am uitat pe geam ca să-mi ascund lacrimile. Maxilarul mă durea, îmi simţeam gâtul de parcă ar fi fost înțepat într-o mie de locuri diferite și voiam să fug.

Departe. Foarte departe.

Totul fusese frumos în după-amiaza aceea. Cald, lipicios, transpirat, murdar și frumos în brațele lui. Acum... acum se purta ca și când m-ar fi urât, iar eu mă simţeam prost.

Era atât de rău că voiam să fie în siguranță? Nu știam în detaliu ce făcea cu calculatoarele, dar știam că nu era o treabă cinstită. Și cu siguranță voiam să aflu ce gândea. Dar acum era mai dur ca niciodată și se îndepărta de mine.

K.C. s-ar fi supărat. Ea era slabă și ar fi plâns. Juliet și-ar fi reprimat lacrimile în fața ticăloșilor.

M-am mișcat spre stânga și am apucat mânerul portierei când am intrat pe aleea lui Tate.

Uitându-mă spre el, l-am urmărit când a tras frâna de mână și a oprit motorul.

El a rămas acolo și, după câteva clipe în care a refuzat să mă privească, eram gata să țip.

— Jax, am început și mi-am înghițit nodul din gât. Eu...

— Este în regulă, Juliet, mi-a răspuns pe un ton anost. A fost o greșeală. Vrei pe cineva mai bun? Du-te și găsește-ți unul „mai bun".

— Ce? am întrebat șocată. Jax, nu am vrut să spun...

M-am oprit când l-am văzut strângând volanul atât de tare încât am auzit pielea răsucindu-se.

Ce naiba era în neregulă cu el? Nu intenționasem să spun că nu este destul de bun.

Dar acum Jaxon Trent cel calm era nervos și abia mă tolera.

El a deschis portiera ca să iasă, dar am întins mâna și l-am prins de braț.

— Nu te deranja, i-am spus înainte să aibă șansa să mă arunce din mașină. Pot să deschid și singură portiera.

Am coborât din mașină și am trântit portiera.

Mi-am ridicat privirea când am văzut o lumină aprinsă la parterul casei lui Tate, dar nu îmi aminteam să o fi lăsat așa. Voaim să mă întorc și să-mi iau rămas-bun, cu speranța de a-l revedea pe acel Jax care-mi vorbise în tribune, dar am decis să nu o fac. Fără să mă întorc, am pornit spre casă.

— Juliet? a strigat Jax, iar eu m-am oprit în mijlocul aleii care ducea spre verandă.

Întorcându-mă, mi-am încrucișat brațele la piept ca să nu tremur.

El coborâse din mașină, se rezemase de capotă și mă studia. A deschis gura, părând că vrea să spună ceva, dar apoi a închis-o, încordându-și din nou maxilarul.

Am așteptat o secundă mai mult decât ar fi trebuit, dorindu-mi să-mi spună lucrurile pe care mi le zisese în mașină săptămâna trecută. Sau în biroul lui, cu o seară în urmă. Sau astăzi, în casa de distracții.

Mi-au dat lacrimile înainte să le pot opri, dar m-am întors și am mers cât am putut de liniștită spre ușa de la intrare. După ce am descuiat-o, am intrat și am închis-o, alunecând pe podea.

— Hei, tu, am auzit ciripind o voce cunoscută.

Stomacul mi s-a ridicat în gât ca și când aș fi căzut, iar eu mi-am ridicat privirea ca să o văd pe Tate stând între sufragerie și hol cu o cutie de Cola în mână și cu micul ei câine, Madman, între picioarele ei.

Lacrimile mi-au curs instantaneu.

— Tate? am spus gâtuit.

Ridicându-mă de pe podea, m-am năpustit spre ea și am strâns-o în brațe, îngropându-mi fața în gâtul ei.

Era prea târziu. Suspinele nu mai puteau fi oprite. Am apucat-o de tricou și probabil mi-am înfipt și unghiile în pielea ei când am tremurat de ușurare.

— Hei, hei, m-a alinat ea. Ce naiba s-a întâmplat?

Dar nu am putut să vorbesc. Tremurul, ușurarea, faptul că nu mai eram singură — totul m-a copleșit, iar eu am ținut-o strâns mult timp, mulțumită că nu a repetat întrebarea.

M-am așezat pe marginea patului lui Tate și mi-am înfipt degetele de la picioare în covorul ei, lăsând răcoarea dimineții să-mi învăluie brațele în timp ce m-am uitat în gol prin ușile cu vitralii.

Tate alesese să mă lase să-i păstrez camera și să doarmă în camera tatălui ei și, după liniștea din casă, mi-am dat seama că încă dormea. Era devreme, la urma urmelor.

Toată ziua de ieri mi-o petrecusem ghemuită în pijamale pe scaunul de lângă fereastră citindu-mi jurnalele și încercând să nu mă uit afară de fiecare dată când auzeam vreun motor vuind pe stradă.

Jax nu fusese acasă și, de vreme ce nu plecasem de acasă, nu îl văzusem și nici nu o întrebasem pe Tate despre el. Ea îl văzuse aducându-mă acasă și știa că sunt supărată.

Nu era nicio îndoială că făcuse legătura, dar nu insistase. Voiam doar să fiu lăsată în pace.

Mă simţeam de parcă aș fi făcut o oră de BodyPump, după o pauză de cinci ani. Mă dureau mușchii și simțeam un dor între picioare. Încă simțeam pe unde mă atinsese Jax.

Cu Liam nu simțisem nimic din toate astea. Nici fizic, nici sentimental.

Îi dăruisem virginitatea la cincisprezece ani, deoarece trebuia să scap de ea. Mama mă tortura ca s-o protejeze, rugându-l pe doctorul de familie să vină în fiecare lună și să caute semne de activitate sexuală.

Așadar, ca să înceteze vizitele, m-am grăbit să fac sex. L-am lăsat pe Liam să mă aibă la scurt timp după ce am început să ne întâlnim şi am suportat consecințele. Am fost obligată să iau pilule contraceptive și, până la urmă, mama m-a lăsat să mă întâlnesc în continuare cu Liam pentru că, dacă mă culcam cu el, atunci nu „îmi desfăceam picioarele pentru toată lumea". Cam asta credea ea despre mine.

Dar adevărul era că între mine şi Liam nu era cine ştie ce legătură. Am încercat să-l fac fericit pentru că mi-am dorit să mă iubească cineva, dar, de fiecare dată când eram împreună, lipsea ceva. Amândoi știam asta.

Toate lucrurile de care m-am străduit să mă agăţ, iubire sau perfecțiune, au ajuns într-un final să mă dezamăgească. Mă apăsa o speranţă imposibilă.

Iar acum nu-l aveam pe Liam. Nu aveam o familie. Nu aveam pe nimeni care să aibă așteptări de la mine și, cumva, mă simțeam ușurată.

În timp ce frica de greșeli mă apăsase îngrozitor, faptul că evitam să-i ascult pe ceilalți mă făcea să plutesc. Era captivant.

Liam nu mă voia. Mama nu mă voia. Jax nu mă voia.

O aveam pe Tate. O aveam pe Shane. O aveam pe Fallon. Nu era perfect, dar nici nu eram singură.

Am inspirat adânc încă o dată, m-am ridicat și mi-am luat de sub pat cutia în care-mi țineam jurnalele. Am ales patru, le-am băgat în geanta de poștaș a lui Tate și m-am pregătit pentru școală.

— Bună dimineața, domnișoară Penley, am spus zâmbind.

— K.C., a ciripit ea ridicându-și privirea din hârtiile pe care le organiza.

Am văzut-o cum s-a uitat de două ori la ținuta mea.

Purtam pantaloni scurți albi și tricoul lui Tate cu craniu și pene de indian, pe care îl găsisem în sfârșit după ce căutasem prin sertarele ei în dimineața aceea. Mă spălasem pe cap și îmi îndreptasem părul, dar îmi și împletisem niște cozi, făcându-l să pară un pic punk. Și eram mai puțin machiată decât de obicei.

În cele din urmă, și-a găsit cuvintele.

— Cum a fost în weekend? m-a întrebat.

Mi-am scos căștile din urechi.

— Eh, ca de obicei, am glumit. Băutură, bărbați și jafuri.

Ea a râs.

— Atunci a fost unul obișnuit, a încuviințat domnișoara Penley.

M-am rezemat de masa din laborator pe care o folosea ca birou.

— Dumneavoastră?

Ea a zâmbit și a ridicat din umeri ca și când s-ar fi scuzat.

— Am citit.

Am mijit ochii la ea când s-a prefăcut că lucrează. Mi se părea trist că își petrecea weekendurile citind singură. Penley era o femeie atrăgătoare.

Era de vârstă mijlocie — un pic trecută de patruzeci de ani —, dar încă foarte frumoasă. Avea o siluetă grozavă, o personalitate fantastică și o carieră stabilă.

Avea nevoie de un iubit.

Am scuturat din cap, zâmbind în sinea mea. Mda, corect. Acum că eram atât de fericită, mă gândeam să combin pe toată lumea, nu?

Am lovit masa din laborator cu palma și am schimbat subiectul.

— Deci, v-ați supăra dacă aș face altceva azi? am întrebat-o.

S-a uitat la mine prin ochelari.

— Cum ar fi?

— Aș vrea să îi scot afară pentru un proiect de creație literară.

Ea și-a mișcat buzele într-o parte, gândindu-se.

Meditațiile erau ca niște extracții dentare. Niciun elev nu voia să fie acolo și toți meditatorii se plângeau. Îmi făceam griji că Penley nu ar fi vrut să mă abat de la planul de lecție, dar, în afară de a schimba ritmul, nu știam ce altceva să încerc. Trebuia să le atrag atenția.

Dar apoi, spre surprinderea mea, a fost de acord.

— Pare în regulă.

A dat aprobator din cap și s-a întors la ale ei.

— Numai să te asiguri că nu părăsiți terenul școlii.

Am răsuflat.

— Minunat. Mulțumesc.

Mi-am băgat din nou căștile în urechi, dând din cap în ritmul melodiei „Bones" a formației Young Guns, fiindu-i recunoscătoare lui Tate. Părea să știe exact de ce muzică am nevoie și, chiar dacă multe cântece erau rock enervant, unele erau melodii amuzante, pentru fete. „Cruel Summer" a lui Katy Perry și câteva șlagăre din anii optzeci de-ale Madonnei și de-ale lui Joan Jett erau și ele în playlist. Combinația perfectă între muzica de tip „hei, chiar aș vrea să îți dau una în boașe acum" și „hei, acum chiar vreau să țopăi și să dansez".

Așezându-mă la masa obișnuită, am scos dosarul de copii făcute dimineață și mi-am lăsat jurnalele în geantă. Am luat teancurile de hârtii pentru fiecare elev din grupul meu și am așteptat ca toată lumea să intre în sală.

De îndată ce Penley și-a terminat lecția cu grupul ei, ne-a lăsat să ne împărțim pe grupe, iar atunci m-am ridicat în picioare.

— Urmați-mă, am spus când cei patru elevi ai mei s-au apropiat.

Fără să aștept să-mi pună întrebări și ignorându-le fețele nedumerite, am trecut pe lângă ei și am ieșit din încăpere. După aproximativ trei secunde, am auzit pași în spatele meu și am continuat să merg pe hol, ieșind pe ușa laterală și îndreptându-mă spre amfiteatrul de afară.

— K.C.? am recunoscut vocea Christei. Ce facem?

Am coborât o treaptă și am continuat să cobor, bancă după bancă, până când am ajuns la scena din beton.

— Azi facem ora afară, am răspuns și mi-am ridicat privirea. Am vrut să avem parte de puțină intimitate.

Le-am făcut semn să ia loc și, în afară de nodul care mi se umfla în gât, eram bine.

Cineva a țâțâit.

— Dar este atât de cald, s-a plâns Sydney. Sunt sigură că e ilegal.

Eu am zâmbit superior.

— Înveselește-te. Echipa de lacrosse are antrenament astăzi. Poate te vei alege cu un spectacol pentru deranjul tău.

Ea și-a țuguiat buzele, părând supărată, dar s-a așezat între Ana și Christa. Jake a coborât scările și și-a scos ochelarii din geantă, pe care apoi și i-a pus pe nas.

Mi-am lăsat geanta pe jos și am strâns hârtiile în brațe.

— Deocamdată, am început eu mergând spre ei, aș vrea să ridicați mâinile. Cui îi place să scrie?

M-am uitat împrejur și i-am dat primul teanc de foi Anei.

— Nimănui?

Am ridicat din sprâncene și am zâmbit surprinsă.

— Bine.

Le-am dat următoarele teancuri lui Sydney și Christei.

— Cui îi place să vorbească?

Fetele au ridicat imediat mâinile, chicotind una la cealaltă. Am presupus că Jake dormea.

Am zâmbit.

— Ei bine, scrisul este ca vorbitul, doar că nu ai un partener de dialog. Eu vorbesc singură tot timpul.

M-am uitat împrejur și i-am dat lui Jake ultimul teanc.

— Și voi toți o faceți. Recunoașteți.

Christa a zâmbit în sinea ei, în timp ce Sydney și-a dat ochii peste cap.

— Haideți, i-am rugat. Vorbiți singuri la duș, în mașină, când sunteți supărați pe părinți sau când încercați să vă încurajați. Nu?

Am ridicat mâna.

— Eu o fac.

Jake a ridicat mâna, zâmbind leneș. În cele din urmă, Ana și Christa ni s-au alăturat.

— Deci, dacă ne place să vorbim, ne place să scriem. Ceea ce nu ne place când scriem este să fim judecați. Nu ne plac structurile, regulile, editarea, nevoia de a face totul perfect. Dar scrisul poate fi un mod de a-ți formula gândurile când nu poți să rostești ceea ce trebuie să spui sau când nu știi cum să spui ceea ce trebuie să zici pe moment. Scrisul nu te zorește. Te lasă să îți găsești cuvintele. Și să te exprimi exact cum vrei. Iar când ești tânăr, este o cale prin care poți să te eliberezi și să te regăsești. Când îmbătrânim, aflăm că drogurile, alcoolul și sexul pot face asta pentru noi, dar cu urmări mai grave. Scrisul este mereu o metodă sigură.

Ei m-au urmărit, rezemați de băncile din beton.

Mi-am ridicat teancul de foi.

— Uitați-vă la pagina unu.

Ei și-au ridicat hârtiile, uitându-se cruciș și începând să citească.

Eu am înghițit în sec.

— Christa? Vrei să citești primul paragraf, te rog?

Pulsul mi s-a accelerat pe sub piele.

Ea și-a dres vocea, s-a ridicat și a început să citească:

16/11/2003

Dragă Juliet,

Îmi pare rău că mama ţi-a luat jucăriile. Te rog, nu fi tristă. Totul o să fie bine într-o zi. Dacă exersezi, o să fii mai bună. Mi-a luat mult timp să mă asigur că pantofii mei sunt aliniați. Deja ești mult mai bună decât eram eu! Și mi s-a părut că părul tău arăta super. Nu-ți face griji în legătură cu ce a spus mama. Te pricepi atât de bine să împletești! Îmi pare rău că te-a pălmuit. Du-te și îmbrățișeaz-o și spune-i cât de frumos miroase parfumul ei. Poate o să te lase să-l împrumuți!

Te iubesc!

Katherina

Vocea ei era veselă și puteai să auzi semnele de exclamare. Imitase cu ușurință vocea unui copil de opt ani.

Și-a ridicat privirea și s-a încruntat.

— Asta este o scrisoare de la un copil, a presupus.

Eu am zâmbit ușor și am dat din cap.

— Ana?

I-am făcut semn, iar ea s-a ridicat.

— Următoarea, te rog?

Ana s-a aplecat, s-a sprijinit cu coatele de genunchi și a început:

14/7/2004

Dragă Juliet,

Mama are dreptate. Nu ești bună! Nici măcar nu poţi să nu-ţi șifonezi cămașa înainte de a face fotografiile de familie! Nu ești bună de nimic și te urăsc! Toată lumea te urăște! Îmi doresc să fi avut o altă soră! Ești urâtă și proastă! Toată lumea râde de tine, iar tati nici măcar nu te vrea. Mă vrea doar pe mine! Ce bine ar fi dacă ai muri!

Mi-am strâns buzele între dinți și am tras aer în piept. N-am vrut să-mi ridic privirea, așadar am continuat:

— Sydney, dă pagina. Citește-o pe următoarea, te rog, am spus și am dat pagina.

Sydney a ezitat, iar apoi și-a dres vocea.

2/9/2010

Dragă Juliet,

Azi mi-am făcut o nouă prietenă. O cheamă Tate și nu are mamă. Îmi doresc să nu fi avut nici noi o mamă. Poate atunci ai fi fost mai în siguranță. Te iubesc, Juliet, și cred că și Tate o să te iubească. Este atât de frumoasă, de grozavă și de bună! Mă face să râd și aș vrea să pot să-i fac cunoștință cu tata. El mi-a vorbit azi, știi? Ei bine, desigur că știi.

Urăsc faptul că, în majoritatea timpului, nu-și amintește de tine și că este în spitalul ăla, dar măcar mă îmbrățișează. Chiar dacă nu-și amintește de mine, este singura persoană care mă îmbrățișează. Mi-aș dori să pot să te văd. Mi-aș dori să pot să mă uit în oglindă și să te mai văd acolo. Pun pariu că arăți minunat și îmi lipsește muzica ta. De ce ai plecat? De ce nu vrei să vii acasă?

Katherina

Sydney a vorbit blând și răgușit.

— Astea sunt din jurnalul unui copil, nu-i așa? Pentru sora ei, a presupus ea.

Am oftat.

— Probabil, am spus şi m-am uitat la chipurile îngrijorate ale fetelor.

Jake se ascundea în spatele ochelarilor de soare, dar îmi dădeam seama că ascultă.

— Ce simte copilul? am întrebat.

— Mânie, a îndrăznit să spună Jake. Inocență. Și multă tristețe.

Eu am dat aprobator din cap și m-am plimbat pe lângă scaune, trecând pe lângă fiecare elev.

— Copila asta nu are cu cine să vorbească, i-am lămurit. Ea suferă și nu are la cine să apeleze.

Mi-am plecat capul și mi-am înghițit nodul din gât.

— Jake, vrei să o citești pe următoarea, te rog?

El s-a lăsat pe spate, rezemându-se de beton, dar îndreptându-și atenția spre foaie.

24/3/2011

Dragă mamă,

Abia aștept să te părăsesc. Este singurul lucru la care mă gândesc. Încă trei ani și voi pleca la facultate și nu vreau să te mai văd niciodată. Mă simt vinovată de fiecare dată când mă sărută Liam. Simt că fac ceva greșit. Nu fac nimic greșit! Toate fetele își sărută iubitul și chiar mai mult! Vreau să simt. Vreau să râd și să renunț. Vreau să fiu fericită. Tu ai fost vreodată fericită? L-ai iubit vreodată pe tata? Pe mine? Simt că aș putea să mă scufund în adâncul oceanului, fără să am nevoie de aer. Sunt moartă.

Katherina

Jack s-a ridicat, s-a uitat cu atenție la foaie, iar apoi la mine.

— Juliet este cealaltă personalitate a ei, a început el. Când îi scrie lui Juliet, este supărată pe ea. Dezamăgită. Superioară.

Și-a scos ochelarii și a mijit ochii la mine.

— Dar când îi scrie mamei, este supărată și dezamăgită de propria persoană. Juliet și Katherina sunt una și aceeași fată.

O căldură intensă mi-a inundat pieptul, iar inima mi-a bătut cu putere. *Isuse!* Poate că, la urma urmelor, Jake nu consuma droguri.

Am inspirat și am privit în jos.

— Este posibil, am spus și m-am uitat la fete. Christa, vrei să o citești pe următoarea, te rog?

Christa s-a grăbit să dea pagina.

11/12/2013

Dragă Juliet,

A venit un tip nou la școală. Se tot uită la mine. Mama nu l-ar accepta niciodată, dar eu nu mă pot abține. Abia aștept să mă duc la școală în fiecare zi și să simt cum mă privește. Mă face să mă simt

frumoasă și îmi place să-mi simt inima cum bate cu putere. Nu las să se vadă, dar îmi place. Este mult mai amuzant să-mi citești gândurile zilele astea!

Christa a zâmbit larg și i-am văzut pe ceilalți încercând să nu zâmbească.

— Îmi place sentimentul ăla.

Ea a râs, iar eu mi-am amintit că și mie îmi place. Pe Jax îl așteptam cu nerăbdare și mă făcea să mă uit numai la el. Mereu mă simţeam frumoasă când îl surprindeam că mă privea.

Mi-am dres vocea, alungându-mi lacrimile pe care mi le reprimasem.

— Am s-o citesc eu pe ultima.

16/6/2014

Dragă Juliet,

Îmi pare rău că îi las pe ceilalți să te facă să te simți prost. Îmi pare rău că te-am rănit și îmi pare rău că nu am luptat pentru tine. Ar fi trebuit să te salvez cu mult timp în urmă, dar nu am fost destul de puternică. Ești frumoasă. În clasa a patra erai cea mai bună din tabără la făcut brățări ale prieteniei, Shane crede că faci cele mai bune ouă umplute, iar lui Tate îi plac poveștile tale excentrice. Meriți toată dragostea din lume. Prietenii tăi rămân lângă tine și, într-o zi, o să găsești un bărbat care o să te aprecieze și o să fiţi părinţii celor mai norocoși copii. Dacă vrei să escaladezi cascadele din Ecuador și să mergi cu caiacul pe țărmurile din Alaska, atunci trebuie să o faci. Aruncă umbrela și bucură-te de ploaie. Coboară geamul și scoate capul afară. Scoate-ți pantofii și mergi desculță.

Te iubesc.

Mi-am ţuguiat buzele și am încercat cu disperare să nu vărs lacrimile care amenințau să-mi apară în colțul ochilor. Privind împrejur, am observat-o pe Christa ștergându-și lacrimile și pe

Sydney holbându-se la foaie și strângând-o cu ambii pumni. Ana își sprijinea capul cu mâna, părând afectată.

Iar Jake a dat din nou la prima pagină și a citit încă o dată tot. Am zâmbit amuzată.

— Stai puțin, a strigat Ana. Ultima are data de astăzi.

Am dat aprobator din cap.

— Da, așa este. Deci, am schimbat repede subiectul, Jake a sugerat că Juliet și Katherina sunt aceeași persoană. Cine e de acord cu el?

Am așteptat, uitându-mă de la fete la Jake. Una câte una, au început să ridice mâinile și nu eram sigură dacă ele chiar credeau asta sau nu știau ce să creadă și, pur și simplu, fuseseră de acord. Nu conta. Răspunsurile nu erau la fel de importante ca procesul.

— Bine, am început eu. Să mergem pe varianta asta. Dacă Katherina își scrie singură și își spune Juliet, de ce o face și nu scrie, pur și simplu, „Dragă Jurnalule"? Sau de ce nu își împărtășește gândurile pe hârtie? De ce își scrie?

— Deoarece se simte singură, a sugerat Ana.

— Poate are o problemă de personalitate? a spus Christa schițând un zâmbet, iar eu le-am aprobat răspunsurile dând din cap și am încercat să nu zâmbesc.

— Pentru că, în scris, poate să fie cine vrea, a zis Sydney.

Eu am mijit ochii spre ea.

— Ce vrei să spui?

Ea s-a lins pe buze și și-a îndreptat poziția.

— În prima scriere este înțelegătoare, dar un pic zeflemitoare, ca și când ar avea grijă de Juliet. Ca și când Juliet ar fi sora mai mică și ar avea nevoie de îndrumare. Apoi se supără pe ea și se poartă ca și când ar fi perfectă, nu ca rușinea de Juliet. În ambele texte Juliet este înfățișată ca fiind tristă și inutilă. Când scrie drept Katherina, este mai mult decât atât. Este puternică și încrezătoare.

Am ascultat-o în continuare, mergând pe culoar.

— Apoi, a continuat Sydney, o vezi cum își proiectează mânia asupra mamei sale, cum spune lucruri pe care nu i le-ar zice personal. În plus, este mai bună cu Juliet, ca și când ar începe să-și dea seama că nu totul este din vina ei.

I-a aruncat o privire lui Jake și apoi s-a uitat din nou la mine.

— Nu Juliet este cealaltă personalitate a ei. Katherina este.

Am simțit că mi se strânge inima.

Uau.

— Deci, am îndemnat-o, ce i-a oferit scrisul în jurnal?

— O scăpare, a spus cineva.

Jake a vorbit.

— O modalitate de a spune ce trebuia zis când nimeni nu o asculta.

— O eliberare.

— I-a salvat viața.

Iar eu m-am uitat la Sydney, fata care nu mă privea în ochi, dar care, brusc, părea să înțeleagă.

— Scrisul poate fi public sau foarte intim. Astăzi vreau să uitați de reguli, le-am spus. O să vă las cam douăzeci de minute. Puneți-vă în urechi căștile de la iPod, împrăștiați-vă, duceți-vă pe iarbă și scrieți. N-am să vă dau notă pentru asta. Nu-mi pasă de gramatică sau de convenții. Vreau să vă scrieți vouă înșivă ca și cum o să citiți rândurile astea peste douăzeci de ani. Arătați cine sunteți în momentul ăsta. Ce vreți. Unde vreți să vă îndreptați. Ce sperați să realizați și ce sperați să câștigați de la prieteni și familie. Nu există reguli. Scrieți-i unei versiuni mai vârstnice a voastră.

Când au început să caute prin ghiozdane, m-am dus din nou pe scenă și am luat ultimul jurnal folosit. Deschizându-l, m-am așezat pe bancă și am scris și eu.

CAPITOLUL 18
Jaxon

— Jared! strig eu. Prinde!

Noul meu frate își ridică mâinile în aer și aleargă să prindă vechea minge de fotbal. O mașină claxonează, iar el se întoarce, fugind de pe stradă ca să se ferească.

— Încerci să mă ucizi? glumește el și îmi zâmbește, iar eu alerg să-i dau una cu umărul în stomac.

— Ahh!

Îl dobor pe trotuar.

El râde și geme când se lovește de ciment. Ne-am ales deja cu o mulțime de zgârieturi pe ziua de astăzi, dar nu ne pasă.

De săptămâna trecută, de când fratele meu vitreg a venit ca să ne viziteze pe timpul verii, ne-am petrecut fiecare minut împreună. Sau, în orice caz, aproape fiecare minut. Am jucat fotbal și am mers la filme, iar el m-a învățat cum să mă cațăr în copaci, chiar dacă trebuie să mergem câteva cvartale ca să ajungem în cel mai apropiat parc.

Jared locuiește cu mama lui la câteva ore distanță, iar asta e prima dată când l-a cunoscut pe tatăl nostru.

Știu că urăște să fie aici. Sunt sigur că nu este la fel de frumos ca acasă la mama lui. Dar mă simt în siguranță să-l am aici. Prietenii tatei nu m-au deranjat de când a venit el și, chiar dacă știu că nu poate, continui să sper că o să mă ia cu el când o să se întoarcă acasă. Nu mai vreau să fiu singur și știu că o să mă protejeze.

Oricum, îmi permit să visez la asta, măcar pentru o vreme.

— Când o să mă vizitezi, o să ne jucăm pe iarbă și o să ne cațărăm în copacii din curte, îmi spune el zburlindu-mi părul.

Eu îl înghiontesc și rânjesc.

— Încetează. Nu sunt copil.

Ne ridicăm în picioare, iar el se uită la mine, scuturând din cap.

— Mai dă tata multe petreceri din alea? mă întreabă în legătură cu tot zgomotul de aseară.

Eu încuviințez și-l conduc spre casă.

— Mda, dar este mai bine să stai deoparte.

— De ce?

Ridic din umeri și mă uit pe stradă.

— Unora nu le plac copiii.

Sau poate că le plac prea mult.

Acum am treisprezece ani și, chiar dacă abia îmi aduc aminte cum era să locuiesc cu familia mea adoptivă, știu cum mă fac să mă simt lucrurile rele.

Și ce simt acum este mult mai rău decât ce am simțit când aveam cinci ani. Nimeni nu ar trebui să vadă lucrurile murdare pe care le văd acasă la mine. Mi se părea ceva normal, dar nu cred că este. Prietenii mei de la școală nu au case murdare, care miros urât.

De obicei, în timpul petrecerilor plec și dorm în aer liber, pe terenul de joacă. Când ajung dimineața acasă, toată lumea este leșinată sau prea drogată ca să mă bage în seamă.

Văd mașina veche și gri venind pe stradă, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

Mă întorc spre Jared.

— Hai să mergem în parc, îl îndemn.

— Este aproape ora cinei, mă atenționează el. În plus, voiam să văd dacă pot să folosesc telefonul tatei ca să le sun pe mama și pe Tate.

Obrajii mă dor pentru că încerc să nu plâng și vreau să mă ascund în tricoul lui. Este un sentiment atât de stupid și mă simt prost, dar m-ar face să mă simt mai bine.

Jared este mai mare și mereu se îmbracă în negru. Dacă mi-aș încolăci brațele în jurul lui, aș putea să mă cufund în acel întuneric și să simt că m-aș putea ascunde.

Văd cum prietenul tatălui meu, Gordon, și iubita tatălui meu, Sherilynn, coboară din mașină. Mă întorc spre Jared și cu spatele la ei.

— Jax! strigă Gordon, iar eu tresar.

Jared se uită pe deasupra capului meu, iar apoi la mine.

— Cine este ăla?

Încerc să respir calm, dar stomacul mi se întoarce pe dos.

— Gordon. Prietenul tatei.

— Jax! strigă el din nou, iar durerea îmi străbate stomacul.

Întind mâna și-i cuprind talia fratelui meu cu brațele, lăsându-l fără aer în timp ce îmi ascund fața în tricoul lui.

Jared este aici. Jared este aici. Jared este aici. El o să mă protejeze.

Dar Jared avea doar paisprezece ani. Nu mă putea ajuta.

Atunci am știut că s-a terminat copilăria. Nu venea nimeni să mă salveze, iar eu nu eram decât un prizonier prin voia sorții. Eram pe cont propriu și nu mai aveam de gând să fiu neajutorat.

Am lovit sacul negru de nenumărate ori cu pumnul, mai întâi cu dreptul, iar apoi cu stângul. Pumnii mei înfășurați în bandă dădeau lovitură după lovitură. Dreapta, dreapta, stânga. Dreapta, dreapta, stânga, în spate, lovitură cu piciorul, din nou cu dreapta.

Transpirația îmi uda pieptul și spatele, iar părul mi s-a lipit de corp când m-am rotit și am dat patru upercuturi în sacul din spatele meu și am lovit din nou cu piciorul, izbind sacul din dreapta mea.

„Vreau să fii mai bun."

Am mârâit, dând pumni unul după altul, lovitură după lovitură, până când am simțit că-mi ard încheieturile degetelor.

— Deci, te ascunzi?

Am tresărit și m-am întors ca să o văd pe Tate în pragul ușii.

Pieptul mi se ridica și cobora în ritmul bătăilor inimii.

— Salut și ție, am mormăit sarcastic, înainte să mă întorc și să-mi continui atacul asupra sacilor.

Nu ne mai văzuserăm de câteva săptămâni, iar eu știam că prietena fratelui meu avea să-nceapă să-mi vorbească despre Juliet.

Știam pentru că mă urmărise. În seara în care am lăsat-o acasă la ea pe Juliet, m-am dus direct la Madoc acasă, ca să rămân o vreme și să-mi pun ordine în gânduri, la rece. După cinci zile de când eram aici, încă lucram la asta.

— Uite, nu am de gând să mă bag, a continuat ea. K.C. nu vorbește despre asta, dar am văzut că ai adus-o acasă weekendul trecut și știu că este ceva în neregulă. Și Katherine a sunat. Nu i-ai răspuns la mesaje, iar ea și-a făcut griji. I-am spus că o să trec să văd ce faci.

Am lovit sacul, concentrat asupra micii rupturi a materialului de piele. Nu intenționasem să o fac pe mama lui Jared să se îngrijoreze.

— Știu că vrei să fii singur, dar Jared vine acasă în după-amiaza asta, a spus ea, și vreau să fii și tu acolo.

M-a ocolit ca să se poziționeze în cealaltă parte a sacului și l-a ținut pentru mine.

— Te rog, vino acasă.

Eu am ezitat și am clipit, iar apoi am continuat să lovesc mai ușor. Jared m-ar fi ucis dacă aș fi rănit-o, la urma urmelor.

— O cheamă Juliet, i-am amintit.

— Știu.

— Nu pot să vin acasă, Tate.

Părul lung și blond i s-a legănat când am lovit sacul din ce în ce mai tare.

— Ba da, poți, m-a implorat ea, gemând de fiecare dată când loveam sacul greu. Mereu poți să te întorci acasă.

Am privit-o de sus.

— Probabil că mă urăște, am șoptit eu, mai mult pentru mine. Pot să mi-o imaginez cu nasul atât de în vânt că ar putea să-i curgă sânge.

Am lovit sacul mai tare, simțindu-mă vinovat din cauza tresăririlor lui Tate.

Dar apoi ea a râs.

— De fapt, nu a vorbit despre tine.

M-am oprit și m-am îndreptat de spate. După tot ce se întâmplase în casa de distracţii și la Loop, eram sigur că o să discute cu cineva.

Dar nu vorbea despre mine? Deloc?

— Mda, a dat Tate din cap. Este bine. Nu a zis nimic despre tine. Este ocupată să obţină împrumuturi pentru studii. Se gândește să aleagă pedagogia ca specializare, ca să fie profesoară, și își reia slujba la cinematograf pe timpul verii.

— Împrumuturi? m-am încruntat. De ce trebuie să facă asta?

Tate și-a mușcat buza cu dinții, gândindu-se.

— Ei bine, mama ei nu o mai ajută. K.C. ...

A scuturat din cap.

— Juliet, vreau să spun, probabil c-o să fie nevoită să ia un împrumut ca să termine școala.

M-am încruntat și m-am întors cu spatele, ștergându-mi transpirația de pe frunte. Ce cățea răzbunătoare! Mama ei era aproape la fel de rea ca tatăl meu.

Fără mame. Fără tați. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc atunci când mi-am adus aminte de cuvintele ei.

— Ea este bine, Jax, a spus Tate în spatele meu în timp ce am luat un prosop ca să mă șterg. De fapt, nu am văzut-o niciodată atât de concentrată. Ca și când acum știe cine este și ce vrea.

— E minunat, Tate, am spus aruncând prosopul pe jos. Mă bucur să aud asta. Trebuie să termin antrenamentul.

Minunat. Eu mă duceam naibii fără ea, iar ea era gata să cucerească lumea fără mine.

Am simțit cum Tate se mișca în spatele meu și nu m-am uitat la ea când s-a îndreptat spre ușă.

Dar s-a oprit înainte să iasă din cameră.

— Și-a făcut și un tatuaj.

Tate se uita la mine, vocea fiindu-i blândă și întrebătoare.

— Niște aripi de înger, pe ceafă. Ambele frânte, a spus ea. Sub ele scrie „Doar cu tine".

Am închis ochii.

Nu am știut când a părăsit Tate camera. Nu-mi aduc aminte decât că m-am așezat pe scaun și mi-am cuprins capul cu mâinile, simțind că mă prăbușeam, dar fără să ating pământul.

— Nu-mi place să te caut, a spus Ciaran.

Am oftat nervos și l-am ignorat pe angajatorul meu, care se încrunta la mine de pe ecranul calculatorului. Am scos șase stick-uri USB și le-am aruncat pe biroul din camera mea, din casa lui Madoc. Când mama lui Jared — acum și a mea — s-a măritat cu tatăl lui Madoc, s-a asigurat să am o cameră aici, chiar dacă, de fapt, asta era casa lui Madoc și a lui Fallon, iar casa mea era la doar douăzeci de minute de mers cu mașina.

Din fericire, ea nu insistase să o decoreze. Totuși, era convenabil când Madoc dădea petreceri. Aveam un loc al meu, unde invitații nu aveau acces.

— Relaxează-te, bătrâne, am mormăit. N-am avut nici măcar o zi liberă de când m-ai angajat.

— Iar eu te plătesc să fii disponibil.

M-am oprit și i-am aruncat o privire sumbră.

— Te plângi? l-am acuzat. Isuse, cum o cheamă?

— Taci, mi-a răspuns el cu un pronunțat accent irlandez.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine. Poftim.

Apăsând câteva butoane, am început să trimit fișierele când s-au încărcat de pe USB-uri.

— După ce primești rahaturile astea, să mă lași în pace câteva zile, bine?

— De ce?

El a sorbit din cafea, începând să pară tot mai relaxat, acum că primea ce-și dorea.

— N-are importanță.

Nu voiam ca angajatorul meu să vadă că sunt distras și să-și piardă încrederea în mine. Cu cât știa mai puține, cu atât era mai bine.

— Vreau să mă concentrez pe un proiect secundar.

— Cum o cheamă?

L-am auzit cum râdea când mi-a repetat cuvintele, iar eu m-am încruntat la ecran.

— Numele ei, am început eu, nu te privește pe tine, iar ea mă urăște, bine?

— Mă îndoiesc.

Am încărcat ultimul USB, trăgând fișierele în dosarul lui Ciaran, și i l-am trimis.

— Am făcut dragoste cu ea pentru prima dată într-o casă de distracții murdară de la bâlci și nu am mai vorbit de cinci zile. Crede-mă, mă urăște.

El a scuturat din cap.

— Fiule, femeile nu sunt complicate. Pur și simplu vor totul. Nu este dificil.

Am râs.

— Mda, nu este dificil.

Iar apoi m-am uitat la el.

— Și dacă ea vrea să afle lucruri pe care nu vreau să i le spun?

— Pui întrebarea greșită, a spus categoric. Întrebarea este: ai prefera să-ți păstrezi secretele sau pe ea?

Mi-am coborât privirea și am închis gura.

— Dacă vrei o femeie, a început el, atunci trebuie să începi să te porți ca un bărbat.

Am dat din cap, înțelegând.

— Și asta înseamnă, a continuat el, să începi să și arăți ca unul.

Am mijit ochii și m-am uitat în jos, la pantalonii în care mă antrenam și la tenișii.

— Ce vrea să însemne asta?

— Vreau să spun că trebuie să te maturizezi, puștiule.

M-am holbat la el, iar când am vorbit, tonul vocii mele părea ca o avertizare.

— Știi? Multor fete le place cum arăt, bătrâne.

— Mda, fete, a spus el serios. Poate că le plac tricourile tale, cu scrisul de pe ele și lanțurile pentru portmoneu și cozile tale de tip dur, dar pun pariu că nu te simți chiar prezentabil cu hainele alea, nu?

Am ridicat o sprânceană.

— Fii mai demn, Jaxon. Vei fi surprins cum o să-ți schimbe asta comportamentul. Pentru numele lui Hristos, o să fii tată într-o zi.

— Ce naiba?

— Probabil, a adăugat. Așa vrei să arăți la ședințele cu părinții?

Uau! Ce naiba? Am râs nervos.

— Mda, conversația asta a evoluat repede. La naiba.

De ce îmi era atacată brusc ținuta? Nu mai fusesem criticat până acum. Blugi, pantaloni negri, tricouri frumoase care se potrivesc de minune... Hainele mele nu atrăgeau atenția, dar cu siguranță nu erau de la ajutoarele pentru sărmani.

Isuse, de ce mă făcea să mă simt ca și când, deodată, arătam ca un boschetar?

El și-a dres vocea.

— Ginerele meu este mai pretențios, a zis smucindu-și bărbia spre mine. Roagă-l să meargă cu tine la cumpărături.

Eu și Madoc? La cumpărături?

Am tras adânc aer în piept și am încercat să înțeleg ce naiba se întâmpla. Mda, bine. Poate că Madoc se integra în locuri în care

eu și Jared nu o făceam. Noi nu puneam preț pe haine și aspect, iar asta funcționa pentru noi.

Dar, pe de altă parte, oamenii îi arătau lui Madoc un pic mai mult respect. Prima lor impresie despre el era diferită de cea despre mine. Îmi dădeam seama, chiar dacă erau politicoși și cu mine. Madoc părea mândru și suficient de interesat de sine încât să-și dea silința. Oamenii apreciau asta.

— Cumpărături? am repetat în barbă.

— Mda, cumpărături, m-a imitat Ciaran. Și tunde-ți și părul ăla nenorocit.

Iar apoi el a închis.

M-am holbat uluit la ecranul laptopului, acum negru, și m-am așezat încet pe scaun, simțindu-mă mai confuz decât după plecarea lui Tate.

Ce naiba tocmai s-a întâmplat? Cum treci de la discuții despre afaceri la discuții despre femei, despre mine ca tată și despre faptul că trebuie să-mi schimb lookul?

Mi-am trecut o mână peste cap, incapabil să-mi recapăt suflul. *Tată?*

Iar apoi mi-am văzut reflexia în ecranul laptopului și m-am oprit. Am continuat să mă holbez la mine. *Aș putea fi tată într-o zi. Tatăl cuiva.*

Mă nemulțumea aspectul meu fizic? Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la asta. Agățam ușor femei, eram curat și sănătos. Cam atât îmi păsa de felul în care arătam.

Și îmi plăcea cum se uita Juliet la mine. Ca și când nu ar fi văzut rahatul dinăuntru. Iar ei cu siguranță nu părea să-i pese de hainele sau de părul meu.

Odată, Madoc spusese că nu hainele îl fac pe om, ci că omul face hainele.

Am dus mâna la spate și mi-am apucat coada, trecând-o prin pumn și simțind anii în care crescuse, câțiva chiar de când locuiam

cu tata. Nu știam ce să cred despre haine, dar părul cu siguranță mă stăpânea, iar eu eram sătul de el.

Am simțit un nod în gât și nici măcar nu am încercat să îl înghit.

M-am ridicat rapid de pe scaun, am ieșit din cameră și am coborât scările. Sărind peste balustradă, am aterizat pe podeaua de gresie și m-am dus spre bucătărie. M-am îndreptat către ușa care dădea în curtea interioară — Madoc și Fallon înotaseră mai devreme —, dar apoi am auzit clapele pianului și m-am oprit brusc.

Subsolul.

M-am întors și aproape am alergat spre ușa de la subsol. Madoc avea un pian clasic Steinway, pe care îl păstra acolo ca să poată cânta în intimitate. Vorbise cu Fallon să îl aducă sus, dar asta nu s-a întâmplat. Nu știam exact de ce.

Și acum chiar nu-mi păsa. Coborând repede scările, am sărit ultimele câteva trepte, până jos, și mi-am ridicat privirea, rămânând cu gura căscată și cu ochii aproape ieșindu-mi din orbite.

Uh...

Fallon stătea pe pianul imens cu picioarele înfășurate în jurul lui Madoc și cu capul lăsat pe spate. Cu toate că el stătea în fața ei, cu capul pe gâtul ei, mi-am dat seama că, în afară de pantalonii scurți, nu avea nimic pe ea.

— O, rahat, am șoptit.

Fallon și-a ridicat repede capul și a țipat, iar Madoc s-a întors, acoperind-o cu trupul lui.

Mi-am ridicat mâinile.

— Îmi pare foarte rău.

Presupun că știam acum de ce nu aduseseră pianul sus.

— Care-i problema ta? a spus nervos Madoc, sălbăticia citindu-se în ochii lui albaștri. Ieși afară!

Fallon s-a ascuns în spatele lui Madoc și s-a uitat peste umărul lui.

— Nu, i-am răspuns. Ar trebui să fii în camera ta dacă urmează să faci asta, iar eu am nevoie de ajutor. Acum.

Madoc și-a dat ochii peste cap și s-a uitat exasperat la tavan.

— Dumnezeule, ce bine era să fiu singur la părinți!

— Iubitule, s-a plâns Fallon în spatele lui, simțindu-se ofensată de remarca lui.

Ei fuseseră frați vitregi.

M-am holbat, așteptând.

— Ce?

Madoc și-a întins palmele, scuturându-le enervat.

— Cu ce vrei să te ajut?

M-am îndreptat de spate și m-am simțit jenat când mi-am ascuns privirea. Abia am mormăit:

— Trebuie să merg la cumpărături.

— La cumpărături?

M-am uitat la el de parcă ceea ce-i ceream n-ar fi fost mare lucru.

— Mda, și am nevoie de niște haine, iar tu ești așa de preocupat de aspectul tău, deci... m-am oprit, sperând că o să meargă cu mine și că o să-și țină gura.

Am văzut-o pe Fallon zâmbind în spatele lui în timp ce Madoc m-a privit cu suspiciune.

— Vrei haine noi.

A spus-o de parcă ar fi încercat să înțeleagă latina.

— Fără rahaturi, am poruncit. Doar lucruri pentru oameni maturi.

De ce se încrunta? *Da, vreau haine noi. Rumegă ideea. Respiră, Madoc. Lumea nu s-a terminat.*

— Bine, a mormăit în cele din urmă. O să urc în câteva minute.

Am dat o dată din cap și m-am întors ca să plec.

— Trebuie să mă și tund, am strigat întors cu spatele și am trântit ușa.

CAPITOLUL 19
Juliet

Tate se plimba prin cameră, netezindu-și bluza largă de un gri-deschis, care-i cădea de pe un umăr și peste pantalonii scurți albi.

— Arăt bine? s-a îngrijorat ea, oprindu-se și înțepenind în fața mea.

Mi-am ridicat privirea de la laptop și am zâmbit când am văzut cum strălucirea slabă a becurilor îi făcea pielea să semene cu frișca.

— Arăți uimitor, i-am răspuns.

Ea s-a strâmbat.

— Ar trebui să port o fustă.

Părea groaznic de chinuită.

— Probabil că o să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui de îndată ce-l voi vedea, așa că m-am gândit că mi-ar fi mai ușor cu o pereche de pantaloni scurți.

Amuzată, am scuturat din cap.

— Dacă Jared îți vede picioarele, atunci este pierdut.

Am început să scriu din nou, lucrând la cererile pentru împrumuturi pe care, probabil, le trimiteam prea târziu ca să fie luate în considerare.

Mă gândisem să schimb facultatea cu una mai ieftină — Arizona avea o taxă de studii în afara statului —, dar era cam târziu, iar eu cu siguranță nu voiam să renunț la facultate un semestru ca să mă duc în altă parte, așa că hotărâsem să rămân acolo unde eram, din

comoditate. Lăsasem o cerere la facultatea locală de stat, în cazul în care nu aș fi primit împrumuturile, dar, ca să fiu cinstită, nu aș fi putut să rămân în oraș nici măcar dacă aș fi fost nevoită.

Jax ar fi fost peste tot.

Am plâns în seara în care m-a adus acasă, de câteva ori a doua zi și, practic, în fiecare dimineaţă în duș. Dar nimeni nu a văzut și nici nu avea să vadă asta.

Îmi era dor de el și totul mă durea și...

Am prins lacrima din colțul ochiului și mi-am dres vocea, scriind mai repede. Informații financiare, referințe, nume, adrese. *Mergi înainte. Nu te opri. O să-ți fie bine.*

De ce nu era acasă? De ce nu a fost la antrenamentul de lacrosse săptămâna asta? De ce nu mă suna? Și să-l ia naiba! Am apăsat și mai tare pe taste.

— Am fost la Madoc azi, a spus Tate uitându-se pe fereastră, m-am dus să vorbesc cu Jax.

Mi-am ridicat privirea, cu degetele încă pe tastatură. Acasă la Madoc. Deci acolo era Jax.

Ea a continuat:

— Probabil că o să vină în curând, ca să-l întâmpine pe Jared.

Am închis ochii pentru o secundă, după care mi-am coborât repede privirea la ecranul laptopului.

Toţi trebuiau să meargă la cină.

Fusesem și eu invitată, dar avusesem bunul-simț să refuz știind că, probabil, Jax avea să fie la pizzerie.

— K.C.? a insistat Tate așezându-se lângă mine.

— Juliet? am corectat-o imitându-i tonul.

Ea a râs.

— Îmi pare rău. Presupun că vechile obiceiuri dispar greu.

A rămas acolo și s-a holbat la mine, aşa că, în cele din urmă, m-am uitat la ea.

— Sunt bine, Tate, am asigurat-o.

— Dacă te consolează cu ceva, arăta groaznic.

Am strâns din buze și m-am uitat din nou la laptop.

— Mă îndoiesc de asta.

Jaxon Trent nu arăta niciodată rău. Proaspăt ieșit de la duș? Era superb. Transpirat? Era sublim. Fericit? Uimitor. Supărat? Grozav. Iar apoi, când era el murdar? Sfinte Sisoe!

— Arată groaznic. El nu-și pierde niciodată controlul, s-a hazardat să spună.

— Cu excepția cazului în care este cu mine, am răspuns. Mereu se ceartă cu mine.

— Îhî, a confirmat Tate pe un ton îngâmfat.

I-am văzut privirea plină de înțeles.

— Ce?

S-a uitat în ochii mei, iar eu am urmărit cum devenea serioasă.

— Se îndrăgostește de tine.

Am auzit emoția din vocea ei.

— Dacă nu a făcut-o deja.

Am rămas neclintită, uimită de vorbele sale.

Se îndrăgostește?

Mi-am strâns pumnii și inima mi-a bătut cu putere. *Nu.* Nu m-ar fi alungat dacă ar fi fost adevărat. Nu ar fi stat departe de mine. Asta mă duruse mai mult decât orice altceva în ultimele zile. Lui Jax nu îi păsa așa cum îmi păsa mie.

Mi-am amintit cuvintele lui. „Nu m-am gândit niciodată că realitatea o să se ridice la nivelul fanteziei."

Mi-am coborât privirea, simțindu-mi capul brusc prea greu ca să-l țin ridicat.

Isuse.

Tate aproape a șoptit:

— Este imposibil să nu-i iubești, nu-i așa?

Şi hotărârea mea s-a dus pe apa Sâmbetei. A trebuit să mă uit în altă parte și să inspir adânc.

Vorbea despre frații Trent. Despre Jared al ei... și despre Jaxon al meu.

— Te iubesc, a spus ea dulce, văzând probabil că sufăr.

Am dat din cap.

— Știu.

M-am uitat la ea.

— Și nu știu de ce. Cum de ești atât de bună cu mine?

Ea a mijit ochii, confuză.

— În urmă cu trei ani, m-am prefăcut că ieșeam cu golanul tău din liceu, care acum este iubitul tău, ca să mă răzbun pe Liam. Pentru că m-a înșelat. Pentru prima dată, am recunoscut toată încurcătura meschină. De ce nu m-ai bătut?

A schițat un zâmbet.

— Pentru că te-ai împăcat cu Liam, a spus ea. Am știut că vei avea nevoie de o prietenă.

Mi-au dat lacrimile și am vrut să o îmbrățișez.

Când s-a ridicat, am urmărit-o cu privirea și mi-am dat seama de cât de mult o iubesc și de cât de mult îmi doresc să o merit.

— Tate? am spus gâtuit. Eu...

— O, Dumnezeule, a zis întrerupându-mă și holbându-se pe fereastră.

— Ce?

Rânjind surprinsă, a scuturat din cap când s-a uitat pe fereastră.

— Ai face bine să vii să vezi asta.

Mi-am luat laptopul, pe care l-am lăsat deschis când m-am dus lângă ea. Uitându-mă printre draperii, am inspirat și brațele mi-au tremurat atât de tare încât am scăpat laptopul.

— Rahat!

Mi-a alunecat din mâini. Am încercat să-l prind când s-a lovit de brațele mele moi și, în cele din urmă, a căzut pe podea.

Tate și-a dus mâna la gură ca să nu râdă, iar eu am respirat intens când m-am aplecat să-l ridic din nou.

— La naiba, am strigat.

Bateria ieșise, iar ecranul se stinsese. Mi-am încleștat maxilarul atât de tare încât m-au durut dinții.

— Să-l ia naiba, am mormăit şi am încercat să pun bateria la loc, uitându-mă pe fereastră de nenumărate ori.

Jax stătea lângă maşina lui, parcată pe trotuar chiar în spatele GTO-ului lui Madoc, iar eu l-am tot măsurat din priviri, atentă la întregul său aspect.

Nimic nu se schimbase cu adevărat şi totuşi era atât de diferit. La naiba...

M-am lins pe buze.

Purta o pereche de pantaloni drepţi, negri. Nu strânşi pe picior, dar cu siguranţă strâmţi, iar eu am căscat ochii când s-a întors să vorbească cu Madoc şi Fallon. Ştiam cum arată dezbrăcat, chiar dacă nu avusesem timp să-l explorez, dar nu-mi dădusem seama de cât de mult îi acoperiseră silueta pantalonii largi. Mişto posterior! Încă purta haine care se potriveau cu stilul lui — negre şi discrete —, dar acum îi veneau mai bine. Aproape prea bine. Prin tricoul alb cu guler în *V,* care îi venea suficient de larg încât să fie confortabil, dar destul de mulat încât să-i arate umerii musculoşi, pieptul lucrat şi spatele tonifiat, puteai să vezi cât este de imens. La naiba, îi vedeam până şi omoplaţii.

Şi părul lui. Am răsuflat, cu umerii puţin lăsaţi. Se tunsese. Nu ştiam ce părere să-mi fac despre asta.

Era mai frumos. Cu siguranţă. Nu îmi dădusem seama de cât de mult te distrăgea părul de la orice altceva, iar acum că dispăruse, puteai să-l vezi în toată splendoarea. Gura, nasul, ochii, totul.

Până şi trupul îi părea mai mare fără păr.

Dar îmi plăcuse şi părul lui lung. Era simbolul sfidării sale.

Părul îi era acum tuns scurt şi pieptănat în sus. Mă făcea să salivez şi am scrâşnit din dinţi, ştiind cât de mult aveau să se uite acum la el alte femei. Ca şi când nu s-ar fi uitat destul şi înainte.

Isuse.

Urmărindu-i pe el, pe Madoc şi pe Fallon cum vorbeau pe peluza din faţă în timp ce Jax şi-a încrucişat braţele, scoţându-şi în

evidență pieptul, am revenit la realitate și, brusc, nu mi-a mai păsat că se tunsese. Și nici de noile lui haine.

Și ce?

Chiar dacă își schimbase aspectul, era tot Jax. Același care mă alungase în urmă cu cinci zile.

— Haide, m-a înghiontit Tate. Du-te și spală-te.

Ce?

— Ce? am întrebat demnă. Nu. Să-l ia naiba. După cum s-a purtat, o să aibă nevoie de ceva mai mult decât de niște haine noi și de o tunsoare.

Tate a chicotit binevoitoare și s-a întors cu fața spre mine.

— Juliet, vorbesc din experiență, așa că fii atentă.

M-a apucat de umeri, iar eu am tras aer în piept când m-a întors cu fața la ea, trecându-și ca o mamă mâinile peste brațele mele.

— Dragă, când o să intre, o să te fixeze cu privirea și o să se uite intens la tine. O să pară supărat, m-a lămurit vorbindu-mi de sus, dar, de fapt, o să se gândească dacă să-ți rupă toate hainele, să te izbească de perete și să ți-o tragă... pe la spate.

Am rămas cu gura căscată și am ținut laptopul mai strâns.

— Apoi, a continuat ea, o să te încolțească unde te aștepți mai puțin. O să se apropie — Tate a venit lângă mine până ni s-au atins trupurile —, o să-ți atingă buzele fără să te sărute, iar căldura pielii lui o să te facă să înțelegi cât este de chinuit.

Mi-a cuprins fața cu mâinile, lipindu-și nasul de al meu, și mi-a vorbit cu voce joasă:

— Apoi, cu o șoaptă care o să-ți facă să tremure coapsele, o să-ți spună „iubito", iar tu o să te topești fără ca el să fie nevoit să-și ceară scuze.

Am înghițit în sec, gura fiindu-mi uscată de-a binelea.

— Deci, Juliet? Tate a ridicat tonul. Fusta aia mini albastră cu auriu pe care ți-am cumpărat-o din Tokyo? Îmbrac-o. Arăți ca naiba.

— Uf, am șoptit.

Ea mi-a luat laptopul din mâini, l-a închis și l-a aruncat pe canapea.

— Vine.

Atunci n-am mai ezitat. Am trecut repede pe lângă ea, grăbindu-mă să urc scările câte două trepte, și am trecut prin ușa dormitorului ei, închizând-o. Am apăsat pe buton ca să pornesc iPod-ul și am fugit în baie când a început melodia „I Hate Myself for Loving You", cântată de Joan Jett&Blackhearts. Muzica mă făcea să mă mișc mai repede.

Mi-am scos bluza, mi-am desfăcut părul strâns în coadă și m-am grăbit să mă dau cu rimel și cu tuș. M-am rujat puțin — nu cu gloss, pentru că lui Jax nu-i plăcea deloc —, mi-am îndreptat părul și l-am aranjat cu o perie, iar apoi m-am grăbit spre dulapul lui Tate.

Chitarele lui Joan mă ţineau în priză, iar mușchii îmi zvâcneau. Am cântat și eu, deodată flămândă şi dorindu-mi să mănânc pizza.

— „Mă urăsc pentru că te iubesc", am cântat dând din cap.

Mi-am luat bluza largă din mătase neagră, cu mâneci lungi. Avea gulerul înalt, dar decolteul de pe spate era adânc.

Dacă aveam de gând să-i spun să se ducă naibii, măcar să fiu atrăgătoare.

Mi-am dat jos pantalonii scurți, iar apoi am luat fusta de pe umeraș.

Tobele mi-au vibrat în piept când am îmbrăcat fusta mini.

— „Nu pot să scap de lucrurile pe care le faci."

Dar chiar atunci o umbră a căzut asupra mea.

Am icnit, m-am uitat în sus și am tras de fermoar, holbându-mă la Jax.

Rahat.

Se sprijinea cu ambele mâini de tocul ușii, aplecându-se ușor și înclinându-și capul spre mine, ca o provocare.

Ochii lui ardeau, iar maxilarul îi era încordat. Am înghițit în sec și l-am privit în ochi, dar liniștea și holbarea mă excitau atât de mult, încât voiam să țip.

Spune ceva!

— Du-te naibii, am zis gâtuit.

Apoi el s-a repezit la mine, mi-a apucat fața cu o mână și talia cu cealaltă și și-a lipit buzele de ale mele.

— Nu, am strigat în gura lui.

Dar era inutil.

I-am cuprins imediat fața cu mâinile și i-am ținut buzele lipite de ale mele când m-a ridicat și mi-a ghidat picioarele în jurul lui.

În jurul meu îi simțeam brațul ca pe o bandă de oțel; l-am luat de gât și i-am strâns mijlocul între coapsele mele, incapabilă să mă apropii suficient de mult.

Mă săruta peste tot, repede și apăsat, și am gemut amândoi, umplând micul spațiu cu gemetele și respirațiile noastre sacadate.

A încetat să mă mai sărute, iar eu mi-am lăsat capul pe spate când s-a îndreptat spre gâtul meu și m-a lins, m-a sărutat și m-a mușcat până la ureche.

— Rahat, am gâfâit.

Umerii tari i s-au încordat sub degetele mele și m-am trezit învârtindu-mă în brațele lui și intrând în lumina dormitorului când pașii lui grei s-au auzit pe podeaua din lemn.

— La naiba, a mormăit el și m-a aruncat pe pat, căzând peste mine.

Am gemut și l-am sărutat din nou, cu lacomie.

— Ești un ticălos, i-am șoptit printre sărutări.

— Știu.

Mi-a zâmbit și a întins mâna între noi, desfăcându-și cureaua.

Mi-am dezlipit buzele de ale lui și i-am ținut chipul cu ambele mâini, forțându-l să se uite la mine.

— Să nu mă mai ignori niciodată cinci zile, am spus scrâșnind.

Şi-a descheiat nasturele de la pantaloni, a desfăcut fermoarul şi şi-a eliberat penisul, aşezându-se între picioarele mele.

— Niciodată, mi-a promis uitându-se înflăcărat de sus, când a rupt ambalajul prezervativului, punându-şi-l. Mă ţii sub vraja ta de când aveam şaptesprezece ani.

Şi-a strecurat mâna lacomă pe sub fundul meu, m-a ţinut strâns şi m-a penetrat.

— Ah, am tras aer în piept şi mi-am lăsat capul pe spate.

— Dumnezeule, iubito... mi-a fost dor de tine.

A închis ochii, iar eu mi-am retras mâinile de pe faţa lui, l-am luat de gât şi l-am tras spre buzele mele.

— Sunt mereu umedă pentru tine, i-am şoptit.

S-a împins cu putere şi mi-a tras-o repede şi dur. Aşa cum voiam să o facă. Amândoi am gemut zgomotos, fără să ne pese că, probabil, la parter erau oameni.

Era al meu, iar eu a lui şi, data viitoare când rahatul ăsta avea să se mai enerveze sau să mă ignore, intenţionam să-l enervez şi mai tare sau să-l las în plata Domnului.

Împinge şi trage.

Dă şi ia.

Accelerează. Eliberează.

Degetele lui Jax mi-au conturat liniile profilului, alunecând peste nasul meu şi mângâindu-mi buzele. Am oftat fericită.

Îmi plăcea să fiu atinsă. Cu blândeţe, adică. Şi mă simţeam atât de bine încât voiam să închid ochii, dar nu puteam. Aşteptasem ani de zile doar ca să mă pot uita la el, fără teama că el mă poate vedea, iar acum nu mă mai săturam.

— Eşti atât de frumoasă, a spus şi s-a întins lângă mine, cu capul sprijinit pe un cot.

Am vrut să-l ating şi eu, dar m-am oprit şi am întors capul spre uşă, auzind ţipetele lui Tate de la parter.

— A venit! a strigat ea, iar eu am zâmbit, întorcându-mă din nou spre Jax.

— Presupun că asta înseamnă că Jared este acasă.

Jax a oftat lângă mine.

— O, ce bucurie.

Mi-am atins vârful nasului de al lui.

— Ce se întâmplă cu voi doi? am întrebat îngrijorată.

M-a sărutat ușor pe buze.

— Nimic, a șoptit. Îi place să se ia de mine, așa cum îți place și ție.

Am râs.

— Sper că nu chiar așa cum îmi place mie, am glumit.

Ridicându-mă, am luat peria de pe noptieră și mi-am aranjat părul.

— Jax?

M-am lins pe buze, gura fiindu-mi brusc uscată.

— Mda.

S-a ridicat și și-a băgat capul în gâtul meu.

Furnicăturile mi s-au împrăștiat ca un roi de fluturi pe sub piele, iar eu l-am împins, zâmbind.

— În ziua în care m-ai învățat să conduc am auzit fără să vreau convorbirea ta telefonică, i-am mărturisit. Tatăl tău o să iasă în curând din închisoare?

Jax s-a rezemat din nou pe mâini și s-a uitat în jos.

— Poate.

A scuturat din cap.

— Nu-ți face griji în privința asta.

M-am ridicat de pe pat și mi-am îndreptat fusta.

— Vreau s-o fac, Jax, am zis. Adică, nu vreau să mă îngrijorez, dar vreau să știu ce se întâmplă cu tine, m-am grăbit să adaug. Vreau să-mi spui unele lucruri.

— Jax! Mișcă-ți fundul la parter!

Amândoi am sărit la strigătul lui Madoc, iar eu am râs nervos. *Regele sincronizării nepotrivite.*

M-am aplecat și i-am cuprins fața.

Și când m-am uitat în ochii lui albaștri, nu m-am putut stăpâni. L-am sărutat pe frunte, apoi pe nas, iar când a închis ochii, l-am sărutat și pe pleoape.

— Îmi place de tine, am recunoscut. *Mult.* Vreau să te cunosc.

M-a tras în poala lui și m-a luat în brațe în vreme ce picioarele mi s-au legănat deasupra podelei. Am închis ochii și am simțit cum îmi atinge ușor părul deasupra umărului și cum îmi sărută pielea umflată de pe ceafă.

Știa că îmi făcusem tatuaj. *Cretina de Tate.*

— Tot ce trebuie să știi, mi-a șoptit la ureche, este că unele lucruri încă mă dor când nu ești în preajmă.

Gâtul mi s-a uscat.

— Fă ce vrei cu mine, Juliet, a continuat el. Numai nu pleca. Nu încă.

Am mijit ochii, asprimea cuvintelor lui făcându-mă să clipesc. *Nu încă?*

— Să plec? am repetat. Mă enervezi, mă faci să plâng, mă înnebunești... dar mă faci mai bună, Jax.

— Iar tu mă faci mai fericit, a încheiat el, iar eu m-am pierdut în ochii lui.

Umbrele frunzelor copacilor i-au străbătut chipul, iar eu am zâmbit când am auzit tunetul. Camera s-a întunecat în lipsa luminii soarelui.

— Acum! s-a auzit un strigăt de la parter și ne-am grăbit amândoi, știind că, de data asta, era Jared.

Jax m-a sărutat rapid și a fugit pe ușă în timp ce eu am dat la o parte cuvertura de pe patul lui Tate și am aruncat-o într-un colț ca să fie spălată mai târziu, pentru orice eventualitate.

Coborând scările, mi-am aranjat bluza, fusta și părul când am intrat în sufragerie.

— Hei.

Jared se întorcea și-și retrăgea brațele din jurul lui Tate ca să se ducă la fratele lui.

— Isuse, uită-te la tine.

A zâmbit și l-a apucat pe Jax de gât, uitându-se la părul și la hainele lui.

— Mă bucur că ești acasă, a spus Jax și s-au îmbrățișat.

— Mi-a fost dor de tine, l-am auzit pe Jared spunând încet când Madman a sărit și i-a înconjurat picioarele.

— Mda, și mie.

Uitându-te la Jared și la Jax împreună, ai fi crezut că poți să vezi asemănarea frățească. Dar nu puteai să o faci. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era charisma. Știi? Puterea aia invizibilă pe care o au unii oameni și care îi atrage pe ceilalți spre ei? Frații Trent o aveau.

Dar aici se terminau asemănările.

Jared semăna cu mama lui. Părul castaniu era acum tuns foarte scurt în părți și la spate și pe creștet, ca la armată. Ochii îi erau de un căprui-închis. Cam ca ai mei. Era un pic mai scund decât Jax, poate cu doi centimetri, dar la fel de masiv. Avea mult mai mulți mușchi decât ultima dată când îl văzusem.

Nu văzusem niciodată fotografii cu tatăl lor sau cu mama lui Jax, așa că nu știam cu cine semăna Jax, dar știam că era pe jumătate amerindian, fapt care explica de ce avea părul și pielea mai închise la culoare.

Iar ca personalitate, erau foarte diferiți. Amândoi erau foarte impulsivi. Amândoi puteau să se enerveze. Dar, în vreme ce Jared se înfuria, Jax aștepta. Când Jared ataca, Jax gândea. Erau foarte diferiți.

Nu am putut să nu-mi pun întrebări despre bărbatul care le era tată.

În sufragerie, toată lumea stătea jos sau în picioare — Tate lângă șemineu, Madoc și Fallon ghemuiți pe o canapea, iar Jared și Jax stăteau în mijloc.

Iar eu încercam să mă topesc în covor, simțindu-mă brusc intimidată.

Jared se purta mereu oarecum frumos, dar se și uita la mine de parcă aș fi avut cinci ani și aș fi stat la masa copiilor mari. Mai bine să fii văzut decât auzit.

Și, cât am stat acolo, încercând să găsesc un loc spre care să-mi îndrept privirea și întrebându-mă ce naiba să fac cu mâinile, mi-am dat seama că nu mai eram fiica mamei mele. Nu mai eram părul din supă, musca din cremă sau pata de pe cearșaf. Poate că nu eram preferata lui Jared Trent, dar cu siguranță nici eu nu-l preferam. De ceva vreme, încetasem să mă mai întreb dacă sunt destul de bună pentru alții și începusem să mă întreb dacă ei sunt destul de buni pentru mine.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp și m-am apropiat de Jax.

El s-a uitat imediat la mine, a zâmbit și mi-a cuprins umerii cu brațul său, trăgându-mă aproape de el.

Jared a tăcut. Când s-a uitat la Jax și la mine, și-a mijit ochii căprui și am văzut că începea să pună totul cap la cap. Eu și Jax am tăcut când, lăsând confuzia la o parte, Jared și-a dat brusc seama.

— Ai încredere în mine, am spus înainte să aibă șansa să vorbească. Voi avea grijă de el. Promit.

Jared a părut uimit și a ridicat din sprâncene și, în cele din urmă, a scuturat din cap, clipind.

— În regulă atunci.

Și asta a fost tot. Jax m-a strâns mai tare, iar Jared s-a întors la Tate, pipăindu-se unul pe celălalt.

— Bine, să trecem la acțiune, ne-a îndemnat Madoc, uitându-se la Jared. Pizza. Mi-e foame.

Dar Jared a scuturat din cap.

— În niciun caz.

— Ce? a întrebat Madoc.

Jared și-a luat mâinile de pe Tate și a început să-și descheie jacheta de camuflaj.

— Uitați cum stă treaba. Se adresa tuturor. Vă iubesc, dar trebuie să plecați.

Toți au rămas la locurile lor.

— Nu am mai văzut-o pe Tate de câteva săptămâni. Avem nevoie să fim singuri. Îmi pare rău.

Jared și-a aruncat jacheta pe un scaun, rămânând în pantalonii de camuflaj și tricou.

— Jared? s-a plâns Tate, roșind de jenă.

Însă el a avertizat-o din priviri.

— Au trecut câteva săptămâni, iubito.

Ea s-a îndreptat de spate și aproape am râs când s-a schimbat la față.

— Mda, bine.

A bătut din palme și i-a condus pe toți spre ușa de la intrare.

— Toată lumea afară. Trebuie să rămânem singuri.

— Pentru cât timp? a protestat Madoc, ridicându-se în picioare împreună cu Fallon.

— Cam trei zile, a spus Jared.

— Trei zile! a exclamat Madoc.

Fallon l-a tras spre ușă.

— Hai să plecăm, Madoc.

El a mormăit, iar eu am râs în sinea mea când Jax m-a luat de mână și m-a condus afară. Ușa s-a închis în urma noastră, iar noi patru am coborât scările spre mașini.

— Serios?

Practic, Madoc se văicărea acum.

— Voi veniți, nu?

Jax și-a pipăit pantalonii.

— Rahat, a înjurat el și s-a întors. Mi-am lăsat telefonul pe măsuța de cafea.

— Ți-l aduc eu.

Am ridicat o mână ca să-l opresc.

— Și eu mi-am uitat poșeta.

Am urcat scările în fugă și m-am strecurat din nou pe ușa din față, sperând că nu sunt deja dezbrăcați.

Nu era nimeni în hol și m-am strecurat pe vârfuri în sufragerie, ca să-mi iau geanta de pe canapea și telefonul lui Jax de pe măsuța de cafea.

Am auzit vocea profundă, dar înăbușită a lui Jared.

— Mi-a fost foarte dor de tine. Dumnezeule, iubito. Te iubesc.

Săruturi, mișcări, gemete... *Mda.* Mi-am trecut geanta peste cap și m-am pregătit să ies repede.

— Și eu.

Tate plângea.

— Nu-mi place deloc treaba asta, Jared. Cum o să trecem cu bine peste lunile în care vei fi plecat, dacă așa stau lucrurile după doar câteva săptămâni?

M-am oprit, știind că ei erau în bucătărie, chiar de cealaltă parte a ușii, și mi-au dat lacrimile pentru ea. Oricât de dificil ar fi fost Jared, știam că o adoră pe Tate. Ar fi invadat iadul pentru ea. Și totuși, cu toate suișurile și coborâșurile mele, nu observasem că ea era nefericită. Nu am crezut niciodată că nu le-ar merge bine și fusesem atât de preocupată de rahaturile mele încât nu îi acordasem atenție.

Am auzit un zgomot surd și mai multe gemete.

— Tună, i-a spus Jared.

Am auzit un smiorcăit, apoi un râset.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— La șezlong?

I-a vorbit pe un ton obraznic.

— În curtea din spate? Ca prima dată.

Iar apoi mi-am mușcat buza de jos ca să nu râd când ea a chicotit și au deschis și închis ușa din spate, dispărând imediat.

Biata Tate. Ei bine, nu biata Tate. Ea era făcută din titan. Dar îi era dor de el. Teribil.

M-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit când am auzit o voce necunoscută.

— Alo?

Vocea unui bărbat, distantă și totuși profundă și calmă, mi-a făcut inima să-mi bată repede de frică.

Înfiorător.

Și am tresărit, amintindu-mi brusc de telefonul din mână. L-am dus la ureche.

— Alo? am răspuns.

— Și tu cine ești? a întrebat vocea lină și blândă.

— O, îmi pare rău. Am scuturat din cap. Am răspuns din greșeală. Îl cauți pe Jax? Așteaptă.

Și am deschis ușa și am ieșit pe verandă.

— Și tu ești...? a întrebat bărbatul.

— O, Juliet, am răspuns. Eu sunt... am ezitat, gândindu-mă. O prietenă de-ale lui, presupun.

— Mmm. Juliet. Frumos nume. Eu sunt tatăl lui.

M-am oprit uimită.

— Spune-mi, a început el, de câte ori ți-o trage pe zi?

Eu am căscat ochii. *O, Dumnezeule!*

Buzele mi-au tremurat când m-am holbat la Jax, care vorbea cu Madoc și Fallon dincolo de peluză.

Jax.

— Femeile îl plac, știi? La câtă energie are, mă tachina vocea lină a tatălui său. Nu poți să numeri câte păsărici poate să aibă băiatul ăla.

Gura îmi era ca un deșert, iar eu am apucat strâns telefonul, de teamă să nu-mi scape din mâinile tremurânde.

— Și presupun că, de vreme ce răspunzi la telefonul lui, păsărica ta e destul de dulce ca să te mai țină pe lângă el, a continuat tatăl lui.

Privirea mi s-a încețoșat.

— Ce naiba te-a apucat? am spus eu gâtuit.

— Te luminez, dragă, a zis cu o voce acum rigidă. N-o să te păstreze. Nu pentru mult timp. Poți să contezi pe asta.

Jax s-a uitat la mine și zâmbetul i-a dispărut în clipa în care m-a văzut.

— Ți-a spus până acum despre pivniță? Despre cuțitul pe care îl ține la el? Despre mama lui ticăloasă, care l-a dat în centrul de plasament când era copil?

Am înghițit în sec și l-am văzut pe Jax venind spre mine. Cum putea un tată să vorbească așa despre fiul lui?

— Dacă nu te-a lăsat să pătrunzi în mintea lui, atunci nu este al tău, Juliet.

Jax m-a privit în ochi, din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce se apropia.

— Nu are destulă încredere în tine, m-a avertizat tatăl lui.

Am tras aer în piept și mi-au dat lacrimile când i-am dat telefonul lui Jax.

— Tatăl tău.

Ochii albaștri i-au devenit reci și a luat telefonul.

— Ce i-ai spus? a mormăit el în telefon. Alo?

A strâns din buze și a scrâșnit din dinți.

— Alo? La naiba! a strigat el holbându-se la telefon.

Mi-am șters lacrimile, dorindu-mi un singur lucru de la Jax: să-mi vorbească. Despre toate lucrurile.

Era cu spatele la mine, dar l-am văzut trecându-și mâna prin păr.

— Jax?

El a scuturat din cap și s-a întors.

— Juliet, îmi pare rău. Tatăl meu este...

El s-a oprit, părând să nu-și găsească vorbele.

— Tatăl meu este malefic. Indiferent ce ți-a spus, sunt minciuni. Nu poate face nimic. Nu te poate răni.

— Nu m-a amenințat. Mi-a vorbit despre tine.

— Nu m-a văzut de când aveam treisprezece ani, a spus Jax și mai nervos. Nu știe nimic. Vorbește aiurea.

Eu mi-am ridicat capul.

— Vreau să știu.

— Ce?

— Totul!

L-am privit în ochi pe Jax în timp ce GTO-ul lui Madoc a pornit și a plecat.

Jax s-a uitat la mine ca și când aș fi fost dușmanul lui, ca și când eu aș fi fost cea care îl rănea. A scuturat sfidător din cap și a vrut să plece.

— Oprește-te! i-am ordonat când a coborât de pe verandă și s-a îndreptat spre casă.

M-am dus după el.

— Și ce-mi poți spune despre orele pe care le fac în folosul comunității? Poți să începi de acolo.

— Ce-i cu ele? a strigat el peste umăr.

— Tu le-ai aranjat, nu-i așa? l-am acuzat. Ca să mă aduci înapoi în oraș. Ca să-mi obții postul la școală. De unde ai știut? De unde ai știut de problemele mele?

El nu mi-a răspuns. Nici măcar nu s-a uitat la mine. A intrat pe ușa din față a casei lui, iar eu l-am urmat când s-a îndreptat spre scări.

— Răspunde-mi! am strigat trântind ușa și oprindu-mă la baza scărilor. De unde ai știut?

El s-a întors spre mine, cu fața strâmbă de mânie.

— Pentru că știu tot ce se întâmplă cu tine.

CAPITOLUL 20
Jaxon

Am coborât scările, m-am oprit pe penultima treaptă și am privit-o de sus.

— Amenda pentru viteză din primul an de facultate care a dispărut ca prin minune? am insinuat și am continuat: Testul la matematică pentru care nu erai pregătită și care, din întâmplare, s-a amânat pentru că s-au declanșat aspersoarele?

Vedeam cum procesa tot.

— Toate cărțile rezervate pentru tine la bibliotecă, ca să studiezi Anglia lui Oliver Cromwell? Slujba de la librărie, care ți-a căzut din cer când mama ta ți-a tăiat cartea de credit pentru că ți-ai schimbat specializarea secundară cu scrisul creativ?

Mi-am dezgolit dinții și m-am apropiat de fața ei.

— De fiecare dată când ai avut nevoie de ceva în ultimii doi ani, am fost acolo.

Pieptul i se mișca în sus și-n jos și părea că abia respiră.

— M-ai urmărit?

— Mda, revino-ți, i-am răspuns și am sărit peste balustradă, îndreptându-mă spre bucătărie. Nu ți-am citit e-mailurile și nici nu ți-am furat chiloții.

— De ce?

I-am auzit pașii în urma mea.

— De ce ai făcut-o?

Am râs amar și m-am dus la frigider.

— Chiar te deranjează, nu-i așa?

Am luat o sticlă cu apă și am închis ușa.

— Ești atât de nesigură de ce cred ceilalți încât nu suporți că m-am amestecat în treburile tale fără să știi, corect? Ești îngrijorată. „Ce știe el? Ce a văzut?"

Își ținea pumnii mici strânși tare și era roșie la față de furie.

— De ce? a repetat ea.

— Lasă...

— Răspunde-mi naibii la întrebare!

— Deoarece mi-am făcut griji pentru tine! i-am strigat și am aruncat sticla cu apă pe hol.

Am rămas pe loc și am urmărit-o cum a făcut un pas înapoi și s-a îndreptat de spate, șocată.

Trecându-mi o mână prin păr, am apucat buclele scurte, lipsindu-mi brusc cele lungi pe care le avusesem în dimineața aceea.

Transpirația de pe scalp se răcise; mi-am dus mâna la spate și mi-am tras tricoul peste cap. Aruncându-l pe un scaun, am stat cu mâinile în șolduri, încercând să mă calmez.

Am mers spre ea și am văzut că se retrage spre perete.

— Cam la o lună după ce ai plecat la facultate, am început eu, am demarat lucrurile la Loop. Renovări, construcții...

M-am oprit și mi-am lins buzele uscate.

— Mama ta a făcut o petiție la primărie, în încercarea de a ne opri. Ura pista, pentru că atrăgea probleme, așa că a obținut ceva sprijin și a continuat demersurile.

Juliet și-a ridicat privirea spre mine, părând foarte mică. Îmi dorisem să o protejez. Îmi dorisem să mă asigur că este fericită.

Am continuat.

— Nu ar fi câștigat. Cei mai mulți oameni din oraș văd pista ca pe un bun folositor, am asigurat-o. Dar ea ar fi putut întârzia lucrurile, așa că am cercetat-o.

— Ca să vezi dacă are secrete, a intervenit Juliet. Ca să o șantajezi.

— Ca să am un avantaj, am corectat-o. Ca să o conving.

Juliet și-a încrucișat brațele la piept și a așteptat să continui.

Am tras adânc aer în piept.

— În informațiile despre ea scria că are o fiică. Nu am fost surprins, doar că pe fata ei o chema Juliet Adrian Carter. Asta m-a derutat, deoarece K.C. Carter sau orice alt nume care începe cu *K* nu apărea.

M-am uitat la ea.

— Așa că am început să caut. Și când mi-ai spus povestea ta, eu...

— Deja știai.

Ea m-a întrerupt, cu ochii plini de lacrimi.

— M-ai lăsat să mă confesez ca o idioată; ai stat și ai ascultat aceleași rahaturi pe care le știai.

— Nu.

I-am ridicat bărbia ca să mă privească, dar ea s-a smucit.

— Nu am ascultat povestea. Te-am ascultat pe tine, bine? Vorbeai cu mine. Aveai încredere în mine. Nu am știut nimic despre tine — nu cu adevărat — până când nu mi-ai spus tu. Am citit despre tine, dar nu te cunoșteam.

Ea și-a întors privirea, scuturând din cap. Nu mă credea.

— Cu cât am aflat mai multe despre tine, am continuat încercând să o fac să înțeleagă, cu atât mai mult nu m-am putut opri. Un lucru a condus la altul și eu... am ezitat și am înghițit în sec. Am vrut să te susțin. Ți-am accesat orarul ca să văd cum te descurci.

Ea și-a trecut mâinile peste față și s-a întors, dar am apucat-o de umeri și am întors-o din nou spre mine.

— Am aflat că te chinuiai la matematică, așa că am pornit aspersoarele în dimineața examenului parțial. Știu că am făcut o tâmpenie. Dar m-am gândit că ţi-ar fi prins bine să mai ai ceva timp la dispoziţie ca să înveţi. După asta eu... am continuat să te urmăresc, bine?

Nu intenționasem niciodată să-i invadez intimitatea și, oricât de ușor ar fi fost sau oricât de mult aș fi vrut să o fac, nu i-am

accesat e-mailurile, profilurile de pe rețelele sociale sau dosarele medicale. De fapt, am încercat să mă conving singur să o fac. De multe ori. Sigur, m-aș fi asigurat doar că este sănătoasă. M-aș fi asigurat doar că nimeni nu o hărțuiește. M-aș fi asigurat că prietenul ei ticălos nu face prostii. Dar nu am făcut nimic din toate astea. Nu încercam să o controlez. Voiam doar să am grijă de ea.

Cel puțin, asta era tot ce speram să fac.

— Nu credeam că ai pe cineva, am recunoscut. Nu mi-a fost milă. De fapt, a fost o ușurare să aflu că viața ta nu este perfectă. Am simțit că există ceva care ne leagă, care ne face diferiți de prietenii noștri și nu am vrut să fii singură. Știam că, atunci când aveai să pleci la facultate, aveai să fii probabil mai liberă decât ai fost vreodată, m-am grăbit să adaug. Am vrut să-ți placă libertatea asta. Am vrut să-ți ușurez situația. Asta e tot.

A închis ochii și lacrimile i-au curs pe obraji când și-a plecat capul în mână.

— Deci știi totul! a strigat ea. Știai despre tata. Că, după ziua în care m-a tăiat, și-a tăiat venele. Pentru că nu a putut să se ierte pentru moartea surorii mele.

Mda, știam și asta. Cum ar fi putut un tată să se ierte pentru moartea propriului copil, provocată din vina lui?

Am dat aprobator din cap.

— Era miezul nopții, am zis aproape în șoaptă. Sora ta s-a dat jos din pat. El a crezut că este un intrus. A fost un accident îngrozitor.

Cu capul plecat, ea și-a șters lacrimile.

— S-a sinucis ca să te protejeze, i-am spus. Credea că o să-și rănească și cealaltă fiică.

Ea și-a ridicat privirea.

— Oricum a făcut-o, nu? Vocea i-a devenit din nou puternică. M-a lăsat cu ea. Nu l-ai urî pentru asta? Adică, de mama ta ce să mai zici? a întrebat Juliet. Te-a lăsat cu tatăl tău.

Mi-am strecurat mâna în buzunar și am simțit imediat confortul dat de cuțit.

— Mda, și?

— Ei bine, nu o urăști?

Am apucat mânerul gros din plastic.

— Nu știu, am mormăit.

Ea a zâmbit nervoasă, scuturând din cap.

— Nici eu. Nu știu nimic despre tine. Nu mi-ai spus nimic.

— Pentru că sunt numai rahaturi! i-am spus și mi-am trecut mâinile prin păr. Nu vreau să afli lucrurile alea despre mine. Nu vreau să păteze nimic din ce am cu tine.

M-am aplecat și i-am cuprins fața, dar ea mi-a dat din nou mâinile la o parte.

— N-o să ai nimic cu mine! a spus şi a dat să plece.

— Pe naiba.

Am tras-o înapoi, cu toți mușchii încordați, și mi-am lipit corpul de al ei, împingând-o în zid.

— Haide. Recunoaște. Oricum numai asta vrei de la mine, nu-i așa? am spus nervos, lipindu-mi gura de a ei, într-un sărut dur și nervos. Mda, am șoptit. Asta vor toate de la mine, Juliet.

— Jax!

Vocea i-a tremurat când a încercat să mă împingă cu mâinile.

— Încetează!

I-am tras în jos de pe umeri bluza largă, lăsând-o numai în sutien.

— O, haide, Juliet.

Am ținut-o strâns.

— O să ţi-o trag foarte bine. Poți să te duci să le spui tuturor prietenelor tale că, în sfârșit, ți-a venit și ţie rândul și că te-ai simţit fantastic, am mormăit. Ele pot să stea la rând.

Am scos cuțitul din buzunar și am apăsat butonul, iar lama a ieșit.

— O să-ţi placă asta. Tuturor fetelor le place.

Și, cu viteza fulgerului, i-am strecurat cuțitul sub sutien, între sâni, și am tăiat materialul.

— Încetează!

Ea și-a ridicat mâinile și s-a acoperit, plângând.

— Nu asta voiai? am strigat și m-am pus în fața ei, înghesuind-o și împingându-mă în ea, pierzându-mă cu firea și știind că, mai devreme sau mai târziu, aveam s-o dau în bară.

La naiba!

Am apucat lama în pumn.

— Nu ești fericită acum? am strigat și, întinzându-mă, am lovit cu pumnul peretele de deasupra noastră, băgând lama în ipsos.

Ea a țipat, iar eu aproape am căzut în fund când s-a îndepărtat de perete și m-a îmbrățișat, lăsându-mă mut de uimire.

Cu ochii mari, am rămas pe loc, fără să respir. Mi-a strâns mai tare gâtul cu brațele și m-a învăluit în căldură, iar eu am închis ochii, bătăile rapide ale inimii bubuindu-mi în urechi.

Juliet.

O lacrimă mi-a curs din colțul ochiului și mi-a căzut pe obraz. La naiba, ce făceam?

— Este în regulă, mi-a șoptit cu buzele tremurânde și umede pe pieptul meu. Este în regulă.

Nu eram sigur dacă încerca să se calmeze sau să mă liniștească, dar nu fugea. De ce nu fugea?

Am rămas pe loc, incapabil să deschid ochii, incapabil să mă mișc. Lumea se învârtea în jurul meu, iar eu simțeam că mă clatin și că urmează să cad. *Ce naiba este în neregulă cu mine?* Aș fi putut să o rănesc. Nu aș fi rănit niciodată o femeie. Cu excepția uneia singure.

Am strâns mai tare din ochi. *O, Isuse.* I-am cuprins talia cu un braț și i-am atins obrazul cu cealaltă mână, ținând-o la piept.

— Șșș, am liniștit-o trecându-mi mâna prin părul ei. Îmi pare rău.

Mi-a tremurat în brațe cât a încercat să-și recapete suflarea, dar s-a potolit și nu m-a mai ținut strâns de gât. Nu am simțit decât căldura buzelor ei pe pielea mea și mi-am dat seama de un lucru: mi-o doream mai mult decât voiam să-mi păstrez secretele.

— Îmi plac cuțitele, Juliet, am mărturisit mângâindu-i în continuare părul. Când vezi la televizor oameni împușcați, par șocați. Totul se termină prea repede.

Mi-am forțat vocea răgușită să rămână egală.

— O tăietură este altceva. După cum știi. Este durere, urmată de frică.

Ea s-a retras și și-a acoperit pieptul gol când și-a ridicat privirea spre mine și a ascultat.

Am întins mâna și am scos cuțitul din perete, asigurându-mă că îl țin lejer.

— Nici măcar nu trebuie să-l folosesc, am subliniat. Oamenii știu că îl am și asta e suficient.

Ochii ei îndureraţi şi verzi s-au uitat de la mine la cuțit.

— Dar a fost o dată când a trebuit să folosesc cuțitul, Juliet. O singură dată când m-am săturat să fiu flămând, obosit și să sângerez, sătul ca ei să mă atingă unde nu ar fi trebuit... sătul să mă tem și să fiu singur.

Buzele i-au tremurat, dar nu s-a pierdut cu firea când a șoptit:

— Ce ai făcut?

Eu am râs ușor.

— Mda, asta vor oamenii să știe, nu-i așa? Ce s-a întâmplat? Cum te-au rănit? Cum te-au atins? Unde te-au atins? De câte ori s-a întâmplat? La naiba.

Am râs în sinea mea, privirea mi s-a înceţoşat, iar maxilarul m-a durut din cauza lacrimilor pe care nu voiam să le las să curgă.

Dar mi-am înghițit durerea și m-am uitat în ochii ei.

— Trebuie să-mi aduc aminte cum am supraviețuit. Nu ce am suferit, am spus. Cum am luptat, nu cum am fost rănit.

Ea și-a ridicat privirea spre mine, încercând să înțeleagă.

— Nu mai sunt puștiul care poartă haine murdare la școală.

Am închis cuțitul și l-am băgat în buzunar.

— Nu mai vomit jumătate din ce mănânc. Nu îi implor să se oprească. Nu mă ascund pe la colțuri, în dulapuri și nici nu mă mai tem să mă întorc acasă.

Asta era tot ce trebuia să-mi amintesc. Tot ce era important.

— Nu-mi mai e frig, am spus. Nu mi-e foame. Nu sunt neajutorat. Nu sunt speriat. Și nu mai sunt mereu singur.

Asta voiam să înțeleagă din situațiile prin care trecusem. Din situațiile prin care trecuse ea. Cu cât sufereai mai mult, cu atât supraviețuiai mai mult. Suferința îi forma pe oameni în moduri diferite și ceea ce pe o persoană o distrugea pe alta o putea face mai puternică.

Noi am fost cei norocoși.

Ea s-a uitat la mine cu ochi obosiți și a dat din cap, înțelegând în cele din urmă.

Ridicându-și mâinile, mi-a cuprins fața, făcând cercuri cu degetele mari.

— Ce ai făcut, Jax? m-a întrebat ea.

Am închis ochii și mi-am înclinat fruntea spre a ei.

— I-am făcut să se oprească.

Ea a dat din cap, încuviințând.

— Bun.

*

— Ce faci?

Stăteam la masa din bucătărie și o urmăream pe Juliet cum umbla dintr-un capăt în celălalt al bucătăriei, scoțând mâncarea din frigider și oale și tigăi din dulapuri.

— Pregătesc cina, a răspuns ea. Nu am reușit să ieșim la pizza, ai uitat?

Am oftat și mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-mi pasă de mâncare, am spus și m-am uitat la ea, care era în picioarele goale. Îmi porți tricoul. La fel de bine ai putea să fii goală, pentru numele lui Hristos. Vreau să te ating.

— O să primești desertul după ce mănânci.

Mi-am lăsat capul pe spate și am apucat brațele scaunului. Era ridicol.

În urmă cu zece minute țipam unul la celălalt, în urmă cu cinci minute îmi scosesem cuțitul, iar acum era perfect calmă, ca și când ne-am fi trezit amândoi dintr-un somn liniștit.

Era o nebunie.

După ce i-am spus că am scăpat planeta de doi pedofili, ea m-a sărutat, m-a pus să stau jos și s-a dezbrăcat de hainele ei distruse, ca să se îmbrace cu tricoul meu cu guler în *V*. Ca și când tocmai i-aș fi spus că furasem o acadea, nu că înjunghiasem doi oameni când aveam treisprezece ani. Ori își pierdea mințile, ori încerca să mă distragă.

Și, dacă ăsta era scopul ei, chiar funcționa. Tricoul îi atârna până sub fund, iar eu nu-mi puteam lua privirea de la ea.

— Ce pregătești? am insistat iritat.

— Friptură.

— Nu vreau friptură.

Am sărit din scaun.

M-am dus spre ea și am apucat-o de șolduri pe la spate în timp ce trebăluia la aragaz.

— Nu te mai purta ciudat. Trage-mi-o sau țipă la mine. Trebuie să ai ceva de zis despre ce ți-am povestit.

S-a întors, a ridicat o sprânceană și a întins un deget, direcționându-mă spre scaunul meu, ca pe un copil.

— Acum, a poruncit.

Am mormăit, mi-am trecut iar o mână prin păr și m-am trântit din nou pe scaun.

Și apoi inima mi-a rămas în gât când s-a aplecat să ia elasticele de pe pervazul ferestrei, iar fundul i s-a ivit de sub tricou.

Mi-am ros cu dinții colțul gurii cât am urmărit-o cum își lega părul în două cozi, sub fiecare ureche. Penisul mi s-a umflat în pantalonii mulați pe care Madoc îmi spusese să-i cumpăr.

— O, Dumnezeule, am mormăit. Cozi? am spus fără să gândesc. Iubito, te rog.

Și m-am ridicat să mă duc din nou spre ea, dar ea s-a întors spre mine şi mi-a aruncat o privire ucigașă.

— Așază-te! mi-a ordonat, iar eu m-am așezat pe scaun mormăind.

Așa că am așteptat. Tăcut și docil pentru prima dată în viața mea. Cincisprezece minute de chin absolut înainte ca ea să termine de pregătit cina.

A prăjit niște carne, a fiert în aburi niște legume și a tăiat totul, punând mâncarea într-un bol mare.

Dar, oricât de greu îmi era și oricât de mult salivam după altceva în afară de mâncare, îmi plăcea să o văd în casa mea. Reamenajasem bucătăria și o mare parte din restul casei, iar acum mă bucuram că făcusem asta. Voiam să fie fericită aici. Să gătească aici. Să doarmă aici. Să se simtă bine aici.

Cu picioarele-i subțiri, a pășit pe gresia neagră pe care o alesesem și a căutat prin dulapurile noi, de un roșu-închis, montate de mine. Dispozitivele din oțel inoxidabil și blaturile din granit erau cele mai scumpe, dar, pentru prima dată, mă întrebam dacă îi mai plăceau cuiva. Se simțea ca acasă?

Lui Jared îi plăcuseră renovările, dar avea gusturi diferite. El și Tate tot încercau să mă convingă să aleg chestii negre, dar mie nu-mi plăceau. Îmi plăcea negrul, dar casa mea era altă treabă. Trebuia să fie primitoare.

Juliet s-a apropiat, a pus pe masă două sticle cu apă, iar apoi a luat bolul cu o furculiță în el. S-a așezat cu fundul pe masa din fața mea și a început să amestece mâncarea.

Mda. Nu.

Am apucat-o de șolduri, am luat-o de pe masă și am pus-o călare în poala mea.

Ea a rânjit și a spus pe un ton amuzat:

— Bine, acum poţi să mă atingi.

A luat o bucată de friptură și broccoli și mi-a întins-o.

M-am retras.

— Cu degetele.

Ea a dat din cap, a băgat mâncarea în gură și a lăsat furculița pe masă cât a mestecat. Băgând mâna în bol, a luat o bucată de carne și mi-a întins-o.

Eu am deschis gura, am mușcat și i-am prins degetele cu buzele. Pleoapele i-au fluturat și a înghiţit în sec atunci când și-a scos degetele din gura mea. Abia am simţit gustul mâncării.

Îmi doream să o pot atinge și să nu simt ce se întâmpla în pieptul meu. Îmi doream să pot să o privesc și să știu că mi-ar fi uşor să renunţ la ea la un moment dat.

Dar, cât a stat și m-a hrănit cu mâna, îmbrăcată în tricoul meu, etalându-și codițele, cu picioarele depărtate pe coapsele mele și cu tălpile picioarelor care-i atârnau la cincisprezece centimetri deasupra podelei, mi-am dat seama că eram la mila unei fiinţe care era aproape jumătate cât mine.

Eram al ei.

Ea mi-a dat o altă bucată de mâncare și s-a aplecat în mâna mea când i-am mângâiat fața.

— Poliția știe ce ai făcut? a spus încet.

Am dat din cap.

— Da. S-a rezolvat, am asigurat-o. Nu am vrut să mă afecteze asta.

Ăsta era avantajul de a avea legături. Ciaran — un traficant de arme și de droguri, care avea relații. Tatăl lui Madoc — unul dintre cei mai buni avocați ai apărării din stat. Și polițiștii — cu care lucrasem, oferindu-le și primind favoruri. Nimeni nu avea de gând

să vină după un puști care făcuse ceea ce trebuia, într-o situație îngrozitoare.

Desigur, tatăl meu credea că trupurile erau încă îngropate într-un mormânt fără nume. Și, deocamdată, îl lăsam să creadă asta.

— Tatăl tău o să vină aici după ce o să iasă din închisoare? a întrebat ea, iar eu mi-am trecut mâinile peste coapsele ei, înțelegându-i îngrijorarea.

— Este posibil, am răspuns. Foarte posibil.

Ea a lăsat jos bolul, iar eu am tras-o spre mine, sărutându-i buzele frumoase și moi. Nu puteam să-i permit tatei să apară aici. Acum înțelegeam de ce era îngrijorat Jared. Nu își făcea griji pentru el. Trebuia să ne protejeze pe mine și pe Tate. Pe oamenii pe care îi iubea.

Iar eu trebuia să o protejez pe Juliet. Până și ideea ca tata să o vadă...

I-am cuprins talia cu brațele și am strâns-o cu putere.

— Ei nu înseamnă nimic, ai înțeles? mi-a spus ea stând aproape de gâtul meu. Ei nu ne merită.

Adică părinții noștri.

— Nimic, am repetat.

M-a luat de gât, iar eu m-am aplecat să o sărut, dorindu-mi să uit. Ea și-a împins șoldurile spre mine și eu am apucat-o de fund, în timp ce i-am savurat gustul și mirosul. Dumnezeule, era incredibilă.

Inspirând sacadat, i-am ridicat tricoul peste cap și l-am aruncat pe podea. Am acoperit-o cu săruturi până spre gât și mi-am întins mâinile pe spatele ei. Cu vârfurile degetelor, am atins cea mai mătăsoasă piele pe care o simțisem vreodată.

Dar am tras adânc aer în piept și am încercat să mă calmez.

Încă nu făcusem dragoste cu ea așa cum se cuvine. Într-un pat. Dar, la naiba... Era irezistibilă pe scaunul acela, mișcându-se deasupra mea și atingându-mă cu pielea ei.

Îşi mişcase mâinile, împreunându-le sub bărbie, şi îşi ţinea braţele ridicate ca să-şi acopere sânii. Când am vrut să-i dau mâinile la o parte, şi-a desprins buzele de ale mele şi a scuturat din cap.

— Mmm, nu. Îmi pare rău, a insistat. Trebuie să speli vasele.

Ce?

S-a eliberat din prinsoarea mea și s-a ridicat în picioare, ținându-și în continuare mâinile pe piept, de ochii lumii.

M-am încruntat neîncrezător la ea.

— Să spăl vasele?

Ea a dat aprobator din cap și a încercat să nu zâmbească.

— Să speli vasele, a repetat și s-a întors să iasă din bucătărie.

Pe fundul ei mic și rotund se vedeau urmele palmelor mele, iar eu m-am mișcat chinuit când i-am văzut chiloțeii negri din dantelă, pe care voiam să-i smulg de pe ea.

— Plătesc pe cineva să spele vasele, am mormăit.

Ea s-a oprit în pragul ușii şi mi-a aruncat o privire amuzată.

— Eu gătesc. Tu faci curat. Mi se pare corect. Mă găsești la etaj.

Și a ieșit din bucătărie.

Iar eu am spălat vasele cu o viteză uimitoare.

CAPITOLUL 21
Juliet

Jax se întorsese împotriva mea.

Devenise imprevizibil, iar eu am văzut același temperament feroce pe care îl afișase Jared. Același temperament ca al tatei. Dar, în mod ciudat, nu mă gândisem la niciunul din ei.

În clipa în care a scos cuțitul, nu m-am gândit decât la cum să îl liniștesc. Nu m-am gândit să fug. Mă temeam *pentru* el, nu *de* el.

Nu îl vedeam decât pe Jax. Ce i se întâmplase și cum aveam să-l ajut, la nevoie?

Am urcat la etaj și am zâmbit când am auzit zdrăngănitul vaselor și tigaia care a căzut pe podea.

Cineva se grăbea.

Îmi plăcea de el. Cât de mult îmi plăcea de el!

Mi-am adus aminte cum tatăl lui Tate ne-a vorbit amândurora despre păsări și albine. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani și cineva de la școală ne spusese ce este o felație. Domnului Brandt i s-a părut că a sosit momentul să ne țină discursul, chiar dacă eu nu eram fiica sa și nu era treaba lui să mă educe. Mi-a spus că atunci când mama avea să treacă peste mentalitatea din 1958, putea să-l ia la bătaie. Dar până atunci...

În orice caz, ne-a dat trei sfaturi de necontestat despre bărbați:

1. Băieții vă vor minți, vă vor înșela și vor fura ca să vă intre în pantaloni. Un bărbat va trece testul timpului. Faceți-l să aștepte și o să vedeți care este acela.

2. Ei vor încerca să vă spună că senzațiile sunt mai plăcute fără prezervativ. Să-mi spuneți numai unde locuiesc aceștia.

3. Și relațiile trebuie să vă facă viața mai frumoasă. Nu vă trageți în jos unul pe celălalt. Vă ridicați reciproc.

Când suntem mici, credem că dragostea adevărată este ca povestea dintre Romeo și Julieta, împreună pe viață sau în moarte. N-au putut să suporte să nu fie împreună, iar când ești tânăr, este romantic să crezi că sinuciderea este rezolvarea. Că este mai bine să nu mai trăiești deloc etc.

Când crești, îți dai seama că asta este o prostie. Adică, cine are cu adevărat de câștigat din asta?

Jax era bucuros să mă vadă fericită. Nu aveam nevoie de el ca să supraviețuiesc, dar îmi plăcea de el. Îmi făcea viața mai bună. Mai fericită. În plus, mă provoca să mă dezvolt.

Când am ajuns la etaj și am cotit-o spre dormitorul lui, m-am uitat în spate și am observat lacătul de la ușa biroului.

Am intrat în dormitorul lui, încă speriată de tot ce făcuse pentru mine, fără ca eu să știu. Și de tot ce făcea. Se înșela dacă credea că o să continue să mă supravegheze.

Şi cum rămânea cu oamenii care îl răniseră și cu ce le făcuse el? Știam că ar fi trebuit să mă neliniștească sau chiar să mă sperie faptul că era capabil să comită acte de violență, dar mai știam și că nu se grăbea să reacționeze. Singurul lucru care mă îngrijora era limita peste care trebuia să fie împins Jax ca să o facă. Ar fi făcut-o din nou dacă ar fi fost forțat suficient de mult?

Nu mă temeam că mi-ar face rău, dar nici nu voiam să mă îngrijorez dacă ar fi avut probleme.

M-am oprit în mijlocul camerei și, preț de un minut, m-am uitat în jurul meu. Mai fusesem acolo o singură dată: în noaptea în

care Jax se implicase în bătaia de pe peluza din fața casei. Fusese întuneric, iar eu nu-mi pierdusem timpul ca să explorez. Acum, când m-am uitat împrejur, căldura care mi-a inundat stomacul m-a făcut să clipesc.

Dormitorul lui.

Totul era întunecat. Îmi plăcea cum mobila din lemn de cireș făcea cuverturile de pe pat și perdelele să pară plăcute. Și, cu draperiile trase și mica veioză care lumina biroul din colț, toată încăperea strălucea ca o capelă veche, luxoasă și elegantă, cu mobilă sculptată, dar comodă și izolată, ca și când ar fi fost vreo cameră pierdută în mijlocul altor o mie de camere din adâncul unui conac, pe care nu trebuia să o descoperi.

Mi s-a părut că, dacă s-ar fi închis ușa, nu mi-aș mai fi dorit să plec. Nu mi-aș fi dorit să fiu găsită vreodată.

Jax avea un pat imens și am inspirat brusc atunci când m-am gândit la el. Acolo. Alături de mine. Ore întregi.

Mi-am trecut o mână peste măsuța de toaletă și m-am bucurat de lemnul rece și neted de sub vârfurile degetelor, amintindu-mi de el. De pielea lui, atât de fluidă, dar atât de fermă sub degetele mele, și am închis ochii când dorința m-a învăluit.

Am respirat și mi-am mângâiat unul din sâni. Inima a început să-mi bată cu putere și mi-am atins sfârcul tare.

Jax.

Căldura mi-a lovit spatele și am deschis gura ca să vorbesc, dar am fost întreruptă.

— Nu deschide ochii.

I-am simțit zâmbetul din voce.

El era în spatele meu, iar eu îi simțeam respirația caldă pe gât. Parfumul lui de mosc mă făcea să vreau să-mi bag nasul în pielea lui și să îi strivesc pieptul cu al meu. Mi-am ținut sânul cu mâna, dar am început să-mi pierd mințile.

— Aș prefera să te ating pe tine, am zis zâmbind cu ochii închiși.

— Îți mai place de mine? m-a întrebat.

— Da.

— Bun, a răspuns el calm. Și mie îmi place de tine.

— Știu.

L-am simțit râzând pe umărul meu și mi-am dat capul pe spate în timp ce el se întindea în spatele meu; i-am luat mâinile și i le-am pus pe sânii mei.

El i-a cuprins imediat și a început să-i miște în cercuri.

— Ești atât de incredibilă, a spus și m-a mușcat de lobul urechii. Mă uit la tine și nu mă mai pot gândi la altceva în afară de a te avea.

Și-a luat o mână de pe sânul meu şi m-a atins între picioare.

— O, Dumnezeule, am gemut, excitată de atingerea posesivă a mâinii sale. De faptul că mă atingea. Că mă poseda. Jax, am spus suspinând.

— Ești a mea, mi-a șoptit el la ureche.

— Da.

Mi-am lins buzele uscate, gâfâind.

Și-a mişcat mâna mai autoritar, îndemnându-mi tot corpul să se lipească de al lui când m-a mângâiat apăsat și mi-a frământat sânul.

— Am multe fantezii cu tine, Juliet.

Am auzit pericolul din vocea lui. Cel care îmi spunea că încerca să nu își piardă controlul.

— Multe feluri diferite în care vreau să văd cum te miști, a spus el. Și vreau să facem multe în seara asta.

Părea un avertisment, unul pe care cu siguranţă aveam de gând să-l ignor.

Am deschis ochii și i-am văzut capul plecat lângă al meu, holbându-se al naibii de intens, ca și când aș fi fost jucăria lui preferată.

Și-a mişcat mâinile în spatele meu şi, în clipa următoare, și-a desfăcut cureaua şi şi-a scos-o de la pantaloni, biciuind aerul cu ea.

Am început să râd nervos.

— Ești bine? m-a tachinat el, ținând în continuare cureaua pe lângă corp.

Eu am dat din cap și am vorbit încet.

— Asta, hm... mă...

— Ce?

M-am uitat în altă parte, căutând cuvintele potrivite.

— Mă excită un pic, am mărturisit.

Amuzat, a mijit ochii.

— Îi plac curelele, a spus ca pentru sine. S-a notat.

Jena mi-a încălzit obrajii, dar am ridicat o sprânceană.

— O să avem nevoie de apă, i-am sugerat. Am și eu fantezii, așa că hidratează-te.

Scăpând din prinsoarea lui, l-am luat de mână și l-am condus spre pat. M-am așezat pe o margine, cu picioarele pe podea, mi-am pus mâinile în șolduri și l-am ținut în fața mea, dându-mi ușor capul pe spate ca să-l privesc.

— Jax? am șoptit și am schițat un zâmbet jucăuș. Vreau să-ți arăt cât de bine pot să mă mișc.

Am tras ușor de nasturii pantalonilor lui.

— Te vreau în gură.

M-am lins pe buze, mi-am ridicat privirea spre el și mi-am frecat obrazul de pantalonii lui.

— Vreau să te gust.

Am scos limba și i-am lins pantalonii, văzând cum ochii îi străluceau intens.

— Vreau să te simt în gât.

Mi-am dezgolit dinții, mușcându-i ușor umflătura din pantaloni.

— Te vreau peste tot.

El mi-a apucat codițele de la ceafă, iar eu am continuat să îl frec cu fața și buzele, simțind prin pantaloni cum penisul i se întărea și se-ngroșa.

Îmi plăcea să văd cum mă urmărea. Mușchii abdominali i se încordau, bicepșii imenși i se întăreau, inelele din sfârcuri îi străluceau și, cu toate că mi-l doream peste mine, îmi plăcea privelișteа

aceea. Puteam să-i apreciez frumusețea, puteam să-l ating unde voiam, să-l fac să se simtă bine...

Şi asta îmi doream. Îmi doream să știu că îl fac să se simtă bine.

Mișcându-mă încet, i-am descheiat pantalonii și mi-am strecurat degetele pe sub betelie, trăgându-i ușor hainele în jos.

Am făcut ochii mari când i-am văzut penisul erect și tare, pregătit pentru mine.

Știam că este mare. I-o mai simțisem prin pantaloni. Dar grosimea m-a surprins cumva.

Nu era primul meu partener — chiar dacă îmi doream să fi fost —, dar nu puteam spune că era corect să-l compar cu Liam. Cu Jax mă simțeam mult mai bine. Ei doi erau de pe planete total diferite.

A început să-și treacă degetele prin părul meu, iar eu m-am uitat la el și mi-am umezit buzele.

— Îl vreau.

Am scos limba și i-am lins vârful. De nenumărate ori și foarte încet, bucurându-mă de gustul fierbinte.

El și-a lăsat capul pe spate.

— O, la naiba, Juliet, a șoptit și m-a apucat mai strâns de codițe. Mai vreau.

I-am luat-o în mână și i-am frecat-o în sus și-n jos în timp ce i-am apucat vârful cu buzele, umezindu-l.

Apoi m-am aplecat și i-am supt-o adânc, ținându-l de șolduri.

Am rămas în poziția aia, încercând să mă relaxez și să o cuprind pe toată. Voiam să-i placă asta și voiam să-i fac asta. Era aproape amuzant. Nu-mi plăcuse niciodată să-i fac asta lui Liam, pentru că mi se păruse o obligație. Voiam să-l țin lângă mine, așa că își dădea seama când nu o făceam cu plăcere.

Dar chiar voiam să fac asta pentru Jax.

Am gemut, deja prea umedă la simplul gând că penisul lui gros și erect îmi umple gura.

L-am lins în sus și în jos, cuprinzându-i-o încet și știind că, dacă mă relaxam, puteam să o înghit pe toată și apoi să mă retrag, trecându-mi limba înainte și înapoi pe dedesubt.

— Iubitule, ce bine este, am gemut când am început să-l ling de la bază spre vârf și i-am luat-o în gură.

— Juliet, a icnit el, roșu la față când am început să i-o sug din ce în ce mai repede. Ce-mi faci?

M-a mângâiat pe față și mi-am ridicat privirea, uitându-mă în ochii lui. Îndepărtându-mi ușor buzele de pe penisul lui, i-am tachinat vârful cu limba și l-am fixat cu privirea când i-am lins-o, sărutat-o, supt-o și mușcat-o ușor.

Și când i-am apucat penisul și am supt carnea de dedesubt, a țipat.

— La naiba, iubito, a exclamat el, retrăgându-se și uitându-se la mine de parcă aș fi făcut ceva greșit.

— Ce... am spus. C-ce nu e în regulă?

Clitorisul îmi zvâcnea foarte tare, iar eu am gemut, frecându-mi coapsele.

Ce naiba?

— Totul e în regulă, a spus scoțându-și hainele și rămânând pe loc, erect și pregătit.

M-am ridicat în picioare.

— Atunci de ce m-ai oprit?

M-a tras mai aproape, strivindu-mi trupul de al lui, și mi-a mormăit pe buze:

— Pentru că încă nu vreau să-mi dau drumul așa. Voiam să fac dragoste cu tine în seara asta. Încet, a spus el ținându-mă ferm.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? am insistat.

— Dar m-ai excitat prea mult, s-a plâns. Îmi strici planurile.

M-a sărutat, iar eu m-am ridicat pe vârfuri ca să-i întâmpin buzele. M-a strâns cu putere în brațele-i puternice și, înainte să mă pot controla, am început să-mi împing șoldurile în penisul erect, care mi se strecurase printre coapse.

— O, Dumnezeule, am șoptit, chinul de a-l simți acolo făcându-mă să tremur. Nu mai pot aștepta, Jax. Te rog, l-am implorat.

S-a îndepărtat, m-a privit de sus și s-a încruntat, cu părul transpirat ridicat în toate direcțiile, uitându-se la mine cu ochii albaștri și aprinși, de parcă ar fi văzut calmul dinaintea furtunii.

Şi-a băgat mâna pe sub chiloţii mei, iar inima mi-a sărit din piept când a tras de ei și a rupt materialul.

Bucata patetică din dantelă neagră a căzut pe podea, iar eu am avut timp suficient să-i cuprind gâtul cu braţele înainte să mă ridice și să mă ducă spre pat.

Ne-am prăbușit pe saltea, iar el nu a pierdut timpul, ci s-a vârât între coapsele mele și mi-a strivit buzele cu ale lui. M-a pipăit peste tot când s-a aplecat peste mine, cu pieptul la doar câțiva centimetri deasupra mea.

— Îmi place să te privesc, mi-a șoptit printre săruturi, trecându-și o mână peste sfârcul și abdomenul meu.

Mi-am ridicat capul de pe salteaua patului.

— Vreau să te simt în mine, Jax.

M-am zvârcolit și mi-am îndoit genunchii.

— Vrei?

Am închis ochii și l-am sărutat pe gât.

— Da.

— Spune-mi ce vreau să aud, mi-a cerut și și-a împins coapsele, făcându-mă să gem.

— Mă înnebunești, am strigat eu, cu duritatea dintre picioare neîndurătoare acolo unde și-o împingea în mine.

— Nu asta vreau să aud.

Vocea lui chinuitoare râdea de mine.

— Ești un nenorocit? am încercat eu, trecându-mi unghiile peste pielea netedă a fundului său.

— Nu, a mormăit prinzându-mi mâinile și ținându-mi-le deasupra capului. Spune-o.

Am zâmbit, încântată de cât de mult se excitase. De cât de mult voia să audă ceva anume. Și când m-am uitat la fața lui, îndrăgostindu-mă de el cu inima crescându-mi în piept, m-am simțit mai acasă, mai sigură și mai îngrijită decât fusesem vreodată.

Mi-am înghițit lacrimile și am încercat să șoptesc, dar de-abia m-am auzit:

— Doar tu. Jaxon Trent.

Liniștea i s-a citit în ochi, iar maxilarul i-a zvâcnit cu un zâmbet.

Uitându-se în ochii mei, s-a întins și a luat un prezervativ din sertarul de la noptieră, l-a desfăcut și și l-a pus. Și pleoapele mi-au fluturat când s-a poziționat între picioarele mele și m-a pătruns încet și chinuitor, centimetru cu centimetru.

Vena de la gât i s-a umflat, iar eu am închis ochii în fața valului de senzații și l-am simțit făcându-și loc în mine și umplându-mă, iar apoi retrăgându-se încet.

— Uită-te la mine, mi-a poruncit.

Sprijinindu-se într-un braț, s-a întins ca să-mi cuprindă fundul cu cealaltă mână și m-a tras lângă el în timp ce m-a pătruns din nou, puternic și adânc.

— Te rog, am suspinat. Încă o dată.

S-a îndepărtat, m-a apucat strâns și mi-a băgat-o din nou, din ce în ce mai adânc.

Mi-am lipit palmele pe pieptul lui, trecându-mi degetele peste inelele lui și arcuindu-mi gâtul când mi-a băgat-o adânc de nenumărate ori, spatele arzându-mi de la frecușul atât de intens cu cearșafurile, dar nu-mi păsa.

A început să-și miște șoldurile mai repede; mișcări superficiale, urmate de una profundă, păstrând același ritm până i-am strâns penisul și am simțit în burtă un val de căldură ca o furtună.

Întinzând mâinile, l-am apucat de șolduri, iar apoi l-am sărutat.

Buzele lui. Dumnezeule, buzele lui. Mi-am ridicat pieptul ca să-l iau în brațe și l-am sărutat fără oprire cât mi-a tras-o mai tare și mai repede.

Mi-am unduit șoldurile, îndemnându-l să continue, în timp ce ne-am sărutat și ne-am gustat unul pe celălalt. Transpirația noastră s-a amestecat, contopindu-ne piepturile, iar clitorisul mi-a zvâcnit când i-am simțit inelele pe sfârcuri.

Mi-am desprins buzele de ale lui, ținându-mă de el cu disperare.

— Trage-mi-o, Jax, am strigat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te opri.

El mi-a mormăit pe buze și s-a mișcat ca un demon deasupra mea.

— Nici măcar nu am început.

Și-a lovit șoldurile de mine și m-a penetrat, iar eu am gemut când am simțit cât de adânc mă pătrunde, lovindu-mă în locul ăla de nenumărate ori.

— Mai tare, Jax.

Am respirat repede și sacadat; orgasmul mi se năștea în pântece, iar eu nu am mai putut să mă controlez. M-am aruncat înapoi pe pat, mi-am unduit șoldurile și i-am întâmpinat mișcările până când orgasmul m-a învăluit, făcându-mi mijlocul să se strângă, să pulseze și să zvâcnească. Am țipat și am înțepenit când mi-a tras-o fără să se oprească sau să încetinească.

— Isuse, am gemut. Te iubesc.

Stai. Ce?

Am deschis ochii și am văzut că-mi zâmbea.

— Eu... nu... eu... eu. *La naiba!*

— Nu-ți face griji.

A chicotit.

— Nu cred în declarațiile de dragoste de după orgasm.

S-a oprit, s-a retras din mine și a coborât din pat. Eu m-am acoperit imediat, nedumerită. Dar înainte să apuc să-l întreb ceva, el m-a tras, m-a ridicat și mi-a pus picioarele în jurul corpului său.

— Ce faci? am întrebat sărutându-l.

— Trebuie să te privesc.

Părea foarte disperat, ca și când ar fi avut nevoie de tot mai mult.

Și faptul că-i simțeam penisul erect frecându-se de zona sensibilă dintre picioarele mele mă făcea și pe mine să mai vreau.

M-a condus spre scaunul scund din colțul camerei. Ușor înclinat pe spate și fără brațe ca să încurce, scaunul din lemn negru cu perne negre semăna cu ceva ce ar fi putut să stea afară, dar se potrivea perfect în camera aceea.

Așezându-mă, l-am ascultat: i-am eliberat mijlocul și m-am așezat deasupra lui, cu picioarele peste coapsele sale, cu tălpile lipite de podea.

— Oh.

Am râs agitată și i-am cuprins fața ca să-l sărut.

— O să fie grozav.

El s-a retras, părând relaxat și ținându-mi șoldurile.

— O să și arăți grozav.

Eu nu am pierdut timpul.

M-am ridicat și l-am privit în ochi când m-am lăsat din nou pe el, primindu-l iar în mine.

El a închis ochii.

— Cum de mai ești atât de strâmtă?

— Se simte altfel, am spus eu, mișcându-mă în sus și în jos, găsind un ritm constant. Este mai profund.

M-am mișcat mai repede, iar sânii mei s-au lovit de pieptul său când mi-am lăsat capul pe spate.

— La naiba, uită-te la tine, a spus el gânditor, iar eu i-am cuprins fața, acoperindu-i buzele dulci cu ale mele.

Dar aveam nevoie de mai mult. De mai multă apropiere.

Am început să-mi împing șoldurile în el, simțindu-l înăuntrul meu, făcându-mă să gem când m-am retras, bucurându-mă să-i simt pielea pe a mea.

Am scâncit.

— Îmi place, l-am tachinat. Va trebui să te călăresc mai mult.

El a închis ochii și și-a lăsat capul pe spate, iar eu i-am văzut dinții albi când a schițat un zâmbet.

— Acum asta a fost o greșeală.

Am țipat când m-a luat în brațe și m-a ridicat de pe scaun — surprinzător de ușor, de vreme ce ducea încă șaizeci de kilograme — și s-a îndreptat spre pat, aruncându-mă în fund.

— Jax! Ce...? m-am oprit nedumerită.

Zâmbetul lui diavolesc m-a țintuit pentru două secunde înainte ca el să-mi îndoaie genunchii, trăgându-mă spre capătul patului și întorcându-mă.

— Jax!

Și am suspinat când și-a apropiat penisul de vulva mea, iar umbra lui s-a ivit peste mine.

O, rahat. Mușchii mi s-au încleștat și am simțit cum căldura se revărsa din mine.

— Nu o să te rănesc niciodată, mi-a șoptit la ureche. Dar o să mă călărești când îți voi spune eu să o faci.

Și s-a împins în mine, adânc și rapid.

— O, Jax, am gemut, căldura lui intensă umplându-mă, dându-mi ce aveam nevoie.

Și-a mișcat șoldurile dur și rapid, penetrându-mă, iar eu n-am putut decât să stau și să-l las să mă aibă.

Sau nu. Mi-am întors un genunchi și m-am sprijinit de pat cu ambele mâini, arcuindu-mă.

— La naiba, Juliet, a mormăit Jax, împingându-se în mine. Te simt atât de bine!

Orgasmul începea să-mi legene măruntaiele, iar eu am rezistat, bucurându-mă de senzație când mi-a apucat părul în pumn.

Am închis ochii, vulva mi s-a strâns, iar apoi a explodat lent în valuri.

— O, am strigat. O, Dumnezeule!

Și m-am relaxat, simțind cum Jax m-a strâns în brațe și m-a ținut când m-am cutremurat.

— Juliet…

El și-a dat drumul, zvâcnind în mine și respirând convulsiv pe gâtul meu.

— Doar cu tine.

CAPITOLUL 22
Jaxon

Îmi strâng brațele, mă ghemuiesc și-mi țin ochii atât de strâns închiși încât lacrimile îmi curg printre pleoape. Rafala de aer rece mă lovește în urechi când ventilatorul îmi suflă în jurul feței.

Sunt într-un frigider.

Într-un frigider din casa tatălui meu, iar asta nu e prima dată.

— Te rog.

Nu pot decât să șoptesc, așa de tare îmi clănțăne dinții.

— Lasă-mă să ies.

De cât timp stau aici? Parcă de o oră, dar nu cred că a trecut atât de mult. Încă îl aud pe tata cum țipă la Jared afară, în bucătărie. O, Dumnezeule, doare! Mă legăn înainte și înapoi.

El l-a lovit pe tatăl nostru. De-asta sunt aici.

Jared știe că sunt maltratat și este supărat. S-a năpustit asupra tatălui nostru când acesta stătea pe canapea, dar lor nu le-a luat mult timp să-l aibă sub control. Eu nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce îi fac acolo. Jared este supărat din cauza lucrurilor pe care ne obligă tatăl nostru să le facem, este supărat din cauza a ceea ce mi se întâmplă, iar eu am văzut cum tata și-a scos cureaua ca să-l pedepsească. Sunt speriat.

Fratele meu. Încerca să mă protejeze.

Aerul rece îmi arde nasul, așa că inhalez pe gură și simt cum plămânii mi se umplu cu gheață. Tușesc și respir greoi.

Mă ridic și îmi lipesc mâna de ușa frigiderului și împing tot mai tare, iar mușchii brațului mi se întind și mă dor în timp ce mă ghemuiesc

și tușesc. Mă doare când respir, un milion de ace parcă îmi înțeapă urechile, iar eu tremur cu aerul înghețat pe piele.

— Te rog, strig. Te rog!

Două zgomote surde lovesc ușa frigiderului, iar eu încerc să deschid ochii ca să văd dacă ei au deschis-o.

— Tată? îmi tremură glasul.

Dar deschid ochii și frigiderul este încă închis. Nicio lumină.

Scutur din cap și părul meu lung e acoperit de gheață.

— Te rog, te rog, te rog! strig eu și gâtul mă ustură din cauza țipetelor. Te rog! strig din nou. Jared! Jared, te rog!

Tremur când țip, strigătul venind de mai jos de stomac. Este descurajat, ca al unui animal.

— Te rog!

Mă zbat și-mi arunc brațele în pereții frigiderului, lovind cu pumnii de nenumărate ori.

— Lasă-mă să ies! urlu și dau cu pumnii în stânga și în dreapta. Lasă-mă să ies!

Lumina strălucește în cușca mea, iar eu îmi strâng pumnii și scrâșnesc din dinți. Furia îmi coboară tot mai mult pe gât, rotindu-se în stomac.

Mă uit în sus și ochii îmi ard de furie.

Prietena tatălui meu și prietenul lui își coboară privirea spre mine, planul lor făcându-i, fără îndoială, să zâmbească.

Sherilynn se apleacă și îmi mângâie părul, iar eu o las. În mod ciudat, nu mă sperie. Ea nu mă sperie.

De ce nu mă sperie?

Gordon se linge pe buze.

— În beci, Jax, ordonă el.

Eu dau din cap.

Știu ce urmează să se întâmple. De parcă nu aș avea de ales.

*

Așa mi se părea atunci. Că nu aveam de ales. Că nu exista o altă cale de supraviețuire. Era ca și când o cortină mi-ar fi acoperit mintea, semnalându-mi că spectacolul se terminase deja. Nu am coborât scările spre beci, știind ce avea să se întâmple. Pur și simplu, știam ce nu urma să permit să se întâmple.

Cu toată ființa mea, știam că nu avea să se mai întâmple niciodată așa ceva.

M-am uitat la Juliet, care nu scotea niciun sunet în timp ce dormea lângă mine. Camera era întunecată, dar strălucirea ceasului cu alarmă îmi permitea să-i văd silueta. Stătea într-o parte, cu picioarele îndoite. Cu spatele drept pe saltea și cu fața la mine. Brațele îi erau îndoite, iar mâinile le ținea pe abdomen.

Și inima mi s-a înțepenit în gât.

Am oftat și mi-am trecut o mână prin păr. De ce mă ținusem după ea?

La urma urmelor, știam că așa avea să fie. Știam că, odată îmblânzită, aveam să-mi găsesc perechea, o fată care să mă înnebunească. Mă tunsesem, mă dusesem la Abercrombie&Finch și făcusem dragoste pentru prima dată. Toate într-o singură zi.

Ea îmi strica rutina. Rutina care mă ținea în siguranță.

Am înghițit în sec și m-am uitat la silueta ei gingașă și liniștită. Pur și simplu nu aveam de ales. Trebuia să fie a mea.

Aplecându-mă, mi-am trecut degetele prin părul ei, am sărutat-o pe frunte, pe nas și pe buze.

Penisul mi-a zvâcnit, dar l-am ignorat. Folosisem deja patru prezervative. De dimineață ea avea să fie primul lucru pe care aveam să mi-l doresc, așa că o lăsam să se odihnească.

M-am dat jos din pat, am scos o pereche de pantaloni negri din sertar și i-am îmbrăcat, înainte să-mi iau cheile de rezervă de pe măsuța de toaletă.

Am ieșit din încăpere în cea mai mare liniște, am descuiat biroul și am aruncat cheile pe masa de lucru, dând ocol camerei în

timp ce am deschis toate monitoarele. Mi-am înclinat capul în stânga și în dreapta, ca să-mi dezmorțesc gâtul.

Rămăsesem în urmă.

Am verificat e-mailurile: oamenii voiau să sponsorizeze operațiunile de la Loop, ca să nu mai vorbesc de informațiile despre lacrosse și de favorurile pe care i le garantasem acelei persoane pentru niște rahaturi de care nu aveam timp să mă ocup acum.

Lucruri pe care până de curând avusesem timp să le fac.

M-am așezat pe scaun și am urmărit cum lumina atingea încet toate suprafețele camerei, odată cu aprinderea monitoarelor.

Și, brusc, nu m-a mai interesat nimic. M-am rezemat și mi-am trecut degetul peste buze, încercând să mă motivez să mă apuc din nou de treabă. Să mă implic. Dar singurul lucru la care mă gândeam era Juliet, ghemuită în cearșafurile mele și mereu caldă pentru mine, și mi-am lăsat capul pe spate când mi-am împins penisul din nou în jos.

— Rahat, am șoptit și inima mi-a bătut iar cu putere când m-am uitat la tavan.

Voiam să mă duc la ea, dar aveam treburi de făcut.

— Jax?

Am tresărit și am văzut-o pe Juliet stând în pragul ușii.

Am schițat un zâmbet. Arăta ca o mâncare grozav de delicioasă.

Părul încâlcit îi cădea pe față și pe umeri. Corpul ei gol părea catifelat și bronzat. Și era somnoroasă; abia își ținea ochii deschiși. Numai bună să i-o trag.

— Sunt aici.

Am întins mâna și ea a intrat frecându-se la ochi.

— Îmi pare rău. A căscat. Nu știam că ești aici. Ai treabă? a mormăit.

— Mda.

Însă am luat-o de talie și i-am pus picioarele în jurul meu, așezând-o călare pe mine.

Capul i-a căzut imediat pe umărul meu — probabil era extenuată și pe jumătate adormită.

Mi-a cuprins gâtul cu brațele, iar geamătul ei liniștit m-a făcut să zâmbesc.

— Nu am vrut să te deranjez, a mormăit dulce lângă gâtul meu. Îți suna telefonul în dormitor.

I-am mângâiat coastele și i-am simțit deja gustul pielii când am mirosit-o.

— O, da, am răspuns, fără să-mi pese de telefon.

Mi-a împins capul cu al ei, încuviințând somnoroasă. Mâinile mi-au alunecat spre fundul ei catifelat și am închis ochii, simțind că începe încet să se frece de penisul meu.

Capul i-a rămas pe gâtul meu, ca și când ar fi adormit. Dar i-am simțit scâncetele ușoare pe piele și am apucat-o de șolduri, trăgând-o mai aproape...

— Ce-mi faci, iubito?

Mi-am trecut buzele încet și blând pe umărul ei, simțind că se freacă de mine mai mult și mai repede.

Ea și-a strecurat mâna în pantalonii mei și mi-a scos penisul, mângâindu-l în sus și în jos.

Am întins mâna și am luat un prezervativ din sertarul de la birou și am urmărit — cu uimire — cum s-a înclinat spre spate și mi l-a pus, părând încă somnoroasă, făcându-mi loc în corpul ei fierbinte și strâmt.

Și-a lăsat capul pe spate și a gemut, sprijinindu-și mâinile de umerii mei.

Era blândă, dar rapidă; se mișca în sus și-n jos, înnebunindu-mă când păstra ritmul sau încetinea. Fără să deschidă ochii, gemetele ei ușoare au umplut camera, aproape ca și când ar fi avut un vis frumos și umed. I-am cuprins sânii și m-am lăsat în scaun ca să o pot vedea mai bine și, la naiba, îmi plăcea tot ce vedeam. Eram în stare să mă uit la ea toată ziua.

Se folosea de corpul meu și nu-mi păsa.

Nu-mi păsa că preluase controlul.

Nu-mi păsa că mă călărea ca și când aș fi fost acolo ca să o servesc.

Nu-mi păsa.

Venise în birou ca și când ar fi fost cel mai natural lucru din lume și slavă Cerului pentru asta. Îi plăcea să facă sex.

Sânii ei catifelați și perfect rotunzi stăteau mândri în fața mea, cu sfârcurile la fel de tari ca penisul meu, și, când a început să aibă orgasm, am luat unul în gură.

Ea a țipat, ridicându-și genunchii când s-a cutremurat.

Am ținut-o strâns și am simțit cum își dădea drumul; și am închis ochii, pentru că-mi plăcea prea mult. Toate scâncetele și zvâcnirile ei îmi aparțineau.

Patul meu era al ei. Tricourile mele erau ale ei. Casa mea era a ei. Penisul meu era al ei.

Am ținut-o strâns în brațe și i-am respirat pe gât. Și acest lucru era al meu.

Miezul i-a pulsat și m-a ținut strâns când a tremurat până la final.

În cele din urmă, m-am rezemat și am preluat controlul când ea s-a înmuiat și i-am tras șoldurile spre mine, mișcând-o din ce în ce mai repede, până mi-am simțit toți mușchii din corp arzând. Mi-am coborât mâna și mi-am scos penisul și prezervativul și am ejaculat pe burta ei, dezgolindu-mi dinții când am respirat sacadat.

Burta i s-a mișcat odată cu respirația și m-am uitat în ochii ei acum deschiși, sperând să nu fie scârbită. Trebuia să-mi aduc aminte că nu prea avea experiență. Era posibil ca tot ceea ce făceam să fie ceva nou pentru ea.

Dar ea a zâmbit și s-a aplecat să mă sărute.

— M-ai cam murdărit, domnule Trent.

Mi-a râs pe buze, iar eu i-am mușcat buza.

— Ești fericit acum? m-a întrebat.

— Nici pe departe.

Chipul ei s-a luminat și a scuturat din cap, dându-se jos de pe mine.

— Ai primit un apel, mi-a amintit. După ce termini, vino înapoi în pat.

S-a dus la baie, iar eu m-am ridicat și am luat niște șervețele din cutie și m-am curățat înainte să mă întorc în dormitor.

M-am simțit din nou relaxat. Eliberarea mă ajutase. Acum chiar puteam să lucrez, câtă vreme nu se supăra să o trezesc după alte două ore pentru runda a șasea.

Mi-am luat pantalonii de pe podeaua din dormitor, mi-am scos telefonul din buzunar și m-am uitat la apelurile pierdute.

Trei. Toate de la un număr necunoscut.

Am sunat înapoi și am așteptat să mi se răspundă.

— Jax? a răspuns Corvin, polițistul meu de legătură de la închisoare.

— Ce vrei să-mi spui? am întrebat.

— Îmi pare rău, omule. Am sunat imediat ce am auzit. Judecătorul a aprobat eliberarea tatălui tău. Mâine. La amiază.

Am traversat camera și am trântit ușa.

— Mâine! am spus nervos, scrâșnind din dinți. Asta nu-i înștiințarea pentru care am plătit.

— Te-am sunat imediat cum am aflat, a spus el din nou. Asta e ultima ta șansă. Ciaran a spus deja că se rezolvă dacă vrei să...

— Du-te naibii.

Și am închis telefonul, lovind cu mâinile măsuța de toaletă și lăsându-mi capul pe brat.

Am închis ochii. *Rahat.*

Trebuia să mă anunțe mai devreme. De-asta îl plăteam, pentru numele lui Dumnezeu!

Corvin era omul de legătură al lui Ciaran și, când am început să lucrez pentru tatăl lui Fallon în urmă cu un an, l-am cunoscut și eu. Cu ajutorul lui, am aflat că tatăl meu vorbise cu avocații, că-și denunțase vechii tovarăși și că încerca să ajungă la o înțelegere.

Asta se întâmpla de ceva timp și, chiar dacă așteptam inevitabilul, speram să am mai mult de douăsprezece ore ca să mă pregătesc.

— La amiază, am șoptit, cu fruntea deja acoperită de sudoare.

Urma să fie eliberat. Cu trei ani mai devreme, când de fapt ar fi trebuit să fie executat, nu eliberat.

Timp de șase ani, știusem exact unde doarme și unde mănâncă. Undeva unde nu era o amenințare pentru mine. Iar acum, peste câteva ore, nu aveam să știu dacă este la două sute de kilometri distanță sau chiar în fața ferestrei.

Am auzit jetul slab al dușului care curgea și groaza mi-a acaparat gândurile.

Juliet.

Juliet a mea.

L-am sunat pe Jared.

— Este târziu. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

M-am îndreptat de spate şi mi-am dres vocea.

— Vino în curtea din spate. Trebuie să vorbim.

— Ce...

Și am închis.

*

— Nu-mi mai închide telefonul! a țipat Jared, ieșind pe ușa din spate a casei lui Tate și încheindu-și blugii. Mereu faci asta și mă enervează.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Mda, am să te las să te plângi de asta mai târziu, prințesă.

Am ieșit pe ușa de la grădină și l-am întâmpinat înainte să coboare de pe veranda din spate.

— Mda. A râs. Nu eu sunt frumușelul care-și face acum cumpărăturile la mall. Mișto tunsoare, a spus el.

— Mișto tunsoare zero, i-am răspuns tachinându-l. Urmează să schimbi mașina Boss cu o dubă?

El și-a lăsat capul pe spate și a oftat. Mi-am încrucișat brațele la piept și am încercat să nu zâmbesc.

Înainte să locuim în aceeași casă m-am înțeles mereu cu fratele meu. De atunci puteai să ne confunzi cu două fetițe de cinci ani.

Ne certam și ne provocam constant și niciunul nu ceda în fața opiniei celuilalt. Problema devenea și mai serioasă și urma să se înrăutățească mai mult înainte de a se îmbunătăți.

La urma urmelor, nu pot să existe doi masculi alfa într-o haită.

El s-a uitat la mine, vădit enervat când și-a pus mâinile în șolduri.

— Deci, ce vrei?

Mi-am ridicat bărbia, din nou serios.

— Am un om de legătură la închisoare. Tocmai m-a sunat, am spus. O să fie eliberat mâine la prânz.

El s-a încruntat.

— Nu, am fi fost înștiințați.

Am dat din cap. *Mda, așa ai crede.*

— Se pare că s-a întâmplat destul de repede, am spus când a coborât scările, apropiindu-se.

S-a uitat în pământ, iar apoi și-a îndreptat spre mine ochii căprui, îngrijorat.

— Ești sigur?

— Destul de sigur.

Corvin poate că-mi dăduse o veste de rahat, dar îmi oferea informații exacte. Aveam încredere în el și știam că, dacă l-aș fi sunat chiar în momentul acela și mi-aș fi exprimat acordul, tatăl meu nu s-ar mai fi trezit dimineață.

Când am început să lucrez cu Ciaran, a aflat despre tatăl meu. Chiar s-a oferit să „se ocupe de el" pentru mine, dar l-am refuzat.

Nu știam dacă eu și Jared eram încă speriați de tatăl nostru sau doar ne făceam griji, dar niciunul din noi nu voia să se întrebe unde este sau ce face.

Jared a scuturat din cap, negând.

— Nu o să vină aici.

— Cu siguranță aici o să vină, i-am răspuns calm.

— De unde știi?

— Mă sună, am recunoscut fără să ezit.

El și-a înclinat capul, uitându-se la mine.

— Vorbești cu el?

Am râs.

— Da, ore întregi, l-am tachinat. Ne dăm unul altuia rețete fără gluten și bârfim ce se întâmplă în *Micuțele mincinoase.*

Jared a ridicat o sprânceană.

— El sună, eu îl amenință serios de câteva ori și apoi repetăm asta săptămâna următoare, Jared, am spus categoric. Nu te enerva.

El și-a trecut o mână prin părul scurt și a scuturat din cap spre mine.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— De ce? am ridicat din umeri. Ca să o iei razna din cauza unui rahat pe care nu-l poți controla?

Știam că fratele meu mă iubește. Știam că ar fi făcut orice ca să mă protejeze. Și asta era problema. Jared putea fi neglijent și mereu acționa fără să gândească mai întâi. Își făcea prea multe griji și, chiar dacă știam că face totul pentru binele meu, nu voiam să fiu nevoit să-i repar greșelile și să mă și ocup de problema încă nerezolvată.

— Ne trebuie ordinul ăla de restricție, am precizat.

El a mijit ochii.

— Credeam că nu-l vrei.

— Mda, ei bine... Mi-am trecut o mână prin păr, ridicându-mi privirea spre fereastra dormitorului meu. Am să iau toate măsurile posibile ca să o protejez.

El a dat din cap și m-a privit cu subînțeles.

— Acum înțelegi.

Nu am dat din cap și nu am spus nimic. El știa că are dreptate. Poate că un ordin de restricție nu ar fi rezolvat nimic, dar trebuiau luate toate măsurile de precauție posibile.

— Este weekend, a precizat el, gândindu-se. S-ar putea ca Jason să nu reușească nimic până luni.

Noul soț al mamei lui — și tatăl lui Madoc, Jason Caruthers — ar fi trebuit să poată să ne obțină rapid un ordin de restricție. Dar, fiind vineri seara, era posibil să nu reușească să dea de un judecător.

— Bine, a spus fără să gândească, părând că tocmai luase o decizie. Să plecăm. Tate și Fallon plănuiesc să plece în excursie săptămâna viitoare. Hai să mergem cu toții până când o să putem obține ordinul de restricție.

Și-a scos telefonul din blugi și a continuat:

— Lasă-le pe fete să doarmă. Am să-l sun pe Madoc, ca să-l previn și să înceapă să adune lucrurile mâine-dimineață, iar noi doi o să mergem după provizii. O să ne îndreptăm spre cascade și o să stăm ascunși câteva zile.

M-am gândit la asta, știind că un weekend prelungit ar fi fost posibil. Puteam să mă ocup de e-mailuri și de alte treburi în seara aceea, iar Ciaran nu îmi trasase sarcini noi, deci ar fi trebuit să fie în regulă.

— Așa rămâne, am confirmat. O să mergem la magazin la ora opt.

Am dat să plec, dar m-a apucat de braț.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a repetat el, vizibil îngrijorat.

Știam că nu încerca să mă mustre. În ciuda ciondănelilor noastre, fratele meu voia să mă ajute și știam că nu îi plăcea că aveam secrete față de el.

Am dat gânditor din cap, înțelegându-i îngrijorarea.

Mi-am dres vocea.

— Și ar trebui să-i spui lui Tate, l-am sfătuit.

— Ce să-i spun?

— Că urăști armata, i-am răspuns. Că nu știi ce vrei să faci cu viața ta și că te simți sufocat.

El și-a îndreptat spatele, părând supărat. Dar știa că spun adevărul. Când ajungeam prin Chicago și îl vedeam împreună cu colegii lui, nu părea în apele lui. Era stânjenit și nelalocul lui. Nu era în elementul lui și, judecând după anumite lucruri pe care le spusese, îmi dădeam seama că, în schimb, își dorea să fie acasă.

A vrut să plece și eu am fost cel care l-a prins de braț de data asta.

— Ea ar vrea să fii fericit, am insistat.

— Ea este la medicină, Jax, a spus ca și când aș fi fost un idiot. O iubesc, bine? Este singurul lucru de care sunt sigur.

Și l-am urmărit când a urcat scările și a dispărut din nou în casă.

Bine, deci ea era la medicină. Și ce dacă? Credea că trebuia și el să facă ceva extraordinar sau mai respectabil cu viața lui? Ca să fie destul de bun pentru ea?

Tate nu gândea așa și, în primul rând, nu îl încurajase niciodată să se înroleze în armată. Tatăl ei o făcuse, dar până și domnul Brandt ar fi sprijinit un om matur să-și urmeze viața pe care și-o dorește cu adevărat. La ce se gândea Jared?

M-am întors fără tragere de inimă în curtea mea și în casă, alergând pe la parter și verificând de două ori încuietorile.

Urcând la etaj, am vrut să mă duc în birou, dar, în schimb, m-am dus în dormitor. Juliet dormea liniștită și i-am zărit tatuajul de pe ceafă.

Furișându-mă în spatele ei, am cuprins-o de talie și i-am sărutat tatuajul.

Doar cu tine.

Nu vorbiserăm despre asta și nu știam dacă vrea să o facă, dar știam că acele cuvinte erau ale mele. Poate că se gândise la ele și le rostise, însă erau doar pentru mine.

I-am atins gâtul cu nasul, amintindu-mi cum mi-l afundam în tricoul lui Jared când eram copii.

Nu mă țineam de Juliet. Mă agățam de ea. Ca de viață.

— Jax?

Vorbea încet și era somnoroasă.

Mi-am scos nasul din părul ei.

— Da?

— În primul an de facultate ai schimbat lista de compozitori din perioada Barocului ai profesoarei mele cu melodia trupei 2 Live Crew, „Me So Horny"?

Trupul mi-a tremurat în liniștea din cameră când am început să râd.

O, rahat. Am chicotit. Uitasem de asta.

— Râzi, m-a acuzat ea. Chiar ai făcut-o.

Da, am făcut-o, am gândit și am zâmbit în sinea mea.

— Ce aiurea, mi-a răspuns ea jucăuș.

Am îmbrățișat-o și i-am zâmbit în păr, uitând de tatăl meu pentru moment.

— Cu plăcere.

CAPITOLUL 23
Juliet

— Jax! Acum!

Amândoi ne-am întors capetele spre ușă când l-am auzit pe Jared cum striga de la parter.

Jax a zâmbit, mi-a dat un ultim sărut și a sărit din pat.

Părul îi era încă ud de la dușul pe care-l făcuse cât am dormit și avea deja blugii pe el, dar era doar pe jumătate îmbrăcat.

Când a intrat din nou în cameră în dimineața asta și mi-a spus că el și Jared plecau la cumpărături și că mergeam cu toții în camping, ne-am lăsat duși de val. Din nou.

Jared claxona de cinci minute.

Scotocind într-una dintre sacoșele lui cu haine — am presupus că era de la cumpărăturile de ieri, cu Madoc —, a luat un tricou negru și l-a îmbrăcat.

— Să fii gata când mă întorc, bine?

El și-a luat telefonul, cheile și portofelul, băgându-le în buzunare.

— Ia-ți un costum de baie și niște tricouri de-ale mele ca să le porți. Nu ai nevoie de altceva.

Zâmbind, m-am ridicat și m-am acoperit cu cearșaful.

— O să fiu gata.

Știam că voia să plece curând de aici și mă bucuram că mi se destăinuise. Nu știam cât de îngrijorată să fiu în privința tatăl lui sau dacă este sau nu o amenințare reală, dar aveam încredere în

instinctele lui Jax și în ale lui Jared de a păstra distanța până erau pregătiți.

Și, hei, dacă asta însemna să împart un cort cu Jax timp de trei zile, atunci eram de acord. În săptămâna cu patru iulie nu mai dădeam meditații și abia după jumătatea lui iulie începeam munca la cinematograf.

S-a aplecat din nou să mă sărute rapid, iar apoi s-a îndreptat spre ușă.

— Și nu te pieptăna, mi-a ordonat uitându-se înapoi la mine și făcându-mi cu ochiul.

L-am salutat și l-am urmărit cum pleacă.

Legănându-mi picioarele peste marginea patului, am rămas înfășurată în cearșaf și mi-am dezmorțit gleznele și picioarele, rotindu-le. Practic, făcuserăm dragoste pe saltea, deși îmi aminteam vag că mă dusesem aseară în biroul lui, că-l călărisem pe scaun și că după aceea mă întorsesem în pat ca și când tocmai m-aș fi ridicat să beau un pahar cu apă.

Ușa dormitorului s-a deschis, iar eu mi-am ridicat privirea ca să o văd pe Fallon cum se oprește brusc și se holbează la mine.

— O, uau, a spus ea.

Mi-am plecat capul, mormăind. Nici măcar nu voiam să știu cum arătam.

Am auzit o altă succesiune de pași și mi-am ridicat privirea ca să o văd pe Tate.

— Ei bine, a spus ea tărăgănat și zâmbind. Ești răvășită. Îmi pare rău că intervin — a intrat în cameră —, dar nu avem timp de pierdut.

Am dat din cap, strângând cearșaful.

— Îmi pare rău de întârziere. Jax... hm, am mormăit. Are energie. Multă energie.

Fallon a rămas în pragul ușii în timp ce Tate s-a așezat lângă mine.

— Eu... o să... hm... s-a bâlbâit Fallon. O să mă întorc și o să-i pregătesc o baie.

A ieșit, iar Tate a strigat în urma ei când a început să-mi maseze spatele, făcând cercuri.

— Sărurile mele relaxante sunt sub chiuvetă! a urlat ea.

I-am dat la o parte mâna, râzând nervos.

— Nu este prima dată când am făcut-o, Tate. Nu te mai agita.

Ea și-a lăsat mâna în poală și mi-a vorbit serios:

— Ai mai făcut-o de atât de multe ori într-o singură noapte? m-a întrebat și s-a uitat spre podea, referindu-se probabil la ambalajele prezervativelor.

Mi-am fixat picioarele cu privirea, zâmbind în sinea mea și scuturând din cap.

Ea a continuat:

— Iar dacă Jax seamănă cu fratele lui, atunci sunt sigură că nu este un domn în dormitor.

Mi-am mușcat buza și am încercat să nu râd și să nu par că-mi pierd mințile. Eram chinuită, frenetică și fericită în același timp și probabil că arătam ca și când aș fi fost atacată de un animal. *Dar cu siguranță nu de un domn.*

*

Cascada Shelburne Falls nu se afla chiar în Shelburne Falls. Orașul era numit după cele trei râuri care se uneau într-unul singur și care ne alimenta orășelul. În ciuda distanței până la cascade, niciun oraș nu era mai aproape decât al nostru.

După aproximativ patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina prin zona de câmpie, pajiștile din Midwest făceau loc pădurilor dese și drumurilor mai înguste. Toate conduceau spre lacul Blackhawk — cunoscut și ca Golful Petrecerii — și spre cele trei cascade Shelburne.

Nu fusesem acolo de prea multe ori. Mamei nu îi plăcea să iasă în natură și, când am fost destul de mare ca să pescuiesc sau

să fac drumeții, tata începuse să intre și să iasă din spitale. Nu mă aventurasem să merg acolo decât de două ori: o dată cu Tate și tatăl ei și altă dată singură, la o petrecere.

Madoc era în față cu GTO-ul lui argintiu, Jared și Tate îl urmau în mașina Boss a lui Jared, iar eu și Jax mergeam cu Mustangul. Îi trimisesem un mesaj lui Shane, spunându-i că o să mă întorc peste câteva zile și că o să ne întâlnim înainte să plece la facultate, dar nu m-am deranjat să o anunț pe mama. Ea nici măcar nu încercase să mă contacteze.

Jax bătea cu degetele pe volan ritmul cântecului „My Demons" al formației rock Starset, pe când eu încercam să scriu în jurnal în timp ce el conducea ca în *Furios și iute.*

— Ce scrii acolo?

S-a uitat la mine și și-a băgat bicepșii în fața mea când a încercat să-mi ia jurnalul.

— Încetează.

Am râs și m-am întors.

— Nu despre tine. Promit.

— Ar fi bine să fie despre mine, m-a tachinat, prefăcându-se insultat și concentrându-se din nou la drum.

Eu am zâmbit superior.

— Nu pot să te descriu în cuvinte. Este imposibil.

Când nu mi-a răspuns, mi-am ridicat privirea ca să-l văd zâmbind în sinea lui.

Mda. Deocamdată era imposibil să-l descriu în cuvinte. De fiecare dată când mă *gândeam* la el, nu voiam decât să strig „Te iubesc!" De fiecare dată când deschideam gura ca să-i *vorbesc*, nu voiam decât să spun „Te iubesc!"

Așadar, acum nu eram prea coerentă. Oricum, ce naiba este dragostea? Îl iubeam deja? Ar fi trebuit să-l iubesc deja?

Sau era doar atracție? Adică arăta ca un semizeu. Voiam să-l ating și să mă cațăr pe el cu fiecare ocazie. Totul mă îmbăta — mirosul lui, personalitatea lui, trupul lui.

Dar asta nu era dragoste. Eram destul de inteligentă să știu asta. Atunci de ce voiam să spun mereu acele două cuvinte?

— Mulțumesc pentru ceas.

Am vorbit cu voce tare, încercând să nu mă mai gândesc la dragoste. M-am uitat în jos și mi-am trecut degetul mare peste ceasul alb Samsung Gear de la încheietura mâinii. Îl cumpărase când se dusese după provizii împreună cu Jared, dar nu era un simplu ceas. Era telefon, cameră și pedometru și cu el puteam să fac aproape toate lucrurile pe care le făceam cu telefonul.

— Nu mi-ai pus GPS, nu? l-am tachinat.

— Poate, a zis zâmbind. Nu, este doar un telefon pe care o să-l ai mereu la tine, în caz de nevoie. Este sigur.

Totuși, am observat că nu-și luase unul și pentru el. Își făcea prea multe griji pentru mine, iar eu îmi doream să nu-și facă.

În următoarele zece minute am umplut o pagină întreagă din jurnal cu numele meu, Juliet Adrian Carter.

Ani la rândul scrisesem și semnasem cu numele surorii mele, chiar dacă Juliet rămăsese numele meu legal. Cei de la școală, de pe la cabinetele doctorilor și alții credeau că K.C. este o poreclă, așa că mă semnam Juliet în situații oficiale, dar rareori pentru orice altceva. Trebuia să mă obișnuiesc să-mi folosesc din nou numele.

Am ieșit de pe drumul principal și am luat-o pe scurtătură, prin tufișurile dense, spre o poiană chiar pe malurile lacului. Tate rezervase locurile de campare pentru săptămâna viitoare, dar am avut noroc și le-am obținut mai devreme. Mai erau și alți turiști și deja auzeam motoarele bărcilor, țipetele fetelor și muzică, de aici și numele de „Golful Petrecerii".

Chiar dacă plaja din față părea stâncoasă, nu era nimic mai frumos. Priveliștea panoramică a pădurilor de brazi care înconjurau lacul de un albastru-închis, deranjat numai de zgomotul schiurilor de apă și de câteva caiace, era întruchiparea distracției de vară. Aer curat, cer senin, iar râsetele și muzica semnalau o distracție adevărată. Abia așteptam.

Nu știam ce să fac mai întâi. Să plonjez în lac sau să mă rătăcesc prin pădure.

După ce am parcat, ne-am târât echipamentul spre campingul înconjurat de plajă și am început să ne instalăm. Ceilalți turiști din camping, vreo zece, deja se distrau, iar eu am zărit o barcă veche cu vâsle, plină ochi cu gheață, suc și tot felul de bere.

Chiar dacă era devreme, petrecerea începuse. Totuși, nu m-am îngrijorat. Probabil că Madoc urma să se distreze de minune, dar avea să fie ținut în frâu de Fallon. Jared încetase încă din liceu să mai facă excese, deci Tate avea să se relaxeze și să se bucure de timpul petrecut împreună cu el. M-am îmbătat o dată în viața mea, am pierdut o zi întreagă cu mahmureala și am jurat să nu mai repet experiența.

Dar Jax? Auzisem că Madoc l-ar fi îmbătat o dată sau de două ori, dar nu-l văzusem niciodată beat, iar acum cred că știu de ce.

Jax ura să fie dependent de ceva. Nu fuma, nu se droga și rareori îl văzusem bând alcool. Probabil din cauza tatălui său.

Poate că, până la urmă, rahaturile prin care trecuse îl ajutaseră. Să fie bărbatul care a devenit. Supraviețuirea, nu suferința.

— Cortul este aproape gata.

El a venit în spatele meu și m-a ajutat să ridic salteaua gonflabilă pe care tocmai o luam din mașină. Eu, Tate și Fallon umflaserăm salteaua folosind aspiratorul care se atașa la bricheta mașinii. Foarte simplu.

Am simțit o mână pe fund; m-am uitat împrejur și aproape m-am împiedicat de un buștean văzându-l pe Jax cum întindea mâna și mă pipăia prin pantalonii mei scurți și negri.

— Ți-ar plăcea dacă te-aș pipăi în public? l-am tachinat.

L-am auzit râzând.

— Ești norocoasă că nu ți-am desfăcut sutienul. Îmi place când porți roșu, m-a tachinat el.

— Ei bine, nu te entuziasma prea tare, domnule, l-am sfătuit și mi-am tras pe ochi cozorocul șepcii de baseball. Vreau să fac o drumeție până la cascade după ce terminăm aici.

— Îți vibrează fundul.

A schimbat subiectul când mi-a luat telefonul din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Hei, am bombănit lăsând salteaua lângă cort și întorcându-mă. Telefonul, te rog.

Am întins mâna, zâmbind și bătând din picior, dar m-am oprit când l-am văzut pe Jax încruntându-se la telefon.

— De ce te sună Liam? a întrebat când telefonul a încetat să vibreze în mâna lui.

Am lăsat mâna-n jos și am mijit ochii, gândindu-mă.

— Nu știu.

El a ținut telefonul, îndreptându-și spatele și uitându-se de sus la mine.

— Cât de des te sună?

Am tras adânc aer în piept, nemulţumită de tonul lui.

— De ce nu verifici jurnalul de apeluri ca să vezi singur, Jax?

Coborându-mi privirea, mi-am pus mâinile în șolduri și am așteptat. Nu știam de ce mă suna Liam. Era prima dată, iar dacă-mi lăsase vreun mesaj, nu mă interesa să-l aud.

Dar Jax nu se interesa. El mă interoga și nu avea niciun motiv să nu aibă încredere în mine.

Mi-a înapoiat telefonul.

— Nu vreau să-ţi invadez intimitatea.

— Prea târziu, am mormăit și m-am aplecat să iau salteaua.

Dar el m-a apucat de braț, ridicându-mă din nou.

— Hei, a spus încet. Îmi pare rău. Am încredere în tine, bine? a zis și mi-a ridicat bărbia. Totuși, nu ar trebui să o sune alți bărbați pe fata mea. Ce-ai face dacă m-ar suna Cameron sau o altă fostă prietenă?

Mi-am ţuguiat buzele ca să-mi ascund un zâmbet, dar el l-a văzut.

— O, e amuzant? a glumit.

— Nu.

I-am cuprins talia cu braţele.

— Ai spus că sunt fata ta.

Am dat din cap, ridicând din sprâncene.

— Și, am continuat, ai face bine să crezi că fata asta timidă ar tăia o cățea cu cuţitul ăla al tău, dacă cineva ar pune mâna pe tine.

M-am repezit și am prins cu dinţii și i-am supt unul dintre inelele din sfârcuri.

El a suspinat surprins, iar apoi a chicotit și m-a luat în brațe.

— Nici nu m-aș fi gândit la asta.

— La ce? am spus eu cu inelul între dinți.

— Nu-mi plac femeile agresive. Vorbea încet și gânditor. Nu mi-au plăcut niciodată. Sunt sigur că știi de ce.

M-am oprit, mi-am lăsat capul pe spate și m-am uitat la el. *Mda.* Știam de ce. Și înţelegeam.

— Dar cu tine? Şi-a trecut un deget peste obrazul meu. Este diferit. Îmi place când ești drăguță, dar îmi place și mai mult când ești dură.

S-a aplecat ca să-mi șoptească la ureche, făcându-mă să simt fiori pe șira spinării.

— Deci, te avertizez... dacă-mi mai apuci o dată inelele, pereții subțiri ai cortului n-or să-ţi înece ţipetele când o să ţi-o trag ca un nebun.

Iar apoi s-a retras, expresia din ochii lui spunându-mi că amenințarea era o promisiune pentru diseară.

*

— Nu cred că mergem în direcția corectă, s-a plâns Madoc în timp ce am cotit prin pădure, îndreptându-ne constant spre deal.

— Urmăm o potecă, Einstein, a strigat Jared în spate. Nu-i prima dată când merg pe aici. Relaxează-te.

Nu am avut parte de drumeţia intimă la care sperasem, doar cu Jax. În loc să ne plimbăm liniştiţi prin pădure şi poate să înotăm într-unul dintre lacurile de la baza cascadelor, eram un grup de şase oameni în frunte cu Jared, urmat de Tate, Fallon, Madoc — pentru că el voia să se holbeze la fundul soției sale —, iar apoi de mine şi de Jax.

— Ei bine, Jax ar trebui să ne conducă, a strigat Madoc. Oamenii lui sunt pricepuţi. Comunică cu urşii, înţeleg vântul şi rahaturi din astea.

— Nu, a glumit Jax. Dar pot să împletesc un coş al naibii de frumos.

Toată lumea a chicotit, dar eu am zâmbit. Cu trecerea timpului, simţeam că fac tot mai mult parte din grup, dar ei petrecuseră deja mult timp împreună, pe când eu încă încercam să-mi găsesc locul.

Şi, ridicând privirea, am zâmbit, mulţumită de locul pe care-l ocupam acum.

Jax purta o pereche de pantaloni negri până la genunchi, bocanci şi un rucsac gri-închis, pe spatele gol. Eu arătam cam la fel, cu excepția faptului că aveam sutien roşu, pantaloni scurți negri şi rucsac. Şapca albă de baseball îmi era trasă peste părul pe care, prostește, mi-l lăsasem liber, iar acum transpiram deja.

Aveam nevoie de o baie. Temperatura la acea altitudine nu era înăbuşitoare, dar efortul cu siguranță o făcea insuportabilă.

— Ei bine, încep să obosesc, a strigat Madoc. Mi s-a spus că o să facem sporturi pe apă. Pe plajă. Bere şi schiuri. Astea îmi plac mie.

— Fallon, ai grijă de copilul tău, a strigat Tate. Trebuie să sugă la sân.

— Madoc, nu te mai plânge, l-a mustrat Fallon. Nici măcar nu am ajuns la zigzaguri[1]. Asta ţi se pare greu?

— Ce naiba e un zigzag? a strigat Madoc. Parc-ar fi un şarpe.

[1] Serpentine (n. tr).

Am râs, dar Jared a strigat:

— K.C., mai eşti cu noi?

— Juliet, a strigat toată lumea, corectându-l.

Am râs.

— Sunt aici, l-am asigurat. Mi-am făcut unghiile şi m-am machiat cât v-am aşteptat pe voi, leneşilor.

— Ooo.

Am auzit câteva ironii la gluma mea şi mi-am ridicat privirea ca să-l văd pe Jax cum îmi zâmbea.

După o oră, am ajuns în cele din urmă la destinaţia noastră. Shelburne Falls erau trei cascade, dar curgeau succesiv. Una curgea, se vărsa într-o baltă şi mai alimenta o cascadă. Aceea curgea într-o altă baltă, care alimenta ultima cascadă. Am ajuns la balta în care se vărsa cea mai joasă cascadă.

Ridicând privirea, am văzut cum curgea a doua cascadă, îngustă, dar zgomotoasă, şi am simţit pe piele stropii reci şi minunaţi. Lacul mic şi calm era înconjurat de bolovani şi pietre, iar eu am prins curelele de la rucsac în timp ce am studiat pereţii înalţi ai stâncilor din jurul nostru.

Am zâmbit şi m-am simţit extrem de mică. *Cred că s-ar putea să-mi placă în natură.*

— Uau.

M-am oprit la marginea lacului şi m-am uitat la cascada înaltă.

— Este uimitor. Putem să înotăm aici? am întrebat-o pe Tate, care stătea lângă mine.

Ea a început să se dezbrace de pantalonii scurţi şi de bluză.

— Mda, este un loc sigur.

— Hei, uite, leagăne din cauciucuri! am arătat spre rocile joase şi am pornit într-acolo.

— Juliet, nu te duce, m-a avertizat Jared. Nu ştii de cât timp stă rahatul ăla acolo. Lasă-mă să verific.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat la Tate, care scutura din cap şi rânjea.

— Armata l-a făcut foarte autoritar, mi-a explicat ea. Siguranța este pe primul loc.

— Îți place, a strigat el, în mod evident auzindu-i vorbele.

Ea i-a aruncat o privire și a dat aprobator din cap.

— Da, îmi place.

Jared s-a urcat pe zid ca un profesionist, ajungând la platforma care era cam la cinci metri înălțime, și a tras de sfoară, verificând greutatea și asigurându-se că leagănul poate fi folosit în siguranță. Fallon și Madoc erau deja în lac, iar Tate a început să se îndrepte către leagănul din cauciuc.

M-am uitat împrejur.

— Jax? am strigat și m-am întors pe loc, uitându-mă la ceilalți. Unde este Jax?

— Aici, l-am auzit strigând și m-am întors ca să-l văd în genunchi la marginea îndepărtată a lacului, acolo unde se unea cu cascada.

Urcând pe niște pietre, mi-am scos rucsacul și l-am lăsat jos când am ajuns lângă el. Jax stătea într-un genunchi și se uita peste marginea de unde ultima cascadă se vărsa în ultimul lac. După aceea, apa urma un curs constant care alimenta, în cele din urmă, râul din orașul nostru.

M-am apropiat de margine și m-am uitat la prăpastia imensă spre lacul de dedesubt, până când inima mi-a ajuns în gât și pământul s-a înclinat spre mine.

— Uau. M-am retras și am râs nervos. Ce distanță!

— Mda, a confirmat el, părând visător când s-a uitat peste margine.

— O, să nu cazi!

Madoc s-a apropiat și l-a lovit în umăr pe Jax, dar s-a retras.

— Măgarule.

El a zâmbit și și-a recăpătat echilibrul.

Toți ceilalți au început să se apropie ca să vadă priveliștea, dar eu m-am uitat la Jax. Nu îmi plăcea cum se uita peste margine. Mi se părea că încerca să-și adune curajul.

— Jax, nu. Am scuturat din cap, citindu-i gândurile. Suntem prea sus.

S-a strâmbat și a continuat să privească peste margine, iar mâinile au început să mă furnice.

— Este totuși tentant, a șoptit el.

— Nu, nu este, i-a răspuns Jared. Cascada asta are o cădere de douăzeci și cinci de metri și nu știm cât de adânc este lacul.

— Tu nu știi, l-a tachinat Jax. Dar eu știu.

Jared s-a înălțat deasupra lui, iar eu am înghițit în sec când l-am văzut pe Jax zâmbind.

— Nu.

Vocea profundă a lui Jared îi dăduse un ordin.

— Nu am auzit de nimeni care să fi sărit de aici, Jax, a adăugat Tate, întorcându-se către lac.

Jared a urmat-o.

— Și nimeni nu o s-o facă.

I-a aruncat din nou o privire lui Jax, avertizându-l clar.

— U-hu! a strigat Madoc, iar eu m-am întors ca să văd pe toată lumea plonjând de pe roci în apa întunecată și rece. Haide!

El mi-a făcut semn să mă duc, iar eu am zâmbit.

Dar când m-am întors spre Jax, am simțit cum inima îmi cădea în stomac și m-am holbat la locul gol în care tocmai se aflase.

— Jax? am șoptit și am rămas cu gura căscată.

Iar apoi, când i-am văzut rucsacul pe rocile de pe margine, am strigat:

— Jax!

M-am grăbit spre margine, m-am lăsat în patru labe și am inspirat adânc în timp ce m-am uitat dincolo.

Dar nu am văzut decât cum apa se unduia în cercuri concentrice, lucru care-mi spunea că în lac sărise cineva.

Mi-am ținut capul cu mâinile cât m-am uitat după el în apă.

Nu, nu, nu...

— Ce s-a întâmplat? a strigat Jared din spatele meu. A sărit? La naiba!

— Unde ești, iubitule? Unde ești? m-am rugat scrutând apa, văzând doar întunericul adâncului și stropii albi.

M-am uitat de la stânga la dreapta, fără să văd nimic.

— La naiba, unde ești? am șoptit în sinea mea cu voce spartă.

Am închis ochii, mi-am strâns pumnii și m-am ridicat de la pământ, stând dreaptă și încordându-mi toți mușchii din corp.

— Jaxon Hawkins Trent! am strigat roșie de furie, amintindu-mi de un profesor care, la liceu, îi spunea tot numele.

Şi apoi, ca şi când ar fi fost invocat, a ieşit din apă şi şi-a trecut mâna prin păr, uitându-se în sus la noi toţi, înotând calm.

M-am relaxat și, chiar dacă mă simțeam ușurată, capul îmi bubuia de furie. Ce era în capul lui? Dacă s-ar fi rănit?

Era mult prea departe ca să-mi dau seama, dar cred că zâmbea când a înotat pe spate spre margine, ca și când nu ne-ar fi speriat de moarte pe toți.

— O, slavă Domnului! a exclamat Tate venind lângă mine. Este bine! a strigat ea pentru restul grupului.

Mi-am înfipt unghiile în palmă.

— Nu, nu este, i-am răspuns și l-am urmărit cum ieșea din lac, pe pietre.

— Ce vrei să spui? am auzit-o pe Tate întrebând.

Dar era prea târziu. Dispărusem.

Am tras aer în piept şi am păşit peste margine, iar inima mi s-a oprit când m-am desprins de pământ și am plonjat cu picioarele înainte spre adâncurile de dedesubt.

O, rahat!

Am simţit furnicături în braţe şi în picioare, iar inima a început să-mi bată cu putere când adrenalina m-a învăluit.

Aerul s-a ridicat spre mine, făcându-mi părul să plutească, iar fiorul mi s-a strecurat în gât, stârnindu-mi râsul din cauza fricii. Genul de frică pe care o simţi într-un *montagne russe.*

Vag, am auzit pe cineva strigând la mine sau după mine, dar, înainte să-mi dau seama, lacul a venit spre mine și am avut timp suficient ca să inspir înainte să plonjez în apa rece ca gheața și în întuneric.

Brațele și picioarele mele s-au depărtat și mi-au permis să plutesc, dar nu mi-am acordat timp să mă uit împrejur.

Nu-mi păsa că reușisem. Nu-mi păsa că tocmai sărisem de la douăzeci și cinci de metri înălțime.

Dând din picioare, m-am ridicat la suprafață și am inspirat adânc în timp ce-am înotat spre margine.

— Juliet! i-am auzit vocea lui Jax. Isuse, ce faci?

M-am cățărat pe stânci și am ieșit din apă, respirând furioasă.

Jax m-a luat de talie.

— Iubito, ești bine?

M-am uitat în ochii lui albaștri, mi-am dat părul ud pe spate și l-am lovit cu ambele palme în piept, împingându-l și făcându-l să se clatine înapoi.

Nu-mi păsa că părea confuz. Nu-mi păsa că aproape căzuse. Speram doar că simțea aceeași durere pe care am simțit-o eu când am crezut că, probabil, murise.

Ticălosule!

CAPITOLUL 24
Jaxon

Ce naiba am făcut acum? Am rămas pe loc, cu ochii mari și derutat când s-a îndepărtat, din nou supărată pe mine.

Era imposibil să treacă o zi fără să ne certăm?

Ea sărise de pe stâncă de parcă ar fi mâncat un sandvici, dar când m-a lovit cu pumnii, i-am simţit furia și nu am știut de ce, brusc, m-am simțit prost.

Nu i-am așteptat pe ceilalți să coboare muntele. Îi auzeam deja râsul lui Madoc, așa că, imediat ce mi-am limpezit mintea suficient încât să mă mișc, m-am întors pe potecă.

Era mult mai ușor să cobori decât să urci dealul, dar cred că fugise pentru că, în ciuda picioarelor mele lungi, nu am prins-o din urmă.

Când m-am întors în tabără, am simţit mirosul de carne, cărbune și gaz de brichetă în aer, ca să nu mai spun că muzica era mai tare, iar oamenii chiar se simțeau bine.

Am tras clapele cortului și m-am aplecat ca să-mi bag capul înăuntru, dar nu era acolo. Am căutat în cortul lui Tate și al lui Jared și în cel al lui Fallon și-al lui Madoc, dar nici urmă de ea. M-am îndreptat direct spre pădure, către parcare, dar m-am oprit la mijlocul drumului.

Ea stătea pe un buștean, aplecată în față, cu capul sprijinit în mâini.

Părul încă încâlcit din cauza apei îi acoperea brațele și spatele și am observat că respira sacadat.

— Ce s-a întâmplat? am strigat și am văzut cum își îndrepta imediat spatele. Ce-am mai făcut acum?

S-a ridicat de pe buștean și s-a îndreptat spre mine fără să mă privească în ochi. Credeam că o să mă lovească din nou, dar fața ei serioasă și expresia sfidătoare îmi spuneau că nici măcar nu voia să aibă de-a face cu mine în acel moment.

A trecut pe lângă mine, dar am apucat-o repede de umeri și am oprit-o.

— Ce naiba ai? Ce-am făcut?

Ea mi-a dat mâinile la o parte și mi-a aruncat o privire urâtă.

— Puteai să te rănești! De ce ai vrut să-i sperii pe toți și să dispari așa? De ce? a strigat furioasă și roșie la față din cauza lacrimilor. Ai făcut o farsă stupidă, iar eu m-am temut. De ce ai făcut asta?

Vocea i-a tremurat când a încercat să nu mai plângă.

M-am îndreptat de spate și, confuz, mi-am coborât privirea spre ea. Nu înțelegeam. Sărisem de pe o stâncă. Nu era ca și când nu aș fi știut că n-o să pățesc nimic. Ar fi trebuit să știe că nu aș fi făcut ceva care să mă rănească.

— Îmi pare rău, a spus cu o voce gâtuită, smiorcăindu-se. Dar pur și simplu nu poți face astfel de lucruri. Îmi fac griji pentru tine. Jared nu ar fi speriat-o așa pe Tate. Iar Madoc s-ar fi gândit prima dată la Fallon. Tu m-ai lăsat singură acolo și nu te-ai gândit la mine. Nu a fost corect.

Am fixat-o cu privirea, încercând să înțeleg.

Ea nu știa că mă asigurasem când am sărit. Și presupun că m-aș fi supărat dacă ea ar fi făcut-o fără să se asigure. De fapt, eram supărat. Când am văzut-o cum pășește, chiar dacă știam că o să aterizeze cu bine, inima tot mi-a sărit în gât deoarece, pentru o clipă, când a sărit, nu a fost în siguranță.

Dar nici nu-mi plăcea ca oamenii să-și facă griji pentru mine. Să-mi spună ce să fac. Să aibă o părere despre cum îmi trăiesc viața. Mă descurcasem de unul singur atâta timp. Ea se apropia, iar eu nu eram obișnuit cu asta.

Asta era doar o distracție de vară. Pentru amândoi.

Mi-am luat mâinile de pe umerii ei și i-am vorbit șoptit.

— Ți-am spus de mult că eu și fratele meu nu semănăm. Nu-ți face speranțe.

Era mai bine să înțeleagă asta acum.

Ea a dat aprobator din cap, concentrându-și privirea furioasă într-o parte.

— Mda, nu-ți face griji. Am înțeles, a spus și s-a îndepărtat. Și n-am să mai uit.

Băltoaca dintre noi s-a transformat imediat într-un ocean imens și, chiar dacă aș fi întins brațele, n-aș fi putut să ajung la ea.

Ce naiba se întâmpla cu mine? O voiam — azi și mâine, dar nu mă puteam gândi la anul viitor și nici măcar la săptămâna viitoare. Mi-o doream ghemuită lângă mine, între cearșafuri, caldă și în siguranță, dar trebuia să știu când să renunț. Trebuia să fac asta înaintea ei.

Ea a trecut pe lângă mine.

— O să stau în cortul lui Tate sau al lui Fallon.

Umerii mi s-au pleoștit. *Nu.*

M-am repezit și am cuprins-o în brațe din spate, ținând-o strâns și băgându-mi fața în gâtul ei.

— Nu face asta, am implorat-o. Te rog, nu o face.

Mușchii mi s-au încordat pentru că o țineam foarte strâns și am auzit-o cum inspira repede. Am întors-o cu fața, i-am cuprins talia cu brațele și am ridicat-o, sărutând-o pasional.

— Nu te pot lăsa să pleci, am gâfâit. Te doresc tot timpul. O să fiu un nesuferit, Juliet. Ei n-or să știe cum să mă liniștească.

Ea mi-a cuprins gâtul cu mâinile când m-a privit în ochi.

— Îmi place de tine, Jax.

Şi-a trecut degetele prin părul meu, deasupra urechii.

— Îmi place mult de tine. Eşti important pentru mine.

Am închis ochii şi mi-am lipit fruntea de a ei.

— Spune-o, am şoptit.

Suflarea ei dulce mi-a gâdilat buzele.

— Doar pe tine.

Iar eu am mormăit, urând şi iubind felul în care mă afectau cuvintele alea.

În anii în care mi-o dorisem, crezusem că sunt destul de bun. Crezusem că o să-i mulţumească lui Dumnezeu că o bag în seamă.

Dar acum... simţeam că mă doare în piept şi că sunt vinovat. Nu aveam niciun drept asupra ei. Mă culcasem cu multe fete, iar ea merita pe cineva bun. Pe cineva curat. Dacă o dezamăgeam?

M-am uitat în ochii ei şi am îndrăznit să vorbesc:

— Trebuie să te duc undeva. Marţi, după ce plecăm de aici, vreau să te duc în Chicago, am spus sărutând-o uşor pe buze. Vreau să vezi ceva. Un loc unde mă duc... noaptea.

Ea a dat din cap, fără să clipească.

— Bine, a spus încet.

Buzele-mi erau atât de aproape de ale ei, dar nu am încetat să o privesc.

— Te doresc, i-am şoptit cu un nod în gât. Mai mult decât orice altceva. Eşti prima persoană la care mă gândesc dimineaţa şi ultima, seara. Eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea, Juliet.

Indiferent de ce s-ar fi întâmplat, aveam nevoie ca ea să nu uite asta.

— Încerc să te las să mă cunoşti, bine?

Ea a dat din nou aprobator din cap.

— Câtă vreme nu mai sari de pe stânci, bine?

I-am zâmbit larg.

— Nu, nici chiar aşa.

*

Când s-a făcut marți, nu am mai vrut să plec.

Zilele erau distractive. Nopțile erau distractive. Și era ușor să te distrezi.

Mi-am dat seama cât de frumos este să am o prietenă și mă bucuram de lucrurile mărunte pe care le făceam, pentru că ne obișnuiserăm suficient unul cu celălalt: ne atingeam ușor, aveam pe cine să îmbrățișez la un foc de tabără și dimineața mă trezeam lângă persoana pe care mi-o doream. Aveam pe cineva cald și blând, doar pentru mine. Era ceva constant și comod.

Și, după o viață în care mă simțisem ca și când nu aș fi avut un cămin, în sfârșit aveam ceva care mi se potrivea ca o mănușă.

O sărutasem peste tot și supsesem și mușcasem orice bucățică din ea și tot ce puteam să ating. Pierdusem șirul zâmbetelor ei diferite și senzația mea preferată era să-i simt dinții pe piele.

Ea îmi intrase pe sub piele, dar, când mă opream suficient de mult încât să gândesc, îndoiala mă învăluia ca o ceață densă.

N-o să mă ridic la așteptările ei, o să înceapă să devină autoritară și o să ne certăm rău de tot.

La naiba. Mi-am frecat fața cu mâna și m-am concentrat la drum cât am condus. *La naiba cu îndoiala.* Eram destul de bun. Eram destul de puternic. Și destul de vrednic.

— Ești sigur că așa trebuia să mă îmbrac? m-a întrebat Juliet de pe locul din dreapta.

M-am uitat la ea și m-am abținut imediat să zâmbesc. Arăta mai bine ca niciodată și abia așteptam să o duc acolo unde intenționam, iar apoi să ne întoarcem la mașină și să plecăm ca fulgerul acasă.

Purta o fustă de școlăriță cu alb și negru, care abia îi acoperea fundul, și o cămașă gri, până la buric. Fardul negru și rujul roșu erau intense, iar părul foarte drept îi cădea într-un val strălucitor pe spate. Fallon și Tate îi completaseră ținuta cu bocanci de luptă, ce aveau catarame din metal.

— Ai să te pierzi în mulțime. Nu-ți face griji.

— Arăt ca o curvă, s-a plâns ea.

— Astea sunt hainele lui Tate, am precizat.

— Pe care le-a cumpărat din impuls și nu le-a purtat niciodată, mi-a răspuns. Și hainele tale?

Eu purtam blugi prespălați și un tricou negru, cu guler în *V*. Nu mă împopoțonez.

— Eu sunt mare și am o fată atrăgătoare la braț. Am zâmbit. N-or să se plângă că nu m-am dat cu creion de ochi, corect?

Ea și-a dat ochii peste cap și s-a uitat pe geam.

— Urăsc faptul că nu-mi spui nimic.

— M-am confesat o dată lui Madoc. Aproape a vomitat, am glumit într-o doară. Nu este ceva pentru care să-ți dau șansa să fugi.

S-a uitat la mine cu ochi mari, probabil întrebându-se dacă este prea târziu să se înspăimânte.

Ca să fiu cinstit, Madoc se dovedise un prieten bun în privința asta. Într-o seară, îl luasem după mine în Chicago, la Skull & Feather, deoarece trebuia să-i spun cuiva.

Și, dintr-un motiv oarecare, nu aveam încredere în reacția lui Jared. Madoc a fost descurajat, iar eu mi-am dat seama că nu era ceva ce și-ar fi dorit să mai experimenteze vreodată, dar m-a susținut. Mi-a păstrat secretul și chiar m-a acoperit când Jared a început să devină suspicios în privința nopților mele lungi din timpul liceului.

Am parcat în parcarea din fața clubului și am luat-o de mână când am traversat strada aglomerată. Bluza neagră, care strălucea sub luminile stradale, licărea din cauza ploii de mai devreme și sunetele claxoanelor mașinilor și ale cauciucurilor care împroșcau apa umpleau aerul.

Juliet a ținut pasul cu mine când am intrat pe ușa clubului, mirosul urât al fumului de țigară umplându-mi imediat nările, iar eu i-am dat portarului două bancnote de douăzeci ca să intrăm. Mă duceam acolo aproape în fiecare săptămână și știam că tipul își

amintea de mine, dar nu am încercat niciodată să ne împrietenim. Nu vorbeam niciodată cu nimeni și nici nu stăteam prea mult timp.

Nu voiam ca oamenii aceia să mă cunoască.

— Cinci minute? am confirmat.

El a dat din cap, știind ce veneam să văd întotdeauna.

— Cinci minute.

M-am uitat la Juliet, care era absorbită de scena din club.

De vreme ce veneam atât de des, pentru mine nu era nimic nou, dar, din perspectiva ei, eram sigur că era o priveliște interesantă.

Vechiul club se afla la primul etaj al unui depozit imens și, cu toate că, în sine, clădirea era mare și cu tavane înalte, clubul propriu-zis emana o atmosferă intimă. Avea două nivele, cu cel de sus în formă de *U*. Dacă mergeai până acolo, puteai să stai lângă balustradă pe toate trei părțile și să te uiți la nivelul inferior, unde stăteam acum. Prin sală erau împrăștiate câteva mese înalte și rotunde cu scaune, împreună cu barul lung, cu oglinzi pe zidul din spate, și candelabrul cu aspect gotic, ce atârna din tavanul de deasupra noastră.

Și totul era negru. Pereții, mobila, echipamentul, podelele, tavanul și chiar și îmbrăcămintea angajaților.

Dar scena ca la teatru era cea mai grozavă. Designul vechi și complicat încă supraviețuia în cadrul sculptat care înconjura platforma înaltă și lată. Totul fiind negru, locul semăna cu o peșteră ascunsă de restul lumii, unde muzica tare insulta lumea de afară.

— Vrei ceva de băut? am întrebat-o și i-am atins spatele cu mâna.

Ea s-a uitat la mine cu ochi mari și a zâmbit nervos.

— Cred că s-ar putea să am nevoie de o băutură.

Am zâmbit în sinea mea și am condus-o spre bar. Încă nu-mi dădusem seama de ce am vrut să o aduc în acel loc, dar deocamdată nu fugise, așa că...

Ea s-a oprit la bar și s-a întors către mine când barmanul s-a apropiat.

— N-o să-ți ceară buletinul, i-am zis, știind la ce se gândea.

— Uh.

S-a ţinut de balustradă, bătând uşor cu degetele în ea.

— Parrot Bay şi suc de ananas, te rog, a comandat, iar apoi s-a uitat imediat la mine. Şi tacă-ţi gura, m-a mustrat ea.

— Nu râd, am zis râzând. Ţi-am spus. Îmi place că eşti feminină.

Şi îmi plăcea de ea. Lui Jared îi plăceau prostiile lui Tate, comportamentul băieţesc, dar astea nu mă atrăseseră niciodată. Juliet îmi amintea că lumea putea fi frumoasă şi blândă.

Am plătit pentru băutura ei şi pentru sticla mea cu apă şi am dus-o spre una dintre mesele înalte din faţa scenei. Melodia „Stupify" a trupei Disturbed răsuna din difuzoare, iar eu m-am aplecat cu antebraţele pe masă şi am încercat să par relaxat.

Dar, în timp ce toţi ceilalţi din jurul nostru vorbeau şi zâmbeau, se mişcau şi dădeau din cap pe ritmul muzicii, eu îmi simţeam limba amorţită. Aşa se întâmpla de fiecare dată când mă duceam acolo.

Pentru că ştiam că *ea* era pe acolo, pe undeva.

Am lăsat fluxul de sânge să-mi încălzească pieptul şi am încercat să nu-mi mişc picioarele, pentru că eram prea agitat. Credeam că Juliet o să mă distragă în seara aceea, dar, din nefericire, trebuia să fiu mai atent decât de obicei la felul cum respiram. M-am uitat prin cameră când, de fapt, voiam să mă uit la ea.

De ce îi arătam ei asta? De ce, când nu-i arătasem nici măcar lui Jared?

Am strâns sticla de apă în loc să-mi trec mâna prin păr. Începusem să nu mai uit că nu mai am păr lung, aşa că învăţasem să mă opresc înainte să-mi ating părul scurt, cu care încă nu mă obişnuisem.

De fapt, nu era ceva rău. Îmi plăcea tunsoarea. Dar mi-am dat seama că mă schimbam tot mai mult pe măsură ce eu şi Juliet ne apropiam din ce în ce mai mult. Îmi abandonasem rutina, îmi schimbasem stilul şi mă certam constant cu Jared. Nimic din toate

astea nu era din vina ei, dar încă îmi dovedea că eram instabil. Nu eram sigur dacă asta era de bine sau de rău.

— Bine. Ea a oftat, părând frustrată. Am avut răbdare trei zile și...

Mi-am întors capul spre scenă când luminile — așa slabe cum erau — au început să se stingă.

— Poftim, am întrerupt-o și mi-am ridicat bărbia spre trupa care ieșea pe scenă.

Ea a tăcut și și-a îndreptat atenția spre cei doi chitariști, basistul și bateristul care își făceau apariția. Toți cei patru membri ai trupei Skull Feathers — numele clar adoptat după cel al clubului sau viceversa — și-au luat instrumentele când muzica s-a oprit, iar mulțimea a început să strige și să ovaționeze.

— Cine...?

Juliet s-a uitat la mine, confuză.

Am ridicat un deget, cerându-i să aștepte.

Bateristul a bătut de două ori, trimițând în sus focul din cele două aruncătoare de flăcări de pe fiecare latură a scenei, iar Juliet a râs, probabil șocată. Uimită, și-a îndreptat privirea spre mine.

Am zâmbit și am privit-o. Eu mai văzusem spectacolul, la urma urmelor. De o sută de ori.

Strălucirea flăcărilor îi lumina fața și-i dansa în ochii verzi. Își ținea gura ușor deschisă și era la fel de uimită ca un copil care vede pentru prima dată artificii. Fermecată, a urmărit cu privirea fiecare mișcare.

Trupa a început să cânte, vibrațiile puternice ale tobelor vuind prin corpurile noastre, iar mulțimea s-a dezlănțuit. Toți au bătut din picioare, au dat din capete și au sărit, dezlănțuindu-se. Trupa interpreta piesa „Dragula" a celor de la Rob Zombie, iar când mulțimea a ovaționat mai tare, mi-am dat seama cine era pe scenă, dar nu m-am uitat.

Trebuia să mă uit la Juliet, care vedea asta pentru prima dată. Dacă era dezgustată, aveam s-o iau de acolo și să-mi cer scuze.

Dacă îi plăcea... ei bine, mă îndoiesc de faptul că i-ar fi plăcut. Spectacolul acela nu era pentru toată lumea.

— Ce...

S-a uitat întrebător la mine, dar și-a întors repede capul spre scenă.

Am urmărit-o, știind ce vedea.

Vedea o femeie brunetă, trecută de treizeci de ani, care nu făcea parte din trupă. Nu cânta la niciun instrument, nu cânta și nu dansa.

— O, Dumnezeule.

Juliet s-a încruntat și atunci am văzut.

A înțeles ce se întâmpla. Ochii i-au strălucit şi şi-a înclinat capul într-o parte cât a urmărit-o, total interesată.

Iar eu am închis ochii și am zâmbit, simțindu-mă ușurat. Nu era speriată.

M-am întors, m-am îndreptat și am băut jumătate din sticla cu apă, înainte s-o fixez cu privirea pe femeia de pe scenă.

Corsetul negru îi scotea talia în evidenţă, oferindu-i niște linii frumoase și naturale. Chiloții negri cu dantelă le-au atras tuturor atenția spre fundul ei când a mers pe scenă, iar jobenul negru i s-a înclinat pe frunte și i-a acoperit ochii, pe care-i știam ca fiind căprui. Părul brunet îi atârna într-o mare de bucle pe spate, iar ghetele negre până la jumătatea gambei și perlele negre de la gât îi completau ţinuta punk-gotică.

Buzele pline erau roșii, iar fardul de pleoape de un purpuriu-închis, dar asta nu-ţi distrăgea atenţia de la frumusețea ei naturală — de la pomeții înalți, ochii oblici și pielea măslinie.

Era deosebit de frumoasă, impresionantă și reprezenta atracția acelui loc. Totul și toţi se învârteau în jurul ei.

Şi-a mişcat capul şi şi-a rotit încheieturile mâinilor în ritmul muzicii. Zâmbea și cânta pe muzica stridentă, îndemnând mulțimea să țipe mai tare pentru ea.

Şi, în spatele ei, cei doi asistenți care, cu părul lung și împletit, cu pantaloni scurți negri, cămăși și ghete, păreau din același film, au continuat să se agațe de cârligele din metal care atârnau de tavan.

M-am uitat repede la Juliet. Uimirea i se citea în ochi și îmi dădeam seama de tot ce simțea pur și simplu după expresiile feței sale.

Ochi mijiți? Confuzie. Ochi mari? Uau. Bărbie ridicată și ochi mijiți? Interes.

Uitându-mă din nou la scenă, am văzut cum femeia zâmbea mulțimii, ridicându-și brațele și arătând ca o zeiță. Nu îi vedeam spatele, dar știam ce urmează să se întâmple. Mi-am înclinat capul pe spate, un val de emoții lovindu-mi pieptul când cablurile au ridicat-o în aer.

— Jax? a spus Juliet, părând că nu-i venea să creadă ce vedea. Atârnă. De cârlige.

I-am zâmbit larg și m-am aplecat din nou peste masă.

— Se numește suspendarea corpului. Ciudat, nu?

Ea a dat din cap.

— Mda. Dar...

Şi-a lăsat capul pe spate şi a urmărit cum femeia s-a rotit prin aer, cu pielea întinsă acolo unde o țineau cele patru cârlige...

— Ea... seamănă cu...

— Cu ce? am insistat îndemnând-o.

— Cu un înger. Seamănă cumva cu un înger întunecat, nu-i așa?

M-am uitat în sus și mi-am adus aminte de prima dată când am văzut ce vedea ea în acel moment. Femeia era suspendată deasupra mulțimii, întunecată și amenințătoare, dar puternică și uimitoare. Atrăgea atenția, privirile și inimile tuturor celor din încăperea aceea.

Îi fascina aproape pe toți.

— Nu știam că oamenii fac lucruri din astea, a spus Juliet gânditoare, dar chiar este frumoasă.

M-am uitat din nou în sus, penele mov, roșii și albe din pălăria femeii contrastând cu tot negrul din încăpere.

— Numele ei este Storm Cruz, i-am spus lui Juliet. Este proprietara clubului.

Juliet a încetat s-o mai privească pe femeie și s-a întors spre mine.

— O cunoști? m-a întrebat.

Am scuturat ușor din cap și mi-am întors privirea.

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Dar vii să-i vezi spectacolele.

— Aici și în alte locuri în care dă spectacole, am recunoscut.

Mi-am înghițit nodul din gât și m-am uitat în sus, la corpul femeii care se legăna deasupra noastră, dorindu-mi ca măcar o dată să-și coboare privirea spre mine.

— Este mama mea, i-am spus în șoaptă.

*

Juliet era tăcută, dar îmi dădeam seama că astepta să spun ceva. Mi-am adunat curajul și am inspirat adânc.

— Avea optsprezece ani când m-a născut, am început eu. Chiar dacă se droga și bea alcool, m-am născut sănătos. Dar m-a părăsit.

Mi-am trecut o mână prin păr, gândindu-mă la mine când eram copil.

— M-a lăsat plângând în spital. Neajutorat. Probabil că statul se întreba ce să facă cu mine. M-a abandonat la spital. Nu s-a emis niciun certificat de naștere, așa că nu s-a știut cine era tatăl meu decât abia peste câțiva ani, când m-a căutat.

Și îmi doream ca el să nu fi făcut asta niciodată.

— A avut nevoie de ceva timp și de un test de paternitate ca să mă găsească, dar ea, pe de altă parte, nu a privit în urmă.

— N-ai de unde să știi asta, Jax. Sunt sigură că era tulburată atunci, a spus Juliet, încercând să mă facă să mă simt mai bine.

Dar nu mă simțeam prost. Nu din cauză că-mi pierdusem mama pe care nu am avut-o niciodată. Sau că pierdusem un tată pe care îl uram. Presupun că nu-mi doream decât să fiu recunoscut.

— Nu o condamn, am spus. La urma urmelor, cine știe ce i-a făcut tata? Ea a scăpat. A făcut ce trebuia să facă. Este fericită, are succes și își trăiește viața cum vrea... M-am oprit și apoi am

adăugat: Și nu mai e dependentă de nimic. Își are viața în propriile mâini. Chiar m-am bucurat să văd că este fericită.

Era liniștitor să știu că mama mea — sau femeia care mi-a dat viață — avea grijă de ea. Nu-mi păsa dacă merita sau nu asta.

— Dar, m-am încumetat eu, nu m-a căutat. Chiar știu asta.

Și, dacă ar fi vrut să mă cunoască, ar fi încercat să mă găsească. La naiba, prezența mea în sistem rivaliza cu a președintelui. Toată viața mea era documentată, codată și stocată în sistem. Asta se întâmplă când crești în centre de plasament.

— Ce părere are Jared despre asta? a întrebat ea.

— Jared nu știe. Madoc e singurul căruia i-am spus.

M-am uitat la ea și i-am citit confuzia din privire înainte să privească în altă parte. Cu Madoc îmi era mai ușor să vorbesc, iar când am fost nevoit să povestesc cuiva, l-am considerat cea mai bună alegere.

— Jared crede că totul mă rănește, am recunoscut. El nu vrea să mă îngrijorez, să fac eforturi sau să fiu nefericit. S-ar uita o dată la ea și ar crede că are o influență proastă asupra mea. Îmbrăcămintea, mediul, suspendarea în aer... Așa cum a crezut despre tine, am tachinat-o rânjind.

— Despre mine?

Am dat din cap.

— Știai că te vreau, în liceu. Dar nu m-am ținut niciodată după tine. Nu te-ai întrebat de ce?

— Ba te-ai ținut, a spus ea fără să gândească și a râs. Flirtai cu mine tot timpul.

Am chicotit condescendent.

— Iubito, dacă m-aș fi ținut după tine, te-aș fi avut, am amenințat-o și, întinzând mâna, mi-am plimbat-o peste coapsa ei. Jared credea că sunt prea sălbatic pentru K.C. Carter, i-am explicat. Credea că ne-am fi distrat o vreme și apoi că ți-ai fi revenit și m-ai fi părăsit.

Un zâmbet i-a luminat fața, iar ea și-a desfăcut centura de siguranță și s-a apropiat de urechea mea. Am închis ochii când m-a sărutat pe gât și i-am deschis din nou ca să mă concentrez la drum.

— Așadar, nu avea încredere în mine? a șoptit, respirația ei gâdilându-mi pielea și făcându-mă să strâng volanul.

— Vrei să spui că se înșela? am tachinat-o.

— Vreau să spun că m-am săturat ca oamenii să-mi zică cine sunt.

Ea s-a apropiat de fața mea și m-a sărutat repede și dezamăgitor pe obraz.

— Du-mă la Black Debs, bine?

Salonul de tatuaje pe care îl frecventează Jared?

— De ce? am întrebat-o.

— Condu și nu mai pune întrebări.

Când ne-am întors în oraș, am parcat pe trotuarul din fața salonului și am văzut lumina aprinsă, dar afișul cu DESCHIS nu mai era.

M-am întors ca să-i spun că e închis, dar trântise portiera și ocolea deja partea din față a mașinii, luându-și jurnalul cu ea.

Rahat.

Am scuturat din cap, întrebându-mă ce naiba se întâmplă. Îi trebuia un tatuaj? Chiar acum?

Dar tot m-am grăbit să ies din mașină.

Am traversat strada în fugă, am urmat-o în salon și am zărit-o pe Aura, artista lui Jared, care mânca jumătate de sandvici, aplecată deasupra unor desene.

Ea și-a ridicat privirea și s-a oprit din mestecat când Juliet a trecut direct prin ușa care ducea în spate.

— Poți să-mi faci un tatuaj? a întrebat Juliet.

Aura s-a uitat dincolo de ea ca să mă privească, probabil sperând că o să-i explic.

Ne cunoșteam. Mă dusesem acolo cu Jared și, de-a lungul anilor, Aura încercase să mă convingă să-mi fac niște tatuaje. „Ai fi mai atrăgător cu niște tatuaje, puștiule", îmi spusese ea.

Mda, pentru că ăla era un motiv tare bun ca să-ți faci tatuaje.

Probabil că tot ea îi făcuse și aripile de înger lui Juliet, deoarece iubita mea părea să cunoască locul.

Aura și-a terminat sandviciul.

— Semnul de pe ușă spune că este „închis", nu? a rostit ea, lipsită de respect ca întotdeauna.

Juliet și-a deschis jurnalul, a dat paginile, a rupta una și i-a dat-o Aurei.

— Asta vreau, i-a arătat ea. Aici.

Și-a frecat interiorul încheieturii mâinii, unde avea cicatricea.

— Te rog? a rugat-o și și-a scos ceasul de la mână.

M-am apropiat, stând lângă Aura și studiind desenul făcut de Juliet. De fapt, erau niște cuvinte. Literele groase și negre, complicat scrise, se citeau *Non domini.*

— Ce înseamnă asta?

Mi-am ridicat privirea spre Juliet.

— Este în latină. Înseamnă „fără stăpâni".

Ţintuindu-mă cu privirea, am înţeles amândoi.

Fără mame. Fără tați. Fără paznici. Non domini.

Îmi plăcea.

Luând hârtia din mâna Aurei, m-am așezat pe scaun.

— Eu primul.

Juliet a zâmbit larg.

— Tu? a spus ea, cu ochi scânteietori. Îți faci un tatuaj?

Am ridicat o sprânceană.

— Dacă ai de gând să faci mare caz din asta... am avertizat-o.

Ea și-a întins mâinile.

— Nu, nu. Doar că nu vreau să iei hotărâri pripite, pe care să le regreți mâine.

— Mda, ei bine, îmi place, i-am explicat. Îmi transmite ceva.

De fapt, îmi plăcea foarte mult. Mă reprezenta și era primul lucru pe care nu mă deranja să-l văd de fiecare dată când aveam să mă uit în oglindă. Primul lucru de care credeam că am nevoie să mi se aducă aminte în mod constant.

— Bine.

Ea a dat aprobator din cap și mi-a acceptat răspunsul.

Apropiindu-se, Juliet m-a sărutat pe buze și mi-a pus jurnalul în poală.

— Mă duc la baie. Mă întorc imediat.

A plecat și și-a ţinut mâinile la spate ca să nu i se ridice fusta în timp ce mergea.

Am râs în sinea mea și m-am relaxat pe scaun.

— Îmi place de ea, a spus încet Aura, ridicându-mi mâneca tricoului și curățând pielea de pe bicepsul stâng.

— Mă bucur că-ţi place, am mormăit.

Iar apoi mi-am coborât privirea.

— Hei, credeam că-l vrea pe interiorul încheieturii. De ce-mi cureți brațul?

— Pe al *ei* îl vrea acolo. Tu o să-l ai pe biceps.

Mi-am dat ochii peste cap și am simţit că parcă-mi vorbea mama lui Jared.

— Ești antipatică. Sunt surprins că-ţi mai merge afacerea.

Am auzit-o pufnind în râs.

— O să-ţi placă și o să revii să-ţi mai faci câteva.

— Poate, am fost de acord doar ca să-i închid gura.

Mi-am întins mâna pe coperta jurnalului lui Juliet din poala mea și am dat paginile, ca să văd dacă mai avea și alte idei de tatuaje.

Pixul ei, prins de partea de sus a jurnalului, marca pagina la care rămăsese, iar eu am văzut ceva.

Închide-l. Închide caietul.

Îl închideam.

Am vrut să îl închid.

Dar nu am făcut-o.

Dragă K.C.,

Cândva, am citit că cel mai bun lucru care i se poate întâmpla unei femei este să sufere din dragoste. Înainte de asta, ea nu știe cine este cu adevărat. Nu cunoaște durerea, pentru că doar când este îndrăgostită află cum este să găsească singurul lucru care o face să respire, pentru ca mai apoi să-l piardă.

După aceea știe că poate supraviețui. Indiferent de ce relații o să aibă, poate conta pe sine să treacă mai departe și, chiar dacă doare, despărțirea este necesară.

În dimineața asta m-am trezit înaintea lui Jax și am început să plâng. Mi-am dat seama că el este prima mea iubire — cea care ar trebui să-mi frângă inima — și, când a sărit de pe stânca aia, mi-am dat seama cât de mult m-ar durea să-l pierd.

Dar dacă nu mă iubește? Dacă o să-mi frângă inima? Nu de la el vreau să învăț lecția asta.

Nu am plâns niciodată că m-am despărțit de Liam. Am plâns din cauza felului în care s-a purtat cu mine, dar mi-am revenit aproape imediat.

Gândul de a-l pierde pe Jax mă face să simt un nod în gât și nu pot să mă abțin. Încerc să fiu relaxată. Să mă port ca și când doar ne distrăm, pentru că știu că asta își dorește, dar eu nu simt asta.

Îl iubesc.

Îl iubesc atât de mult și nu vreau să-l iubesc, pentru că nu cred că este pregătit să audă așa ceva. De ce a trebuit să mă îndrăgostesc atât de repede?

Am închis ochii și am lăsat jurnalul în poală.

CAPITOLUL 25
Juliet

Mi-ai lipsit aseară.

M-am uitat la mesajul pe care i l-am trimis lui Jax în urmă cu două ore, când m-am trezit. Același mesaj la care încă nu primisem răspuns.

— Să vin să te iau de la școală după ce termini? m-a întrebat Fallon, care era lângă mine, pe scaunul șoferului.

Am apucat strâns telefonul din poală.

— Nu știu, am mormăit, neliniștea făcându-mă să simt un nod în stomac.

Unde naiba era el?

După sesiunea de tatuaje de aseară — în timpul căreia Jax mai mult a tăcut —, mi-a spus că vrea să rămân cu Fallon și cu Madoc până când pune la punct sistemul de securitate din casa lui și a lui Tate. Când i-am spus că Tate încă stătea în casa ei, răspunsul lui a fost: „Ea este răspunderea lui Jared" și că nu vrea să rişte nimic în ceea ce mă privește.

Mi-a spus că tatăl lor nu știe unde stau Madoc și Fallon și că locuința lor este sigură.

Era o minciună și știam asta de aseară.

L-aș fi crezut dacă s-ar fi uitat la mine măcar o dată cât și-a făcut tatuajul. Dacă nu și-ar fi petrecut timpul pe scaunul de afară,

uitându-se la telefon, cât Aura mi-a făcut tatuajul. Dacă mi-ar fi zâmbit sau s-ar fi uitat la mine așa cum o făcea mereu.

Dar pasiunea dispăruse și ceva era în neregulă.

Și nu din cauza tatălui său.

După ce mi-am făcut bagajele, m-a dus la Madoc, m-a sărutat și a plecat. De atunci nu am mai auzit nimic de el.

Fallon mă ducea la școală — ceva care trebuie să fi fost aranjat fără știrea mea, pentru că nici nu am fost nevoită să i-o cer.

Mi-am verificat telefonul și mi-am înclinat ușor capul când am văzut că tot nu primisem un răspuns.

— Mda, am oftat și am băgat telefonul în geantă, dacă ai putea să mă iei la prânz, ar fi minunat. Mulțumesc.

La urma urmelor, nu puteam să merg pe jos tot drumul până la ei acasă. Și nu aveam de gând să-i trimit mesaj lui Jax, ca să văd dacă m-ar fi luat el cu mașina.

M-am forțat să înghit nodul imens din gât când mi-am șters transpirația de pe frunte.

Nu aveam nevoie să mă asigure la fiecare două ore că mă dorește.

Nu trebuia să fiu lângă el în fiecare clipă.

Și nu greșisem cu nimic.

Nu intenționam să exagerez. Îi trimisesem un mesaj. Știa că mă gândesc la el. Și avea un motiv bun să păstreze distanța. Cel puțin așa speram.

Voiam să mă bucur de ziua aceea.

După weekendul prelungit, eram pregătită să mă întorc la școală. Probabil faptul că-mi petrecusem ziua de patru iulie la cascade avea să fie punctul culminant al verii mele, dar, de fapt, îmi lipsiseră orele și elevii mei.

Elevii mei.

În mod ciudat, acum că ajunsesem să mă înțeleg cu ei într-o oarecare măsură, era distractiv să fiu acolo. Peste o săptămână, când totul avea să se termine, avea să-mi pară rău.

— Am ajuns, dragă. Fallon a parcat în fața școlii. O să fiu aici la prânz.

— Mulțumesc, i-am spus și mi-am scos centura de siguranță. Îmi pare rău că trebuie să faci pe șoferul cu mine.

— Nu am altceva de făcut, a spus ea adevărul și mi-a zâmbit.

Am deschis portiera, dar m-a prins de braț.

— Eu și Tate o să mergem să alergăm azi după-amiază la Mines. Știu că ești mai mult genul care merge la sală, dar ar trebui să vii. O alergare bună întotdeauna o să-ți arate că nu ești chiar așa în formă cum credeai.

Ea a rânjit.

— Ooo. Privind-o cu ochi mari, am simțit că mă provoacă. Dacă pui problema așa...

Am zâmbit, am coborât din mașină și am urmărit-o plecând.

Am tras adânc aer în piept, geanta de poștaș de mai jos de șold fiind mai grea din cauza unui telefon care nu vibra. Mi-am ridicat mâna, mi-am trecut degetul mare peste cicatrice și durerea pe care o uitasem m-a făcut să mă crispez.

Coborându-mi privirea, am văzut noul tatuaj și am zâmbit recunoscătoare, mulțumită de ceea ce-mi amintea.

Non domini. Fără stăpâni.

Apucând cureaua genții de poștaș, am intrat în clădire.

*

— Continuă! Continuă! a urlat Tate, fluturând din brațe înainte și înapoi ca o mașinărie.

Am tot inspirat și expirat până am crezut că o să mor.

Sfinte Sisoe! Nu era amuzant! Nu era nici pe departe distractiv.

Dar trebuia să consum niște energie.

În acea zi îl văzusem pe Jax pe teren, antrenând echipa de lacrosse, părând transpirat, nervos și sexy, dar după terminarea orelor mașina lui deja dispăruse din parcare. Era stupid că-mi venea să

plâng din cauza unui lucru atât de prostesc, dar eram foarte neliniștită.

El mă ignora.

Poate că era ocupat sau își făcea griji în privința tatălui său; dar găsise timp să vină la antrenament, însă nu și ca să mă sune sau să-mi trimită un mesaj?

Ticălosul!

Am mormăit, mânia alimentându-mi mușchii.

Toate trei, inclusiv Fallon, eram aliniate una lângă alta și urcam și coboram treptele scării de la Mines of Spain[1] ca și când ne-ar fi fugărit dracul.

Inima îmi bătea ca un mamut care-mi pășea pe piept, iar transpirația îmi șiroia pe abdomen, pe față și pe spate.

Și pe urechi! Îmi transpirau urechile.

— Vă urăsc pe amândouă, am spus gâfâind, urcând treptele cu stângul și cu dreptul, iar apoi coborându-le.

De nenumărate ori și...

La naiba!

— Haide, a strigat Fallon. Mai repede! Exercițiul e bun pentru fund!

— Fundului meu îi place BodyPump! am strigat, picioarele tremurându-mi tot mai mult cu fiecare secundă. Într-o sală cu aer condiționat, cu muzică și ventilatoare și c-un bar cu suc în apropiere!

— Nu fi lașă!

Tâmplele lui Fallon erau ude de transpirație.

— Continuă!

Tate ținea cronometrul.

— Încă un minut!

— O, Dumnezeule, am mormăit și am scrâșnit din dinți. Nachos și trufe și înghețată, o, vai. Nachos și trufe și înghețată, o, vai.

— Ce faci? a întrebat Tate.

[1] Centru de recreere (n. red.)

Mi-am înghițit uscăciunea din gură.

— Asta spun când mă antrenez la sală, am șoptit. Așa mă motivez. Nachos și trufe și înghețată, o, vai! Nachos și...

— Trufe și înghețată, o, vai! mi s-au alăturat ele când am mărit simultan ritmul. Nachos și trufe și înghețată, o, vai! Nachos și trufe și înghețată, o, vai! Nachos și...

— Și am terminat! a exclamat Tate, întrerupându-ne și zâmbind extenuată.

Toată lumea s-a prăbușit, ușurarea cuprinzându-ne corpurile obosite când am dat din cap cu fiecare respirație.

Eram prea obosită ca să mă mișc. Prea obosită ca să nu mă mișc. Mi-am îndoit și întins picioarele, simțindu-mă incomod. Pieptul mă durea din cauza extenuării și m-am sprijinit pe coate, simțind că amețesc, așa că m-am rezemat din nou pe genunchi și am încercat să respir mai lent.

Nu eram în formă. *Notă: Trebuie să fac mai mult aerobic.*

Am băut toate trei restul de apă și m-am bucurat că-mi spuseseră să-mi bag un prosop pentru mâini în partea din spate a pantalonilor scurți. Eram transpirată toată, așadar mi-am șters abdomenul — gol, eram doar în sutienul sport — și fața, brațele și picioarele.

— Deci, Jared și Jax știu unde este tatăl lor?

Fallon și-a aruncat prosopul și și-a luat din nou apa, uitându-se la Tate și apoi la mine.

— Sunt sigură că, dacă știe cineva, ăla e Jax, a spus Tate și mi-a aruncat o privire.

Am ridicat din umeri și m-am simțit un pic pierdută. Jax era dur când venea vorba despre tatăl lui. Nu-mi spunea multe, dar mă consolam cu faptul că, probabil, el și fratele lui nu spuneau nimănui prea multe.

— Știi că nu am fost niciodată de acord cu afacerile tatălui meu, a început Fallon gesticulând, dar ăsta e singurul caz în care Jax ar fi trebuit să-l lase pe el să gestioneze situația.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Ea m-a fixat cu o privire serioasă.

— Tata s-a oferit să se ocupe de el. Jax a refuzat.

— Să se ocupe de el? a repetat Tate. Adică...?

— Da, a spus Fallon, să-i pună o pereche nouă de cizme din ciment și să-l trimită să facă o plimbare pe fundul lacului Michigan.

Eu am căscat ochii.

După cum vorbea, știam că era un pic jenată. Acum nu eram sigură că voiam să-l cunosc pe tatăl ei.

— Isuse, a mormăit Tate, sprijinindu-se din nou pe mâini și uitându-se în jos.

— Ei bine, mi-am dres eu vocea, în cazul ăsta mă bucur că Jax a refuzat.

— Te bucuri?

Fallon s-a uitat amuzată la mine.

— Păsările se întorc mereu în cuib și iubitul tău este întotdeauna cu un pas înaintea tuturor celorlalți.

Și-a aruncat prosopul pe umăr și s-a uitat la mine cu subînțeles.

— Este de acord cu ce vrea să facă tatăl meu, Juliet. Numai că vrea s-o facă el.

*

Mi-am petrecut restul după-amiezii încercând să-mi distrag singură atenția. Mi-am terminat planurile de lecție pentru ultima săptămână de meditații, iar apoi am înotat în piscină cu Madoc, Fallon, Tate și Jared. Pentru cină, ei au comandat pizza, dar eu m-am scuzat ca să spăl rufele.

Trebuia să plec.

Chiar dacă Fallon și Madoc erau primitori, nu eram apropiați. Cel puțin nu încă. Simțeam că profitam de ei, că eram ca o piesă de mobilier mutată dintr-o parte în alta.

Poate că părinții lui Shane m-ar fi primit la ei, dar și acolo m-aș fi simțit la fel. Nu aveam mulți bani, nici un loc unde să locuiesc și nici vreo opțiune care să-mi placă, dar trebuia să mă mut.

Trebuia să-mi caut un loc de muncă, iar apoi să găsesc pe cineva care să aibă nevoie de o colegă de cameră sau o cameră de închiriat. Aveam destui bani ca să mă descurc pentru început, dar îmi trebuia o slujbă ca să merg înainte.

Cât am stat la Tate — sau la Jax — nu am simțit că mă zbat, dar acum realitatea tuturor lucrurilor care se întâmplaseră în ultimele câteva săptămâni m-a zdruncinat brusc. Îmi pierdusem banii pentru taxa de școlarizare la facultate; pe mama, care, chiar dacă era un demon cu coc, tot mă ajuta cu lucrurile de bază, și-mi pierdusem viitorul atent planificat.

O luam de la început.

Nu eram nefericită, dar eram foarte speriată. Nimeni nu mai avea grijă de mine.

Am tras un coș plin cu rufe curate în fosta cameră a lui Fallon și am văzut aprinzându-se ecranul telefonului, care era pe pat.

Grăbindu-mă spre el, m-am încruntat când am văzut un apel pierdut de la Shane, și nu de la Jax.

Dar apoi am oftat, am închis ochii și m-am mustrat în gând.

Am sunat-o înapoi și nici măcar nu am lăsat-o să mă salute.

— Îmi pare rău că am uitat să te sun. Rahat. Nu fi supărată, bine?

Pleca în California și trebuia să ne petrecem împreună timpul rămas.

— Este în regulă. Este în regulă, a zis râzând. Serios.

Dar mâine plec și vreau să te văd în seara asta.

— Bine, am spus fără să stau pe gânduri, mulțumită că nu țipa pentru că uitasem. Ei bine, sunt blocată acasă la Madoc și la Fallon, fără mașină sau permis, deci va trebui să vii să mă iei.

— Stai... nu ești la petrecerea lui Jax?

Fața mi-a picat instantaneu.

Petrecerea lui Jax?

M-am așezat pe pat și, încet, inima a început să mi se strecoare în gât.

— Poftim? am șoptit mijind ochii, ca să nu-mi tremure vocea.

— Jax dă o petrecere în seara asta, a spus ea pe un ton serios. A început acum o oră și tocmai mă pregăteam să plec, dar am zis să te sun ca să mă asigur că ești deja acolo.

Am scuturat din cap și am respirat cât am putut de lent.

— Mda, mda. Mi-am înghițit nodul din gât. Am uitat de asta, am minţit-o. Uit tot în ultima vreme. Ne vedem acolo, bine?

— Dar nu poți să conduci! mi-a strigat, dar eu am închis.

Am ieșit repede din cameră și am coborât scările, ignorând oglinzile pentru prima dată în viața mea. După ce ieșisem din piscină, mă schimbasem cu o pereche de blugi scurți și cu o bluză drăguță, dar părul nu mi se uscase după duș și nu eram machiată.

— Madoc? am strigat luând cheile de pe masă. Îți iau mașina. Mă întorc curând.

— Ce? l-am auzit strigând de pe verandă, unde ei toţi încă mâncau și se distrau.

Dar eu am ieșit pe ușă înainte ca el să ajungă în casă.

Odată ajunsă pe șosea, am condus ca o profesionistă. Chiar dacă era doar a treia oară când conduceam o mașină cu o cutie de viteze manuală și schimbam greu vitezele, mă descurcam destul de bine.

Nu mă gândeam la condus. Sau la mașină.

Jax ar fi putut să aibă un milion de motive pentru care să fie distant în ultimele douăzeci și patru de ore. Motive pe care le-aș fi înțeles și care nu m-ar fi deranjat. La urma urmelor, fusesem înţelegătoare şi-i cântasem în strună.

Pentru că aveam încredere în el.

Dar nu avea niciun motiv să dea o petrecere fără să-mi spună. Nimic nu fusese anunțat în mod oficial. Eram prietena lui? Nu eram? Cui naiba îi păsa ce era între noi? Mă urmărise pe internet,

eu mă dăruisem lui, iar el scosese un cuțit la mine! Rahaturile astea îmi dădeau dreptul la un fel de explicație.

Nu știa că îl iubesc, dar știa foarte bine că îmi pasă de el. Care era problema lui?

Am intrat pe aleea pustie din fața casei lui Tate și am văzut strada deja aglomerată și grupurile de oameni care chefuiau pe peluza lui Jax.

Am oprit motorul și am expirat obosită, uitându-mă la casa lui.

Totul era în regulă.

Am închis ochii și am ascultat o clipă melodia „Good Man" a celor de la Devour the Day, care se auzea din casă.

Totul era în regulă. Reacționam exagerat.

Era îngrijorat din cauza tatălui său și voia să se îmbete sau ceva de genul ăsta și nu-și dorea ca eu să-l văd. Asta era tot.

Este încă al meu. Aveam de gând să-mi tot repet cuvintele până când aveam să le cred.

Am coborât din mașină și nu mi-am încetinit pasul când Shane a venit în fugă lângă mine, dinspre peluza din față.

— Vrei să intru eu prima? m-a întrebat fără suflare.

— De ce?

— Dă o petrecere și nu i-a spus prietenei lui.

Părea îngrijorată, ca și când urma să se întâmple ceva dramatic.

— Nu sunt prietena lui, am șoptit.

Sunt a lui și atât. Mi-am frecat brațele ca să nu-mi mai fie frig, lipsindu-mi căldura protectoare a pielii lui.

Am intrat în casă pe ușa larg deschisă și am văzut că la petrecere erau mai mulți oameni ca niciodată. Mi-am îndreptat privirea spre scări, văzând cum oamenii urcau și coborau și m-am întrebat unde era Jax în haosul acela.

Era beat? Era afară cu jucăriile lui, ca data trecută? Era în încăperea aceea?

Aruncând o privire în salon, am simțit mirosul dens de fum și am văzut dansatoare stând pe măsuța de cafea din lemn. Două fete — încă îmbrăcate, slavă Cerului.

Totuși, camera era devastată. Petrecăreții se grăbiseră să-și împrăștie paharele din plastic și sticlele de bere, vărsându-și băuturile și mișcând mobila. Câteva fotografii atârnau chiar strâmb.

Am mijit ochii. Petrecerea începuse de ceva vreme.

Intrând în sufragerie, l-am căutat pe Jax și stomacul mi s-a strâns și mai mult când nu l-am găsit.

Un tip a trecut împiedicându-se pe lângă mine, iar perechea din colț scăpase de tot de inhibiții.

Bărbații țipau din bucătărie, hainele cădeau și toată lumea era dezlănțuită.

Toată lumea era beată.

Mi-am dat părul după ureche și, când am intrat în bucătărie, am tresărit când am observat două fete în sutiene jucând la masă un joc cu băuturi.

Ce naiba? Jax nu lăsa să se întâmple rahaturi din astea. Oamenii îi respectau casa și bunurile și rămâneau îmbrăcați.

Am ieșit pe veranda din spate și am zâmbit imediat, spre ușurarea mea.

Iată-l.

Bineînțeles, era cu jucăriile lui.

El zâmbea, iar pantalonii negri care îmi plăceau îi atârnau pe talie și pe trunchiul lung și musculos, absolut superb. Chipul îi era relaxat și își trecea o mână prin păr, făcându-mă să simt fluturi în stomac. Mi s-a părut că se uită la mine, dar apoi cineva i-a spus ceva, distrăgându-l.

Totul era în regulă. Nu părea nici beat.

A râs de ceva ce i-a spus prietenul lui, iar apoi și-a aruncat cheia într-o cutie de pe masă. După aceea zâmbetul mi-a dispărut când l-am urmărit cum s-a apropiat pe la spate de o fată...

... și i-a tras șoldurile spre el, sărutând-o pe gât.

Ce...

Am respirat sacadat și mi-am coborât privirea, încercând să nu exprim nicio emoție, dar am lăcrimat oricum.

Nu.

M-am uitat repede în sus și am încercat cu disperare să nu plâng.

Ce naiba? Inima mi-a bătut cu putere, neliniștea m-a învăluit, iar eu mi-am strâns de nenumărate ori în pumni mâinile care îmi tremurau.

O ținea de talie și am văzut-o cum s-a frecat de el când și-a lăsat capul blond pe pieptul lui. I-a atins cu mâna abdomenul gol pe dedesubtul tricoului scurt, iar gura lui i-a mângâiat pielea.

Am apucat stâlpul din lemn din fața mea și am urmărit cum a întors-o şi a lăsat-o să-i cuprindă gâtul cu brațele.

Mi-am îndepărtat din nou privirea și m-am crispat. El nu făcea asta. Îl cunoșteam pe Jax.

Mama, tata, Liam, nimeni nu mă înţelegea, doar Jax. Împreună, deveniserăm mai buni. Nu mi-ar fi făcut una ca asta niciodată.

— O, Dumnezeule, a șoptit Shane lângă mine, văzând același lucru ca și mine.

M-am îndreptat de spate, durerea din piept făcându-mă să vreau să mă prăbușesc și să plâng.

Am coborât treptele și am văzut cum Jax s-a holbat aproape imediat la mine. Și-a îndreptat spatele, iar fata care îl mângâia s-a întors, urmărindu-i privirea.

— Nu trebuia să fii la Madoc?

Părând supărat, s-a așezat pe un șezlong comod și a tras-o pe fată în poala lui, ca și când eu nu aș fi contat.

— Ticălosule... a strigat Shane, dar am întins un braț și am oprit-o.

Am rămas pe loc, împietrită, și m-am uitat la el.

Numai la el.

La ochii albaștri care au fost ai mei, cel puțin pentru o vreme.

I-am ignorat mâna care mângâia coapsa fetei. Asta nu mă durea.

El atingea pe altcineva și nu voiam să țip, iar inima nu mi-a sângerat de o mie de ori mai mult decât atunci când l-am pierdut pe tata.

Mi-am încleștat pumnii și am lăsat nodul să-mi stea în gât.

Nu mă durea.

— Ea este iubita ta? a întrebat blonda.

Jax a zâmbit încrezut și a atins-o pe burtă, strecurându-și degetul mare pe sub tricoul ei.

— Ei bine, dacă este, sper că are de gând să te împartă.

El a sărutat-o pe obraz.

— Ești prea dulce ca să renunț la tine.

Ea a râs încet și și-a apropiat buzele de fața lui.

— Mă placi pentru că, pur și simplu, te las să faci ce vrei cu mine.

Jax a zâmbit și și-a lăsat capul pe spate când s-a uitat la mine.

— Dacă vrei să ni te alături, putem să urcăm toți trei în cameră.

Shane m-a luat imediat de braț din spate și m-a tras înapoi, dar eu m-am smucit și m-am încruntat la Jax.

Dintotdeauna îmi spusesem că merit lucruri bune — că sunt vrednică de ele —, dar naiba să mă ia dacă am crezut vreodată asta. Poți să-ți spui orice. Inima ta crede doar ce simți și experiența este cel mai bun profesor.

M-am întins, am apucat-o pe fată de braț și am tras-o din poala lui Jax.

— Hei, s-a plâns ea, dar mi-am sprijinit mâinile de brațele șezlongului și m-am încruntat la el.

Ochii lui superbi m-au urmărit.

— De ce? am vrut să știu.

El a mijit ochii.

— Pentru că pot.

Am scuturat din cap.

— Ăsta nu ești tu. Nu ești crud și nu o vrei pe ea. De ce mă alungi?

— Mă distrez și eu vara, mi-a răspuns. Acum culcă-te cu mine sau pleacă.

Mi-am băgat unghiile în șezlong, căutând ceva blând în ochii lui. Ceva cald și al meu. Orice aș fi putut să recunosc.

Dar nu i-am văzut decât zâmbetul bolnav.

— De-abia o văd, am șoptit și mi-am dezgolit dinții. Te văd doar pe tine. Nu tatăl tău te-a murdărit. Rahaturile prin care ai trecut nu te-au murdărit. Asta, am spus eu nervoasă, arătându-l cu degetul și mormăind încet, asta — aici, acum — te face un gunoi.

Am împins șezlongul și m-am retras; am văzut cum i se întuneca privirea și mi l-am dorit pe tipul care abia se abținea în bucătărie săptămâna trecută, când i-am gătit cina. Pe tipul care era gelos că m-a sunat fostul prieten. Pe tipul care îmi spunea că sunt fata lui.

Voiam să mă ducă în camera lui și să închidă ușa, ca să ne pierdem unul în celălalt ca și când lumea nu ar fi existat.

Dar nu făcea decât să rămână pe loc.

Am luptat pentru Liam și uite cu ce m-am ales. Era rândul altcuiva să lupte pentru mine.

M-am întors și am plecat, lăsându-mi lacrimile fierbinți să curgă. Mă durea. Mi-am țuguiat buzele în încercarea de a-mi opri lacrimile, dar a fost inutil.

Îl uram.

Și îl iubeam.

Și în seara aceea urma să se culce cu altcineva sau poate că o făcuse deja cu o seară în urmă sau în acea zi, iar eu eram o idioată. Eram o epavă.

Am luat-o de mână pe Shane și am strâns-o cu putere în timp ce ne-am făcut loc prin mulțime și am ieșit pe ușa din față.

Aveam să-l mai văd. Probabil că de mai multe ori. Și am plâns și mai mult când mi-am dat seama de asta. Lacrimile îmi ardeau obrajii și, chiar dacă ele continuau să curgă, suspinele mele erau înăbușite. Ca și suferința, de altfel.

— Hei, unde pleci?

M-am oprit și m-am uitat la Tate cu ochi înceţoșaţi.

Și la Jared.

Și, să mă ia naiba, și la Madoc și Fallon. Presupun că toată lumea hotărâse să mă caute.

M-am smiorcăit și mi-am dres vocea.

— Acasă.

I-am aruncat lui Madoc cheile și am făcut un pas, dar Tate m-a apucat din nou.

— Hei, oprește-te, mi-a ordonat ea, iar eu m-am uitat în altă parte când m-a ţinut de umeri. Plângi. Ce s-a întâmplat?

Nu am spus nimic. Nu simțeam nevoia să vorbesc despre asta. Îmi petrecusem viaţa înconjurată de oameni care nu mă învățaseră nimic, iar acum nu voiam decât să fiu singură pentru o vreme. Voiam să fiu mândră de mine.

Mă maturizasem.

Am cuprins-o pe după umeri și am îmbrățișat-o strâns, cu faţa crispată din cauza durerii și a lacrimilor care-mi curgeau pe obraji.

— Te iubesc, i-am șoptit și apoi m-am retras și i-am vorbit lui Jared. Îmi pare rău că te-am folosit în liceu, i-am spus și m-am uitat la Tate, în ochii căreia se citea îngrijorarea. Și îmi pare atât de rău că te-am rănit. M-am înșelat și n-o să-ţi mai trădez niciodată încrederea.

— Juliet... i-a tremurat vocea lui Tate.

Dar deja mă întorsesem și plecasem.

CAPITOLUL 26
Jaxon

Urăsc felul în care Gordon coboară scările în spatele meu. Vreau să-l văd venind și mereu am impresia că o să mă împingă. Mă mișc mai repede decât în mod normal, încurajat de umflătura din buzunarul meu.

— Uite-l pe băiatul meu, aud când ajung în capătul scărilor.

Stomacul îmi tremură când îi aud vocea. Sherilynn, iubita tatălui meu, este întotdeauna prima care mă atinge, dar nu-mi ridic privirea. Părul ei roșcat este blond la rădăcini, iar rujul întins e mereu la fel. Hainele, prea mici pentru corpul ei, îmi aduc aminte de ce vrea de la mine și că totul este murdar.

Totul.

Dacă nu mă uit, pot să-mi imaginez că este frumoasă. Pielea ridată poate fi moale și pot să pretind că vocea ei, răgușită de la prea multe țigări, este dulce.

Știu că există lucruri frumoase în lume. Fetele de la școală. Profesorii mei. Lucrurile ar putea fi curate și drăguțe. Mamele care îi iau de la școală pe colegii mei par să miroasă frumos.

Niciodată nu m-a îmbrățișat cineva care miroase frumos.

Îmi strâng degetele de la picioare în tenișii mei vechi și rupți, la mâna a doua, și închid ochii când mâinile ei îmi ating părul. Corpul îmi pare bolnav, ca și când ar vrea să respire, dar nu poate, iar lumea se întunecă.

Mirosul umed și rece de mucegai, țigări și mizerie îmi umple nările și-mi vine să vomit.

— Îl vrei pe celălalt? întreabă Gordon în spatele meu.

Pe celălalt?

Sherilynn îmi mângâie fața.

— Mda, cred că este timpul. Du-te și adu-l.

Ridic capul și deschid ochii.

— Pe cine?

— Pe fratele tău, prostule.

Gordon mă împinge în umăr.

— Este timpul să se distreze și el cu noi.

Mă întorc și-l împing pe Gordon în piept.

— Nu! strig, iar el se întinde și mă apucă de păr.

— Ticălosule!

Îmi trage o palmă peste față, iar pocnetul răsună în cameră. Obrazul mă arde, dar nu mă opresc.

Îl lovesc cu piciorul și cu brațele.

— Să nu te atingi de el! strig cu fața fierbinte de furie.

Tata tocmai îl bătuse cât stătusem în frigider și în seara aceea voiam să fac ceva ca să fugim de acolo. Trebuia să-l duc acasă.

Lovesc furios, fără să gândesc. Nu!

— Ține-l! strigă Gordon, iar eu mă încordez de îndată ce-i simt pumnul lui Sherilynn în păr și scalpul mă ustură.

Gordon se dezlănțuie și mă lovește cu pumnul în față. Cad imediat la podea, urechile îmi țiuie și mintea mi se încețoșează.

Aud pași pe scări și scot cuțitul din buzunar. Cel pe care îl luasem de pe tejghea înainte ca ei să mă aducă aici.

O tai pe Sherilynn pe picior, iar ea țipă și-mi dă drumul la păr într-o secundă. Gordon se oprește pe scări și sare din nou, atacându-mă.

Mă împiedic atunci când încerc să stau în picioare și-mi simt trupul greu în timp ce ridic pumnii și mă năpustesc spre el.

— Lasă-ne în pace! strig.

Și îi înfig lama direct în gât.

El se oprește. Pare uluit.

Lacrimile îmi înceţoşează privirea, iar eu încep să respir sacadat când îl privesc fără să clipesc.

El se clatină şi atinge cuţitul, încă înfipt într-o parte a gâtului. Apoi cade.

Mă retrag spre perete, cu ochii mari, şi îl văd gâfâind şi bolborosind, încercând să respire, iar lacrimile mi se usucă. Îmi amintesc de faptul că Sherilynn este în cameră, dar este liniște. Ar fi trebuit să țipe. Mă uit în jur.

Zace pe podea, cu o baltă de sânge lângă coapsa ei.

Merg pe lângă perete şi văd cum, în cele din urmă, amândoi încetează să mai respire. Nu mă duc după ajutor şi nu plâng.

Ploaia de dimineață a început repede, iar eu n-am făcut decât să mă holbez, stând pe veranda din spatele casei, cu brațele sprijinite pe genunchi.

Încă aveam căştile în urechi, melodia „Better Than Me" a lui Hinder tulburându-mi poetic mintea când am strâns în mână bucata de hârtie udă.

Când i-am ţinut strâns cuvintele. Tot ce-mi mai rămăsese de la ea.

Îl iubesc şi nu vreau să-l iubesc. El nu este pregătit.

Luam pagina de jurnal după mine oriunde mă duceam. Trecuseră patru zile. Patru zile şi nouă ore de când îmi vorbise sau se uitase la mine sau fusese în aceeaşi cameră cu mine şi, cu fiecare zi care trecea, stomacul mi se golea tot mai mult, iar mușchii îmi slăbeau. Mă simţeam bine. Voiam să sufăr. Îmi doream durerea.

Eram nefericit fără ea.

Școala era singurul loc unde o vedeam, dar nu se uita niciodată la mine. Stătea în clasă şi lucra cu elevii ei şi zâmbea, iar după aceea îşi punea căştile şi mergea încet spre casă — tocmai până la casa lui Madoc. Nu o văzusem şi nici nu o verificasem în weekend.

Mi-am lăsat capul să cadă, iar stomacul mi-a chiorăit de foame.

Alergasem mai puțin în dimineața aceea, deoarece nu aveam energie. Nu aveam energie pentru că nu aveam chef. Nu aveam chef fiindcă eram un gunoi.

Mi-am trecut o mână peste cap, dându-mi pe spate părul ud și lingându-mi ploaia de pe buze.

— Ce faci?

Am ridicat capul când l-am auzit pe Jared și am mijit ochii obosiți.

— Nu am chef.

— Ei bine, trebuie să vorbim despre tata, a insistat el. Ai reușit să dai de el?

Eram obosit, până și vocea-mi era obosită când m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre el în casă.

— Chiar nu-mi pasă de el în clipa asta, am spus extenuat.

— Isuse, a șoptit și m-a apucat de maxilar ca să se uite la mine, dar m-am smucit din mâna lui. Când ai dormit ultima dată?

L-am ocolit și, intrând în bucătărie, m-am dus la frigider.

— Răspunde-mi, a insistat.

— Lasă-mă în pace, Jared.

I-am vorbit calm, dar era un avertisment.

El și-a aruncat cheile pe masă și și-a încrucișat brațele la pieptul masiv.

— Te-am lăsat în pace patru zile pentru că Tate mi-a spus să nu mă bag în treburile tale, dar uită-te la tine.

Mânia i s-a citit în ochi când a gesticulat spre mine.

— Ești palid. Şi tras la faţă. Ce naiba?

Durerea din mijlocul creierului a coborât spre gât și nu am mai putut să-l privesc.

— De ce ai înșelat-o? m-a întrebat de parcă aș fi făcut cea mai stupidă greșeală din viața mea.

M-am întors și m-am rezemat de chiuvetă.

— Nu am înșelat-o. M-am uitat în altă parte. Am vrut să scap de ea, pur și simplu.

Fata de la petrecere era una cu care mă mai combinasem, dar înaintea lui Juliet, căci nu mai fusesem cu nimeni de mai mult de o lună. Nu mă culcam cu nimeni și nici nu mai fusesem cu altcineva, după Juliet.

El a rămas pe loc, tăcut, așteptând probabil să îi mai dau și alte explicații, dar a renunțat.

— Nu sunt cel mai mare admirator al lui K.C., al lui Juliet, adică, a spus el înaintând, dar a fost bună cu tine, Jax. Nu înțeleg.

— Nu trebuie să o faci, am mormăit. Nu este treaba ta. Merită ceva mai bun, atâta tot.

— Nu există așa ceva. Nu este nimic în neregulă cu tine. El părea că-mi lua apărarea. A fost norocoasă să te aibă.

— Nu. Am scuturat din cap. Nu a fost. N-o să fiu niciodată destul de bun pentru ea. Se îndrăgostea de mine, iar eu... am înghițit în sec. Nu am vrut să o rănesc mai mult. Era timpul să trec mai departe.

Mi-am încrucișat brațele la pieptul gol și am simțit cum Jared mă studia. În ultima vreme, o făcea tot mai des. Își lăsa timp să gândească și să reacționeze. Dar apoi mi-am ridicat privirea și nu mi-a plăcut ce am văzut în ochii lui.

Confuzie și dezamăgire.

— Nu o face, l-am avertizat. Nu te uita așa la mine.

Colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet condescendent.

— Mereu acționezi atât de calm, Jax, ca și când ai înțelege viața și ai cunoaște pe toată lumea. Nu te înțelegi nici măcar pe tine.

A scuturat din cap spre mine.

— Mi-a luat mult timp să-mi dau seama, dar tu chiar nu știi ce naiba faci, nu-i așa, Jax?

Pumnii mi s-au încleștat, sub bicepși.

— Nu o face, am spus și am scuturat și eu din cap.

Se înșela. Totul avea să fie din nou bine. Ordonat. Organizat. Curat.

El a înaintat, apropiindu-se și tachinându-mă.

— Câștigi bani lucrând pentru tatăl lui Fallon, faci schimb de favoruri cu polițiștii și crezi că poți să rămâi sus, în biroul ăla al tău, și să te joci de-a Dumnezeu cu toată lumea pe care o controlezi pentru că, atunci când vine vorba de tine — s-a așezat în fața mea — și de viața ta, trebuie să eviți totul ca să controlezi orice.

M-a înghesuit și m-a privit de sus.

— Poţi să te lauzi cu puterea ta în faţa oricui, a continuat el, dar nici măcar tu nu te crezi. Te gândești de unde vii și la tot ce ți s-a întâmplat şi crezi că nu meriți să ai ceea ce-ţi dorești. Crezi că o să ajungă să-i fie rușine de tine. În sinea ta, crezi că ești de rahat.

Mi-am ridicat privirea și m-am încruntat la el.

— Măcar am scutit-o înainte să fie prea târziu, am mormăit și m-am uitat în ochii lui. Cândva, Tate o să vadă cum ești. Peste zece ani, când o să locuiești în suburbii în casa ta colonială cu două etaje, podea din lemn și decorațiuni din ghips, și-ai să încerci să-i îngrămădești pe copii în mașină ca să nu întârzii la încă o petrecere aniversară... Am dat din cap. O să vadă ea.

El a mijit ochii, surprins.

Am continuat:

— O să-și dea seama pentru că nu vei mai vorbi cu ea, nu o vei mai atinge, iar mașina Boss va sta sub prelată câțiva ani, iar ea nu va înţelege de ce nu mai zâmbești.

M-am uitat în ochii lui.

— Nu și-a dat seama că ai început o carieră pe care o urăști pentru că ai vrut să te simți demn de ea. Pentru că ai știut cât ar câștiga un doctor și nu ai vrut ca soţiei tale să-i fie rușine cu tine. Și, peste ani, o să observe că te-ai îndepărtat, că e mai liniște în casă și o să plângă noaptea pentru că a văzut cum flirtează cu tine noua vecină și că îți place. Este primul lucru care, după multă vreme, te face să te simți viu.

Frica i s-a citit în ochi și m-a privit fără să respire.

I-am vorbit șoptit:

— Mori pe dinăuntru și o ucizi și pe ea odată cu tine și nici măcar nu-ți dai seama. M-am oprit, văzând durerea din ochii lui. Cel puțin eu am eliberat-o pe Juliet, am încheiat.

Nu mai era nimic de spus. Nu putea să-mi zică nimic din ce nu-i spusesem deja și am văzut că suferea pentru că știa că vorbele mele erau adevărate.

Amândoi eram terminați.

— Jared?

Am ridicat privirea, iar Jared și-a întors capul și amândoi am văzut-o pe Tate făcând încet un singur pas, în bucătărie.

Am închis ochii și am oftat ușor.

Rahat.

Lacrimile i se adunaseră în ochii albaștri, iar eu și Jared am știut că auzise totul.

— Este adevărat? a întrebat ea, cu vocea spartă. Ești nefericit?

Jared și-a plecat capul, mutându-și privirea de la ea când și-a încordat maxilarul.

— Ieși naibii de aici, a spus scrâșnind din dinți și am știut că vorbea cu mine. O să te bag într-un perete nenorocit. Ieși afară.

Nu mințea. Și eu o meritam.

Mi-am luat tricoul de pe scaunul din bucătărie și am plecat de acolo.

*

Nu aveam niciun drept să-l judec pe fratele meu. Poate că ura școala, poate că ura armata, dar poate că Tate era visul lui, iar pentru ea ar fi suportat orice, pentru că era fericirea lui.

Mă simțisem de rahat și-mi dorisem să se simtă și el la fel.

De când am început să urăsc pe toată lumea?

Am condus pe străzile liniștite, încă pustii la șapte și jumătate dimineața, și m-am gândit la cum mi se stricase viața în ultimele câteva săptămâni. Rutina care îmi plăcea își pierduse strălucirea și

aș fi fost fericit dacă nu m-aș mai fi uitat niciodată la un calculator nenorocit.

Virând brusc la dreapta, am intrat în parcarea școlii cu un singur gând în minte. Să alerg pe pistă până la epuizare.

Dar, când am parcat, am apăsat pe frână, văzând mașina Camaro a lui Liam parcată lângă camionul portarului.

Portarul deschidea școala în fiecare dimineață la șase și jumătate. Ce naiba căuta Liam aici?

Am deschis portiera, am coborât și mi-am pus tricoul negru înainte să o închid și să urc rapid treptele.

Îndreptându-mă direct spre scări, am urcat la etajul doi și am mers spre laboratorul de chimie.

Juliet nu ar fi venit atât de devreme, dar tot trebuia să mă asigur. Pantofii mei de alergat au scârțâit pe podeaua din marmură, dar i-am auzit vocea înainte să ajung în încăpere.

— Te iubesc, a spus el, părând afectat. Încă te iubesc.

Am încetinit și m-am oprit în fața ușii.

— Doar că nu am simțit că mă dorești. Nu cu adevărat, a continuat el. Am fost un ticălos. Știu asta, dar — s-a oprit, iar eu l-am auzit respirând convulsiv —, iubito, urăsc să te văd cu el.

Am auzit scaunul râcâind podeaua, dar Juliet părea de neclintit.

— M-ai înșelat. De două ori, a subliniat, părând că-și pierde răbdarea. O înșeli și pe ea, pentru că ești aici. Nu am nicio îndoială că sunt parțial vinovată de eșecul relației noastre, dar tu ești o figură. Să nu mă suni și să *nu* mai încerci să te întâlnești cu mine.

Am rânjit ușor.

— Acum pleacă odată, a spus Juliet, părând exasperată.

— Iubito, a șoptit el, iar eu am auzit agitație.

— Liam! a strigat ea. Nu!

Mi-am luat avânt, dar m-am oprit imediat.

Liam era aplecat și se ținea de obraz, iar Juliet se uita la el, cu ochii în flăcări. Îl lovise.

— Să pretindem, a mârâit ea, că suntem într-o dimensiune paralelă, în care poți să gândeşti. Dă din cap dacă știi ce-ai să păţeşti dacă o să mă mai atingi vreodată.

El s-a încruntat la ea, părând total umilit, iar apoi și-au întors amândoi privirea spre mine. Juliet a clipit, dar s-a uitat din nou la el și și-a pus mâinile-n șolduri, în timp ce Liam s-a îndreptat și și-a frecat obrazul.

— De ce sunt surprins? a spus el sarcastic, mergând spre ușă. M-ai lăsat să-ţi intru-n pantaloni atât de repede, că presupun că nici pe el nu l-ai făcut să aștepte prea mult.

Am întins mâna și l-am apucat de guler, dorindu-mi să stea departe de ea. Nu voiam nici să-și mai aducă aminte de el.

— Jax! a ordonat Juliet, iar eu l-am ridicat spre fața mea.

M-am uitat în ochii albaștri ai lui Liam, supărați, dar speriați, și am șoptit:

— Dacă o mai atingi, n-o să mai fii nevoit să-ți faci griji în legătură cu ce-o să-ţi facă ea.

Și l-am împins afară pe ușă, urmărindu-l cum se clătina pe hol.

— Ce cauţi aici? a întrebat Juliet în spatele meu. Nu ești mai bun decât el. Poți să ieși și tu.

Am scuturat din cap, știind că avea dreptate, dar eram încă lipit de podea.

— Nu, i-am răspuns.

— Jax, ce naiba vrei de la mine? a strigat ea.

M-am întors și m-am repezit spre ea.

— Asta.

Și i-am tras corpul cald, lipindu-l de al meu, și am sărutat-o, gustându-i limba dulce.

S-a împins cu pumnii în pieptul meu și s-a retras.

— Dă-te de pe mine, mi-a poruncit. De ce nu o cauți pe fata aia de care-ţi place atât de mult? Te lasă să faci ce vrei, nu-i așa?

Buzele ei mânioase și respirația fierbinte mă chemau, iar eu am apucat-o de ceafă, trăgând-o spre mine.

— Nu m-am mai culcat cu nicio altă fată după tine, i-am șoptit. Și nu vreau pe altcineva, i-am spus ușor pe buze. Te vreau doar pe tine, pentru că este singura dată când știu că mă aflu exact unde vreau să fiu, Juliet.

Ea și-a întors privirea, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nu.

— Și tu simți asta, am insistat, făcând-o să mă asculte. Nu te vreau la brațul meu.

Am tras-o spre mine.

— Și nu vreau să mă iubești. Vino doar când te chem și urcă-te în patul meu când ți-o cer.

Buzele i-au tremurat și a respirat greoi când a încercat să se desprindă de mine.

— Și o să fiu doar al tău, i-am promis, cu un nod în gât. Tu ești singura pe care mi-o doresc.

I-am acoperit gura cu a mea, i-am înecat scâncetele și am implorat-o cu trupul meu. Am apucat-o de fund, am împins-o spre marginea biroului și am sărutat-o apăsat. I-am gustat transpirația sărată.

M-am retras când am văzut că mă privea speriată, dar nu am ezitat. Am întins mâna în spatele ei, am dat tot jos de pe birou, aruncându-i rahaturile lui Penley pe podea, iar apoi am ridicat-o și am sărutat-o încă o dată.

— Spune-o, i-am cerut.

Trebuia să aud cuvintele.

Dar ea pur și simplu s-a retras, mi-a ridicat tricoul peste cap și l-a aruncat pe podea.

Am respirat sacadat când i-am văzut focul din privire și mi-am descheiat nasturii de la pantalonii scurți în timp ce ea și i-a descheiat pe cei de la cămașă.

Penisul mi-a ieșit pe-afară, presiunea nevoii de a o avea făcându-mă să sufăr. Aveam o erecție, și asta doar din cauza ei.

I-am mușcat buza de jos, gata să o devorez când am prins-o de sub genunchi și am tras-o către capătul biroului. I-am apucat chiloții și i-am smuls de pe pielea-i fierbinte și umedă.

— De fiecare dată când o să te sun, de fiecare dată când o să ți-o cer, i-am spus autoritar.

Și am pătruns-o.

— Ah, a scâncit ea, ținându-mă de gât.

— La naiba, am mormăit. Este atât de bine!

Aplecându-mă peste ea și apucând-o de ceafă, am dat din șolduri și am pătruns adânc în ea.

Vaginul i s-a contractat, ținându-mă cu putere cât m-am mișcat înainte și înapoi, din ce în ce mai repede.

Micile izbucniri fierbinți ale respirației ei mi-au tremurat pe gât, iar eu mi-am trecut degetele prin părul ei, ținând-o pe loc.

Chiar acolo, pe mine — am închis ochii —, unde simțeam fiecare tremur, geamăt și bătaie a inimii ei.

Și când și-a înfipt unghiile în brațele mele și a început să țipe, am strâns-o puternic, abia observând că își băgase dinții în gâtul meu.

— Mai tare, am implorat-o, încă ținând-o de păr și lipind-o de pielea mea.

M-a mușcat mai tare, încercând să-mi prindă pielea cu dinții, iar eu i-am absorbit toate gemetele și scâncetele pe care le-a scos din gura ei dulce, în timp ce încerca să tacă.

— Spune-o, i-am cerut. Trebuie să o aud.

Ea și-a lăsat capul pe spate când și-a ridicat privirea spre mine și a șoptit:

— La naiba, iubitule, ce bine este! Îmi place să te simt în mine.

Am mijit ochii și i-am vorbit pe un ton mai dur.

— Spune-o, am zis.

— Mmm... a gemut ea, închizând ochii. Am să fiu curvulița ta ascultătoare. Promit.

Ce naiba?

Ce făcea? De ce făcea din asta ceva murdar?

M-am retras, am întors-o și i-am ridicat fusta.

— Știi ce vreau să aud, Juliet, am insistat, pătrunzând-o din nou. Spune-o odată!

S-a împins în mâini și m-a primit în ea când i-am apucat șoldul cu o mână și i-am cuprins gâtul cu cealaltă, respirând pe pielea ei.

— Mda, trage-mi-o mai tare, m-a implorat. Asta, iubitule? Sunt bună? Sunt destul de strâmtă pentru tine?

Ochii îmi ardeau și i-am închis, simțind cum mi se întorcea stomacul pe dos.

— Nu face asta, i-am șoptit pe gât. Nu vorbi așa. Nu-ți stă în fire, i-am spus. Știi ce vreau să aud. Trei cuvinte. Te rog, am insistat.

Pieptul îmi tremura, o simțeam atât de bine, dar nu asta voiam. Nu așa.

O voiam pe Juliet a mea.

Și-a lăsat încet capul pe umărul meu, iar eu i-am simțit respirația pe piele.

— Vrei să auzi? mi-a șoptit ea.

O picătură de transpirație mi-a alunecat pe spate și am sărutat-o pe gât, simțind ușurarea.

— Da.

A întors capul, respirația ei atingându-mi fața, și mi-a șoptit:

— Te iubesc.

Am deschis ochii.

— Nu, am spus încet, împingându-mă mai tare în ea.

— Te iubesc, Jax, a spus ea ușor. Te iubesc atât de mult.

— Încetează.

— Te iubesc.

Și-a plecat capul în față, plângând încet.

— Te iubesc.

Am dat mai lent din șolduri și m-am oprit când mușchii spatelui mi s-au încordat. Am închis ochii, o lacrimă atârnându-mi în colț.

— Iubito, nu face asta, am spus supărat.

— Te iubesc, a repetat ea, scuturând din cap și plângând. Doar pe tine.

Mi-am coborât capul și m-am retras încet, prea rușinat să mă uit la ea. De ce m-ar fi iubit? Eu nu aș fi considerat-o niciodată mai importantă decât mine. Nu aș fi pus-o niciodată pe primul loc. Merita un bărbat, nu un puști mucos.

M-am holbat la podea, suferința fierbându-mi pe sub piele când mi-am încheiat orbește pantalonii scurți și m-am retras de lângă ea.

Ea și-a îndreptat spatele și s-a întors, cu brațele moi pe lângă corp, dar cu umerii drepți și cu o poziție fermă. Se uita la mine, dar mi-am întors privirea, incapabil să mă uit în ochii ei.

Fusta albă cu pliuri i-a căzut pe genunchi, iar pantofii albi și fără tocuri îi erau înțepeniți în podea; parcă era o statuie. Bluza albastră și fără mâneci îi atârna de pe braţe, dar sutienul alb îi stătea pe pielea frumos bronzată, care lucea de transpirație.

Asta era fata mea. A mea. Și aștepta să fac sau să spun ceva, să fiu bărbat, dar eu nu-mi găseam curajul să o iau înapoi.

În cameră era atât de liniște, încât am auzit-o cum a înghițit, iar eu am rămas neclintit cât și-a încheiat în tăcere bluza, și-a băgat-o în fustă și a ieșit din cameră.

Mi-am trecut mâna prin păr și, pentru prima dată în viața mea, chiar am vrut să mă îmbăt. Nu încercasem niciodată să evadez așa.

M-am îndreptat spre ușă, aplecându-mă să-mi iau tricoul și să îl îmbrac în timp ce am ieșit din clădire.

Acasă. Aveam de gând să mă duc acasă, să uit de mine și să dorm, pentru că nu știam ce o să fac fără ea sau care era următoarea mea mișcare.

Urcând în mașină, mi-am strâns pumnul pe volan și am trântit portiera, mulțumit că parcarea era încă goală. Foarte puțini oameni mă vedeau supărat și așa îmi plăcea. Este greu să anticipezi ceea ce nu înțelegi, iar mie îmi plăcea să mă controlez. În majoritatea timpului.

Am pornit motorul și am dat radioul tare, mașina vibrând sub mine. Am băgat în marșarier și m-am uitat în oglinda retrovizoare.

Și am oprit.

Am mijit ochii, văzând urmele de pe gât — unde mă mușcase ea.

Mi-am trecut degetele peste zgârieturile adânci și am simțit semnele lăsate de gura și de dinții ei. Nu-mi rupsese pielea, dar aveam o vânătaie roșie și purpurie.

Și am vrut să zâmbesc.

Mă mușcase.

Timida mea lașă și neajutorată era, la urma urmelor, sălbatică.

Într-o zi, după ce ar fi trecut mai departe și și-ar fi găsit pe altul, aș fi putut să o privesc și să îmi aduc aminte că aproape a fost a mea.

Mi-aș aminti că, deși el se culca cu ea în fiecare noapte, și eu îi ținusem trupul — transpirat și dornic de afecțiune — în brațe și că se uitase la mine ca și când aș fi fost îngerul ei.

Aveam să-mi aduc aminte că, odată, m-a iubit.

Am condus înapoi spre salonul Black Debs și am intrat pe ușă, scoțându-mi imediat tricoul. Așezându-mă pe scaunul gol al Aurei, am așteptat să vină de la birou cu mâinile în șolduri, în vreme ce melodia „Slept So Long" a lui Jay Gordon se auzea pe fundal.

— Știi ce este o programare? a mormăit ea. Jared face programări.

M-am aplecat în față, cu coatele pe genunchi când mi-am înclinat capul, arătându-i urma de mușcătură.

— Tatuează-mi-o, i-am spus.

Ea mi-a împins capul spre stânga și s-a uitat cu atenție la acea urmă. Ridicându-se, m-a privit ca și când aș fi fost nebun.

— Ești sigur? m-a întrebat zâmbind.

Eu am dat aprobator din cap.

— Vreau să-mi amintesc.

CAPITOLUL 27
Juliet

M-am trezit cu o smucitură și am țipat când trupul mi s-a zguduit în sus și-n jos.

— Bună dimineața, rază de soare!

Madoc a sărit pe marginea patului, făcându-mă să mă clatin.

— Sper că ești goală!

M-am grăbit să mă acopăr, ridicând pătura până la bărbie.

— Madoc! am strigat și mi-am acoperit fața cu cearșaful.

Eram în pantalonii scurți de pijama și în sutien, dar oricum!

— Haide, tigroaico, m-a tachinat Madoc, continuând să sară ca un plod de șapte ani. Este vremea să nu mai sforăi. Deși sforăitul tău e super atrăgător.

El glumea. Nu sforăiam. O, Dumnezeule! Sforăiam?

— Madoc, încetează! am strigat, speriată de tipul pe jumătate gol — bărbatul pe jumătate gol al altcuiva — care-mi sărea pe pat.

El purta pantaloni de casă polo — îmi dădeam seama pentru că peste tot erau desenați jucători de polo. Și nu avea tricou. Nu avea ce să caute în camera mea. În camera lui. În fosta cameră a lui Fallon. În camera mea!

— Fallon! am strigat după soția lui.

— Madoc! am auzit-o strigând, probabil din camera lor, din partea cealaltă a holului. Las-o în pace!

— Ce?

A făcut pe nevinovatul, dar a continuat să sară.

— Două fete atrăgătoare sub acoperișul meu. Am un pat mare și Freud spune că toți suntem bisexuali. Propun să faceți un duș amândouă. Eu o să mă uit la voi. Toți o s-avem de câștigat.

Mi-am ridicat capul din pat, furia arzându-mi fața.

— Dă-te jos din patul meu! am strigat.

— Uau!

A căscat ochii și a râs când s-a întins lângă mine.

— Satan este tatăl tău sau doar te-a crescut?

Am mârâit și mi-am aruncat din nou cearșaful pe față.

— Nu-mi place să mă plâng, având camera gratis și toate celelalte lucruri, dar...

— Atunci n-o face, m-a întrerupt și a dat cearșaful la o parte. Vorbesc serios. Trebuie să te ridici. Dăm o petrecere.

— Ce?

— Tatăl lui Tate a sosit cu avionul în dimineața asta, a început el să-mi explice. Are o pauză de două săptămâni. Iar tatăl meu și mama lui Jared or să vină în oraș și or să rămână în weekend. Toată lumea se relaxează, a oftat el, întinzându-se și punându-și mâinile sub cap. O să facem grătar și-o să avem o mulțime de invitați. Cineva trebuie să strângă gunoiul.

Mi-am tras din nou cearșaful peste cap.

— Glumesc.

El a tras din nou cearșaful și a rânjit.

— Știi că-mi place să te tachinez.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

Jucându-mă cu tivul cearșafului, mi-am înghițit nodul din gât.

— Deci, o să vină și Jax? am întrebat fără să mă uit la Madoc.

— Jax o să fie la Loop, mi-a răspuns Madoc. O să vină Adam.

Cine...? O, da. Adam, prietenul lui care se îmbracă frumos. Cel pe care... l-am cam respins... când m-am „rătăcit" în casa de distracții. Mda, ce stilată am fost.

Madoc s-a dat jos din pat și s-a îndreptat spre ușă, strigând în urma lui:

— Îmbracă-te. Preferabil cu niște haine pe care Fallon să poată să le rupă cu dinții!

— Madoc! strigătul lui Fallon s-a revărsat în cameră, iar eu am scuturat din cap, râzând în pernă.

Meditațiile se terminaseră cu o zi în urmă, așadar aceea era prima zi în care nu trebuia să fac sau să plănuiesc nimic. Începeam să lucrez din nou la cinema, revendicându-mi prima și singura slujbă din liceu, și, oricât de mult îmi plăcuse pe atunci — hei, cui nu îi place să vadă filme gratuit? —, îmi era greu să mă entuziasmez. Mi se părea că aș fi făcut un imens pas înapoi dacă mi-aș fi petrecut restul verii cu liceeni, pentru salariul minim. Dar știam că trebuia să fac asta. Nu puteam locui cu Madoc și Fallon pentru totdeauna și nu aveam nevoie doar de-un loc de muncă, ci de două.

Telefonul meu a început să bâzâie, iar eu am ridicat capul și l-am scos din încărcătorul de pe noptieră.

— Alo? m-am ridicat, nerecunoscând numărul.

— K.C.? a întrebat o voce de femeie. Bună, dragă. Sunt Meredith Kenney. Prietena mamei tale.

— O, bună ziua, doamnă Kenney, am salutat-o, nedumerită de ce mă suna. Ce faceți?

— Bine. Te sun doar ca să mă asigur că mama ta este bine, mi-a explicat ea. A lipsit de la ultimele două întâlniri de la clubul Rotary și, când am încercat să o sun, nu mi-a răspuns.

Am deschis gura, dar am închis-o din nou.

Era ciudat. Mama era mereu punctuală și eram sigură că ar fi sunat dacă ar fi trebuit să lipsească de la o întâlnire. Ceea ce nu se întâmplase niciodată.

— Îhî, ei bine, m-am bâlbâit, nu știu. Îmi pare rău, doamnă Kenney, dar acum sunt în vizită la niște prieteni.

Îngrijorându-mă, am simțit cum mi se răcesc brațele.

— Totuși, am să trec pe acasă, bine?

— Am trecut eu. Niciun răspuns, mi-a spus ea. Acum sunt îngrijorată.

Am scuturat din cap, încercând să-mi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla. Nu ar fi trebuit să-mi fac griji pentru mama. Mă sunase de când îmi luasem jurnalele? Nu, mă abandonase și nu ar fi trebuit să-mi pese de ea.

Dar era singură. Iar acum eu eram altfel.

— O să verific și o să vă anunț. Am dat din cap, am aruncat cearșaful și m-am ridicat. Mulțumesc.

— O să aștept. Mulțumesc, dragă.

Și a închis.

Luând o rochie albă de vară din dulap, am intrat în baie, m-am îmbrăcat și m-am pieptănat.

Mi-am luat poșeta, mi-am pus ceasul la mână și am ieșit pe hol, încercând să încalț sandalele.

— Madoc? am strigat. Pot să împrumut mașina ta?

— Nu!

— Mulțumesc, am ciripit și am fugit pe hol, iar apoi pe scări, luând cheile de la mașina lui Madoc de pe masa de la intrare înainte să ies pe ușă.

Trebuia să-i recunosc meritele lui Jax. Eram bucuroasă că mă învățase să conduc o mașină care are cutie de viteze manuală. Era singurul gen de mașină pe care o conduceau oamenii de prin acele locuri.

Drumul spre casa mea — casa mamei mele — a durat cam douăzeci de minute și, chiar dacă mi-a fost greu să nu accelerez în mașina lui Madoc, nu m-am grăbit.

Nu eram cu adevărat îngrijorată din cauza ei. Mereu avea grijă de ea.

Dar adevărul era că niciodată nu-mi făceam griji pentru mama. Prezența ei era constantă, ca o lampă sau ca o mașină, și chiar nu mă gândisem că are o viață, dacă nu eram acolo să o văd. Ce făcea când eram plecată la facultate? La ce se gândea când era singură?

Cine o rănise de-o făcuse așa de rea?

Iar acum, pentru prima dată în viața ei, îi făcea pe alții să se îngrijoreze pentru ea.

Ajungând în fața casei, am coborât încet din mașină și am băgat cheile în geantă. Scările din cărămidă din fața ușii se iveau dinaintea mea.

Nu-mi păsa. Nu era răspunderea mea.

Dar, cu toate acestea, m-am urnit.

Urcând scările spre peluză, mi-am scos cheile și am descuiat ușa de la intrare, studiind imediat corespondența nedeschisă, împrăștiată pe masa de la intrare și pe podea.

M-am uitat cu atenție la teancurile de plicuri, lăsând ușa să se închidă în urma mea.

Ce naiba?

M-am uitat în dreapta și în stânga și am observat că restul parterului părea complet în ordine.

Casa era curată, podeaua era lustruită, totul era la fel ca întotdeauna. Cu excepția aspiratorului băgat în priză, din mijlocul covorului.

În afară de asta și de corespondență, totul părea în regulă. Probabil că era plecată din oraș și cineva îi strângea corespondența.

Umerii mi s-au relaxat.

Ei bine, dacă tot eram acolo... Încă aveam haine, niște amintiri de la tata și — dacă m-aș fi descurcat să o iau — colecția mea veche cu Nancy Drew, pe care puteam s-o împachetez și să mă întorc la timp pentru petrecerea lui Madoc și-a lui Fallon.

Mi-am lăsat lucrurile pe masa rotundă de la intrare și am urcat scările. Ocolind balustrada, am intrat în dormitor și m-am oprit brusc.

Am tras aer în piept.

— Mamă?

Era ghemuită pe patul meu, în halatul ei de baie albastru, iar eu n-am făcut decât să o fixez cu privirea când a deschis ochii.

Ce căuta în patul meu?

S-a uitat fix la perete, ca și cum nu m-ar fi observat în fața ei, dar apoi a clipit și și-a ridicat privirea.

Tristețea din ochii ei căprui înroșiți m-a paralizat. Aceea nu era mama mea.

Părul neîngrijit îi era strâns într-o coadă dezordonată, niște șuviţe neascultătoare îi cădeau pe față și pielea de obicei netedă a pomeţilor și a maxilarului dezvăluia semne vizibile de bătrâneţe și stres.

Plânsese. Mult.

S-a uitat în jos și eu am urmărit-o cum s-a ridicat în șezut, împingându-se cu brațele tremurânde. Abia avea putere să se miște.

Ochii umflaţi îi erau obosiți, iar eu mi-am înghițit nodul din gât când am văzut cât era de nefericită.

Mă usturau ochii.

— Mamă? am șoptit.

Și, în clipa aceea, a clacat. A izbucnit în lacrimi și și-a acoperit faţa cu mâinile, iar eu m-am uitat la ea, întrebându-mă ce naiba se întâmpla și dacă era adevărat. Am simțit că mi se rupe inima-n două.

Lacrimile mi-au înceţoșat privirea când m-am încruntat la ea. Nu era adevărat. Era o prefăcătorie.

Ea s-a aplecat, suspinând în mâini, iar eu am scuturat din cap, incapabilă să o cred. Nu știam ce să înţeleg din asta.

Apoi mi-am văzut noptiera. Pe ea era o fotografie cu tata și cu mine.

Cu mine, cu Juliet. Nu K.C.

Aveam zece ani, iar el mă dusese pe furiș la carnaval, fără știrea mamei, în timpul unei ieșiri din spital. Păstrase fotografia în salonul de spital, dar nu am știut ce s-a întâmplat cu ea după moartea lui.

Ea o păstrase.

Apoi am văzut altă fotografie. Ruptă și ștearsă, fotografia era clar veche. Am luat-o și m-am uitat la fața unei fetițe care stătea

cu doi adulți. Era mama când era mică, împreună cu părinții ei. Tatăl ei purta costum stând în spatele mamei ei, care era așezată pe un scaun, rigidă și cu mâinile în poală. Mama mea — care avea cam treisprezece ani — stătea într-o parte, stingheră. Nimeni nu zâmbea.

M-am uitat din nou la ea și am văzut-o cum și-a lăsat mâinile în poală și și-a ținut capul aplecat în timp ce strângea halatul în pumni și plângea.

Am clipit, lăsând lacrimile tăcute să-mi curgă pe obraji. Nu știam ce să fac.

Nu-mi iubeam mama. Nici măcar nu o cunoșteam.

Dar, când mi-am coborât privirea spre ea și i-am văzut viața distrusă și greutatea greșelilor ei distrugându-i liniștea, am simțit disperarea pe care, probabil, o resimțea. Ce îngrozitor trebuie să fie când îți dai seama că ai mers prea departe ca să te mai întorci. Și ce dureros trebuie să fie să ai o viață plină de regrete și să știi că nu ai nici pe departe suficienți ani ca să repari stricăciunile.

Din cauza tuturor greșelilor ei — abuzurile, neglijența, suferințele —, pierduse totul, iar eu eram mai fericită fără ea. Nu mă temeam de ea și aș fi putut să plec chiar în acel moment fără să pierd nimic.

Dar nu am plecat.

M-am așezat lângă ea pe pat și am așteptat să se oprească din plâns.

*

— Hei, tu.

Tate s-a așezat lângă mine pe șezlongul în care stăteam.

— Unde ai fost?

— În iad și înapoi, am mormăit și mi-am sorbit sucul. Știi tu, ca de obicei.

După ce mama s-a calmat, am dus-o la baie, am îmbrăcat-o cu o pijama curată și am obligat-o să mănânce un sandvici.

Nu a spus niciun cuvânt în tot acest timp și, după ce s-a dus la culcare — în camera ei —, am rămas până când a adormit.

Aveam să revin a doua zi. Și, dacă în cele din urmă ar fi vorbit și ar fi spus lucruri care nu mi-ar fi plăcut, aș fi plecat. Dar trebuia să mă întorc și să văd ce face. Eram destul de puternică.

— Deci, unde este tatăl tău? am întrebat-o pe Tate, ridicându-mi privirea și observând că era relaxată.

Ea a oftat.

— Este afectat de diferența de fus orar. A plecat acasă mai devreme.

Am mijit ochii și, zâmbind, m-am uitat la ea cu atenție.

— Ești beată, Tate?

Ea a pufnit ca și când aș fi spus ceva amuzant și, când mi-am mutat privirea, l-am văzut pe Jared stând pe un scaun și uitându-se în gol în timp ce dădea peste cap un pahar de tărie. Aura se învârtea pe lângă el și-i desena ceva pe bicepsul pe care nu avea niciun tatuaj. De vreme ce ea le făcea tatuajele tuturor, nu mă mira să o văd aici. Se apropiase de noi toți. Dar era ciudat să-l văd pe Jared bând și pe Tate...

— Ești beată, nu-i așa? am tachinat-o, dar fiind cumva puțin îngrijorată.

— Nu sunt beată!

Fallon aproape m-a dat la o parte când s-a trântit lângă mine.

— Sunt extrem de amețită și tata e chiar acolo, dar cu siguranță nu sunt beată.

Ea și Tate au râs, iar eu am zâmbit, uitându-mă prin ușile din sticlă la bărbatul spre care arăta. Tatăl ei, infamul Ciaran Pierce, angajatorul lui Jax, nu arăta la fel de intimidant pe cât crezusem. Cu părul de un castaniu-deschis, încărunțit, dar distins și îmbrăcat în sacou, cu cămașa descheiată la guler și cu pantaloni negri și largi, semăna mai mult cu un tip dintr-o reclamă la produse marca Ralph Lauren.

Ducând sticla la buze, am râs încet.

— Ei bine, presupun că am rămas în urmă. Aș face bine să recuperez.

Abia în urmă cu o oră ajunsesem la Madoc. Cât mă ocupasem de mama, trecuse toată după-amiaza și, înainte să apar la petrecere, „părinții" se retrăseseră în zona barului din subsol, lăsând piscina tinerilor.

— Mai am nevoie de o băutură, am spus și m-am ridicat.

Lăsându-le pe fete să stea pe scaun, m-am îndreptat spre butoaiele cu bere dintre zidul de cărămidă și piscină, ambele dând spre peluza tunsă a lui Madoc și spre zona împădurită de dincolo de ea.

Iarba de un verde smarald părea acum albastră sub cerul luminat de lună și l-am invidiat pe Madoc pentru că a avut șansa să crească aici. Nu era de mirare că îi plăcea atât de mult viața. Cui nu i-ar fi plăcut să fie lăsat să hoinărească și să exploreze? El era singurul dintre noi care avea părinți iubitori. El și Tate.

— Deci, am auzit — era vocea unui bărbat care se apropia de mine din spate — că nu mai ești cu tipul ăla?

M-am întors și l-am văzut pe prietenul lui Madoc de la carnaval. Adam.

Tipul ăla. Mda. Am închis ochii și m-am întors spre el, jenată. Nu prea mă gândisem la întâlnirea de cinci minute cu prietenul lui Madoc, dar, după ce dispărusem în casa de distracții și reapărusem împreună cu Jax, pe jumătate dezbrăcat, nu-mi imaginam ce părere avea Adam despre mine.

Ușuratică. *Așa par.* Am râs în sinea mea.

Mi-am aruncat la gunoi băutura caldă, din care băusem jumătate, și am luat alta.

— Nu, am oftat. Nu sunt cu el.

Adam a venit lângă mine, mi-a luat sticla din mână și i-a scos capacul.

— Bun.

Mi-a aruncat o privire sugestivă când mi-a dat sticla înapoi.

M-am întors și m-am sprijinit de marginea zidului de cărămidă.

— Iar Madoc spune că s-ar putea să rămâi aici, în oraș, la facultate, a zis și s-a rezemat de zid lângă mine. Sunt în Chicago. Dacă m-aș întoarce cândva, m-ai lăsa să te scot în oraș?

Am râs nervos și m-am uitat în altă parte.

— Crede-mă, acum nu sunt o companie plăcută.

— De ce?

Mi-am mestecat colțul buzei, gândindu-mă. Mda, de ce?

Pentru că acum îmi plăcea ideea de a fi singură.

Pentru că mă îmbolnăvea gândul de a fi atinsă de un alt tip.

Pentru că exact atunci mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Jax trecând prin ușile glisante din sticlă, iar eu am rămas nemișcată, simțind cum mi se ridică firele de păr de pe ceafă.

Abia sosise, înălțimea lui ocupând spațiul când Madoc l-a prins de gât și a strigat, acoperind muzica.

Amândoi zâmbeau, iar eu i-am observat pe prietenii lui Jax — un grup mic — în urma lui. Fără îndoială, toți veneau de la curse.

Temperatura creștea, făcându-mi rochia albă să mi se lipească de corp, și m-am încordat când l-am văzut fericit și vorbind cu prietenii lui, trecând mai departe fără să știe că eram acolo și distrugându-mă pentru că era atât de aproape și totuși prea departe.

— Ești bine? l-am auzit pe Adam, iar eu am clipit, revenindu-mi în simțiri.

Am inspirat adânc și i-am zâmbit de complezență.

— Îmi pare rău că Madoc a încercat să ne combine și că ți-ai pierdut timpul. M-am ridicat. Nu cred că mă interesează să mă văd cu nimeni pentru o vreme.

— Atunci n-o să avem o relație, a spus și a ridicat din umeri. O să fie ceva pur fizic. O să fie greu, dar pot să o fac.

Am izbucnit în râs și am scuturat din cap spre el când a zâmbit.

— Ne mai vedem, Adam.

Am înclinat sticla în direcția lui și am plecat.

Nu voiam să-l văd pe Jax, iar prietenii mei erau deja beți, așa că m-am întors în bucătărie ca să iau câteva lucruri înainte să mă duc în camera mea.

Mi-am luat poșeta de pe masă și am scos telefonul ca să văd dacă aveam apeluri pierdute de la mama.

Niciunul. Speram că încă dormea. M-am dus la frigider să iau o sticlă de apă și m-am gândit că poate ar fi trebuit să rămân peste noapte cu ea. Poate că Madoc m-ar fi lăsat să-i iau din nou mașina.

— Adam, s-a auzit o voce profundă, speriindu-mă, cred că e băiat bun dacă Madoc este prieten cu el.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Jax dând încet din cap, din cealaltă parte a insulei din granit gri-închis, cu tricoul aruncat peste umăr.

M-am adunat și m-am uitat în altă parte când mi-am pus telefonul înapoi în poșetă.

Pașii lui lenți m-au urmărit.

— Pare că este dintr-o familie bună.

M-am concentrat la dulapurile din față și am vorbit ferm.

— Cum arată cineva dintr-o familie bună?

Credea că el nu este destul de bun? Sau că trecutul lui era prea apăsător? Având în vedere câte știa despre mine, era imposibil să-și facă griji pentru asta.

Am simțit cum se atingea ușor de spatele meu, dar fără să-și pună mâinile pe mine. Totuși, vocea lui plutea peste tot.

— Îl dorești? m-a întrebat în șoaptă, iar eu m-am crispat.

Isuse.

— Mda, îl doresc. Mi-am înghițit lacrimile. Acum cinci zile te-am lăsat să mi-o tragi pe un birou în timp ce am plâns și ți-am spus că te iubesc, dar pe el îl doresc.

Întorcându-mă, i-am întâlnit privirea, fiind incapabilă să alung durerea pe care o simțeam. Mă făcea să mă simt bine și apoi mă distrugea, iar eu știam că își dădea seama de asta.

Apoi mi-am coborât privirea și le-am observat. Își luase tricoul de pe umăr, iar autocontrolul meu s-a dus naibii. Mi-am lăsat privirea uimită să rătăcească pe pieptul lui gol, văzându-i tatuajul cu urmă de mușcătură pe gât și cuvintele din dreptul inimii.

Plăcerile violente sfârșesc violent.

— O, Dumnezeule, am șoptit, amintindu-mi cuvintele din *Romeo și Julieta.*

„Nu-mi pasă de nimic atât de mult." Asta-mi spusese când l-am întrebat de ce nu are tatuaje, iar acum avea trei. Avea urmele mușcăturii mele.

Am ridicat mâna ca să-i ating fața, dar el s-a retras.

Chipul lui părea atât de copilăros, de confuz și de trist, ca și când nu ar fi știut ce urma să facă. Apoi uimitorii lui ochi albaștri au clipit și, în cele din urmă, și-a ridicat privirea spre mine.

— Totul a fost adevărat, a spus el răgușit, obișnuita lui expresie împietrită dispărând. Dar el o să fie mai bun pentru tine, Juliet. Oricine altcineva ar fi, în afară de mine.

S-a retras și, în cele din urmă, s-a întors cu spatele, ieșind pe ușile verandei, în timp ce eu am rămas pe loc și m-am holbat la el.

Totul mă durea, chiar şi faţa. Totul, în același timp. Mi-am dus din nou mâna la piept, încercând să-mi liniștesc inima.

Gata, de ajuns.

Am lăsat sticla jos și am părăsit încăperea, mergând spre scări fără să mă uit înapoi. Aveam de gând să dorm și apoi să-mi refac viaţa.

Când am închis ușa camerei mele, am simțit telefonul vibrând, am băgat mâna în poșetă și am oftat adânc. Ziua aceea trebuia să se termine.

Am răspuns, chiar dacă nu știam numărul, și mi-am aruncat poșeta.

— Alo?

— Juliet Carter?

— Da.

M-am trântit pe pat.

— Bună ziua, suntem de la First National. Am sunat să verificăm activitatea recentă a contului dumneavoastră.

Mă sunau de la banca mea? M-am ridicat, întrebându-mă ce activitate recentă trebuiau să verifice. Nu cumpărasem mai mult de o Cola fără zahăr cu cardul de debit de mai bine de o săptămână.

— Hm, bine, am răspuns lăsând-o să continue.

— Ieri s-a făcut o depunere în contul dumneavoastră, a început ea, în valoare de cincizeci de mii de dolari...

Cincizeci de ce?

— ... și apoi din cont au fost transferați douăzeci și nouă de mii cinci sute pentru Universitatea de Stat din Arizona, a continuat ea.

Am simțit cum inima-mi sare din piept și m-am ridicat de pe pat, scrâșnind din dinți. Douăzeci și nouă de mii cinci sute era exact suma pentru taxa de școlarizare în afara statului.

Ea a vorbit din nou:

— Confirmați această activitate, domnișoară?

Am luat telefonul de la ureche și am închis.

— Ticălosul, am spus încălțându-mi din nou șlapii și aruncând telefonul pe pat.

Am coborât scările în fugă și m-am grăbit să intru în bucătărie, văzându-l pe Jared singur la masă; de afară se auzea melodia „Here Without You" a trupei Three Doors Down.

— Unde este Jax? am întrebat.

— Tocmai a plecat, mi-a răspuns el, cu mâna pe bărbie. Ai nevoie să-ți împrumut mașina?

Și mi-a împins cheile pe masă, șocându-mă. Nimeni nu conducea mașina lui Jared.

Dar el era cu capsa pusă, Tate era beată și situația era gravă. Totuși, în acel moment nu puteam să mă gândesc la problemele altora, așa că am luat cheile și am fugit.

— Mulțumesc, am strigat.

Ieșind pe ușa de la intrare, am urcat în mașina lui Jared, am pornit motorul, am eliberat ambreiajul și am apăsat accelerația.

Nervoasă, mi-am lăsat umerii în jos când mașina s-a oprit.

Altă mașină, alt ambreiaj. Urăsc ambreiajele!

Bine, nu era chiar așa. Pornind din nou motorul, mi-am mișcat picioarele, încercând să-mi aduc aminte cum mă învățase Jax, și, în cele din urmă, am reușit. Accelerând rapid, am băgat în viteza a doua, iar apoi în a treia, fără oprire, când am ieșit pe autostradă, fără să mă asigur.

Apăsând accelerația, am băgat în viteza a patra, iar apoi în a cincea, abia observând copacii care treceau pe lângă mine. Dumnezeu să le ajute pe animalele care traversau, pentru că singurele lumini de pe șosea erau farurile mele. Era imposibil să frânez la timp.

Am mijit ochii când am văzut stopurile altei mașini și am recunoscut imediat plăcuța de înmatriculare a lui Jax.

Am accelerat și am ajuns aproape în spatele lui, anunțându-l că eram acolo înainte să îl ocolesc și să-i tai calea. El a claxonat și a virat, probabil de teamă că aveam să-l lovesc.

Dar știam că-i recunoscuse mașina lui Jared.

Trăgând de volan, am alunecat spre marginea drumului, unde am oprit.

Am auzit pietrișul sărind de sub roți și am văzut că Jax venise în spatele meu.

Mi-am dat părul după urechi și am oprit motorul.

— Ce naiba faci? l-am auzit strigând din spatele meu și am deschis portiera, coborând și închizând-o.

— Știi ce? am strigat și m-am grăbit spre el. Am avut un prieten tuns scurt, dintr-o familie bună. Mama lui făcea negrese, iar tatăl lui juca golf cu primarul.

L-am împins pe Jax în piept.

— M-a înșelat!

S-a holbat la mine când i-am invadat din nou spațiul.

— Iar Shane ieșea cu șeful clasei, am precizat și am avansat când s-a dat înapoi. Lua numai note de zece, purta butoni la biserică și avea mereu pantalonii călcați.

L-am împins din nou pe Jax, văzându-l cum se clătina.

— Era homosexual! am strigat.

Mi-am dezgolit dinții și am continuat să-l împing.

— Îl ştii pe fotbalistul ăla, de pe coperțile revistelor?

L-am împins din nou în piept.

— Ei bine, a violat o studentă. Sau ce zici de mama, pe care erai invidios că nu o ai, în clasa a treia?

L-am împins din nou.

— Mda, ia toate antidepresivele din lume!

Şocat, a continuat să se retragă, fără să spună nimic.

— Nu mai fi un cretin, am mormăit, și rupe lanțul, ticălosule!

L-am împins din nou.

— Totul este o iluzie, Jax! Nu-i nimic în neregulă cu tine și nimic nu-i mai bun decât tine pe lumea asta!

Am strigat și am scrâșnit din dinți, simțind cum lacrimile mi se adunau în ochi.

— M-ai salvat și te iubesc!

Toți mușchii din corp îmi fierbeau de mânie.

— Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat! Cel mai bun lucru din viața mea, tâmpitule!

Agitată, l-am lovit în braț, văzându-l crispându-se, dar încasând lovitura.

— Și dacă nu mă vrei — l-am lovit din nou —, atunci nu mai avea grijă de mine! i-am ordonat. Ia-ți taxa de școlarizare, am mârâit împingându-l din nou cu toată greutatea, și bagă-ți-o în fund!

Și, făcând o piruetă, m-am întors spre mașina lui Jared în timp ce mi-am șters o lacrimă de pe obraz.

Ticălos nenorocit!

Dar, înainte să ajung la mașină, Jax m-a prins de cot și m-a întors cu fața spre el.

— Vino-ncoace, a mormăit și m-a ridicat de sub brațe, ținându-mă deasupra lui.

Am suspinat, l-am privit de sus și i-am văzut venele umflate de la gât.

Mi-a zâmbit și entuziasmul i s-a citit în ochi când s-a uitat la mine.

— Te iubesc.

Eu am făcut ochii mari, iar fiorul care mi-a trecut direct din inimă până în măduva oaselor m-a făcut să scâncesc.

— Ce?

Abia mă auzeam.

O, Dumnezeule!

El a scuturat din cap, surprins și fericit.

— Te iubesc, Juliet. Și ai dreptate, bine? A dat din cap. Ai dreptate. Am crezut că nu sunt destul de bun. Am crezut că o să ajungi să regreți că fac parte din viața ta și că nu sunt bărbatul care trebuie să fiu și că nu o să pot niciodată să te fac să te simți mândră. Dar m-am înșelat. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

M-a lăsat jos și m-a sărutat.

Am gemut gutural și l-am ținut strâns în brațe.

Mi-a sărutat colțul gurii și m-a îmbrățișat strâns, șoptindu-mi pe gât.

— Te iubesc și, dacă mă iubești și tu și dacă am fost bun pentru tine și dacă nu mă minți, atunci o să rămân cu tine. O să rămân cu tine, să fiu al naibii.

— Jax, am rostit încet, lăsându-mi capul pe spate când i-am simțit buzele pe obraji și pe maxilar. Te iubesc atât de mult! Doar pe tine.

Cu brațele în jurul meu, mi-a mângâiat părul și mi-a ținut fața nemișcată.

— Nu pleca în Arizona, mi-a șoptit pe buze. Locul tău e lângă mine și nu vreau să ne despartă mai mult de trei metri. Niciodată.

— Bine, am mormăit printre sărutur, dar trebuie să încetezi să mai faci plăţi în locul meu.

Ţinându-mă de gât cu o mână, iar cealaltă alunecându-i ca să mă apuce de fund, m-a împins în mașina lui Jared.

— Cum o să-ţi plătești facultatea?

L-am sărutat din nou.

— Din împrumuturi.

— Împrumuturile pentru facultate sunt o formă de sclavagism.

M-a sărutat iar, împingându-se între picioarele mele.

Pleoapele mi-au fluturat și valul căldurii lui m-a lovit puternic.

— Dacă nu o să ne înțelegem, am suspinat, o să-ţi datorez bani. Deci, nu.

— Și, dacă o să ne înţelegem — mi-a ridicat picioarele în jurul taliei lui —, o să fie datoria mea. Deci, nu.

Am zâmbit, devorându-i buzele repede și apăsat.

— Tot aia e.

L-am sărutat pe maxilar și, prin tricoul negru, i-am atins inelele din sfârcuri.

— Rahat. Trebuie să încetezi.

El a întors capul, cu ochii închiși și părând nenorocit.

— Ești obsedată de chestiile alea blestemate.

— Da.

L-am mușcat ușor de gât, aproape de tatuajul cu urmă de mușcătură.

— O, și nu o fac în trei cu Cameron, l-am lămurit, impunând o condiție proprie.

— Știu.

L-am mușcat de gât.

— Cel puțin nu pentru o vreme, am vrut eu să fiu clară.

Am simţit cum râsul îi face pieptul să tremure.

— Te iubesc.

— Deci, du-mă într-un pat.

CAPITOLUL 28
Jaxon

— Nu! a țipat Juliet, fugind după mine pe hol când m-am oprit în fața ușii de la birou, blocând-o.

Mi-am ridicat bărbia, ca să o provoc.

— Vreau să intru!

Şi-a pus mâinile în șolduri, schițând un zâmbet.

Eu am scuturat din cap și m-am abţinut să nu râd.

— Vreau să văd, Jax, mi-a ordonat ea. Mișcă-te!

— N-am chestii pornografice aici, promit!

Am râs când am apucat ambele laturi ale tocului ușii.

— Dar putem să facem ceva porno, dacă vrei.

Ea a mijit ochii, iar eu m-am uitat de sus la corpul ei mic și drăguț, în tricoul meu gri cu guler în *V*. Era trecut de miezul nopții, dar nu ne duseserăm la culcare.

M-a fixat cu privirea preț de câteva secunde, iar apoi a oftat.

— Ei bine, o să intru eu până la urmă. Și-a dus mâna la gură și a mimat un căscat. Sunt obosită. Vii în pat?

Am rânjit superior și am plecat de lângă ușă ca să o urmez, dar apoi am râs când s-a întors și a țâșnit într-o parte, încercând să treacă pe lângă mine.

— O, nu, n-o să reușești.

Am prins-o și am râs zgomotos când mi s-a zvârcolit în braţe.

— Intru eu acolo! a strigat și s-a aplecat când a încercat să scape.

— Bineînțeles că o să intri, i-am șoptit la ureche. Mi-ar plăcea să retrăiesc momentele din scaunul de la birou. Și de lângă fereastră, am adăugat. În seara asta.

A întors capul ca să mă privească și i-am simțit corpul relaxându-se când mi-a zâmbit cu blândețe.

Iar apoi i-a chiorăit stomacul.

— Uf, a oftat și și-a dat capul pe spate. Bineînțeles.

Am râs ușurel.

— Trebuie să mănânci mai mult, i-am spus când mi-am retras brațele și m-am îndreptat de spate.

Ea s-a încruntat la mine.

— Aș face-o, dacă nu ai mai încerca să mă ții la dietă, Jax.

A fluturat din mână.

— Du-te la duș. Eu o să fac sandviciuri. Și popcorn, a adăugat.

Probabil văzuse toate sosurile și pungile de popcorn din cămară.

— Bine.

Mi-am ridicat teatral mâinile și m-am retras spre baie, asigurându-mă că se duce la parter și că nu încearcă din nou să mă păcălească. De fapt, nu mă deranja să intre în birou. Doar că-mi plăcea să mă joc cu ea.

Și cu siguranță nu ar fi găsit nimic pornografic, deci nu aveam de ce să mă îngrijorez.

Am închis ușa de la baie și am aprins lumina, aplecându-mă să iau un prosop de pe etajeră.

Un țipăt a străpuns aerul, iar eu am aruncat prosopul și inima mi s-a oprit.

— Jax! a țipat Juliet, iar eu nu am pierdut timpul.

Deschizând ușa, am fugit pe hol și am coborât repede scările, frica umplându-mi pieptul când am sărit și am aterizat pe holul de la parter.

Fugind spre bucătărie, m-am împiedicat, am simțit că mă lovește ceva în cap, iar apoi am căzut pe podea.

*

Mormăind, am zgâlțâit și am tras de cătușe, simțind cum metalul îmi sfâșie pielea.

— Ești mort! am spus nervos, fixându-mi tălpile de prima treaptă de jos a scărilor când m-am așezat pe podea și am folosit-o ca pârghie ca să mă împing cu forță în cătușele prinse de balustradă. Ai face bine să mă omori, pentru că ești mort!

Am scrâșnit din dinți și am tras cu toți mușchii din corp. Mi-am îndoit încheieturile mâinilor și am simțit cum transpirația îmi aluneca pe tâmplă când mi-am ținut respirația și am tras până n-am mai putut.

Juliet. Pusese mâna pe ea. Nenorocitul de taică-meu pusese mâna pe ea!

Inima mi-a bubuit în urechi și, brusc, eram din nou în subsol. Fără putere. Un ostatic. Silit.

Când am alergat la parter, cineva m-a lovit în cap. Nu am leșinat, dar am fost doborât și, până să reușesc să mă echilibrez, am fost încătușat de balustradă.

Sângele îmi curgea pe brațe din locul în care cătușele îmi tăiau încheieturile, iar eu am lovit scările cu picioarele, mormăind agitat și frustrat.

— O să te omor!

— Știi, a început tatăl meu ca și când nu mă auzise, dacă mă gândesc la prietena fratelui tău şi la a ta, nu-mi dau seama cine a pus mâna pe-o bucăţică mai bună de fund.

Şi-a încruntat sprâncenele de un blond-închis şi a reflectat.

— Blonda este mai atletică. Frumoase coapse, a continuat el, picioarele lui îmbrăcate cu blugi îndreptându-se către Juliet, care stătea pe un scaun de bucătărie în mijlocul holului.

Alt bărbat — am presupus că un prieten de-ai tatălui meu — o ţinea pe loc, de umeri.

— Dar bruneţica ta de aici?

Şi-a trecut un deget pe braţul ei gol, iar eu mi-am încleştat pumnii, stomacul arzându-mi ca un foc de tabără.

— Este micuţă, dar are forme.

A zâmbit şi s-a întors spre mine.

— Fiii mei chiar ştiu să-şi aleagă fetele.

M-am uitat în ochii lui Juliet şi i-am văzut chipul înfricoşat şi aproape acoperit de păr. Obrajii îi erau uscaţi, dar, după felul în care-şi pipăia cicatricea, îmi dădeam seama că nu era în regulă.

Părul blond al tatălui meu încărunţise de-a lungul anilor, dar ochii lui albaştri încă străpungeau întunericul. Cu toate că ridurile dădeau de gol faptul că avusese o viaţă grea, în care abuzase de corpul său, încă era puternic şi musculos, iar asta mă făcea să vomit.

Ar fi trebuit să-l las pe Ciaran să-l ucidă în închisoare.

Am respirat şi am vorbit încet:

— Dacă o atingi, o să fie ultima greşeală pe care o mai faci. Nu fi prost, i-am spus prietenului său, un bărbat masiv cam de aceeaşi vârstă cu tatăl meu, înalt, cu păr brunet şi slinos.

Juliet a început să plângă, iar eu mi-am îndreptat îngrijorat privirea spre ea.

— Vă rog, nu ne răniţi, a suspinat ea. Vă rog, domnule Trent! Doar... lăsaţi-mă să plec din casa lui Jax! Vă rog!

Am clipit. Voia să *mă* părăsească?

Şi atunci am observat. Ceasul pe care i-l dădusem.

Nu se ţinuse de încheietura mâinii ca să-şi pipăie cicatricea. Se ţinuse de încheietură, prefăcându-se că îi este frică, în timp ce folosise telefonul.

Sfinte Sisoe! Nu o văzusem formând numărul şi nu auzisem sunând nimic — ceea ce s-ar fi întâmplat, de vreme ce avea difuzor. Slavă Cerului că fusese destul de isteaţă să oprească sunetul.

M-am abţinut să-mi arăt mândria, temându-mă că ne-ar fi dat de gol.

— Vă rog, nu mă răniţi!

Umerii i-au tremurat când și-a împreunat mâinile în fața pieptului.

— Vă rog! Lăsaţi-mă să plec. N-am să spun nimănui. Vă rog, lăsaţi-mă să plec din casa lui Jax!

Capul îi era plecat, șuvițele lungi de păr castaniu căzând pe lângă ea și ascunzând faptul că vorbea la telefon.

Tatăl meu a ridicat un cuțit, iar eu... *cuțitul meu.* Am înghițit în sec când mi-am dat seama. El avea cuțitul meu. Din buzunarul meu.

L-a strecurat în decolteul tricoului meu pe care îl purta ea și a trecut lama peste pielea ei.

M-am smucit, luptându-mă cu nenorocitele de cătușe.

— Încetează! am strigat. Las-o să plece și poţi să te ocupi de mine!

El a întors capul, privindu-mă.

— Ce crezi că fac?

A coborât cuţitul sub tivul tricoului care-i ajungea pe coapse și mi-am simţit fierea în gât.

Nu.

O atingea, iar eu am simţit că-mi ia foc fața atunci când am tras tare de cătușe, aproape dislocându-mi umerii.

— La naiba!

Am lovit cu pumnii și cu picioarele.

Lacrimile mi-au înceţoșat privirea și am suspinat, disperat pentru că nu mă puteam elibera. *Te rog, nu cu mâinile. Nu o atinge cu mâinile. Te rog.*

Mi-am lăsat capul pe spate când l-am amenințat:

— Nu ar fi trebuit să vii aici. A fost o greșeală.

— Nu, nu.

A smucit-o pe Juliet de sub braț și a târât-o spre mine.

— Tu ai greșit că m-ai ignorat. Și-a coborât privirea. A fost o vreme când ai avut nevoie de mine, iar eu te-am ajutat. Acum vreau ceea ce-mi datorezi.

— Nu-ți datorez nimic! am strigat.

Apoi a ridicat cuțitul la gâtul ei, iar eu am tras aer în piept.

— O să sufere din cauza aroganței tale, m-a avertizat el, iar eu am văzut cum îi curgea o lacrimă pe chipul împietrit. Acum o să mergem la etaj, în cămăruța ta cu calculatoare.

A scos o bucățică de hârtie din buzunar și mi-a arătat-o.

— Și o să ai exact cinci minute la dispoziție ca să-ți accesezi contul și să transferi totul în contul ăsta. A indicat cu degetul. În al șaselea minut, el o să înceapă să se distreze cu ea.

Și-a smucit bărbia spre prietenul din spatele lui.

Puteai spune orice despre tatăl meu, dar cu siguranță nu făcea amenințări pe care nu intenționa să le respecte. Eu și Jared moșteniserăm asta de la el.

Mi-am îndreptat privirea spre Juliet și am văzut că ceasul inteligent era încă deschis și m-am întrebat cât timp aveam la dispoziție. Tata nu m-ar fi rănit — nu mortal, atâta vreme cât mă putea folosi —, dar pe ea da. Mintea lui bolnavă i-ar fi permis să o rănească fără să ezite.

Și asta îmi dorisem pentru ea? Și dacă am fi avut copii și tata ar fi ajuns să mă terorizeze din nou? Sau dacă o lua cu el în acel moment?

Nu-l puteam lăsa să plece.

Juliet a țipat, iar eu mi-am ridicat privirea și am văzut un firicel de sânge când cuțitul i-a coborât pe gât.

— Încetează. Am tras de cătușe și am lovit balustrada cu picioarele, știind că nu avea să se rupă. La naiba! Las-o în pace!

— Așadar, ești pregătit? Ia zi!

El a retras cuțitul și a strigat:

— Acum înțelegi, ticălos inutil?

Când am auzit unul dintre apelativele pe care-i făcea plăcere să le folosească, am simțit cum mă durea gâtul din cauza lacrimilor, iar apoi am expirat.

— Bine, am spus scrâșnind din dinți. Nu o mai atinge.

L-am văzut relaxându-se și zâmbind.

— Poftim. A înghiontit-o pe Juliet. Chiar te iubește. Acum du-te și ia loc și fii cuminte...

Ea l-a lovit peste față, întrerupându-l.

O, nu.

Cu ambii pumni lipiți, l-a lovit din nou într-o parte, făcându-l să se clatine, iar eu am urmărit cu frică și uimire cum i-a luat cuțitul din mână și a fugit spre bucătărie.

La naiba.

Am început să trag din nou de cătușe, dar celălalt tip a prins-o înainte să ajungă prea departe. Bărbatul s-a năpustit asupra ei și au căzut amândoi la podea, iar ea a dat din picioare când el a încercat s-o țină.

— Ajutor! a strigat ea, încercând să fugă. Ajutor! Cineva să mă ajute!

— Vino înapoi, a mormăit celălalt bărbat și i-a rupt tricoul când ea s-a zbătut.

— Nu o atinge! am strigat și m-am luptat, în ciuda încheieturilor rănite, carnea sfâșiată usturându-mă și mai mult.

— Oprește-o! a strigat tatăl meu și, din spatele pantalonilor, a scos un pistol pe care nu-l văzusem.

Dar apoi l-am auzit țipând pe celălalt bărbat și mi-am îndreptat privirea ca să-l văd ținându-se de obraz, cu o tăietură adâncă și roșie pe față.

Juliet s-a retras repede când el s-a clătinat lângă ea, iar eu am urmărit-o cum se ridica în picioare, întindea cuțitul și se uita la tata.

Și ea a căscat ochii când a văzut pistolul de la capul meu.

— Îl ucizi, a amenințat-o tatăl meu, lipindu-mi țeava de tâmplă.

Am clipit prelung și m-am gândit la zeci de metode diferite prin care aș fi putut să acționez. Cătușele îmi intrau în piele și mă țineau strâns. Uram asta. Uram chestia asta!

— Cum poți să faci așa ceva? a scuturat Juliet din cap. Este fiul tău.

— Ai dreptate, i-a răspuns tata. Este. Este fiul meu.

Şi apoi şi-a coborât privirea spre mine, dezgolindu-şi dinţii pătaţi de droguri la fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Mama ta nu te-a vrut, deci cine a avut grijă de tine? Cine ţi-a curăţat mizeria din subsol? Eu te-am format. Sunt tot ce ai, Jax.

Nu. Aveam o familie. Jared, Katherine, Madoc, Juliet. Aveam o familie.

— Pleacă de lângă el.

Cât m-am uitat în ochii tatălui meu, am auzit vocea lui Juliet.

— Ştii că aşa este, a insistat el, privindu-mă mai calm. Ea o să plece. Toate căţelele fac asta. N-o să fii destul de bun. N-o să câştigi destui bani. O să-ţi caute nod în papură; ţie sau altuia.

Nu. Ea mă iubeşte.

— Iar Jared îţi poartă pică, a continuat tata, pentru că eşti mai inteligent. Eşti mai puternic. Când o să ai cea mai mare nevoie de el, o să se pună pe primul loc.

Mi-am plecat privirea şi mi-am simţit vena de la gât zvâcnindu-mi.

— Jax, uită-te la mine! m-a îndemnat Juliet.

— Şi Katherine? a intervenit el, pe un ton amuzat. Curva aia abia dacă stătea trează pentru propriul fiu. Nu însemni nimic pentru oamenii ăia, a spus sarcastic. Nu au nicio legătură cu tine. Când viaţa o să devină prea grea, la tine vor renunţa prima dată toţi. Eşti *singurul* care nu-şi găseşte locul aici!

— Taci! a strigat Juliet. Jax! Uită-te la mine!

Am scuturat din cap şi mi-am dorit ca el să plece. Să plece toţi.

Eram destul de bun. Şi, indiferent de cine m-a părăsit, m-a uitat sau m-a disprețuit, nu mai eram puştiul de rahat, singur, care plângea în camera lui.

Dar apoi am clipit şi mi-am lăsat gândurile la o parte. Toţi ne-am îndreptat de spate când am auzit pneurile încinse scârţâind şi oprindu-se.

O mare de faruri au strălucit prin ferestrele verandei, revărsându-se peste noi, iar eu m-am uitat la Juliet și am întors din nou capul spre ușă, spunându-i să plece de acolo.

Dar ea și-a îndreptat sfidătoare umerii.

Tatăl meu era al naibii de disperat și toată lumea știa ce se întâmpla afară.

Și ce urma. M-am uitat implorator la ea.

Am auzit mai multe cauciucuri, recunoscând motoarele mașinilor lui Tate și Madoc ca și când ar fi fost ale mele.

Tata s-a mișcat, iar eu am aruncat repede o privire spre celălalt bărbat, ghemuit lângă canapea și care se ținea în continuare de față.

Pe verandă s-au auzit pași, iar tata mi-a lipit pistolul de tâmplă când Jared a intrat pe ușă, uitându-se cu atenție în jur și la mine, care eram pe podea.

— Pleacă de lângă el! i-a strigat tatălui nostru.

S-a năpustit împreună cu Madoc, repezindu-se spre el, fără să-i dea timp să gândească sau să evalueze situația.

Tata a ridicat pistolul. *Rahat!*

— Rămâneți pe loc! a strigat el, dar Jared s-a prefăcut că se retrage și i-a dat un pumn în față, făcându-l să scape arma.

Tatăl lui Tate a intrat în fugă, urmat îndeaproape de Tate, care probabil se dusese în camera de alături ca să-l aducă. Tatăl lui Tate s-a apropiat în grabă și l-a imobilizat pe celălalt tip, care zăcea pe podea. Fratele meu l-a împins pe tatăl nostru spre perete, el și Madoc prinzându-l de brațe.

Toată lumea a dat năvală înăuntru: Tate și Fallon au alergat spre Juliet, iar Tate a ridicat o mână către rana de la gâtul lui Juliet. După aceea au venit Katherine și soțul ei, Jason; Katherine s-a grăbit spre mine, plângând.

Și tatăl lui Fallon, care venise la grătar, a intrat, părând calm în timp ce a studiat scena, ca și când nu ar fi fost prima dată când vedea așa ceva.

— O, Dumnezeule, a strigat Katherine uitându-se la Jason. Scoate-i astea, l-a rugat ea, trăgând frenetic de cătușe.

— Jared! a strigat Tate, iar eu am întors capul ca să-l văd pe fratele meu dându-i încă un pumn în stomac tatălui nostru, în timp Madoc ce îl ținea.

— Ești bine? a întrebat Katherine și mi-a ridicat bărbia cât mi-a studiat fața.

Am dat aprobator din cap, respirând sacadat.

— Ia cheia. Te rog.

Mi-am rotit încheieturile mâinilor, disperat să scap de cătușe.

Katherine și-a ridicat privirea.

— Jared! a strigat ea la fiul ei, ridicându-se în picioare. Destul!

Și s-a grăbit spre tatăl meu, fostul ei soț, și i-a scos tot din buzunare până a găsit cheia.

M-a eliberat, iar Jason m-a ajutat să mă ridic în timp ce Jared a luat pistolul de pe podea și l-a îndreptat spre tatăl nostru, care era țintuit de perete.

Am aruncat cătușele pe podea și m-am uitat imediat la Juliet. Ochii roșii și îngrijorarea de pe chipul ei mi-au spus tot ce trebuia să știu.

S-a grăbit spre mine și a țipat când mi-a cuprins gâtul cu brațele. Am ridicat-o și am ținut-o ca și când aș fi avut nevoie de ea ca să respir.

Pentru că îmi umplea inima și reprezenta totul pentru mine. Era singura persoană de care aveam nevoie și pe care mi-o doream.

Tatăl meu a râs, rupând tăcerea.

— Știi că este adevărat, Jax, m-a tachinat el când am închis ochii și am inhalat parfumul lui Juliet. Nimeni nu te vrea în afară de mine. Eu sunt familia ta. A ridicat vocea. Ești fiul meu!

— El este fiul *meu*.

Am auzit vocea profundă și plină de lacrimi a lui Katherine și am întors capul, fixând-o cu privirea.

Ea mi-a întâlnit privirea și am văzut că plângea pentru mine. I-am văzut frica și grija și, în momentul ăla, pentru prima dată în viața mea, am simțit că nu se preface. Aveam o mamă.

— Și al meu.

Mi-am întors privirea și l-am văzut pe Jason venind lângă ea.

— La naiba, și al meu.

Ciaran a dat aprobator din cap.

Uimit, am mijit ochii cât m-am uitat la oamenii ăia.

Iar apoi tatăl lui Tate a făcut un pas înainte și a dat o dată din cap, iar inima mi-a crescut.

Ce naiba?

Jared a lăsat pistolul pe masa de lângă scări și s-a retras, uitându-se la tatăl nostru.

— Și mă are pe mine.

— Și pe mine.

Madoc s-a băgat în fața tatălui meu.

— Și pe mine, a strigat Tate și am văzut-o și pe Fallon înaintând, încrucișându-și brațele la piept și încruntându-se la Thomas Trent.

Am clipit ca să-mi alung usturimea din ochi, dar nu am putut să-mi înghit nodul din gât.

Nu-mi venea să cred.

Nu crezusem niciodată că ei nu mă iubesc sau că nu mă plac, cel puțin, dar presupun că până acum nu mă convinsesem.

Aceea era familia mea.

— Jax. Ciaran a înaintat. Trebuie doar să spui un cuvânt.

Mi-am coborât privirea spre ochii strălucitori și verzi ai lui Juliet, i-am frecat brațele înghețate și mi-am dat seama ce voiam. Ce trebuia să fac.

Am scos telefonul și am dat un telefon în timp ce m-am apropiat ca să stau chiar în fața tatălui meu și să-l privesc direct în ochi.

— Bună ziua, am răspuns când s-a făcut legătura. Sunt Jaxon Trent. Fall Away Lane, numărul o mie două sute patruzeci și doi.

Avem nevoie de poliție. Doi bărbați au intrat în casa mea. Nu avem nevoie de ambulanță.

Am închis și i-am dat telefonul lui Jared.

— Mă duc să mă culc, am spus și apoi am plecat. Spune-le polițiștilor că o să mă duc dimineață la secție ca să dau o declarație.

Am apucat-o pe Juliet de mijloc, am ridicat-o de sub genunchi și am dus-o la etaj, legănând-o în fața mea.

Intrând în baie, am închis ușa cu piciorul în urma noastră și am lăsat-o pe marginea căzii. În loc să aprind lumina, am aprins lumânarea de pe marginea chiuvetei.

Și-a sprijinit imediat fruntea de pieptul meu, iar eu i-am simțit umerii tremurând.

— Te iubesc, mi-a șoptit ea.

Prinzând-o de ceafă, i-am sărutat părul.

— Ești bine? am întrebat-o.

Ea a dat aprobator din cap, iar eu am tras-o spre mine, ridicându-i bărbia ca să mă uit la tăietura pe care i-o făcuse tatăl meu.

Linia subțire și roșie nu mai sângera, dar sentimentul de vinovăție mă apăsa.

— Ar trebui să mergem la spital, am spus îngrijorat.

Ea a închis ochii și a scuturat din cap.

— Sunt bine, m-a asigurat. Nu vreau să plec. Vreau să fim doar noi doi și nimeni altcineva.

Mda. Și eu simțeam la fel.

— Vino-ncoace.

Am ridicat-o de pe marginea căzii și i-am tras tricoul peste cap, lăsând materialul subțire și gri să cadă pe podea.

M-am grăbit să dau drumul la apă și m-am dezbrăcat, iar apoi m-am întors spre ea. Și-a scos chiloții, iar eu am ridicat-o, cu picioarele în jurul taliei mele.

Am dus-o în cadă și amândoi ne-am înfiorat când am simțit atingerea liniștitoare a apei calde, care curgea peste noi. Așezându-ne, am ținut-o deasupra mea când m-am rezemat, iar apoi

i-am tras corpul spre al meu și am îmbrățișat-o cu putere. Și-a rezemat obrazul de umărul meu, iar eu am închis ochii, savurând întunericul, căldura și cuibușorul confortabil pe care îl creaserăm.

Mda, evadam amândoi. În spatele unei uși încuiate și pretinzând că facem duș, dar o meritam.

I-am masat spatele în cercuri, amintindu-mi cum luptase în seara aceea. Cum luptase pentru mine.

În afară de Jared, nimeni nu mai făcuse așa ceva.

Intenționasem să întorc pe dos lumea lui Juliet — să o atrag —, dar, în final, mie mi se schimbase viața. Luptasem pentru ea, dar și ea luptase pentru mine și, chiar dacă mă speriase ideea de a-i permite să intre în viața mea, meritase să o fac.

Nimic nu mai conta fără ea. Și-a lipit buzele de gâtul meu, iar eu i-am strâns cu putere mijlocul.

— Vreau să rămân aici pentru totdeauna, mi-a spus, părând mai liniștită.

Am zâmbit, încântat de idee.

Am sărutat-o pe tâmplă.

— Pentru totdeauna.

CAPITOLUL 29
Juliet

Nu am rămas în duș pentru totdeauna. Trei zile mai târziu, aveam bagajele făcute și biletele de avion în mână.

— Nu te-ai machiat, a observat Tate când mi-am aruncat noul rucsac de drumeție în portbagajul lui Jared.

Mi-am împins bagajul, încercând să-i fac loc lângă al lui Jax.

— Știu.

— Și porți o șapcă de baseball.

Spunea toate astea ca și când ar fi așteptat o explicație.

Am închis portbagajul și i-am zâmbit cu subînțeles.

— Nu este sfârșitul lumii, Tate. Încă-s dată cu ojă roșie pe unghiile de la picioare.

Ea și-a încrucișat brațele, părând nesigură. Își făcea griji pentru mine.

Sau avea să-i fie dor de mine. În orice caz, mă simţeam bine.

După ce Thomas și prietenul lui au fost duși de poliţie la închisoare, eu și Jax nu am părăsit casa timp de două zile. Au fost cele mai frumoase două zile din viața mea.

Am dormit, am gătit, am discutat, am aflat că se gâdilă pe interiorul coatelor și abia am reușit să ies din cameră fără să mă urmărească.

Eram îndrăgostiți.

Iar Jax a decis să plecăm și să stăm liniștiți o vreme.

Așa că seara trecută a intrat pe internet în timp ce eu dormeam și a rezervat o călătorie. Spre Noua Zeelandă.

M-am pierdut cu firea, dar nu în sensul rău.

Când m-am trezit, era deja plecat la magazinul Bass Pro, după echipament. Sufrageria semăna cu un camping care explodase. Rucsacuri, sticle de apă cu purificatoare încorporate, saci de dormit, truse de prim ajutor, haine și încălțări. Alesese până și hainele și încălțările pentru mine!

„Fetele pierd prea mult timp la cumpărături, iar noi nu avem timp. Îmi plac lucrurile astea. O să le porți."

Singura problemă era că aveam o slujbă pe care trebuia să o încep!

„I-am sunat. Poți să-ncepi la toamnă. Toată lumea mă iubește, deci nu-ți face griji."

Ce?

Și cele două bilete dus-întors spre Noua Zeelandă, ca să nu mai zic de banii pe aveam să-i cheltuim acolo? Nu puteam să-l las să plătească tot!

„Bilete nerambursabile, iubito. Dacă nu le folosim, o să le pierdem. Și asta chiar o să mă supere. Nu mă supăra."

Și, după ce a desfăcut un sac de dormit și și-a petrecut următoarea oră ajutându-mă să-l încerc, am cedat în cele din urmă.

O, Dumnezeule, și ce-am mai cedat! Mi-am făcut vânt cu mâna și am ocolit mașina spre Tate. Jared ne conducea la aeroport.

— Deci, când o să ajungeți? a întrebat ea.

— Avem o escală lungă la Hong Kong, i-am spus. O să te sun de acolo.

Urma să fim plecați trei săptămâni și, la întoarcere, avea să înceapă semestrul de toamnă. Jax mă înscrisese la aceeași universitate unde se ducea și el, la Clarke, dar insistasem să mă împrumut. Și încă nu știam unde aveam să locuiesc, dar simțeam că nu trebuia să-mi fac griji în privința asta.

Când mă dusesem să văd ce face mama — care măcar începuse să mănânce și să facă baie din nou —, pe lângă pașaport, mai împachetasem niște haine și le adusesem acasă la Jax.

Tate s-a apropiat și m-a îmbrățișat. Am luat-o în brațe și m-am bucurat de prinsoarea-i strânsă.

— Noua Zeelandă, a spus ea gânditoare. Mereu mi-am dorit să merg acolo. Îmi aduc aminte de revistele tale *National Geographic*.

Am râs ușor și m-am retras.

— De fapt, mi-am dorit drumeție, am lămurit-o. I-am spus că ar fi minunată și o călătorie spre Yosemite, dar el...

— Mda, el este Jax. Ea a dat din cap. Are ideile lui. Multă baftă.

Dar apoi a scuturat uimită din cap.

— Mă bucur foarte mult pentru tine.

— Sunt speriată. Am oftat nervoasă. Dar sunt înnebunită după el.

— Știu.

Fața i s-a întunecat puțin și mi-a părut gânditoare.

Am mijit ochii, sesizând tristețea din vocea ei.

— Tate? m-am aplecat spre ea. Ești bine? am întrebat-o încet. Mă refer la tine și la Jared. La grătarul de zilele trecute. Este ceva în neregulă?

Ea a clipit, părând jenată, dar apoi s-a forțat să zâmbească.

— Încă îți faci griji pentru mine, nu? a glumit ea. Relaxează-te. Nu suntem la liceu. Eu și Jared suntem bine.

Am vrut să mai insist, dar am tresărit când am văzut niște brațe deasupra capului meu, plesnind dintr-o curea în fața mea.

— Jax! am râs și inima mi-a sărit în gât când s-a îndreptat spre cealaltă parte a mașinii, afișând un rânjet satisfăcut.

Luase și cureaua. *Rahat.*

— Bine, mda, să nu-mi dai toate detaliile, bine? m-a tachinat Tate.

Ne-am îmbrățișat din nou, iar ea m-a urmat când Jax a deschis portiera din spate.

— Deci, v-ați înscris amândoi la cursuri, corect? a întrebat ea. Pentru că n-o să mai aveți timp la întoarcere.

— Totul este aranjat, a răspuns Jax.

Chiar în acel moment zâmbetul mi-a pierit.

În spatele lui Tate am văzut-o pe mama traversând de pe trotuar.

Arăta bine în fusta de un roz-deschis din bumbac și bluza albă, fără mâneci. Totuși, părul lung îi atârna în bucle mari, perfect date cu fixativ.

Stomacul mi s-a întors pe dos pentru prima dată în ultimele zile și am întâmpinat-o în mijlocul străzii liniștite. Fusese amabilă când trecusem pe acasă, dar, uitându-mă la hainele călcate și la chipul perfect, nu știam la ce să mă aștept. Nu voiam să mă umilească sau să fie crudă cu Jax.

— Este totul în regulă? am întrebat-o defensiv.

Și-a plecat privirea și a respirat sacadat.

— Da, totul este bine, doar că...

A băgat mâna în punga de cumpărături pe care o ținea de mânere și a scos un plic.

— Banii pentru taxa ta de școlarizare.

Mi-a dat plicul, cu mâna tremurândă.

— Este un cec, așa că ai grijă de el.

Banii mei de facultate? Am înghițit în sec, am luat plicul și, dintr-un motiv oarecare, mi-a venit să plâng sau să i-l arunc în față.

A mijit ochii, continuând să privească în jos, în timp ce buzele îi tremurau.

— Și, hm... s-a lins pe buze. Ieri am fost la salon, a spus ea băgând mâna în pungă. Ți-am luat șamponul ăsta pentru păr afectat de soare și cremă de protecție solară și niște balsam de buze, și n-am știut dacă o să ieși seara, dar dacă vrei... poate niște produse pentru păr sau ... machiaj, pot... Pot să-ți trimit...

— Mamă, i-am atins brațul și m-am aplecat în față. Este în regulă. Mulțumesc, i-am spus și am văzut cum i se relaxează umerii. Ne vedem peste câteva săptămâni.

Am luat punga.

Și-a ridicat privirea, și-a îndreptat umerii și a afișat o expresie serioasă.

— Jaxon.

A dat din cap oarecum amabil.

M-am uitat într-o parte și l-am văzut pe Jax.

— Doamnă Carter.

Vocea lui profundă a sunat ca un avertisment când m-a cuprins cu brațul. M-am strâmbat ca să-mi ascund zâmbetul. Mă îndoiam că Jax avea să i se adreseze mamei altfel vreodată.

Și-a îndreptat privirea blândă din nou spre mine și a schițat un zâmbet înainte să se întoarcă cu spatele și să plece. Încă nu știam ce să cred. Poate că punea ceva la cale. Poate că ar fi trebuit să rămân acasă și să o duc la doctor.

Sau poate că era în sfârșit fericită, iar eu trebuia să mă mulțumesc cu asta.

Jax m-a tras lângă el.

— Ești pregătită? m-a tachinat. Să stai cu mai mulți în cameră și să n-ai confort?

— Tu ești? l-am provocat zâmbindu-i. Au WiFi în călătoriile alea de mai multe zile pe jos și cu pluta la care ne-ai înscris?

M-a întors și m-a tras la pieptul lui.

— Fără dușuri și paturi.

— Și fără costum de baie, am spus.

A căscat ochii, iar eu am dat mândră din cap.

— Da, nu mi l-am luat.

— Și dacă o să vrei unul?

Am ridicat din sprâncene.

— Asta face parte din distracție.

M-a ridicat și s-a uitat în ochii mei când m-a dus în brațe spre mașina lui Jared.

— Ești o mică sălbatică, știi asta?

Mi-am lipit buzele de fruntea lui și i-am șoptit:

— Nu-ți face griji. Poți să ții pasul.

Sfârșit

DESPRE AUTOARE

PENELOPE DOUGLAS este autoare americană de bestselleruri *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*. Romanele ei sunt traduse în peste zece limbi și vândute în sute de mii de exemplare. După ce a absolvit Administrație Publică la Universitatea Northern Iowa, a urmat un Master în Științele Educației la Loyola University. A profesat în domeniul educațional, iar acum se ocupă doar de scris. Este o autoare extrem de îndrăgită, iar romanele sale sunt așteptate de mii de fani.

Romanul ei de debut, *Intimidare* (Editura Epica, 2014), a fost desemnat *Cel mai bun roman de dragoste al anului 2014* de către IRC — Indie Romance Convention.

Rivali (Editura Epica, 2015) este al doilea roman al autoarei, care se bucură în continuare de mare succes printre fanii genului *romance*.

În colecţia EpicLove,
adresată tinerilor peste şaptesprezece ani, au mai apărut:

Te aştept
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Te doresc
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Rămâi cu mine
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Mă pierd în tine...
de Jasinda Wilder

Mă regăsesc în noi...
de Jasinda Wilder

Intimidare
de Penelope Douglas

Răniţi
de Jasinda Wilder

Rivali
de Penelope Douglas

Ugly love — Despre faţa urâtă a iubirii
de Colleen Hoover

Vocea lui Archer
de Mia Sheridan

Zece respiraţii scurte
de K.A. Tucker

O minciună nevinovată
de K.A. Tucker

În patru secunde ai pierdut totul
de K.A. Tucker

La Editura EPICA au apărut:

Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)
de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere
de Jennifer E. Smith

Uite, așa arată fericirea
de Jennifer E. Smith

Salut, rămas-bun și tot ce se întâmplă între ele
de Jennifer E. Smith

E ușor să te iubesc
de Tammara Webber

E ușor să mă rănești
de Tammara Webber

Anna și sărutul franțuzesc
de Stephanie Perkins

Lola și băiatul de treabă din vecini
de Stephanie Perkins

Isla și Fericirea până la adânci bătrâneți
de Stephanie Perkins

Dragostea mea mi-a dăruit
coord. Stephanie Perkins

Zile și nopți de vară
coord. Stephanie Perkins

Destine la limită
de Katie McGarry

Îndrăznește să iubești
de Katie McGarry
Cu el pentru totdeauna
de Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
de Katja Millay

Hopeless / Fără speranță
de Colleen Hoover

Slam. Din dragoste pentru Layken
de Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
de Elizabeth Wein

Iubire
de Katie Cotugno

Printre tonuri cenușii
de Ruta Sepetys

O mare de lacrimi
de Ruta Sepetys

Cum am devenit populară
de Maya van Wagenen

Începutul tuturor lucrurilor
de Robyn Schneider

Marea călătorie a lui Amy și Roger
de Morgan Matson

Girl Online
de Zoe Sugg

Girl Online în turneu
de Zoe Sugg

Cerul e pretutindeni
de Jandy Nelson

Îți voi dărui soarele
de Jandy Nelson

Duff — Desemnată Urâțica și doloFana din gașca Fetelor
de Kody Keplinger

Flower
de Elisabeth Craft
și Shea Olsen

Ascultă-ți inima
de Sarah Dessen

Magia lucrurilor simple
de Estelle Laure

Urgia și zorile
de Renée Ahdieh

Dumplin'
de Julie Murphy

Love & Gelato.
Vacanță la Florența
de Jenna Evans Welch

În colectia EpicWave au apărut:

Născută din fum și os
de Laini Taylor

Vremuri de sânge și străluciri de stele
de Laini Taylor

Și am privit cu toții spre cer...
de Tommy Wallach

Cu toții suntem făcuți din molecule
de Susin Nielsen

Simon și Planul Homo Sapiens
de Becky Albertalli

Etajul o mie
de Katharine McGee

Cinder
de Marissa Meyer

JAXON ESTE BĂIATUL PE CARE SE PRESUPUNE CĂ EA TREBUIA SĂ-L EVITE.

K.C. ESTE FATA PE CARE EL NU O VA LĂSA SĂ-I SCAPE...

K.C. Carter este o tânără liniștită care întotdeauna a respectat regulile, până anul acesta, când o greșeală o face să ajungă subiect de bârfă în campusul universității, iar viața ei aranjată cu grijă ia brusc o cu totul altă întorsătură. Acum trebuie să rămână în orașul ei natal pe durata vacanței de vară pentru a face muncă în folosul comunității, în urma unei sentințe judecătorești.

Jaxon Trent este cea mai periculoasă tentație de care K.C. trebuia să stea dep[illegible] liceu. Însă el nu a uitat-o niciodată pe K.C. Ea era si[illegible] fată care nu-i dădea atenție și care-l refuza întotdeauna. Destinul i-a scos-o din nou în cale, dar apropierea dintre ei reușește să-l tulbure și să-i dea lumea peste cap. Pe măsură ce legătura dintre ei avansează, descoperă multe despre trecutul lui K.C., dar și el ajunge să-i dezvăluie cele mai obscure laturi ale sufletului său.

Nu rata!

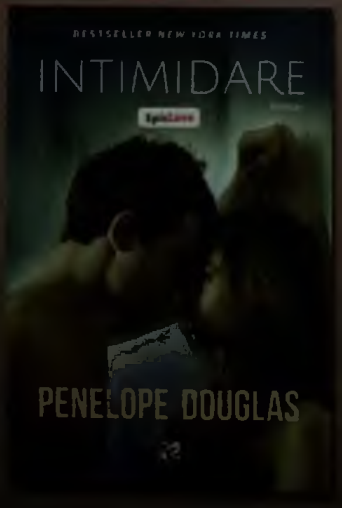

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri.
Teens Love BOOKS Teens Love
www. edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-40-6

Cover image
© Stefano Cavoretto/Shutterstock Images